

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Evvel Zaman İçinde

Bir erkek, bir kız ve kadim bir hayaletin tuhaf, kaderin oyunlarıyla dolu hikâyesi.

Jeremy Johnson Johnson gaipten sesler duymaktadır. Daha doğrusu tek bir ses: Grimm Kardeşler'den Jacob Grimm'in hayaletinin sesi. Jacob, Jeremy'yi gözlemekte ve onu, bu dünya ile bir sonraki arasında fısıltılara konu olan karanlık bir güçten korumaktadır.

Ancak Jacob, Jeremy'yi her şeyden koruyamaz; örneğin özgür ruhlu, kızıl saçlı Ginger Boultinghouse'un, efsanevi lezzetiyle sihirli olduğu düşünülen pastadan bir ısırık alıp Jeremy'ye âşık olmasından. Başka bir yerde bu, Jeremy için mutlu son olabilirdi fakat kimliği ve karanlık niyetleri bilinmeyen Olayların Bulucusu'nun izleyip beklediği, bekleyip izlediği Never Better kasabasında durum başkadır. Zira Grimm Kardeşler'in masallarına aşına olan herkesin bildiği gibi, tüm peri masalları mutlu sonla bitmez.

“Ötekilerin, inancın gücünün ve iyinin kötüyü karşı zaferinin ustaca anlatılmış hikâyesi.”

Booklist

“Okurlar gerilim, büyülu öğeler ya da imkânsız duran aşk hikâyesiyle derin bir bağ kurarken, sihrin tadı damaklarında kalacak.”

School Library Journal

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-993-6

9 786053 439936

Evvel Zaman İçinde

Pegasus Yayınları: 1445

Gençlik: 267

Evvel Zaman İçinde

Tom McNeal

Özgün Adı: Far Far Away

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın

Sayfa Tasarımı: Cansu Gümüş

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız *

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2016

ISBN: 978-605-343-993-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Tom McNeal, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

TOM McNEAL

Evvel Zaman İçinde

İngilizceden çeviren:

Büşra Balcan

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sam ve Hank için

Sırada bir çocuk, kız ve hayaletin ilginç ve can alıcı öyküsü var. Çocuk olağandışı niteliklere sahipken, kız çekici ve gözüpekti. Kadim hayaletse... niyeti iyiydi diyebiliriz.

İçine biraz daha romantizm katılsaydı, daha dokunaklı bir öykü ortaya çıkabilirdi fakat kadroda Olayların Bulucusu adında bir oyuncu daha vardı. Kasabada aklına estiği gibi gezinen, izleyen ve bekleyen biri. Eğilimleri o kadar eziyet görmüş ve kötücüldü ki kendimi güç bela onları görmeye zorlayabildim, şimdi bile kendimi güç bela onları size göstermeye zorluyorum.

Fakat göstereceğim. Söz veriyorum. Göstereceğim.

Işığın temiz, havanın bahar çiçekleri gibi koktuğu, gökyüzünün soluk mavi olduğu bir mayıs günüyle başlayalım. Bir diğer deyişle tatlı, umut dolu bir günle. Kasabanın ağaçları çiçek açmıştı

ve orada, kasaba meydanında, çiçeklerle dolu ağaçlardan birinin gölgesi altında Jeremy Johnson Johnson etrafını saran üç kızla birlikte dikiliyordu.

Jeremy utangaç bir çocuktü, kızlar parıldayan gözleriyle ona yaklaşırken o bakışlarını biraz daha aşağı indiriyordu. Kızlardan biri Ginger Boultinghouse'du. Bakır renkli saçları uzamış ve uzadıkça dağınıklaşmış, bal renkli gözleri sert bir biranın tonuna, ısıltısına ve öyle görünüyor ki etkisine sahipti. Güneşin hafif ışığı kızın arkasında parlıyordu. Jeremy'ye yaklaştıkça, dağınık saçları göz kamaştırıcı bir hale bürünsün diye kafasını yatırıyordu.

"Kafayı okuma öğretmenimizin bugün verdiği kafayı yemiş kelime sorusu," dedi alçak bir sesle. "Öğle yemeğinde onun üzerine mi kafa patlatıyordun?"

Sahiden öyleydi.

Hepsine şahit olmuşum. Dersin sonunda, öğretmen sınıfa "Güneşli Bir Gökyüzünün Altındaki Tekne" adında küçük bir şiir dağıtıp öğrencilerden bir bilmece çözmelerini istedi: "Şiire ilham veren kişiyi şiirin içinde bulunuz." Teneffüs zili çalmıştı. "Bilmece aldattıcı bir şekilde basit!" diye bağırdı öğretmen, öğrenciler sınıfı boşaltırken.

Öğretmenin dediği doğrudu. Cevabı hemen bulmuşum (gerçi tüm fani yaşantımı bir dilbilimci olarak geçirdiğimi itiraf etmek zorundayım). Jeremy biraz zorlanmıştı. Diğerleri şakalaşıp yemeklerini yerken, açık havada gezinip sıcak güneşin tadını çıkarırken, o öğle yemeğinde tek başına oturup sorunun üzerine kafa patlattı, onu denedi bunu denedi. *Bir ipucu ister misin?* diye fısıldadım fakat o başını hayır anlamında salladı. Öğle yemeği

sona ermeye yaklaştığında yemeğine bile dokunmamıştı ve pes edip bana “Tamam ama sadece ipucu, cevap değil,” diye fısıldadı.

Ben de ona ufak bir ipucu vererek, *Akrostiş*, diye fısıldadım.

Bu kadarı onun için yetmişti. Çok geçmeden soru çözüldü.

“Evet, onu düşünüyordum,” dedi Ginger Boultinghouse’a, kızın gözlerindeki bahsettiğim etki yüzünden Jeremy yine gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı.

Kız bakır renkli saçlarının bir tutamını ellerine aldı, gözlerinin önünde tutup bir anlığına inceledi. “Sonunda da çözdün, değil mi?”

Jeremy başını onaylarcasına salladı.

Eski masallarda, nezaket kahramanlığın en saf haliydi. Dünyayı büyük bir kalple ve cömertçe karşılayan bir karakter bulduğunda kahramanını da bulmuş olurdun. Jeremy de öyleydi, onun olan neyse senindi. Ginger sorduğu gibi cevabı ona söylerdi. Fakat şaşırtıcı bir şey oldu: Ginger cevabı istemedi.

Ginger toplanmış saçlarını dudaklarının arasına götürdü ve Jeremy’ye bakmaya başladı. Bakışları garip ve bir nebze de ür-kütücüydü. Jeremy’ye değil de sanki Jeremy’den bakıyor gibiydi. Jeremy uzaklarda bir şeyleri gösteren bir pencereymiş gibi. Saniyeler birbiri ardına geçti.

Kız sonunda konuşmaya başladığında, konu şiirdeki bilmece değil, tamamen farklı bir şeydi. “Dün geceki yeşil dumanı gördün mü?” diye sordu ve fark ettim ki diğer kızların yüzünü hafif bir hayal kırıklığı kapladı.

“Evet,” diye cevapladı Jeremy fakat ağzını açtığı anda heyecana kapıldı. Evinin anahtarının asılı olduğu, boynunu saran deri ipe dokundu. “Aslında, yeşil dumanı *görmedim*. Ama insanlar konu-şurken duymuştum.”

“Ama ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? ‘Gece yarısındaki yeşil duman, günün ilk ışıklarında prens pastası demektir.’”

Jeremy evet gibi bir şeyler mırıldandı. Kasabadaki herkes yeşil dumanın ne anlama geldiğini bilirdi. Ama ben prens pastasının Jeremy için çok daha fazla şey ifade ettiğini biliyordum.

“Pastaneye gidiyoruz,” dedi Ginger, isteksiz bakıyordu ama bal rengi gözleri uzun bir süre Jeremy’ye odaklandı. “Sen de gelmek ister misin?”

Ha! Bunun hiç beklenmedik olduğunu söyleyebilirim size. Bu kızlar genellikle Jeremy’den cevapları alır ve kaçarlardı ama şimdi...

Jeremy gözlerini kaçırdı. “Bu saatte kalmamıştır.”

“Bizim için kalmıştır,” dedi Ginger.

Ama Jeremy yine de hayır dedi. “O kadar aç değilim. Ayrıca, prens pastaları biraz pahalı.”

Ginger gülümsedi ve Jeremy’ye bunu dert etmemesini söyledi.

“Neden?”

Ginger’ın koyu gözleri parladı. “Dert etme işte.” Yakınlaştı. “Bizimle gelmelisin. Prens pastasını seviyorsundur herhalde.”

Jeremy yine gözlerini kaçırdı. “Hiç yemedim ki.”

Ginger şaşkın bir kahkaha patlatırken havayı hoş bir tarçın kokusu sardı. “Hiç prens pastası yemedin mi?”

“Hayır,” dedi Jeremy ama nedenini söylemedi.

“Ufacık bir ısırık bile mi?” Ginger’ın kahkahası artık iyice canlanmıştı. “Ucundan bile mi tatmadın?”

Jeremy’nin her hayrında Ginger’ın gözleri daha da ışıldadı.

Ginger Jeremy’nin alnına parmağını bir değnekmiş gibi dokundurdu ve “O zaman bugün yiyeceksin,” dedi.

Jeremy gitmek istiyordu, yanaklarının kırmızılığı bunu ele veriyordu ama emin değildi, bir dakikalığına arkasına döndüğünde parmağıyla yavaşça gözü ile kulağının arasına dokundu. Benim fikrimi istiyordu.

Ben bu çocuğu korumak için oradaydım –hatta bu kasabaya gelişimin tek sebebi buydu– ama gerçekten de o kadar yalnız bir hayat sürmüştü ki. Pastaneyi kendim incelemiş ve bir zararını görmemiştim. Jeremy’nin de görmesinin vakti gelmişti, hem ayrıca üç tatlı kız eşliğinde pastaneyi ziyaret etmekten ne tür bir zarar gelebilirdi ki?

Hiç.

Kendime böyle demiştim.

Fakat bu konuda, diğerlerinde de olduğu gibi, haksız da çıkabilirdim.

Bu yüzden Jeremy’yi uyarmadım, ertesi sabah Ginger ve arkadaşları prens pastasından ilk ısırığını alması için Jeremy’yi pastaneye götürdü.

Grubumuz Ana Cadde’de gezinirken, ben sizlere Jeremy Johnson Johnson hakkında bir iki kelime bir şeyler anlatayım. Altı yedi yaşlarındayken, Jeremy okuldan bir arkadaşına ara sıra “garip bir fısıldama” duyduğunu söylemişti, kimin sesi olduğunu bilmiyordu,

şakağına parmağıyla hafif dokunduğunda sesleri daha da net duyuyordu. “Jeremy sesler duyuyormuş!” diye bağırdı diğer çocuk ve o günden beri bu haber kasabanın her yerine yayıldı.

Kasabadakilerden kimi Jeremy’nin aklında bir bozukluk olduğunu, kimi onun kolayca etkilenebilir biri olduğunu, kimileri de dışındaki gümüş dolgunun uzaklardaki radyo istasyonlarının yayınlarını çektiğini düşünüyordu.

Ama ben size şunu kesin olarak söyleyebilirim ki Jeremy Johnson Johnson gerçekten de dünya dışı sesler duyuyordu.

Peki ben bunu nereden biliyorum?

Çünkü benim sesimi duyuyordu.

Yani! Sanırım çoktan tahmin etmiştiniz. Öykünün başlangıcında anlatılan kadim hayalet benim. Niyetleri iyi olan.

Fani bir adamken Jacob Grimm olarak anılırdım. Evet, ta kendisi! Küçük kardeşim Wilhelm’le birlikte bir zamanlar Almanya’da, Hesse Krallığı’nın Steinau eyaletinde yaşadık. (Ev hâlâ aynı yerinde duruyor, birkaç yıl önce rehberli geziye çıkmıştım. Ha!) İkimiz de dilbilimciydik, ev içi hikâyeleri koleksiyonumuzu –peri masalları diyorlarmış şimdi onlara– hiç kuşkusuz ki siz de biliyorsunuz.

Bahçedeki karaağacın, önünde oturduğum pencerenin ve yanıma gelen kuzenim Auguste’un az önce hangi çaydan istediğimi sorduğu hasır sandalyenin darmaduman olduğunu gördüğüm, 1863 yılının eylül ayındaki bir cumartesi akşamından beri ölüyüm. Ölü bir dil ve sağ elle oracıkta yatıyordum. Ertesi gün nefes almayı da bıraktım.

Ölü bir adam olarak iki sürprizle karşılaştım.

Ölümümde, benden önce ölmüş olan Wilhelm tarafından karşılanmayı bekliyordum. Bütün hayatımız boyunca kardeşimle

birlikte oynadık, çalıştık, araştırdık. O, benim kadar dayanıklı değildi, sık sık hasta olurdu. Bunun için ona kızmadım elbette. Onun doğası hayalperestti; hüznünlü şarkılara, seyahat hasretine, gönül meselelerine düşküdü. *Çalışmalar*, derdim hep. *Çalışmalar, çalışmalar, çalışmalar*. İşe isteksiz gelse bile sorumluluğunun her zaman farkındaydı. Aynı yolun yolcularıydık. Çalışma masalarımız bile yan yanaydı. Wilhelm evlendiğinde onun evine yerleşmiştim. O halde ölümdede pek tabii birlikte seyahat edecektik –buna inanacak kadar aptal mıydım ben?– ama işte, ben buradaydım ve Wilhelm ortalıkta yoktu.

Karşılaştığım ilk sürpriz buydu.

Wilhelm'i aramak için yola koyuldum. Ölülere kardeşimi görüp görmediklerini sordum fakat buradaki ölüler insanın tahmin edeceğinden daha azdı, iki orada, bir burada falan. İngilizce, Fransızca, Yüksek Almanca, Alçak Almanca, Sırpça, İtalyanca, Latince, Yunanca, İsveççe ve Eski İzlandaca dillerini biliyorum. Çeşitli dillerde kardeşim, ünlü, kıymetli ve saygıdeğer Wilhelm Grimm hakkında sorular sordum.

Hayır, nyet, nein, non.

Birkaçı bana cevap bile vermezken ölü gözlerle beni süzdüler. Ölüler için insanın ünlü olması hiçbir şey ifade etmiyordu.

Aceleyle, ilk defa kelimeleri karşılaştırmamın tadına vardığım Paris'teki milli kütüphaneye gittim. Oranın Wilhelm'in beni beklediği yer olabileceğini düşündüm ama orada da yoktu. Masaların etrafında, tek işi birbirlerini dikkatli ve şüpheli gözlerle süzmek olan üç ölü bilgin geziniyordu. Adamlara 1805 Temmuz'unda, tam da bu masada kardeşime asla ayrılmamamız gerektiğini, ha-

yatımızın çalışmasını birlikte yapmamız gerektiğini söyleyen bir mektup yazdığımı açıkladım.

Hayalet bilginler tek kelime etmiyorlar, yalnızca birbirlerini şüpheli gözlerle süzüyorlardı.

Yanımdaki gezgine, *Bruder'imi*, Wilhelm Grimm'i tanıyıp tanımadığını sordum.

Wilhelm'in ismini duyunca üç bilgin birden şüpheli gözlerini bana diktiler.

Ah, dedi ilk bilgin, meşhur Grimm Kardeşler, von Arnim ve Brentano'nun izinden gidip bu yolun kendilerine ait olduğunu iddia edenler

Köylülerin hikâyelerini toplayıp pedagojik bakım kullanımı için sulandıranlar, dedi ikinci bilgin.

İlk önce kelimeleri, sonra da anlamlarını değiştirip bilginlik rolünü oynayan Grimm Kardeşler, dedi üçüncü bilgin de.

Hemen oradan sıvıştım. Arkama baktığımda, âlimlerin güvensiz gözlerini tekrar birbirlerine diktiklerini gördüm.

Doğduğumuz yer olan Hesse Krallığı'na, daha sonra okula gittiğimiz Kassel'e gittim. Steinau'da Amtshaus'a doğru yürüdüm, Wilhelm'le orada çok mutlu zamanlar geçirmiştik. Saklambaç oynayan bir çocuk misali, yeşil beyaz duvar kâğıtları olan odada bekledim. Wilhelm yine gelmedi.

Sokakta, hizmetçiliğini yaptığı büyük bir evin mutfağına yerleşmiş hayalet bir kadınla tanıştım. Çukur gözleri ve tuhaf bir gülüşü vardı. Wilhelm'i ona sorduğumda, kardeşimin hayatını mutlu bir şekilde geçirip geçirmediğini sordu bana.

Evet, dedim. *Tabii ki*. Kardeşim romantik bir adamdı; işi, karısı ve çocukları bütün romantik beklentilerini karşılamıştı. Tüm hayatı boyunca rahat etmişti.

Belki de ileri geçmiştir, dedi hizmetçi çukur gözleriyle bana bakarken. *Çok azı ileri geçemez*.

Yalnızca sıkıntılı olanların *Zwischenraum*'da kaldığını, tedirginlerin ve huzursuzların, yarım kalmış işi olanların burada kaldığını açıkladı bana. "İntikam mesela," dedi hizmetçi ve kurnazca beni süzdü, "ya da, tatmin edilememiş veya bilinmeyen başka bir istek. Her hayalet için ayrıdır; kendi başarısızlıkları, düş kırıklıkları ya da pişmanlıkları için biçilmiştir." Ölü hizmetçi çukur gözlerini bana dikti. "Hepsi sana bağlı."

Bu ifadeler —*yarım kalmış iş, tatmin edilmemiş ya da bilinmeyen istek*— bende kalıcı bir huzursuzluğa sebep oldu. Ama, izin verin şimdi size ikinci sürprizden bahsedeyim: *Zwischenraum*'un ta kendisi.

Eğer isterseniz, etrafınızdaki titreşen boşluğa, ellerinizin, şöminelerinizin, evlerinizin arasında olan şeye bir göz atın. Ben ve benim gibiler orada olabilir: *Zwischenraum*'da. Aradaki boşlukta.

Hayaletler, sanılanın aksine, fiziksel değişimin temsilcileri fa-
lan değildir. Fincanları oynatıp kapıları tıklatamayız. Bizler ılık bir havanın hafif cereyanıyızdır. Belki de aranızdan bazılarınızın yanından geçmişsinizdir ve sizler de birden bir sıcaklık hissedip nede-
nini merak etmişsinizdir. Biraz uğraşırsak, bu cereyanla bir kalemi oynatabilir ya da daha fazla odaklanırsak bir kapının kapanmasını sağlayabiliriz. Fakat elimizden bundan fazlası gelmez.

İşte *Zwischenraum*'da elimizden gelen ve gelmeyenler:

Görebilir ama dokunamayız.

Koklayabilir ama tadamayız.

Acı çekebilir ama ağlayamayız.

Hızlanabilir ama uçamayız.

Dinlenebilir ama uyuyamayız.

Konuşabilir ama sesimizi kimseye duyuramayız.

Peki! Beni duyan Jeremy Johnson Johnson'ı ne yapacağız?

O, istisnalar'dan biriydi. Bir keresinde Romanya'da *Heiligenschein*'ımı –auramı– yaşıımı ve cinsiyetimi fark edebilecek kadar iyi bir şekilde görebilen bir kadınla karşılaşmıştım. Birçok faniyle yollarımız kesişti; genel olarak gençlerle fakat bazen de çocuğunu ya da eşini kaybedip yasını tutan yaşlılarla karşılaştım. Ayrıca sesimi duyabilen birkaç kişi de oldu fakat deneyimlerime göre hiçbirisi Jeremy Johnson Johnson kadar net duymadı.

Ama bekleyin! Size bir örnek vereceğim, Jeremy ve kızlar Yeşil Fırın Pastanesi'ne doğru yavaş yavaş yol alırken, Jeremy'nin garip yeteneklerini sergileyebileceği bir fırsat da ortaya çıkacaktı.

Yoldan geçen bir kamyonet yavaşlayıp yakınlarından ilerlemeye başladığında, grubumuz Ana Cadde'nin karanlık tarafını arkalarında bırakmıştı.

Rengi parlak kırmızı olan kamyonetin sürücü koltuğunda Conk Crinklaw oturuyordu. Babası kasabanın belediye başkanı olan Conk oldukça içten bir çocuktü. Kamyonetin arkasında, saman

balyalarının üzerinde de birkaç oğlan oturuyordu. "Hey Ginger," diye bağırdı oğlanlardan biri, "Ayışığı'nı yaz uzmanın mı seçtin?"

Ginger Boultinghouse oğlanlara hoşça gülümsedi. "Hayır ama Jeremy'yi kastediyorsan, o rakiplerinin çoğuna fark atar."

Ginger'ın sözü oğlanların yuhalamasına sebep oldu ve içlerinden biri, "Ama Gingerkins, o zaman Jeremy'yi Frank Gaily'yle yarıştırmak zorunda kalabilirsin," diye bağırdı. Bu söz grubun daha da gürültülü gülmesine sebep oldu ve bir başka çocuk, "Kız kavgası!" diye bağırdı. Hepsi birden kısık sesle tekdüze şarkıya eşlik ettiler. "Kız kavgası, kız kavgası, kız kavgası!"

Aslında, Frank Gaily diye biri yoktu. Çocuğun gerçek adı Frank *Bailey*'di ve iri olmasına rağmen hassas bir çocuk olduğu için o da Jeremy gibi zorbaların hedefindeydi.

Jeremy terden su gibi olmuştu. Elini, benim bir şey söylemem umuduyla şakağına götürdüğünde zamanlaması çok kötüydü. Oğlanların biri fark etti.

"N'oldu, Jeremy?" diye bağırdı. "Birinden telefon mu bekliyorsun?" Başka bir oğlan söze karıştı: "Jüpiter'den flaş haber mi geldi?" Bir diğeri de, "Ya da belki Uranüs'te bir şeyler olmuştur?" diye arkadaşlarına katıldı.

İşte, insanlar böyle varlıklar da olabiliyor. Kendimi tutmam gerekirdi ama tutamadım. Jeremy'ye söylemesi için bir şeyler fısıldadım. *Mögen Sie eine endlose Wüste auf dem Rücken eines furchenden Kamels durchqueren.*

"*Mögen Sie eine endlose Wüste auf dem Rücken eines furchenden Kamels durchqueren,*" diye tekrarladı Jeremy. Kulak hafızası çok iyiydi. Telaffuzuysa mükemmel.

Ah! *Exzellent!* Kamyonetin arkasında oturan oğlanlar öküzü tren baktığı gibi bakakaldılar.

Ama Conk Crinklaw o kadar kolay aptal konumuna düşürülemezdi. Pis pis sırtarak kamyonetin camından kafasını uzattı. “Şimdi, Sana Marsça konuşmaman konusunda ne söylemiştim, Jeremy?” dedi. “Böyle şeyler sana fayda getirmez.” Kamyonetin arkasındaki oğlanlar da, Conk Crinklaw da sırtmaya devam etti. “Hiçbir kız *önemli işi*, biliyorsun işte, *Marsça* konuşan biriyle yapmak istemez.” Crinklaw bir duraksadı. “Tabii belki de bu senin için çok da önemli değildir.”

Oğlanlar iyice kahkahaya boğuldu.

“Aptallar,” diye mırıldandı Ginger.

Kızlardan birinin ismi Maddy Saxon’dı. İçine tamamen yerleşmiş karanlık bir albenisi vardı ve yalnızca yanağı boyunca uzanan ince, pembe yarada kendini gösteriyordu. Bu karanlık albenisi Maddy’ye ürkütücü bir bakış kazandırıyor ve kız o bakışını şu an uzaklaşan kırmızı kamyonete dikmişti. “Conk çekici ama,” dedi kız kısık bir sesle, arabanın köşeyi dönmesini izlerken, “tıksindirici bir şekilde.”

Ginger gözlerini Jeremy’ye dikti. Bakır rengi saçları yumuşak güneş ışığında parlıyordu.

“Ee?” dedi. “O aptalları susturmak için ne söyledin?”

Jeremy omuzlarını silktiler. “Emin değilim. Öylece ağzımdan çıkıverdi.”

Ginger’ın gözleri parladı. “Haydi ama, söyle.”

“Yok, gerçekten,” dedi Jeremy, şakağını hafifçe ovuştururken. “Bazen, böyle şeyler ağzımdan çıkarken –çok sık olmuyor ama olduğunda– ben de kendime, “Ne dedim şimdi ben?” diye soruyorum.”

Bu soruyu bana yönelttiğini biliyorum. Bu, yaptığımız anlaşmanın bir parçasıydı. Ona fısıldadığım cümleleri söylerse anlamlarını da açıklamak zorundaydım.

Hafif bir küfürdü, dedim. Açıklamasam daha iyi.

Jeremy tedbiri elden bırakmadan kafasını salladı.

Ben de ona söyledim.

Yüzünde bir tebessüm oluştu. İtiraf ediyorum. Memnun olması beni de memnun etmişti.

“Ne?” diye sordu Ginger, gözleri haylazlıkla doluydu. “Biliyorsun, değil mi?”

Jeremy inkâr etmedi –yalan söylemeyi beceremezdi– ama yine de hiçbir şey söylemedi.

“Haydi ama söyle,” dedi Ginger, sesi biraz daha yumuşadı. “Söylersen söz veriyorum okul bitene kadar ödevlerini istemeyeceğim.”

Jeremy kahkaha attı. “Okulun bitmesine sadece bir hafta kaldı.”

“Evet,” dedi Ginger, gülüşü biraz çekingendi. “Bu yüzden sana böyle bir şey öneriyorum zaten.”

Doğrudur, dürüstlük çoğu savunmayı deler.

Jeremy, Ginger’a bakıp, “Conk’a söylemeyeceğine söz ver misin?” diye sordu.

“Söz,” dedi Ginger ve arkadaşlarına baktı. “Onlar da söz veriyor çünkü vermezlerse küçük sırlarından bazılarının bu ufak kasabada yayılacağını biliyorlar.”

Jeremy derin bir nefes aldı. “Pekâlâ... Gaz sorunu olan bir devenin sırtında uçsuz bucaksız bir çölü aşmalarını söyledim.”

Ginger neşeli bir kahkaha patlattı. “Nereden buluyorsun böyle şeyleri? Daha doğrusu nasıl yabancı dil öğrenebildin?” diye sordu.

Jeremy omuzlarını silktiler. “Bu benden öte bir şey.”

“Senden öte,” diye tekrarladı Ginger ve bu defa Jeremy’ye baktığında bakışları onun üzerindeydi, çözmeye çalıştığı bir bulmaca hakkında ipuçları arıyor gibiydi. “Ee,” dedi sonunda (sakın hataya düşmeyin, Ginger’ın sesi yaptığı kurla gölgelenmişti), “Johnson-Johnson kasabasında hayat nasıl?”

Jeremy soru karşısında sadece omuz silkti ve Ginger, *tamam tamam, bulmaca bekleyebilir*, dercesine gülümsedi, ardından grubumuz yollarına ve öykülerine devam ettiler.

Kasabaya geldiğimden beri, aslında yeşilimsi bir gri olan yeşil duman dört ya da beş ayda bir ortaya çıkardı. Bu kadar nadir gözükmesi de önemini artırıyordu. Duman gece boyunca dairesel tuğla bacadan yükselir ve ertesi gün pastanenin parıltılı vitrinini soluk yeşil renkli badem ezmesiyle kaplı pastalar süslerdi. Her biri pandispanyasının arasındaki çilek ezmesi ve üzerindeki şeker hamurundan yapılmış ufak gülle ağız sulandırırды.

Pastaların asıl ismi *Prinsesstårta*, yani prenses pastasıydı. Fakat İsveç göçmeni olan fırıncı prenses pastalarını sadece kadınların satın aldığını görünce erkekler de almaya başlasın diye keklerin adını prens pastası olarak değiştirdi. Amacına ulaşmış ve kadınlar da erkekler de pastaları almak için kuyruğa girmeye başlamıştı.

Jeremy'ye prens pastaları hakkında başka bir şey daha söylenmişti. Pastanenin önünden geçerlerken, "Pastaları yerken bir büyüye kapılmış gibi hissettiniz mi?" diye sordu kızlara. Hissetmemişlerdi ama konu ilgilerini çekti, özellikle de Ginger'ın.

"Anlat," dedi Ginger ve Jeremy başladı anlatmaya.

Yıllar içinde, annesi de dahil olmak üzere kimi kasabalılar *Prinsesstârta*'nın ilk ısırtığını aldığı anda baktığın ilk canlının kalbini çalacağına inanmışlardı. Bu büyü o kadar güçlüydü ki yalnızca büyülenmiş kişinin ayrık dudaklarına bir gözyaşı değdiğinde bozulabilirdi.

"*Tanrım*," dedi Maddy Saxon. "İlk gördüğün şey ya bir eşek olsa?" diye sordu.

"Ya da Bay Finnifrock," dedi diğer kız da.

Bay Finnifrock oldukça iyi fakat dişleri olmayan iriyarı bir adamdı.

Ginger hikâye üzerine düşünüyor gibi duruyordu. "Büyülenmiş-kişinin-ayrık-dudaklarına-değ-en-gözyaşı detayı hoşuma gitti," dedi ve Jeremy'ye baktı. "Sence doğru mudur?"

Jeremy gözlerini Ginger'dan kaçırdı. "Kime sorduğuna bağlı."

Olabildiğince doğrudu. İlk Isırık Efsanesi'ne inanmamıştım ama tüm gönül meselelerinde olduğu gibi, buna da inanan biçareler vardı. Bir de Jeremy'nin annesinin de tuhaf ama gerçek hikâyesi vardı... Ama o hikâye şimdi beklesin çünkü pastanedeki muhteşem aromalar grubumuzun burnuna gelmiş ve adımlarının hızlanmasına sebep olmuştu.

Eski ve güzel bir kamyonet caddeye park edilmişti ve pastanenin reklam tabelası görevini görüyordu. Rengi koyu parlak bir

yeşildi ve kenarındaki dairesel, tuğla baca resminin yanında YEŞİL FIRIN PASTANESİ yazıyordu.

Kızlar kapıyı iteleyince kafalarının üzerindeki küçük zil çınladı ve kasabanın fırıncısı ellerini önlüğüne silerek mutfaktan çıktı.

Sten Blix hamur gibi yumuşak hatları olan toparlak bir adam olsa da, yüzünde sağlıklı kırmızımsı bir parlaklık vardı. Büyük beyaz sakalı ve buz mavisi gözleriyle sürekli *Weihnachtsmann* –Noel Baba– taklidi yapması istenirdi.

“Ah,” dedi mutlulukla gülümserken, “*Hallâ! Hallâ!* Yaşamak için ne kadar da güzel bir gün, değil mi?”

“Siz öyle diyorsanız,” dedi Ginger bal rengi gözlerini fırıncıya dikerek. “Ee,” dedi, “Blixköy’de hayat nasıl gidiyor?”

“Evet, evet, Blixköy’de her şey yolunda,” dedi fırıncı, sadece soru değil, her şey neşesini artırıyordu adamın ama neden artırmasını ki? Kasabanın gözbebeği idi ve Jeremy’nin de şimdi anlayabildiği gibi dükkânı sıcak bir sevecenlik yuvasıydı. Cam ve ahşap vitrinler ekmek ve pasta çeşitleriyle doluydu ve iki küçük masa vazolardaki çiçeklerle canlanmıştı. Pişmiş hamurun, şekerin, kahvenin ve çikolatanın zengin kokusu beni fani tat duyuma hasret bırakmaya yetmişti.

“Şuna bakın hele,” dedi neşeli yüzünü Jeremy’ye çevirirken, “Jeremy Johnson Johnson değil mi bu?”

Jeremy kafasını sallarken yanakları çoktan kızarmıştı.

Fırıncı zevkten dört köşe oldu. “Eskiden buraya çok sık gelirdin, hatırlıyor musun?”

Jeremy’nin şaşkınlığı ve kafa karışıklığı gözlerinden okunuyordu. “Pek değil,” diye cevapladı.

“Evet! Sevgili annen seni eskiden küçük bebek arabana atar, her gün buraya getirirdi. Harika bir köstebektin. Kimi zaman annen seni bulmak için bütün battaniyelerin altına bakmak zorunda kalırdı.”

Ginger gözlerini Jeremy’ye çevirdi ve hafifçe, “Eminim dünyanın en tatlı köstebeği sendin,” dedi. Tabii bu sadece Jeremy’nin yanaklarının kızarmasını artırmaya yaradı.

Neyse ki fırıncı asıl konuya dönüp Jeremy’nin imdadına yetişti: “Ee, güzel çocuklarım, size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Şey, asıl sorun bu zaten,” dedi Ginger vitrine bakarken. “Hiç *Prinsesstårta* göremiyorum.”

Fırıncının göbeği kahlkahayla hopladı. “Göremezsin tabii ki,” dedi. “Çünkü sabah dokuza kadar *Prinsesstårta*’larımın hepsini sattım.”

Fırıncının dediğini duyunca Ginger’ın ifadesinin canlandığını görmek beni şaşırttı. “Hepsini sattın mı?”

“Evet, tabii ki,” dedi fırıncı ve birkaç saniye bekledikten sonra ekledi: “Neredeyse hepsini.”

Ah! Demek sadece oynadıkları küçük bir oyundu bu!

“Ama en sevdiğin müşterilerine birkaç dilim bıraktın, öyle değil mi?”

“Evet, tabii ki sevgili kızım. En sevdiğim müşterilerime,” dedi ve Jeremy’nin arkasına, caddedeki kızlara bakarak, “birazdan gelirler herhalde,” dedi.

“Komik adamsın,” dedi Ginger.

Arka taraftaki mutfakta bir tava tıngırdadı. Birileri mutfakta işini yapıyordu.

“Ama küçük bir sorun var,” dedi Ginger.

“Anladım, anladım. Küçük bir sorun var.”

Ben de anlamıştım, bu da oyunlarının bir parçasıydı.

“Biraz nakit sıkıntısı çekiyoruz.”

“Ah, pekâlâ...” Fırıncı ciddi bir üslupla kafasını sallayarak birkaç cık-cık sesi çıkardı. “Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü.”

“Ama sana dört tane SBO yazabiliriz tabii ki,” dedi Ginger ve arkadaşlarından biri de, “Ya da büyük bir Sana-Borcumuz-Olsun yazarız,” diyerek lafa karıştı.

Fırıncının beyaz sakalının arkasındaki toparlak yüzü canlandı. “İşte bu hoşuma gitti. Büyük bir Sana-Borcumuz-Olsun!” Gruba göz kırparak üstünde kobalt mavisi süsen çiçekleriyle dolu bir vazo olan pencerenin kenarındaki masayı işaret etti. “Oturun lütfen. Son dört *Prinsesstârta* dilimimi getiriyorum size. Kahve de ister misiniz?”

Jeremy ve kızlar kafalarını sallayarak onayladı.

Fırıncı dükkânın arka tarafına geçince kızlardan biri sandalyesine yaslandı, kollarını esnetip Jeremy’ye baktı. Marjory Falls’tu bu, süt beyazı bir cilde ve mürekkep karası gözlere sahip tatlı bir kız. “Bil diye söylüyorum, o aptal bilmeceyi çözmek için yarım saatimi harcadım ve en ufak bir şey bulamadım. ‘Şiire ilham veren kişiyi şiirin içinde bulunuz.’” Dönüp bir kumruyu andıran ellerini açtı. “Tanrım. Ne bu böyle? Şiirin neresinde bulacağız?”

Söylediğim gibi, Jeremy cömert bir karaktere sahipti, başkalarına rahatlıkla her şeyini verirdi ve yine vermenin eşiğindeydi. Ama bu defa ağzını açtığı gibi Ginger araya girdi. “Hey, Jeremy’yle ödevlerle ilgili bir anlaşma yaptık, unuttunuz mu?”

Marjory ellerini çırpı. “Ödev değil ki bu, ekstra bir şey istiyorum.”

Marjory’nin iddiası çok güçlü değildi, Ginger itiraz etmeye başladığında Jeremy araya girdi. “Bir şeyler bana *akrostiş* olduğunu söyledi.”

Diğer iki kız yemeklerine bakan aç kurtlar gibi Jeremy'yi dinlerken Ginger bir kez daha oğlanı incelemek için sandalyesine yaslandı.

Maddy Saxon parmağını ince, pembe yarasında gezdirerek, "Akrostiş de ne?" diye sordu.

"Her dizedeki belirli bir harfin, altındakiyle yan yana gelip bir anlam ifade etmesidir," dedi Jeremy. Kızların kafalarının karıştığını görünce de devam etti. "Şiire ilham veren kişiyi şiirin içinde bulacağız, değil mi? Belirli harfleri soldan sağa değil de yukarıdan aşağı okursanız eğer..."

Ginger, Jeremy'nin sözünü bitirmesine izin vermedi. "*Bir şeyler* bana akrostiş olduğunu söyledi derken ne demek istedin?"

"Şey, cevabın akrostiş olduğu fikri birden aklıma geldi gibi yani." Jeremy bu yarı gerçeği söyleme durumundan hoşlanmıyordu, alnında terler birikti.

Kızlar şiiri çıkarıp incelemeye koyuldular ama Ginger'ın gözleri hâlâ Jeremy'nin üstündeydi. "Ve sen akrostişin ne demek olduğunu biliyordun, öyle mi?"

"Evet," dedi Jeremy, bu kadarı doğrudu, hapsirliğini tutmaya çalışırken Ginger sessizliğe büründü ve masadaki süsen çiçeklerini izlemeye koyuldu. Çiçeklerin açık ağzlarında sarı polenler oturuyordu. Jeremy burnunu kaşıyıp vazoyu biraz öteye iteledi.

"Anladım!" diye bağırdı Marjory. "Alice Pleasance Liddell diye bir isim. Şaire ilham veren kadının ismi olmalı!"

Ginger hâlâ Jeremy'ye bakıyordu. "Peki belirsiz bir fikir olarak mı yoksa gerçek bir kelime olarak mı geldi aklına?" diye sordu. Ginger sorusunu bitirdiğinde mutfak kapısı açıldı ve iriyarı, pembe yanaklı bir oğlan elinde kahve fincanlarıyla çıktı.

Frank Bailey'ydi bu. Tombul suratı ile kolları un ve şekere bulanmıştı.

“Şuraya bakın hele,” dedi Ginger, Frank masaya yaklaşırken. “Baileyköy’de hayat nasıl?”

Kasabadaki herkes Frank Bailey’yi küçümserdi. Ama hakkını vermek gerekir ki Ginger böyle bir girişimde bulunmadı.

“İdare eder,” dedi Frank Bailey. Tepsiyi masaya yerleştirirken kulak memesini öyle bir çekiştirdi ki kulağı lastik gibi uzadı. “Artık burada çalışıyorum.”

Ginger, Frank’a daha fazla utanmasına sebep olacak şekilde gülümsedi.

“Yemek pişirmeyi çok seviyorum... Annem de üzerine daha çok düşmem gerektiğini söyledi... Bir çeşit çırağım yani burada. Bay Blix bana gerçekten çok iyi davranıyor.” Sonunda kulağını bıraktı. “Burada çalışmayı seviyorum.”

“Bu harika,” dedi Ginger ve Frank onun ciddi olup olmadığını düşünürken de, “Gerçekten diyorum,” dedi.

Sten Blix bu defa tatlı tabaklarının olduğu başka bir tepsiyle mutfak kapısından çıktı.

Ah, *Prinsesstårta*’lar gerçekten de görsel birer şölendi. Arasına çileklerin yerleştirildiği her dilim, yeşil badem ezmesiyle kaplıydı ve üzerlerinde şeker hamurundan küçük birer gül vardı.

“Vay canına,” dedi Ginger. “Neredeyse yemeye kıyılmayacak kadar güzeller.” Daha sonra, fırıncıya gülümseyerek ekledi: “Neredeyse dedim, dikkatinizi çekerim.”

Marjory, “Vay canına mı dedin sen? Umarım senden bir daha böyle bir şey duymam,” dedi.

“Amanın mı desem?”

“Bu daha da beter.”

Ginger gülümsedi, küçük tuzağı işe yaramıştı. “*Vay canına* o zaman.”

Fırıncı bu muhabbet sırasında yanlarındaydı ve neşeli bir kahkaha atıp uzaklaştı. Üç kız da *Prinsesstârta*’larına hayranlıkla bakıyordu. Marjory ve Maddy dayanamayıp çatallarını kaptıkları gibi yemeye koyuldular.

Jeremy’nin İlk Isırık Efsanesi’ne muhtemelen inanmadılar ama yine de, gözleri kapalı yediler pastayı. Kapının üstündeki zil çınladığında ve iki müşteri içeri girdiğinde bile gözlerini açmadılar. Kendilerinden geçmişlerdi. Önünde duran vazonun içindeki süsen çiçeklerinin polenlerine alerjisi olan Jeremy bir peçeteyi buruşturup burnuna soktuğunda bile gözlerini açmadılar. Hatta Ginger, “Conk Crinklaw değil mi bu, Ana Cadde’de neden çırılçıplak bisiklet sürüyor?” dediğinde bile.

Tabii ki bu doğru değildi.

İki kız da Ginger’a gülümseyip çiğnemeye devam etti, gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. İlk ısırıklarını rahatça yutana kadar da kapalı kaldı.

“Mımm,” dedi Marjory.

Nadiren gülümseyen Maddy bile tebessüm etmişti.

Jeremy kızlar gibi tepki göstermedi. Gözlerini tabağından ayırmadan ilk ısırığını bitirdi.

“Karar?” dedi Ginger, Jeremy ağzındakini yutunca.

“Güzel,” dedi Jeremy yavaşça kafasını sallayarak. “Gerçekten çok güzel.”

Ginger’ın hoşuna gitmiş gibi duruyordu. “Demiştin sana.”

Ama garip bir şeyler vardı. *Prinsesstârta* için o kadar uğraşan Ginger pastasına daha dokunmamıştı ve dokunacak gibi de durmuyordu. Kahvesini yudumladıktan sonra, bakır rengi saçlarının bir tutamını ağzına götürdü ve neşeli bir melodi mırıldanıp taze ekmek somunlarını vitrine yerleştiren fırıncıyı izledi.

“Ne?” diye sordu Maddy, Ginger’ın fırıncıya baktığını görünce.

“O,” diye fısıldadı Ginger fırıncıyı göstererek. “Sence hayatı çok sıkıcı olduğu için mi bizi gördüğü zaman bu kadar seviniyor?”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Maddy Saxon kısık bir sesle. “Kasabada binlerce sıkıcı insan var ve hiçbiri de bizi görünce mutlu olmuyor.”

“Belki sırf kibarlığındandır,” dedi Jeremy.

“Evet belki de,” dedi Ginger ve tekrar mutfağa doğru baktı. “Bilmiyorum. Bütün gününü fırında geçiriyor, sonra akşamları kendisine eşlik edecek bir köpeği, hamsterı ya da ne bileyim boynuzlu kurbağasının bile olmadığı o büyük eski evine gidip çiçekleriyle ilgileniyor.”

“Boynuzlu kurbağası olmadığını da kim söylemiş?” diye sordu Marjory çatalında kalanları yalarken. Marjory’nin sorusuna karşı kızlar boğuk bir kahkaha patlatırken Jeremy garip garip gülümseyip kızarmaktan başka bir şey yapmadı.

Ginger, gözlerini kısıp önce Maddy ile Marjory’ye daha sonra da mutfağa baktı. “Belki de,” dedi olabildiğince kısık bir sesle, “Blixxköy denen küçük, sıkıcı krallığının biraz *incelenmeye* ihtiyacı vardır.”

Marjory heyecanla ellerini kaldırdı. “Gece görevi!” diye fısıldadı ve Maddy de, “Gizli devriye,” diye ekledi.

Neden bahsettikleri hakkında ne benim ne de Jeremy’nin en ufak bir fikri vardı. Jeremy pastasına devam etti ve arada sırada da

hapşırdı. Çiçekleri daha da ileri iteledi. Bu arada kızlar pastalarının son lokmalarının bitmesini ertelemek için ellerinden geldigince yavaş yiyorlardı. Arkadaşlarının pastalarının bitmesi Ginger'ın hoşuna gitmişti. Törenselsel bir şekilde boğazını temizledi ve kekinin ilk dilimini kesti. Daha sonra, gözlerini kapayıp ağzını açarak ilk lokmasını ağzına götürdü.

“Mmmmmmmmm.”

Kızlar Ginger'a öylece bakakaldılar. Maddy sessizliği bozarak, “Sadistçe yemenin kraliçesinin sen resmen,” dedi.

Gözlerini hâlâ açmayan Ginger hafifçe kıkırdadı ve çiğnemeye devam etti.

Masanın karşısındaki Jeremy çatalını bırakmıştı. Suratı bir gergin bir rahatlamış gözüktüyordu. Kafasını geriye yaslayarak çok gürültülü bir hapşırık patlattı.

Hapşırığı o kadar şiddetli ve gürültülüydü ki fırıncı bile kafasını mutfaktan çıkardı ve kızların hepsi şaşkınlık içinde Jeremy'ye döndü.

Hepsi.

Prinsesstârta'nın ilk lokmasını hâlâ ağzında gezdiren Ginger bile.

Kızların ikisi büyük bir kahkaha patlattı. Ginger'ın Jeremy'nin büyüüne kapıldığı fikri şamataya eşdeğerdi. Ama Ginger sadece

tebessüm etti. “Daha kötüsü olabilirdi,” dedi Ginger. “En azından kuyruksuz bir maymuna bakmadım.”

“Kucak dolusu teşekkürler,” dedi Jeremy ve kızların daha fazla kakhaha atmasına sebep oldu.

Bir iki dakika sonra Ginger yapmacık bir şekilde hareketsiz kaldı. “Ah.” Gözlerini Jeremy’ye dikti. “Kutupların tersine dönüşünü şimdiden hissedebiliyorum. Vücudumun seninkine olan *güçlü, su götürmez* çekimini hissediyorum.”

Ginger’ın bu sözü üzerine kızlar mutluluk içinde güldü ama, ah, zavallı Jeremy... Suratı tekrar alev alev yanmaya başladı.

Haydi gidelim artık, dedim Jeremy’ye. Babanın karnını doyurmak ve senin çalışmalarına devam etmek için eve gidelim.

Masadan kalkmaya hazırlanırken Ginger konuşmaya başladı. “İyy, Jeremy. Tam bir aptalsın! Bu ilk bakıştaki kalp hırsız hikâyesi gerçek falan değil! Annenin sana anlattığı şapşık bir hikâye sadece.” Ginger Jeremy’ye küstah bir bakış attı. “Neden bu kadar strese girdiğini de anlamıyorum zaten.”

Maddy büyük bir kakhaha attı. “Neden strese girdiğini *ben* anlayabiliyorum. Ginger, kartını çeken zavallıya *acıırım*.”

Kızlar Maddy’nin lafı üzerine kıkırdadı ama bir tuhafılık vardı. Sessizlik olunca Jeremy, “İlk ısıruk şeyi bana ‘Genç Kız ve Aslan’ adında bir masalı anımsattı. Masalda bir adam aslan kralığından bir tarla kuşu çalmaya çalışırken yakalanır ve aslan, adama ya hayatından vazgeçmesini ya da evine dönüp ona gözlerini diken ilk canlıyı kendisine teslim etmesini söyler,” dedi.

Jeremy susup yemeye devam etti.

“Sonra?” dedi Ginger.

“Ah,” dedi Jeremy. “Adam anlaşılmayı kabul eder. Gerçekten kabul etmek istemese de hizmetçisi, evine gittiğinde kendisine bakacak ilk canlının muhtemelen bir domuz, koyun ya da inek olacağını söyler. Fakat adam yanılır. Adama bakan ilk canlı kendisinin en genç ve güzel kızı çıkar.”

Jeremy tekrar sessizleşti ve Ginger bir kere daha, “Ve sonra?” diye sordu.

Sonra Jeremy bütün masalı anlattı, kızın ormana dönüşünü, aslanla evlenip gittiği her yerde onu takip etmesini, aslanı ejderhaya dönüşmüş bir prensesten kurtarışını ve arkadaş canlısı bir ejderhanın sırtında eve uçuşunu anlattı. Jeremy masalını bitirene kadar Ginger ve kızlar dikkatle dinledi. Daha sonra, bir iki dakika sonra, eski hallerine geri döndüler.

“Hep aynı hikâye,” dedi Ginger boş tabağını önünden uzaklaştırırken.

“Kız aslanla buluşur, kız aslanı kaybeder, kız aslanı geri kazanır.”

Birkaç kıkırdama oldu ve Marjory, “Bu hikâye nereden geliyor? Daha önce hiç duymamıştım,” dedi.

Jeremy uzaklara baktı. “Annemin eski kitaplarının birinde okumuştum.”

Demek öyle! Demek bunun Wilhelm ve Jacob Grimm tarafından toplanan bir peri masalı olduğunu söylemek istemiyordu.

“Yardıma muhtaç leydilerin, ejderhaların falan olduğu kitaplar gibi mi?” diye sordu Maddy.

Jeremy kafasını evet anlamında salladı.

Sonra, kızlar yine laflamaya başladığında, en kısık ses tonuyla bana, “*Kusura bakma,*” diye fısıldadı.

Ama Ginger duymuştu ve bir kedinin farenin üzerine atılacağı gibi Jeremy'nin kelimesine atladı. "Ne?" diye sordu.

Jeremy bir anlığına duraksadı fakat hemen kendini topladı. "Geçirdim ve kusura bakma dedim."

Ginger tekrar Jeremy'yi inceledi. "Çok geçirmiş olmasan gerek."

"Hayır," dedi Jeremy gözlerini kaçırarak. "Değildi."

Ginger Jeremy'yi azat etti. "Önemli değil ama," dedi kızlara bakarak, "biraz kibarlık Ayıkent Kraliçeleri'nden gördüklerimden sonra güzel bir değişiklik oluyor."

İki kızın da yüzü güzel bir iltifat almışçasına parladı.

Böylece küçük grubumuz yediler, şakalaştılar ve zamanlarının tadını çıkardılar. Pastaneden ayrılmadan önce Ginger bir peçeteye şu notu yazdı:

Fırıncıya Büyük 1 İyilik

YA DA

12 Dolar Borcumuz Var

Kızların üçü de isimlerini yazdılar.

Tabii Jeremy de.

Başka bir gözlemimi daha belirtmek istiyorum. Grup pastaneden ayrılıp Ana Cadde'ye dönerken, arkama bakmış bulundum ve pastanenin içinde çok hafif bir hareket gözüme çarptı. Pastanenin geniş penceresinin gölgelerinin derinliğinde Frank Bailey bulaşıklarla dolu bir tabağı elinde tutmuş, gözden kaybolan Jeremy ile kızları izliyordu.

İki kız, arkadaş canlısı bir çalışanın ücretsiz bilardo oynamalarına izin verdiği Köşe Cep'ine doğru inmeye başladığında Ginger ve Jeremy baş başa kaldı, yavaş tempoları beni biraz endişelendiriyordu. Çalışmalar bekliyordu. Okulun yaz tatilinden önceki son haftasıydı ve sınavlar birikmişti.

Çalışmalar Jeremy, dedim. Çalışmalar, çalışmalar, çalışmalar

Beni duyduysa da hiç belli etmedi. Ginger ağzına bir sakız attı ve “Baban nasıl?” diye sordu kibarlıktan.

Jeremy küçük bir tebessüm etti. “Aynı işte, aşağı yukarı. Senin büyükbaban nasıl?”

“O da aynı. Her gece sekizde uyuyor ve her sabah dörtte uyanıyor. Mısır gevreğini yiyor, meyve suyunu içiyor, kirlileri masada bırakıyor –*ben yıkayayım diye*– sonra da ahıra gidip tel kapıyı tam dört buçukta kapatıyor. Her gün. Ciddiyim. Saatini yaptıklarına göre ayarlayabilirsin.” Ginger, Jeremy’ye bakıp kafasını salladı. “Anlamıyorum, bir insan nasıl bu şekilde yaşayabilir?”

İşini yapabilmek için elbette! dedim ama kızın sorusuna güzel bir cevap olmadığını düşündüğü belliydi ve Jeremy de bir cevap vermedi.

Birkaç dakika sonra Ginger, “Ev boşaltma cephesinden hiç haber var mı?” diye sordu.

Jeremy şaşkınlıkla kafasını çevirdi. “Sen nereden duydun?”

“Haydi ama, Jeremy. Küçük kasabaların büyük kulakları olur. Burada herkes her şeyi biliyor.”

Bu doğru değildi. Örneğin, Olayların Bulucusu’nun kim olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Ama belli ki Jeremy ve babasının, ayrıca evleri olan dükkânlarını kaybetmelerine yalnızca bir ay kaldığını herkes biliyordu.

“Ee?”

“Yeni bir şey yok. Her şey apaçık aslına bakarsan. Ağustos ayına kadar parayı ödeyemezsek banka dükkâna el koyacak.”

“Vay be,” dedi Ginger hafifçe. “Bu korkunç bir şey.”

“Aslında benim suçum. Babamın bu kadar yüksek miktarda kredi çekmesine izin vermemem gerekirdi.” Ginger’a baktı. “Mirası alacak ve her şey yoluna girecek sanıyordu ama parayı başka bir kuzen kaptı.”

“Sen bahçe işleri yapıyorsun, değil mi?”

“Evet, okul bitince daha da çok yapmaya çalışacağım. Ama yine de yeterli olmaz.”

Ginger durumu düşünüyor gibi görünüyordu. “Belki ben bir şeyler düşünebilirim,” dedi ve Jeremy’ye oyunbaz bakışlarından birini attı. “Plan yapmakta üstüme yoktur.”

Jeremy, Ginger’ın bu sözü üzerine küçük bir kahkaha attı. “Tabii, eminim,” dedi.

Elbow’un Kafesi’ni geçtikten sonra Ginger, “Ee, bu gece ne yapıyorsun bakalım?” diye sordu.

“Ders çalışacağım.”

Ginger caddedeki ağaçların birinden bir yaprak kopardı ve dudaklarında gezdirdi. “Sanırım ben de. Ama senin kadar değil

tabii ki.” Jeremy’ye uzunca baktı. “Gösterişli bir üniversiteye gitmek istiyorsun gerçekten de, değil mi?”

“Gösterişli değil,” dedi Jeremy ama benim teşviklerimle, güzel bir üniversiteye girebilmek için çok çalıştığı doğrudu.

“Çok, çok uzaklarda bir okula gitmenin benim için bir sakıncası yok,” dedi Ginger.

Ayakkabılarının kaldırımındaki hışırtısı duyulacak kadar sessizdi ortalık. Caddede onlardan başka kimse yoktu, tabii pencerelerden dikizleyen gözler dışında.

“Büyükbabam seyahat etmenin çok anlamsız olduğunu söyler. Çok çok uzaklara gittiğinde aslında yine kendini götürdüğünü fark ediyormuşsun,” dedi Ginger.

Doğruluk payı vardı elbette. Ben o kadar seyahat ettim ama bakın şimdi buradayım işte.

Jeremy sessizce, “Böyle bir şey annemin başına gelmiş olabilir,” dedi.

Ginger döndü. “Öyle mi? Ondan hiç haber alıyor musun?”

Jeremy kafasını hayır anlamında salladı.

“Annenin ismi Zondra gibi şaşısalı bir şey miydi?”

“Zyla’ydı,” dedi Jeremy.

“Zyla’ydı derken?”

“Zyla yani. Ama işte, biliyorsun ya, çok uzun zaman geçti.”

Garip ifadesinden anladığıma göre Ginger sırrı biraz anlamış gibiydi ama Jeremy’ye hiç belli etmedi. Elindeki yaprağı parçaladı, koklamak için burnuna götürdü ve sonra bir kenara fırlattı.

“Belki de annen büyük bir maceraya atılıp eskiden insanların yaptığı gibi kismetini arıyordur ve borcun son günü gelmeden önce eve gelir, büyük bir çanta dolusu *korsan parasını* masaya koyar,

evinizi kurtarır ve sonsuza kadar mutlu yaşarsınız.” Söylediklerine gülmesini bekliyormuş gibi Jeremy’ye baktı ama Jeremy tepki vermedi. “Bunun gerçekleşeceğini düşünmüyorsun sanırım, ha?”

“Hayır,” dedi Jeremy. “Pek sanmıyorum.”

Rawhouser’ın Kovboy Kıyafeti mağazasından Işıltılı Kazan’a doğru giderlerken sararmış ve kırıkmış bir el yazması tabela gördüler.

Possy, Ben Hâlâ Buradayım

Pencerenin arkasında, ütü masasına eğilmiş garip bir cisim gördüler. Çok sıcak olmasına rağmen kapüşonlu bir pelerin giyiyordu. Ginger ve Jeremy yaklaşıncı kadın dikildi ve kapüşonunun içinden sessizce baktı.

“Hey, Bayan Truax,” diye seslendi Ginger el sallayarak.

Pencerenin gerisindeki kapüşonlu kadın hiçbir tepki vermedi. Bir süre daha Jeremy ve Ginger’a baktıktan sonra kafasını eğdi ve ütüsünü yapmaya devam etti.

“Vay be,” dedi Jeremy kadının görüş açısını geçtikten sonra. “Bayan Truax’e selam mı verdin sen? O kadın benim tüylerimi diken diken ediyor.” Doğruyu söylemek gerekirse Bayan Truax herkesi bir şekilde tedirgin ederdi. Onunki acıklı, karanlık köşeler ve garip ayrıntılarla dolu bir hikâyeydi. Uzun zaman önce, beş yaşındaki oğlu Possy kayıplara karıştı. “Peki o hiç selamına karşılık verdi mi?” diye sordu Jeremy.

“Hayır,” dedi Ginger ve umarsız bir kahkaha attı. “Ama ben kolay pes etmem.”

Yürümeye devam ettiler. Cesur Bar & Izgara’da oturan birkaç adam içmeyi bırakıp Ginger’ı izlemeye koyulunca Ginger pen-

cereye döndü, dilini çıkardı ve dağınık saçlarını salladı. Bu garip gösteri içkilerini içen adamların bazılarını güldürürken bazılarının da kafalarını onaylamayan bir ifadeyle sallamalarına sebep oldu.

“Aptallar ve mankafalar,” diye mırıldandı Ginger.

Katılıyordum, benim teşvikimle Jeremy, “*Vollidioten* ve *Dummköpfe*,” diye karşılık verdi. Ginger Jeremy’ye sorgulayıcı bir bakış attı ve Jeremy tercüme etti. “Aptallar ve mankafalar.”

Ginger Jeremy’yi birkaç dakika inceledikten sonra, “Herkes senin gülünç ve garip olduğunu düşünüyor ama bence sen gülünç ve gizemlisin,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi, “Sanırım öyle.”

Temel ve Karaağaç köşesini döndüklerinde, ayrılmadan önce birkaç dakika daha oyalandılar. Polis McRaven’ın devasa kafasının silüetinin görüldüğü siyah beyaz devriye arabasının yavaşça geçişini izlediler. Ginger soluk mavi gökyüzüne bakarak, “Ben hangi dili öğrenmek isterdim, biliyor musun? Fransızca. Kulağa çok yumuşak ve güzel geliyor. Senin konuştuğun Almanca gibi gırtlaktan değil ve insanın kulağını tırmalamıyor,” dedi.

Mein Gott! Jeremy’ye anadilimde hoş bir şeyler söyleyebilirdim ama bu konuşmayı daha da uzatır ve Jeremy’yi çalışmalarından daha da uzaklaştırırdı. Kızın niyeti belki de buydu! Fark ettirmeden Jeremy’ye yaklaştı ve çiğnediği tarçınlı sakızın kokusunu ben bile duydum!

“Ee,” dedi Ginger, “Almanca ve Marsça’nın geldiği gibi sana hiç Fransızca’nın da geldiği oldu mu?” Sesine bir laubalilik sızdı. “Çünkü benimle Fransızca konuşsan bütün bu büyülenme şeyini yüksek vitesle atabilirsin.”

Zavallı Jeremy'nin dili tutuldu. Yanaklarının rengi tekrar koyulaştı.

Ginger gülümsedi. "Önemli değil. Konuşmanı beklemiyordum zaten."

Ee, ben ne yapabilirdim? Ginger gitmeye koyulduğunda Jeremy'ye birkaç hoş kelime fısıldadım. "*Au revoir, mademoiselle aux jambes longues.*"

Ha! Exzellent! Exzellent! Şimdi afallama sırası Ginger'daydı. Kelimelerini toparlayabilmesi birkaç saniye aldı. "Demek sen gerçekten Fransızca konuşuyorsun?"

Jeremy mütevazı bir şekilde omuzlarını silkti.

Ginger dikkatle Jeremy'ye baktı. "Elveda, uzun bacaklı hanımefendi gibi bir şey dedin galiba."

Uzun bacaklı.

"Bacak," dedi Jeremy çok da emin olmayarak. "Uzun bacaklı hanımefendi dedim."

Ginger'ın yüzünü küçük ama tatminkâr bir gülümseme kapladı. Ardından topuklarında döndü, bakır rengi saçlarını hafifçe salladı ve uzun bacaklarıyla yürümeye başladı.

Şey, dedim. Sonunda bitti. Artık eve, çalışmalarına dön.

Ama Jeremy, Ginger dönüp de omuzlarının arkasından kendisini izlediğinin farkında olduğunu belirten küçük bir gülümseme fırlatana kadar kızı izledi.

Jeremy, kızarmış suratını eğdi ve evinin yolunu tuttu.

Jeremy'nin evi kasabadaki hiç kimsenin evi gibi değildi. Babasıyla birlikte İki Kitaplı Kitapçı'nın yanındaki küçük bir dairede yaşıyorlardı. Jeremy kitapçının tek sahibi ve tek çalışanıydı. Dükkân büyükbabasından miras kalmıştı ve raflarında büyükbabasının otobiyografisinin iki cildi olan iki kitap vardı.

Dükkânın neden Jeremy'nin babasına miras kalmadığını kimse merak etmiyordu. Harold Johnson son beş yıldır bir gün bile çalışmamış, evini bile terk etmemişti. Tabii durum hep böyle değildi. Gençlik günlerinde Jeremy'nin büyükbabasının Tabut Dükkânı için tabutlar yapardı. Dükkân kitapçıya dönüşünce de kasabaya ısınma yağı taşımaya başladı. Sessiz bir adam olsa da, Harold Johnson çalışırken şarkı söylemeyi severdi. Bir gün, genç bir kadın çiftlik evinden çıkıp Harold Johnson'ın ısınma yağını pompalarken söylediği şarkıyı dinlemeye koyuldu. Kadının adı Zyla Johnson'dı. Soyadları aynı olsa da bir akrabalıkları yoktu. Daha önce hiç konuşmamışlardı ama o gün Zyla'nın varlığı Jeremy'nin babasının dikkatini öyle dağıtmıştı ki ezbere bildiği şarkıların bazılarını unuttu. Ayrılmaya hazırlanırken Zyla, Harold'ın kamyonetine baktı ve her zaman böylesine büyük bir kamyonla kasabayı gezmek istediğini söyledi. Birkaç gün birlikte gezdikten sonra Harold Johnson Zyla Johnson'a onunla evlenmek istediğini söyledi. Zyla evlilik teklifini bir saniyelğine düşündü ve cevabın evet olduğunu, soyadını değiştirmek zorunda kalmadığının da hoşuna gittiğini söyledi.

Ana Cadde'deki kitapçının arkasındaki dairede yaşamaya başladılar. Bir yıl içinde Jeremy doğdu ve annesi ona "Johnson" göbek adını verdi, böylece dünyaya Jeremy Johnson Johnson olarak gelecekti. Bu laf kalabalığı Zyla'nın çok hoşuna gitmişti çünkü hem eğlenceliydi hem de bir Johnson'ın bir diğer Johnson'la yaptığı

evliliği çok güzel temsil ediyordu. Jeremy ayrıca Zyla'nın, annesinin ve anneannesinin çocukluklarından beri biriktirdikleri peri masallarına olan ilgisini de almıştı. Zyla gün boyunca Jeremy'yle çok ilgilenmese de akşam vakti gelince Jeremy'yi kucağına oturtur ve ona bir masal okurdu. Jeremy beş yaşına gelip merdiven tırmanmaya başlayınca annesi tavan arasını masallarla dolu küçük bir kütüphaneye dönüştürdü. Jeremy'nin babası da tavan arasının yeniden inşasına yardım etmiş, hatta kalkan duvarlı pencereyi yarı kapısı olan ufak bir balkona çevirmişti. Akşamları balkonda Jeremy Ana Cadde'den geçen arabaları izlerken annesi ona masallar okurdu. Bir yıl boyunca evin başka yerlerinde yoksa annesi çoğunlukla tavan arasında bulunurdu. Fakat kısa bir süre sonra annesi tavan arasına gitmeyi bırakmış, evden uzaklara gitmeye başlamıştı. Bir eylül gecesi, her yıl düzenlenen Hasat Festivali'nde babasından başka adamlarla dans etmeye başladı. Babası annesini kenara çektiğinde konuşmaları yavaş başlayıp daha yüksek sesli bir hal aldı. "Çünkü ben senin kocanım!" dediği duyuldu Jeremy'nin babasının. Bu sözler diğerlerinin ilgili gözlerinin kendine çevrilmesine ve Zyla'nın aşığılایıcı kahkahasına sebep oldu. "Kocam mı?" dedi Zyla. "Ben seni küçük bir külfet olarak görüyorum sadece."

Bunlar, mutsuz erkek ve kadınların arasında olabilen şeyler.

Aradan uzun bir zaman geçmeden, Jeremy okuldan dönmüş ve şaşkınlıkla annesinin yokluğunu fark etmişti.

"Gitti," dedi babası.

"Nereye gitti?" diye sordu Jeremy ama babası yalnızca gözlerini kaçırdı.

"Bilmiyorum. Sanırım mutlu bir son aramaya."

Jeremy anlayamamıştı. "Peki ne zaman geri gelecek?"

“Emin değilim,” dedi babası. “Muhtemelen hazır olduğunda.”

Zaman içinde Jeremy, bizim kendi hikâyemizin başladığı güne kadar kendisinin Yeşil Fırın Pastanesi’ne gitmesini engelleyecek hikâyeyi öğrendi. Pastane’de, Never Better kasabasında, Kanada’dan gelen bir yabancı kapıdan içeriye girerken Jeremy’nin annesi oturmuş, prens pastası yiyordu. Kadın birkaç dakika sonra adamı arabasına kadar takip etti ve ondan kendisini kasabanın dışına götürmesini istedi. Kadının bu davranışını kimse anlayamamıştı, bir kişi bu davranışı “mekanik”, başka bir kişi ise “kafası karışmış” olarak tanımladı. Jeremy ise her zaman annesinin prens pastasının ilk ısırtığında adamı görüp görmediğini, annesinin ilk ısırtığın büyüğü efsanesinin gerçek olup olmadığını merak etti.

O gece, Jeremy tavan arasına giden merdiveni tırmandığında annesinin bütün kitaplarının orada olduğunu gördü.

“Bu yüzden geri geleceğini düşünüyordum,” dedi Jeremy. Kafasını yere eğdi. “Benim için geri gelir mi bilmiyordum ama her zaman kitapları için geleceğini düşünmüştüm.”

Annesinin gidişinden kısa bir süre sonra Jeremy sesler duymaya başladı. Tabii ki hiçbiri en çok duymak istediği annesinin sesi değildi.

Jeremy’nin babası o günden sonra Zyla’nın ne ismini ağzına aldı ne de onu arayıp geri getirmeye çalıştı. Hâlâ yağlarını teslim ederdi ama artık şarkılarını kimse duyamaz olmuştu. Jeremy üzerindeki denetimi de eskisi gibi değildi.

Daha sonra, bundan yaklaşık beş yıl önce, Jeremy annesinin belirsiz ve hüznünlü sesini duydu, o sesin annesinden başkasına ait olmadığından emindi. *Üzgünüm*, dedi ses. *Üzgünüm, üzgünüm, çok üzgünüm.*

Ses bir daha asla duyulmadı.

O günden on gün sonra, Jeremy'nin babasına iade adresi olmayan bir mektup geldi. Saskatchewan, Kanadadan gelen mektubun içinde bir *Todesanzeige* –vefat ilanı– bulunuyordu. Belgeyi kendim de görmüştüm, Jeremy bir gün bana göstermek için getirmişti. İlanda, kanosu hızlı akan sulardaki kayalara çarptığı için boğulan Zyla Johnson Newgate'in öldüğü yazıyordu. Kocasını Theodore Newgate, üç ve beş yaşlarındaki üvey çocukları kazadan kurtarılmıştı. Metnin üstünde Jeremy'nin annesine ait olan bir kadın resmi vardı.

Jeremy o akşam okuldan eve geldiğinde, ölüm ilanını masanın üzerinde gördü. Defalarca okumasına rağmen, ne anlama geldiğine bir türlü inanamıyordu. Kafasını masaya koyup gözlerini kapadı. Birkaç dakika geçtikten sonra birdenbire evin derin ve garip sakinliğinin farkına vardı ve babasını aramaya gitti. Babasını yatağında, battaniyelere tamamen sarılmış bir şekilde buldu.

“Aşırı derecede üşüyorum,” dedi Jeremy’ye babası.

“Evlenmiş ve başkasının üvey annesi olmuş,” dedi Jeremy. “Boşandığınızdan bile haberim yoktu.”

“Benim de yoktu,” dedi babası. Gözleri kıpkırmızıydı.

Babasının ağlamış olması Jeremy’yi korkutmuştu. Babasını daha önce ağlarken hiç görmemişti.

Jeremy annesinin resmine tekrar baktı. “Aradığı mutlu sonu bulamamış galiba.”

Odadaki tek ses saatin tik takıydı. Babası sessizliği bozarak, “Annenin başına gelenleri kimseye söyleyemezsin,” dedi.

“Neden?”

Birkaç dakika geçti. “Çünkü söylememeni istiyorum.”

“Tamam,” dedi Jeremy. “Ama insanlara ne söyleyeceğim?”

“Hiçbir şey.” Babasının sesi Jeremy’ye çok cansız geliyordu. “Kimsenin bir şey bilmesine gerek yok.”

Babasının, annesinin ölümünü *Sırları* haline getirmesi Jeremy’ye garip gelmişti.

“Tamam mı?” dedi babası.

“Tamam.”

“Benim burada kalmam gerek,” dedi babası. Gözlerini tavana dikti. “Bu odada. Tamam mı?”

“Tamam.”

Jeremy saatin tik taklarını sayıyordu. Babası, “İnsanlara söyleyeceğin şey şu: Onlara çok nadir görülen bir hastalığım olduğunu, doktorların bile ne olduğunu çözemediklerini ve yalnız kalmam gerektiğini söyleyeceksin. Anlaşıldı mı?” diye sorduğunda yüz ona gelmişti.

Jeremy kafasını salladı ve babası gözlerini kapadı. “Üzgünüm Jeremy,” dedi fısıltılı bir ses tonuyla. “Senin için, kendim için, Zyla için üzgünüm.”

Babası beş yıldır annesinin adını ağzına ilk ve son defa almıştı.

Jeremy, babası uykuya dalana kadar yatağın yanındaki sandalyede oturdu. Sonra birden aklına bir şey geldi ve mutfığa koştu. Ölüm ilanını tekrar okuyup duvardaki takvime baktığında aklına gelen şeyin doğru olduğunu anladı: annesinin öldüğü akşam, *üzgünüm, üzgünüm, çok üzgünüm* diye fısıldayan sesini duyduğu günün akşamıydı.

Jeremy annesinin kitaplarının yanına, tavan arasına tırmandı ve aynı gece yatağını oraya taşıdı. O karanlık günden beri, kitapçının üstündeki tavan arası Jeremy’nin özel odası, kitapçının arkasındaki daire de babasının hem sığınağı hem de zindanı olmuştu.

Ginger Boultinghouse'a *au revoir* dedikten sonra, Jeremy boyunun etrafındaki uzun deri ipteki anahtarla kitapçının kapısını açtı ve yerde bankadan gelen postayı gördü. Mektubun üzerinde, "Emanetçi Satışının Son Uyarısı" yazıyordu ve devamında da *mah-keme, ödenmemiş bakiye, vergi toplaması, gecikmiş vergiler ve hukuk müşavirliği* gibi terimler vardı.

"Tanrım," dedi Jeremy ve elinde mektupla kitapçıdan daireye geçen kapıyı açtıktan sonra babasını yatakta yatarak televizyon izlerken buldu.

"İşte buradasın," dedi babası Jeremy'yi gördüğü için hem rahatlamış hem de gecikmesinden rahatsız olmuş bir ses tonuyla.

"Pastaneye gittim," dedi Jeremy. Babasının yüzü kaskatı kesildi, karısının Kanada'dan gelen adamla olan hikâyesini o da biliyordu.

"Eninde sonunda gitmem gerekiyordu," dedi Jeremy.

Ee, o kadarı doğrudu. Bazen bir şeylerden kaçmak ona gerektiğinden daha da çok anlam yükler.

Babasının çenesine dokunması ve parmaklarını pürüzlü sakalında gezdirmesi Jeremy'yi rahatsız etti ve biraz uzaklaşmasına sebep oldu. "Bir dilim prens pastası de yedim," dedi Jeremy. Bu babasının kaldırabileceğinden fazlaydı, gözlerini sımsıkı kapadı ve oğluna sırtını döndü.

"Bir dilim yedim, çok hoşuma gitti ama hiçbir şey olmadı." Sesini yumuşattı. "Hiçbir şey olmadı, baba." Bir dakika daha bekledi ve sesini daha da yumuşattı. "Annemin gitmesi fırıncının suçu değildi."

Bay Johnson gözleri sımsıkı kapalı, sakallarıyla oynamaya devam ederek, "Ben bildiğim şeyden eminim," dedi.

“Şey, bilmen gereken başka bir şey daha var,” dedi Jeremy biraz gergince. Bankanın mektubunu uzattı. “Gözlerini aç ve şuna bir bak.”

Harold Johnson kısık gözlerle mektuba baktı. “Bu ne?”

“Bankadan gelmiş. Dükkânın satış gününü belirleyecekler.”

Babası hiçbir şey söylemeden gözlerini televizyona çevirdi. Televizyonda kovboy şapkalı birkaç adam fiçilerin, yem torbalarının ve atların arkasından birbirlerine ateş ediyorlardı. Ölmek üzere olan bir adam su yalağının içine atladı. Aynı şekilde çok kanaması olan bir adam da cadde boyunca sürüklendi. Evet, gerçekten de görmeye değirdi.

“Az önce vurulan adamın toprakta nasıl kıvrandığını görüyor musun?” dedi Jeremy. “Biz o adamız, baba. Biz de sokaklara düşeceğiz. Dükkânımızı, evimizi kaybedeceğiz ve biz karşılık vermiyoruz bile.” Babası gözlerini televizyondan ayırmadı. “Dinlemiyorsun bile beni, değil mi?” Jeremy sesini yükseltmişti.

Babası gözlerini televizyondan ayırdı. “Karşılık vermiyoruz,” dedi. “Çünkü bir tane bile kurşunumuz yok.” Bakışlarını tekrar televizyona çevirdi.

Jeremy bir şeyler daha söylemek istemişti ama vazgeçip mutfağa doğru yöneldi. Mutfakta üç tane kızarmış peynirli sandviç yaptı ve bir tanesini sütle yedi. Bu onun akşam yemeği idi. Daha sonra kalan iki sandvici bir tepsiyle babasının sevdiği şekilde götürdü: çift peynirli, akçaagaç şuruplu ve orta derecede ısıtılmış.

Babası yatağında oturdu ve gözlerini televizyondan bir saniye bile ayırmadan sandviçlerini yedi.

“Ders çalışmaya gidiyorum,” dedi Jeremy.

Gözleri hâlâ televizyonda, kafasını yavaşça çevirdi babası. “Bilgi yarışmamız için geleceksin ama, değil mi?”

“Denerim.”

Sıradışı Bilgiler Jeremy ve babasının birlikte severek izlediği tek programdı ve itiraf etmek gerekirse ben de programı çok eğlenceli bulmuştum. Programın başında nükteli bir ses, “Sıradan insanın sıradışı bilgisini göklere çıkaran bilgi yarışması!” diye bildirir daha sonra sunucu çıkar ve programın yetenek avcılarının ülkenin her bir yanındaki, posta güvercinlerinin tarihi, İmparator Qin’in askerleri ya da kertenkelelerin yaşam süresi gibi belirli bir konu üzerinde olağanüstü bilgilere sahip olan sıradan kadın ve erkekleri aradığını anlatır. Bu kendi kendini eğitmiş uzmanlara alanın yetkili kişileri tarafından sorular sorulur. Seyirci de, her zaman yaptığı gibi, halkın tarafını tutar.

“Bu gece programı izlemeliyiz,” dedi babası. “Kasırgalar hakkında her şeyi bilen bir kadın çıkacak.”

“Bizim ipotekten kurtulmanın bir yolunu bilen birine ihtiyacımız var,” dedi Jeremy.

Babası Jeremy’nin dediğini duymamış gibi görünüyordu. “Kasırgalar gerçekten ilgini çekebilir.” Umutla Jeremy’ye gülümsedi. “İzleyeceksin, değil mi?”

“Denerim,” dedi Jeremy tekrar. “Ama final haftasındayım.”

Babasının gözleri televizyona kayarken elleriyle yavaşça dağınık sakalını taradı. “Tamam,” dedi. Canını neyin sıktığını biliyordum. Jeremy’nin uzakta bir üniversiteye gideceğinden ve onu terk edeceğinden korkuyordu. Ama dünya böyle işlemiyor mu zaten? Çocuklar her geçen gün evebeynlerinden bir adım daha uzaklaşıyor, ve günler geçtikte aradaki mesafe de büyümeye başlıyor.

Jeremy diğer odadaki uzun masaya oturdu, yılların eskittiği İran halısını hissedebilmek için ayakkabı ve çoraplarını çıkarıp

kitaplarını açtı. Geometri bittikten sonra dünya tarihi çalışması gerekiyordu fakat kitabını kapadı ve “Jacob?” diye fısıldadı.

Evet?

“Ginger Boultinghouse hakkında ne düşünüyorsun?”

Laubali bir kız olduğunu ve laubali hareketlerinin Jeremy’yi çalışmalarından uzaklaştıracağını düşünüyordum. Ama uzun fani hayatımda bir şey öğrendiysem o da bu tarz soruları gerçekten uzaklaşmadan pozitif bir şekilde cevaplamak.

Conk Crinklaw ve arkadaşlarının kendisine zorbalık yapmasına izin vermiyor ve Frank Bailey’ye de iyi davranıyor. Bu gibi davranışlar yüzünden iyi biri olduğunu düşünüyorum.

Jeremy kafasını salladı. “Bu kadar mı?”

Şey, oldukça alımlı bir kız. Jeremy’nin yüz ifadesini inceledim. Sence de öyle değil mi?

Kayıtsız bir cevap vermeye çalıştı. “Sanırım öyle, evet.”

Ayrıca zeki de, dedim ve kendimi tutamadım. Biraz fazla zeki.

Jeremy’nin yüzünü şaşkınlık kapladı, beni daha fazla sorgulamak istiyordu ama babası diğer odadan seslenmişti. “Sıradışı Bilgiler başlamasına iki dakika kaldı!”

“Tamam,” diye geri seslendi Jeremy ama ayağa kalkmadı. Bana da Ginger Boultinghouse hakkında başka soru sormadı. Sessizce çalışmalarına devam etti ama çok defa bakışları pencereye kaydı, hoş bir şeyler düşünüyormuş gibi ifadesi yumuşadı. Yıllar önce küçük kardeşim Wilhelm’e yaptığım gibi Jeremy’yi de uyarmak zorundaydım.

Çalışmalar, Jeremy. Çalışmalar.

Güneşin son ışınları odayı aydınlatırken ve Jeremy sayfalarını çevirip notlarını alırken ben sizlere İki Kitaplı Kitapçı'nın sahibi, Jeremy'nin sevgili büyükbabası hakkında kısa bir hikâye anlatmak istiyorum.

Lucian Johnson bütün hayatını ısıtma tesisatı döşemecisi, patlayıcı uzmanı, su falcısı, kumarbaz ve tabut ustası olarak geçirdi ve çalışma günlerini arkasında bıraktığında da hayatının yazılı bir raporunun insanların ilgisini çekebileceğini düşündü. Kitabı için birkaç yıl harcadı ve ortaya iki ciltlik bir eser çıkardı. Kitap tamamlandığında kimse yayımlamak istemedi ve böylece kendi imkânlarıyla yayımlatmak zorunda kaldı. Ayrıca Johnson'ın Tabut Dükkânı'nı, kitapların adı *Kendi Elimden Hayatım ve Gördüklerim* cilt 1 ve 2 olan İki Kitaplı Kitapçı'ya çevirdi. Duvarlara kitap rafları döşedi, yere yumuşak bir İran halısı serdi ve ortasına meşe ağacından yapılmış eski bir masa koydu, kırmızı kadife bir koltuk ve iki doldurulmuş sandalyeyi de emlak satışından alarak odaya ekledi. Sonrasında da AÇIK yazan bir tabelayı kapıya astı.

Bir süre, eli ayağı tutmayan arkadaşları domino oynamak için kitapçıya geldi ve oynarken de perakende satış için sürekli gözetimdelermiş gibi hareket ettiler.

"O bir müşteri mi?" diye sorardı birisi kaldırıma yaklaşan biri olunca ve o kişi geçince de başka biri eklerdi: "Değil sanırım."

Bu tuhaf ritüel en sonunda Jeremy'nin büyükbabasının tepesini öyle bir attırdı ki domino oyuncularını domino taşlarıyla birlikte

dışarı attı. Sonraki aylarda, varlığı büyükbabasını sinirlendirmeyecek tek kişi Jeremy olmuştu. Jeremy'nin duyduğu sesleri ciddiye almış, hatta ne zaman bir şeyler duysa tekrarlamasını istemişti. "Hayaletler," demişti bir gün. "Sen hayaletleri duyuyorsun. Peki onları görüyor musun?"

Jeremy hayaletleri hiç görmediğini söyledi ve birkaç gün sonra büyükbabası araştırmasını yaparak onun bir *clairvoyant* değil *clauderudent* olduğunu söyledi. "Ruhlar dünyasını görenlerin aksine sesler duyan insanlara böyle denir." Büyükbabası başka bir sonuca daha varmıştı. "Bu kitaplar satıldığında," dedi adam otobiyografilerinin olduğu rafı göstererek, "Diğer basımda seninle ilgili bir bölüm daha ekleyeceğim." Jeremy'ye gülümsedi. "Çok fazla merak uyandırıyorsun."

Jeremy ve büyükbabası birbirlerinin en iyi arkadaşı olmuşlardı. İkisi de birbirlerinde başka kimsenin göremediği saygıdeğer özellikler görürdü. Bir gün Jeremy dükkâna yanakları ağlamaktan kızarmış halde geldi. Anahtarlarını yine kaybetmişti ve bu defa anahtarlar daha büyük bir şeyi ifade ediyor gibiydi. "Sürekli kaybediyorum," dedi Jeremy ve kırmızı kanepeye attı kendini.

Büyükbabası, Jeremy'nin yanına oturdu ve "Anahtarları kaybetmiş olabilirsin ama bu her şeyde kaybediyorsun anlamına gelmez," dedi. Ertesi gün, Jeremy'ye bugüne kadar kullandığı anahtarların bağlı olduğu uzun deri ipi getirdi. Jeremy'nin kafasından geçirip, tişörtünün içine soktu ve "İşte böyle. Bu işine yarayabilir," dedi.

İşe yaramıştı. O günden sonra Jeremy anahtarları bir daha hiç kaybetmedi.

Daha sonra, bundan üç yıl önce, soğuk bir kış gününde Jeremy okuldayken ihtiyar adamın kalbi durdu. Hemen *Zwischenraum* dan

ileri geçti ama tamamen ayrılmadan hemen önce Jeremy'yi sınıfında otururken buldu.

Sen çok iyi bir çocuksun, evlat, dedi, seni güneşten de aydan da daha çok seviyorum.

Matematik problemlerini çözen Jeremy, hareketsizce oturdu ve sesini duyduğu adamın sesinin büyükbabasınıninkine nasıl bu kadar benzeyebileceğini merak etti.

Şakağını ne kadar sert ovalasa da büyükbabasının sesini bir daha hiç duyamadı.

“Hayır!” dedi Jeremy garip bir fısıltıyla ve kalemini yere düşürerek masasından kalktı, öğretmeninin uyarılarına rağmen sınıftan çıktı, doğrudan İki Kitaplı Kitapçı'ya koştu ve büyükbabasını eski İran halısının üzerinde yataarken buldu.

Final sınavları birkaç gün güzel geçti. Jeremy hiçbir zorluk yaşamadan ilk sınavların üstesinden geldi.

Fakat perşembe gecesi bir şey oldu.

Akşam gayet güzel başladı. Geometri ve klasik kelimeler olmak üzere yalnızca iki sınav kalmıştı. Geometri çalışmaları neredeyse bütün akşamı kapsadı, benim teşviğimle Jeremy aksiyomları ve postulatları yüksek sesle okuyordu. Yan odada yatıp televizyon

izleyen babasını bu durum biraz rahatsız ediyordu. “Daha kısık sesle,” diye bağırdı ara sıra.

Geometri bittikten sonra Jeremy tavan arasından kelimeler kitabını aldı, bu defa babasına rahatsızlık vermeden Jeremy’yi ben test ettim. Ben bir kelime okuyordum ve Jeremy de Latince ve Yunanca kökeniyle birlikte anlamını söylüyordu. Diğer konuların aksine, kelimeler Jeremy’ye çok kolay geliyordu. Yalnızca kelimelerin üstünden geçmesi yeterliydi. *Dijital*’ın Latince’deki parmak anlamına gelen *digitus*’tan geldiğini hatırlıyordu ama *podiatri*’nin Yunanca kökeni aklından çıkmıştı. “Sen söyleme,” demişti ama en sonunda söylemek zorunda kaldım.

“*Pous, podos,*” diye tekrarladı, “*pous, podos,*” ve gerçekten de o kadar içtendi ki benim kadim ruhumu bile kandırmıştı.

Ben *muvafakat* dedim ve o da, “*Anlaşma*, Latince *ac* ya da *ad*’dan geliyor.” dedi.

Muhteşem, dedim ve tam sıradaki kelimeyi okuyacakken garip bir tak tak sesi duydum.

Jeremy kafasını kaldırdı.

Ve tekrar: *tak, tak, tak.*

Gürültü tavan arasıyla ufak balkon arasındaki küçük kapıdan geliyor gibi duruyordu.

Saat 21.40’tı. Bu saatte sadece birkaç kişi dışarı çıkmayı göze alırdı.

Şimdi daha da güçlü: *tak, tak, tak.*

“Ne olduğuna bakar mısın?” diye fısıldadı Jeremy bana ama kapıyı açmadığı sürece bakamayacağımı biliyordu. (Göz kararıyla söyleyebilirim ki içeri bir ateşböceği girelse bir hayalet de girebilirdi.)

Taklama iyice yüksek sesle ve daha inatçı bir şekilde devam etti: *tak, tak, tak, tak, tak!*

Jeremy yavaşça yarım kapıya doğru yürüdü ve yaklaştığında taklama başladığı gibi birdenbire durdu. Şimdi sessizlik de ürktü-tücü bir hal aldı. Jeremy pencereye doğru eğildi ve camda birden maskeli bir yüz belirdi!

“Eh!” dedi Jeremy. Kim suçlayabilirdi ki onu? Pencerede maskeli bir yüz görmek her faniyi korkuturdu ama Jeremy’nin ifadesi şimdi pencereden gelen bir ışıkla aydınlandı.

Nasıl oldu bu? Bir fener balkondan nasıl yukarı çıkabilirdi?

Ama bakın! Işık yavaşça kendi kendine açıldı ve bir el belirdi, maskeyi tuttu ve yavaşça çekerek gülümseyen Ginger Boultinghouse’un yüzünü ortaya çıkardı!

Sonra Ginger’ın arkasında iki kız arkadaşı daha çıktı.

Ginger Jeremy’ye kapıyı açması için işaret yaptı ve kızlar baştan aşağı siyahlar içinde, gülerek tavan arasına girdi.

“Çok komik,” dedi Jeremy hırçın bir tonla.

Ginger, hiç pişman görünmüyordu. “Haklısın,” dedi sırtarak. “Komikti gerçekten de.” Etrafına bakındı. “Yüce Tanrım,” dedi. “Johnson-Johnson kasabası bayağı havasızmış.”

Maddy sokak arasını gösteren pencereye doğru yürüdü ve pencereyi açmaya başladı.

“Yerinde olsam o pencereyi açmazdım,” dedi Jeremy ama Maddy çoktan açmıştı ve içerisini berbat bir koku sardı.

Kız pencereyi hemen kapadı ve burnunu eliyle tuttu. “Vay canına,” dedi. “Orada bin tane çürük yumurta falan mı saklıyorsun sen?”

“Binanın arkasında kaplıcalar var. Rüzgâr kuzeyden esince kokusu biraz kötü olabiliyor.”

“*Biraz mı kötü?*” dedi Maddy. “Acımasız ve alışılmadık desene sen şuna.”

Ginger o sırada tavan arasım geziyordu. “Burası oldukça harika. Ama biraz küçük. Kitapların biraz daha az olsaydı odan daha büyük olurdu.”

Jeremy raflarda göz gezdirdi. “Evet, şey. Benim değiller aslında. Hepsi annemin kitapları.”

Ginger kamyandan yapılmış sallanan sandalyeyi inceledi. “Bu da elfler gelince otursun diye mi?”

Hayır,” dedi Jeremy. “O benimdi. Ben şeyken...”

“Küçükken mi?” diye sordu Ginger.

“Hı hı.”

Ginger, Jeremy’nin minderine cup diye oturduktan ve diğer kızlar yere yayıldıktan sonra Jeremy, “Ee, buraya nasıl çıkabildiniz?” diye sordu.

“Çok zor olmadı,” dedi Ginger. “Demir boruyu tırmanırken biraz sıkıntı oldu, o kadar. Ondan sonra senin şirin balkonun bir kol boyu uzaklığındaydı.”

Marjory, “Tabii Ginger’inkiler gibi maymun kollarına sahipsen. Ben ve Maddy ölümle burun buruna geldik,” dedi.

İşte bu doğrudu. Bu yoldan birkaç defa ben de çıktım, fanilere hiç de önermem.

Jeremy de oldukça etkilenmiş görünüyordu. Hırçınlığının azaldığını görebiliyordum.

“Pekâlâ,” dedi Jeremy, “bu *nasıl*ın cevabını veriyor. Ama ben *nedeni* anlamıyorum.”

“Nasılı anlamış,” diye fısıldadı Maddy Saxon, “ve şimdi nedeni istiyor.”

Maddy ve Marjory sırtlarını birbirlerine vermiş, yerde oturuyorlardı. Maddy Saxon’ın yanından geçtiğimde, “Vay! Siz de birden sıcak rüzgârı hissettiniz mi?” diye sordu. “Ah! Üzgünüm,” diye cevap verdi Marjory ve anlamadığım bir sebepten dolayı kahkahayı patlattılar.

“Nedeni çok basit,” dedi Ginger, gülümsemesinde kurnazlık yatıyordu. “Işığını gördük ve seninle konuşmak istedik. Kötü mü etmişiz?”

Çalışmalar, dedim Jeremy’nin kulağına. Sınavlar.

Ama Jeremy beni dinlemedi. “Ne hakkında konuşmak istediniz?”

“Gece görevine çıkacağız,” dedi Ginger, “ve senin de gelmek isteyeceğini düşündük.”

Hayır Jeremy, istemezsin.

“Biraz daha dışarı çıkmalısın,” dedi Ginger, “yani, üzücü bir durum, tavan arasında sıkışıp kalman,” duraksadı, “gece görevine çıkabilecekken onun yerine burada kendi kendine konuşman.” Jeremy’ye sırtıttı. “Mecazi olarak konuşuyorum, Jeremy, buradaki bütün tozların ve örümcek ağlarının arasındaki hayatını zar zor görebiliyorum.”

Mecaz, dedim. Arapça kökenli. Böyle şeylere çalışman gerekiyor!

“Ne tür bir görev bu?” diye sordu Jeremy. Beni tamamen göz ardı ediyordu!

“Vay canına dedirten bir tür,” dedi Ginger. “Cesaret gerektiren bir maceraya atılacağız. Her şeyi planladık.” Bal rengi gözlerini Jeremy’ye dikti. “Senin de yardımına ihtiyacımız oldu.” Tarçın kokusuyla birlikte eğilerek, “Ve sen görev için giyinmişsin bile,” dedi.

Jeremy'nin de koyu renkli kıyafetler giydiği doğrudu ama bu ne anlama geliyordu ki? Tabii ki hiçbir anlama gelmiyordu!

Çalışmaların, diye bağırdım. *Kelimeler klasik kökenleri.*

"Bilemiyorum," dedi Jeremy.

Maddy Saxon, Ginger'a anlamlı bir bakış attı. "*Sana demiştim.*"

"Belki de Jeremy kendine bir peri masalı okur ve uykuya yatar," dedi Marjory. Rafların birinden bir kitap çıkardı ve yüksek sesle başlığını –*Büyük Peri Masalları Kitabı*,– okurken Jeremy'nin suratı bulutlandı.

"Onu yerine koyar mısın?" dedi Jeremy. "O annemin kitabıydı."

Marjory kitabı geri koydu ama arkasından başka bir kitap çekti ve başlığı yine yüksek sesle okudu: "*Yeşil Şemsiyenin Altında: Gözde Peri Masalları ve Efsaneler.*" Dans eden mürekkep karası gözleriyle Jeremy'ye baktı. "Buradaki bütün kitaplar peri masalı mı?"

Jeremy'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Hepsi değil," diye mırıldandı.

Kız sayfaları çevirip ilk hikâyeyi buldu. "Kurbağa Kral," dedi ve tekdüze bir tonla, "Evvvel zaman içinde, dileklerin halen gerçekleştiği zamanlarda..." diye okumaya başladı ama Jeremy hemen Marjory'nin sözünü kesti.

"Peki," dedi.

İfadesi sert ve ciddiye. Kızların hepsi Jeremy'ye bakıyordu.

"Ne peki?" diye sordu Ginger.

"Tamam, sizinle geleceğim."

Bu defa Ginger diğer kızlara anlamlı bir bakış attı, ardından önüne eğildi ve Jeremy'nin kolunu sıktı.

Sıra sıra tavan arasındaki merdivenden aşağı tırmandılar. O yolu tercih etmelerine de gerek yoktu, Bay Johnson'ın televizyo-

nunun sesinden bir şey duyulamazdı. Jeremy boynundaki anahtarı aldı ve arkasındaki kitapçıyı kilitledi.

Yapma bunu, Jeremy, dedim. Lütfen yapma bunu.

Ama benim uyarım rüzgârı durdurmaya çalışan bir el gibi kalmıştı.

Hepsi siyahlar içindeydi, kızlar şahlanmış gölgeler gibi hızlanırken Jeremy de arkalarından onları izliyordu. Arka bahçelerden, boş otoparklardan, kubbeli çitlerden geçtiler. Pastane ve fırıncının evi arasındaki sokağa geldiklerinde durdular ve Jeremy'nin yetişmesini beklediler. Jeremy geldiğinde beline kadar eğilip kesik kesik nefes aldı.

“Atletizm takımına katılmalısın,” dedi Ginger neşeyle. “Gece görevleri için güzel çapraz eğitim olur.”

“Ya da,” dedi Jeremy, “evde kalabilirdim.”

Ginger, Jeremy'ye siyah bir şapka uzattı, diğer kızlar saçlarını şapkalarının içine tıktırırken Jeremy kendisininkini elinde tutup etrafına bakındı. Yeşil Fırın Pastanesi sokağın karşı tarafında duruyordu. Diğer taraftaki çitin üzerinde fırıncının tahta ve taş evi görünüyordu.

“Şimdi bana tekrar söyleyin,” dedi Jeremy. “Ne yapıyoruz biz burada?”

Ginger gülümsedi, göz kırptı ve –kadim gözlerime inanamasam da– birden devrilmiş kovanın üstünden devrilmiş çöp kutusuna atladı. Orada dengesini sağladıktan sonra grubuna bir bakış attı, bir ağacın dalına uzandı ve gözden kayboldu.

Kızlar da aynı hareketleri yaptı ve Jeremy’yi orada bıraktılar.

Çalışmalarımıza dönebiliriz, dedim. Hâlâ geç değil.

“Jeremy?” diye bağırdı çitin üstünden. “Hazır mısınız?”

Çalışmalar.

Jeremy siyah şapkayı başına geçirdi. Kolaylıkla ilk kovanın üstüne atladı ama kovadan zıplayacakken düşüp kaldırımı yuvarlandı. Elleriyle çite tutundu ve kendini yukarı çekti. Çitin üstünde biraz sallandı ve ağacın dalına uzanırken çitin üzerinden düştü. Elleri ile kolları yaralanmıştı ama o an hayatında böyle bir heyecan yaşamadığını fark etti.

“Bu taraftan,” dedi Ginger ve Jeremy yaklaştığında, “tamamen anlamın için söylüyorum, burada gizli bir iş yürütüyoruz,” diye fısıldadı.

Fırıncının evi arkalarındaki karanlıktaydı. Yalnızca arka pencerenin lambası açıktı ve o da loş bir ışıktı.

“Ne yapıyoruz biz burada?” diye fısıldadı Jeremy.

Harika bir soruydu! ama Ginger soruyu umursamamış, yalnızca önlerindeki tahta kalasa bakıp kafasını sallamıştı. “Çamuru geçmek için bu keresteyi kullanacağız.”

Kereste, kanalizasyonu toplayan arka bahçenin şeridinin üzerinde duruyordu ve oldukça çamurluydu.

“Hayır, ondan sonrasından bahsediyorum,” dedi Jeremy.

“Göreceksin.” Ginger düğmesine basarak saatini aydınlattı. “Yedi dakika,” diye fısıldadı. Sırt çantasından iki küçük paket çı-

karıp arka ceplerine soktu ve Jeremy'ye döndü. "Çamuru geçtikten sonra ayrılacağız. Sen beni takip et. Hiçbir ses çıkarmazsan sorun da çıkmaz."

Jeremy önce büyük sarmaşıklı eve, sonra da keresteye baktı. "Peki çıkış stratejimiz ne?" diye sordu.

"Çıkış stratejisi mi? Daha içeri bile girmedik."

"Neyin içine?" diye sordu Jeremy. Sesi kısık ama korku doluydu.

"Şişşt."

Evin önce bir, daha sonra başka bir penceresi aydınlandı. Ardından televizyonun ışığı ve fırıncının geniş gölgesi takip etti.

"Gösteri zamanı," dedi Ginger ve kerestenin üzerinden ustalıklı e ve doğru yürüdü.

Jeremy de arkasından gitti. Kereste sallandı ama Jeremy yolu düşmeden bitirebilmişti.

Kızlar eve farklı bir yöntemle geldi. Sırt çantalarından sıkıca sarılmış köpük dayanaklarını çıkardılar ve evin etrafında hendek oluşturan çakıl taşlı yolun karşısında açtılar. Pencerenin altındaki köpük dayanaklarının üstünde dikkatle durdular ve Ginger'a işaret verdiler. Jeremy, Ginger'ı ön kapıya doğru takip etti, Ginger da büyük elektrikli hava soğutucusunun arkasındaki sarmaşığa doğru sessizce yürümek için benzer bir dayanak kullanmıştı.

Televizyonun kısık sesi duyuluyordu. Keskin kulaklarımla buzdolabının açılma ve kapanma sesini de duymuştum.

"Bak şimdi," diye fısıldadı Ginger Jeremy'ye, "şöyle yapıyoruz. Neşeli fırıncıyı son birkaç gecedir izledik ve küçük bir rutini olduğunu fark ettik. Her gece gazete okuyor, daha sonra onu göremediğimiz bir yere geçiyor, sonra odaya geri gelip televizyondaki haberleri izliyor ve kendine bir kâse mısır gevreği koyuyor."

“Mısır gevreği mi? Fırıncı mısır gevreği mi yiyor?”

“Değil mi? Kim tahmin edebilirdi ki? Ama her gece istisnasız kâsesi ile kaşığına eline alıyor ve hatta biraz da tuhaf bir şey yapıyor.”

“Her gece mısır gevreği yemekten de mi tuhaf bir şey?”

“Hı hı. Çöpünü dışarı çıkarıyor ve uzaklardaki çalılarının üzerine işiyor.”

“İşiyor,” diye tekrarladı Jeremy. Şaşırmış görünüyordu ama açıkçası ben şaşırmadım. Kasabadaki birkaç adam da bu gece rutinini tekrarlıyor.

Ginger kafasını salladı. “Çöp ve işeme olayı iki veya iki buçuk dakikada gerçekleşiyor. İşte bizim işimiz o zaman başlıyor.”

“Bizim derken?”

Ginger arka ceplerindeki iki çantayı çıkarıp Jeremy’ye uzattı. “Şey, aslında senin.”

“Ne?”

Jeremy, Ginger’ın verdiği iki küçük çantaya baktı. Üzerlerinde *Patlayan Şeker* yazıyordu. Daha önce Jeremy’nin bu *Kiesel* isimli şekerleri ağzına attığını görmüş ve ağzından gelen o tıkr tıkr sesleri duymuştum. O şekerleri neden sevdiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

“Fırıncı köşeye çıktığı gibi,” dedi Ginger, “senin yapman gereken tek şey gizlice içeri sıvışıp mısır gevreğine patlayan şekerleri dökmek. Fırıncı içeri girip de sütünü döktüğünde...” Ginger’ın sesi kısıldı.

Birkaç saniye sonra Jeremy, “Böyle bir şey yapmayacağım,” dedi. *Müthiş bir düşünce*, dedim.

“Tamam,” dedi Ginger. “Kendim yaparım. Ama şu var ki...”

“Ne var ki?”

“Bilmiyorum. İşte...” İki pencere ötedeki kızları işaret etti. “Onlar seni getirmek istememe çok karşı çıktılar. Bize yardım etmezsin ve bizi yavaşlatırsın falan diye...” Sesi tekrar kısıldı, daha sonra biraz canlandı. “Ama en azından beni gözetler misin?”

Nein, dedim. Haydi gidelim, Jeremy, ve kızları kendi aptallıklarıyla baş başa bırakalım.

Güzel bir öneriydi, tabii eğer Jeremy dinleseydi bu daha az karanlık bir hikâye olabilirdi.

Ginger patlayan şekerleri geri almak için elini uzattı ama Jeremy beni şaşırtarak şekerleri cebine soktu.

Jeremy, sana diyorum, böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirme!

“Pekâlâ,” dedi Ginger’a. “İçeri gireceğim.”

“Öyle mi?”

Jeremy’nin sesi kararlı geliyordu. “Evet.”

“Tamam o zaman,” diye fısıldadı Ginger. “Çabuk ol, ayakbılarını çıkar.”

Fırının evindeki televizyon sesi susmuştu. Saniyeler sonra ön kapı açıldı, toparlak fırıncı ısıık çalarak elindeki çöp kovasıyla arka sokağa doğru gitti.

Fırının adımlarının sesi azaldıkça Jeremy’ninkiler arttı.

Hayır, Jeremy. Nein, nein, nein.

“Git!” diye fısıldadı Ginger.

Ve Jeremy gitti.

Jeremy'yle birlikte ön kapıdan girdiğimde erimiş ve fırınlanmış şekerin kokusunu içime çekmek için duraksadım ama Jeremy aceleyle fırıncının ahşap masasına koştu ve ilk patlayıcı şeker kutusunu telaşla yırttı.

Mein Gott! dedim. Kendimi tutamamıştım çünkü Jeremy'nin ellerinin çitte çizildiğini ve kıpkırmızı olduğunu gördüm. O da kanı gördü ve şaşkınlıktan poşeti hızlıca açıp ikiye ayırarak şeker kristallerini masanın üzerine döktü.

Masanın üzerindeki şekerleri eliyle toplayıp kâsenin içine koydu.

Uzaktaki ayakkabı seslerini duyabiliyordum.

Jeremy! Adam geliyor!

Jeremy geriye doğru bir adım attı, masanın üzerinde kenarları kanlanmış boş şeker poşeti duruyordu.

Adamın ayak sesleri gittikçe yaklaştı.

Masanın altında gördüğüm başka bir poşet beni korkutmuştu ama kızlardan biri hızlıca pencereye vurup Jeremy'ye çıkması gerektiğini işaret etti. Biz de kapıdan dışarı koşup köşeyi dönerek Ginger'ın saklandığı yere geldik.

Fırını içeri girerek kapıyı kilitledi ve televizyonun kısık sesi tekrar duyulmaya başladı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Ginger, Jeremy'nin kolunu okşarken. "Umarım iyisindir, içeride çok iyi iş çıkardın."

Jeremy de neşeli görünüyordu. Faniler aptalca bir şey yapıp paçayı sıyırdıklarında hep böyle olurlar. Jeremy bağcıklarını bağlamadan siyah Converse ayakkabılarını tekrar ayağına geçirdi.

"Pekâlâ," diye fısıldadı. "Gidelim artık buradan."

"Büyük finalden önce mi?" dedi Ginger. "Hiç sanmıyorum."

Jeremy şakağındaki teri sildi. Benim fikrimi sorduğuna gerçekten şaşırmıştım. *Gitmeliyiz*, dedim. *Koş! Eile! Fretta! Haast!*

“Gidelim haydi,” dedi tekrar Ginger’a ama Ginger onu duymazdan geldi ve bacağına yürüyen bir şeye hızlıca vurarak pencereden içeri baktı. Jeremy’ye işaret edince o da pencereye uzandı.

Odanın içindeki fırıncıyı ışıktandırılmış bir sahnedeymişçesine izliyorlardı. Fırıncı olağandışı bir şeyler döndüğünü fark etmemişti. Beyaz sakalını kaşıyarak ısıklık eşliğinde sandalyesini çekip televizyonunu izlemeye koyuldu.

Eğilip süt kartonunun kapağını açtı.

“İşte başlıyor!” diye fısıldadı Ginger ama fırıncı sütü dökmek yerine gözlerini televizyona dikti. Televizyonda aralıklı dişleriyle gülümseyen bir adamın kayıp olduğu haberi gösteriliyordu. Fotoğrafının üzerinde KAYIP, altında da VEYA DENİZAŞIRI BİR SEYAHATTE yazıyordu. Daha sonra ekrana ara bulucu bir kadın geldi ama ne dediği anlaşılmıyordu. Arkasında kırmızı bir okun Amsterdam’ı gösterdiği bir Avrupa haritası belirdi. Fırıncı bütün hikâyeyi dikkatlice izlemiş ve bittiğinde kafasını endişe ya da üzüntü belirten bir edayla sallamıştı.

Sırf bu saçmalık için mi pencerenin önünü gözetliyoruz? diye sordum.

“Gidelim artık!” dedi Jeremy gerginlikle.

Ama Ginger kıpırdamıyordu. Fırıncının süt kartonunu kaldırıp döküşünü izledi.

Süt gevreğe döküldüğü gibi fırıncının suratı dondu, elini geri çekip hızlıca havaya kaldırdı ve masadan uzaklaştı. Topallayarak kâseden tehlikeli bir şey fırlamış da kendisini korkutmuş gibi sışradı.

Ben adama acımıştım doğrusu ama penceredeki kızlar kahkahalarını bastırmak için ağızlarını kapatıyorlardı.

Birkaç saniye sonra fırıncı ayağa dikilebilmişti. Mısır gevreğinin olduğu kâseye baktı, süt masadan zemine dökülüyor ve Jeremy'nin arkasında bıraktığı şeker paketinin etrafına yayılıyordu. Fırıncının gözleri önce ön kapıya daha sonra mutfığa giden koridora gitti. Koridora doğru yürüdü ve tek tek odaları kontrol etti.

Jeremy, Ginger'ın kolunu çekti ama Ginger hâlâ bekleyip izliyordu.

Fırıncı kısa süre içinde tekrar yemek odasına döndü. Yeri incelemek için eğildi ama yerdeki şeker paketini almadı.

Ve bu tip durumlarda her zaman gelmesi gereken an geldi çattı.

Fırıncının bakışları pencereden pencereye dolandı ve en sonunda bizimkilerle buluştu.

Ginger ve Jeremy hemen kafalarını eğdiler. Tabii ki ben eğmedim. Fırıncının yavaşça odada yürümesini ve duvardaki bir düğmeye basmasını izledim.

Mein Gott! Bütün bahçe birden aydınlandı!

"Kırmızı kod!" diye bağırdı Ginger. "Koşun! Koşun! Koşun!"

Maddy ve Marjory çoktan çamura batmış, yüksek çite doğru koşturuyorlardı. Ginger ve Jeremy arkalarından takip ederken ke-reste Jeremy'nin ağırlığı altında döndü ve Jeremy'nin ayağı derin çamura girdi. Jeremy ayağını kurtarmaya çalışırken sendeledi.

Kalk! diye bağırdım. *Kalk! Kalk!* Ama çamur Jeremy'nin etrafında birikmiş, ayağını çekiyordu. Ginger birdenbire orada belirdi, toprak zeminden eğilerek elini uzattı ve Jeremy'nin ayağını ayakkabısını bırakarak çamurdan kurtardı, birlikte şeytandan kaçıyormuş gibi çite doğru koştular.

Fırıncı yapraklarla sarılmış pencereden bahçeye bakıyordu. Ama ne görebilirdi ki? Siyah kıyafetleri içinde Jeremy ve kızlar birer gölgeden başka bir şey değildi.

Maddy koşarak çitin üzerinden atladı ama Marjory'nin yardıma ihtiyacı vardı. Jeremy ve Ginger Marjory'yi yukarı kaldırdılar ve çitin üzerinden atladılar. Jeremy daha sonra üzerinden atlayabilsin diye Ginger için ellerini birleştirdi ama kız düşüp Jeremy'nin yakasını tuttu. Jeremy ensesinin hızlıca tutulduğunu hissetti, tutmasaydı Ginger neredeyse yere düşüyordu. Birden tekrar ayağa kalktı, geri bir adım attı ve zıplayarak çitin üzerinden atladı.

Fırıncı pencereyi açmıştı. "*Hallâ!*" diye bağırdı. "Kim var orada?"

Jeremy çamurun içindeki ayakkabısını çıkarıp çitin üzerinden fırlattı.

"*Hallâ!*" diye bağırdı tekrar fırıncı. "Dur orada! Hemen dur!"

Jeremy çitten atlamak için koştu, çitin üstüne tutunup üzerinden atladı ama çöp kutularının üzerine düştü.

Hemen ayağa kalktı, ayakkabısını elinde tutup gülen Ginger'a baktı.

"*Kırmızı kod mu?*" diye sordu. "Bana kimsenin *kırmızı kod* hakkında bir şey söylediğini hatırlamıyorum."

"Evet, şey," dedi Ginger ve gülmeye devam etti. "Ona ihtiyaç duyacağımızı düşünmemiştim." Jeremy'ye çamurlu ayakkabısını uzattı. "Al bakalım, Külkedisi!"

"Umarım ayağıma uyar," dedi Jeremy ve çamurlu ayağını çamurlu ayakkabısına geçirip yarı toparlayarak yürümeye başladı.

Ama ben, geriye bakmak için çitin yanında duraksadım.

Büyük pencereden fırıncının bahçeye, çite ve görünmeyen bana bakarken telefonla konuştuğunu gördüm.

Ein Anruf bei der Polizei.

Bundan emindim.

Fırıncı, şerifle konuşuyordu.

Maddy ve Marjory bir yöne, Ginger ve Jeremy başka bir yöne ayrıldılar. Köşeyi geçerken –*mein Gott!*– biriyle çarpıştıkları sırada onları yakaladım.

Bayan Jenny Applegarth.

Ginger da Bayan Applegarth da yere serilmişti ve Jeremy önce kime yardım edeceğini bilemedi.

Kararını Jenny Applegarth'tan yana verdi.

"Kusura bakmayın," dedi kadını yerden kaldırmak için elini uzatırken. "İyi misiniz?"

Ana Cadde'nin sokak lambalarından birinin ışığı altında düşmüşlerdi. Jenny Applegarth kafasını kaldırdığında yüzünü bir tebessüm kapladı. "Sen misin Jeremy, böyle siyahlara bürünmüş?"

"Merhaba, Bayan Applegarth," dedi Jeremy. "Sanırım dikkatsiz davrandık."

Jeremy Jenny Applegarth'ın bahçe işlerini yapardı ve kadından her zaman hoşlanmıştı. Kadın şimdi aynı şekilde siyahlar içindeki Ginger'a bakarak üstünü başını temizliyordu.

“Benim,” dedi Ginger siyah şapkasının önünü kaldırarak. Ginger ilk defa ne diyeceğini bilemiyor gibi görünüyordu.

Bayan Applegarth bir anlığına boş caddeyi inceledi. “Başkalarının da sesini duydum sanki.”

Muhtemelen Maddy ve Marjory’ydi.

“Belki de,” dedi Ginger ve başka söz etmedi.

Jeremy de, “Artık gitsek iyi olur,” diyerek sessizliği bozdu.

Jenny Applegarth kafasını sallayıp küçük bir tebessüm etti. “Kaybolan ayakkabını bulursam sana haber veririm.”

Jeremy çamurlu ayağına bakmak için kafasını aşağı eğdi ve bir açıklama getirecekken Bayan Applegarth elini kaldırarak Jeremy’yi susturdu. “Ne kadar az bilirsem o kadar memnun olurum.” Tekrar gülümsedi. “İyi geceler çocuklar.” Yürümeye başladı.

“Bayan Applegarth?” diye bağırdı Ginger ve kadın arkasını döndü.

“Eğer birileri sorarsa, muhtemelen sormaz ama yine de sordular diyelim, bizi bu gece gördüğünüzü unutabilir misiniz?”

Jenny Applegarth bir anlığına Ginger’ı inceledi. “Duruma göre değişir,” dedi. “Ama belki unuturum.” İfadesi yumuşamıştı. “Hafızam her zaman kötü olmuştur zaten.”

Jenny Applegarth köşeyi dönüp görüş açısından çıkınca Ginger yürümeye devam etmeleri gerektiğini söyledi.

Yavaşça ileri doğru kaydım ve korktuğum şey başıma geldi: Şerif Pittswort’un siyah beyaz devriye arabasının polis merkezinden çıkıp Ana Cadde’ye doğru hareket ettiğini gördüm. Hemen Jeremy’nin yanına gidip bir an önce saklanması gerektiğini söyledim.

“Ne?” diye sordu.

“Ben bir şey demedim,” dedi Ginger.

Şerif Pittswort. Bu tarafa doğru geliyor. Hemen saklanın.

“Çabuk,” dedi Jeremy ve Ginger’ın kolunu yakaladı. “Buraya gir.”

Jeremy, Ginger’ı Crinklaw’un Marketi’nin önündeki plastik çöp kovalarının arkasına çekti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Ginger.

“Saklanıyorum.”

“Sebepten?” diye sordu Ginger. Ama o anda caddeyi araba farlarının ışığı sardı. “Pittswort!” dedi Ginger daha da eğilerek. Şaşkınlıkla Jeremy’ye baktı. “Fırınca polise mi haber vermiş? Patlayan şeker yüzünden mi?”

Polis arabası caddede gezindiği sürece Ginger ve Jeremy kovaların arkasında saklandı. Arabanın üzerinde güçlü bir ışık vardı. Bu ışık sayesinde şerif market de dahil köşe bucağı araştırıyordu ama Jeremy ve Ginger iyi saklanmışlardı, devriye arabası yanlarından yavaşça gitti.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı Ginger, “bu çok gereksiz bir heyecandı.” Ayağa kalkıp etrafına bakındı. “Haydi, kalk gidelim buradan.”

Bekleyin, dedim, başka bir şey daha görmüştüm.

“Bir saniye bekle,” dedi Jeremy.

“Neden, hadi kalk...”

O anda Ana Cadde’yi ikinci defa farlar aydınlattı.

İkinci devriye aracını kullanan Polis McRaven’di bu. O da yavaşça geçti.

Artık tamam, dedim ve Jeremy’ye eve gitmesini söyleyecekken başka bir şey daha duydum! *Bekleyin!* dedim. *Bekleyin. Ve sessiz olun.*

Jeremy rahatlatmak için Ginger’ın kolunu tuttu.

Ayak sesleri, dedim, Ginger’la Jeremy de duymuştu. Manav kasalarının arkasında büzüştüler ve nefeslerini tuttular.

Karanlık ve kapüşonlu bir cismin ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu.

Bayan Truax'ti bu.

Daha sonra, birkaç adım attıktan sonra manav kasalarının diğer tarafında duraksadı. Oraya buraya bakmaya başladı.

“Possy?” diye bağırdı kuru ve yankılı bir tonda. “Possy?”

Hareketsizlik dünyevi âlemin ötesine uzanıyor gibiydi. Sonunda, bu tuhaf kapüşonlu kadın arkasını döndü ve yavaşça yürümeye başladı. Jeremy ile Ginger da, bir başka mutsuz sürprizin beklediği evlerine uçtular.

Kitapçının kapısında, Jeremy tişörtünün içinden deri ipi çıkardı ve onu yırtılmış buldu.

“Ne oldu?” diye sordu Ginger.

Jeremy yırtılmış deri ipi ellerinde tutarak dikildi. “Anahtarım. Gitmiş.” Yerlere bakmaya başladı. “Gidip arasam iyi olur.”

“Pittswort’un, McRaven’in ve Bayan Truax delisinin dolaştığı sokaklarda mı?” diye sordu Ginger. “Aklın başında mı senin?”

Jeremy muhtelemeden yerinde olmadığını kabul etti.

Binanın etrafında gezindiler, Jeremy hiç açılmadığını bildiği bir pencereyi zorla açtı. Yukarı tırmanırken Ginger kolundan tuttu ve “Ee, Jeremopolis şehir sınırları dışındaki ilk geceni nasıl buldun?”

Jeremy ufak bir kahkaha attı. “Pek emin değilim. İdare ederdi, sanırım.”

“Emin değil misin? Tanrım, Jeremy. Muhteşemdin! Potansiyelinin olduğunu söylemiştim ve tamamen haklı çıktım.” Kalan tek ayakkabısına uzandı. “Yükünü hafifleteyim.”

“Neden?”

“Tek bir ayakkabıyla ne yapacaksın? Hiç siyah Converse’in olmadı, tamam mı?” Ağzına tarçınlı bir sakız attı. “Ayrıca bütün çamurlu kıyafetlerini de çamaşır makinesine atsan iyi olur.”

“Tamam,” dedi Jeremy ve duraksadı. “Sanırım suç dünyası pek bana göre değil.”

“Bu kadar emin olma. Hem beklenmedik ödülleri de olabiliyor.”

Kafasındaki yün şapkayı çıkardı, uzun kızıl saçlarını salladı ve Jeremy’yi öpecekmış gibi öne eğildi ama öpmedi. Saçları Jeremy’nin yanağını okşarken, “Bence harika bir yardımcı olurdun,” diye fısıldadı.

Jeremy’nin burnunun ucuna dokundu ve sırttı. “*Au revoir*, Jeremy Jeremy Johnson Johnson.” Baharatlı kokusunu geride bırakarak gecenin karanlığında kayboldu.

“Vay canına!” dedi Jeremy, bana mı yoksa kendisine mi dediğini anlayamadım. Daha sonra pencereye doğru tırmandı ve emniyetli bir şekilde içeri atladı ya da o öyle yaptığıı sanıyordu.

Kopmuş ipi yatağının yanındaki komodine koyduktan sonra büyükbabasının attığı düğümlere baktı ve yatmaya hazırlandı.

Fanilerin özel hayatlarına saygı duymayan hayaletler şüphesiz ki var ama ben onlardan değilim. Günün sonunda Jeremy, “İyi geceler, Jacob,” dedikten sonra yanından ayrılırım. Kimi zamanlar,

Jeremy kendisini yalnız hissettiğinde iyi geceler demeyi geciktirir ve uyuyana kadar sohbet ederiz. Canı sıkkın olduğunda, ona gün içinde meydana gelen güzel şeylerden bahsederim: bir öğretmenin güzel sözleri ya da ayın silüetini yansıttığı gece kuşunun uçuşu gibi. Bu tarz düşünceler her zaman Jeremy'nin uykunun tatlı kollarına atılmasına yardımcı olur.

Ama Jeremy bu gece çoktan uyukluyordu. Yine de kendime engel olamayıp kelime bilgisi çalışmamızın bitmediğini hatırlattım.

“Beni sabah erkenden uyandır,” dedi. “O zaman çalışırız.”

Tabii ki, dedim.

“İyi geceler, Jacob.”

İyi geceler, Jeremy.

Jeremy'nin tavan arasından ayrılıp kasabanın Lüteriyenleri tarafından inşa edilmiş beyaz kilisenin çan kulesine gittim. Yalnız gecelerimi mevsim ne olursa olsun burada geçirirdim, karın güzelliğini izleyip üşümez, yazın sivrisineklerinin vızıltısını dinleyip ısırılmazdım.

Görünmez bacaklarımı uzatıp sonsuz çayır ile gökyüzünü izlemeye koyuldum ve huzurumu kaçıran düşüncelerle baş başa kaldım. Tabii ki ilgimin dağıldığı anlar oldu, kimi zaman bir yıldız kaydı, kimi zaman bir fare kuru yaprakların üzerinden atladı, kimi zaman da bir baykuş yakındaki bir ağacın üzerine kondu. Ama benim endişelerim her zaman geri geldi.

Tamamlanmamış şey.

Bilinmeyen ve tatmin edilemeyen arzu.

Bu bilmece benim hapishanem ve ben ondan kaçamıyorum. *Tamamlanmamış şey*’in cevabı beni *Zwischenraum*’dan çıkaracak kapı olabilir ama kapıyı bulamadan nasıl açabilirim ki?

Ne olabilirdi bu tamamlanmamış şey? *Deutsche Wörterbuch*, Wilhelm'le oluşturmaya başladığımız bu muazzam sözlük yarım kalmıştı elbette. Aklıma ilk gelen de oydu. Wilhelm öldüğü sırada sadece D harfi ile başlayan kelimelere kadar gelmiştik. Ben öldüğümde ise sözlük yedinci cildindeydi ama ben de sadece F'ye kadar gelebilmiştim. Ama tamamlanmamış şey o olamazdı çünkü o benim yapamadığım bir şey olacaktı. Büyük sözlüğe *Zwischenraum*'da odaklanamaz ya da başkalarından odaklanmalarını isteyemezdim. Yani o değildi.

Wilhelm ve ben yaşıyor olsaydık, bu tamamlanmamış şeyi tartışır, mantık çerçevesinde ele alır, tabiatını belirler ve bir doğrulama yöntemi geliştirirdik. Ama ben *Zwischenraum*'da bir başımaydım. Ne bir önerim, ne bir cevabım ne de bir yöntemim vardı. Yalnızca kayıp kardeşimi bulmak için o hassas, korkunç istek vardı içimde.

Zwischenraum belki de çözdükten sonra içinden kaçacağım bir bilmece değil de, *Hölle* yani cehennemin kendisi ya da *die Hölle auf Erden* yani yaşayan cehennemdi. Böylece, Steinau'daki hizmetçinin de söylediğinin doğru olabileceğine dair bir korku belirdi bende: Wilhelm daha iyi bir yere gittiği için burada değildi, benim ulaşamayacağım bir yerdeydi.

Tamamlanmamış şey.

Bilinmeyen ve tatmin edilemeyen arzu.

En sonunda, yaşlı bir gezginin Wilhelm ile bana bir toplantı salonunda Rus bozkırları, Ganj ve Nil nehirleri, Çin Seddi, Kanada'nın Yukon Bölgesi ve Amerikan Kırgıbayırları gibi uzak coğrafyaların hikâyelerini anlattığını hatırladım. Her bölge bir diğerinden daha büyüleyiciydi.

Soğuk ayın altında evimize doğru yürüdüğümüz o gece Wilhelm şöyle dedi: “Bütün o fevkalade yerler.” Yumuşak, nemli bir akşamdı. Kasabanın av köpeğiyle gezinen kasabı şapkasına dokunarak bize selam verdi. Tam kendi patikamıza doğru dönüyorduk ki Wilhelm, “O yerlerin hepsine gitmeliyiz Jacob, ölmeden önce oraları görmemiz gerek.”

Kopyalarını çıkaracağımız masallarımız, bitirmemiz gereken büyük bir sözlüğümüz vardı. İnsan çalışıyor, çalışıyor ve bir sabah dışarıdaki karaağacın altında çalışmaların, içinde oturduğu oda, birlikte oturduğunuz kuzenin parçalanıyor ve *-blitzschnell!*— en kısa zamanda insan hayatı koklamak ve tatmak, konuşmak ve duyulmak, yaşamak ve huzur bulmak arasındaki yere dönüşüyor.

Ama Wilhelm’in sözleri *—Ölmeden önce o yerleri görmeliyiz—* hareket etmem için bahane oldu. Masalların birinde, on iki kardeşini birden aramaya çıkan prenses, onları bulmak için gökyüzü mavi olduğu sürece seyahat edeceğini söyler. Wilhelm’in masala eklediği güzel bir cümle, ve şu an görülüyor ki benim maceramın da çıkış noktası oldu. Wilhelm’i bulmak için gökyüzü mavi oldukça seyahat ederdim. Ne barınağa, ne yemeğe, ne ateşe ne de dinlenmeye ihtiyacım vardı. Bir hayalet ne kadar terk edilmişse o kadar hızlı ve duraksamadan hareket eder.

Çin, Moğolistan, Yukon, Wilhelm’in gitmek istediği bütün yerlere gittim, onun neşeli yüzünü görebilmek için her yeri dolaştım ama o hiçbir yerde yoktu. Aylar, yıllar geçtikçe benim de umutlarım zayıfladı. Burada yoktu. Beni beklememişti. O ileriye geçmişti. Ben burada kalmıştım.

Yıllar geçti. Savaşlar, kıtlıklar, buluşlar. Sonra yüzyıl ve yarısı kadar daha.

Sonra bir gün, Amerika'nın çimenlerinde gezinirken rüzgâra karşı savrulan bir hayalete gözüm çarptı. Yavaşça hareket ediyordu, rüzgârı arkama alarak yanma yaklaştım.

Ona kafamı salladım ve donuk, umutsuz gözlerinin içinde kendi donuk umutsuzluğumu gördüm.

Bekle, dedim. Kendim de şaşırmıştım bunu söyleyebildiğime.

Dönmesini beklemiyordum ama döndü ve rüzgârda eğilerek tekrar konuşmamı bekledi.

Kardeşim Wilhelm Grimm'i arıyorum.

Ölü adam birkaç saniyeliğine beni inceledi ve –çok şaşırmıştım!– dudaklarında çok ufak bir tebessüm belirdi, çöldeki bir adamın suya bakması gibi bakakalmıştım.

Senin kim olduğunu biliyorum, dedi, kardeşinin de ama onu görmedim. Çocukken hep sizin masallarınızı okurdum.

Bu haber bende yatıştırıcı bir etki göstermişti.

Uzun süre boyunca, dedi, peri masallarını Grimm Kardeşler'in kendilerinin yazdığını düşünmüştüm. Yetişkin bir adam oluncaya kadar hikâyeleri başkalarından topladığınızı bilmiyordum.

Sözlerinden sonra benim kadar uzun süredir ölü olmadığını anladım çünkü ben hayattayken çok az kişi bu hataya düşerdi. *Evet, dedim, masalların çoğu Hesse'de yaşayan insanlardan geliyor, kardeşimle ben uzun süre orada yaşadık.*

Bir süre konuştuk, adamın gülüşü artık kaybolmuştu ve beklediği bir randevusu varmış gibi kuzeye, rüzgâra doğru bakıyordu. *Kardeşimi bulmak için birlikte seyahat edebilir miyiz* diye sordum ama kabul etmedi. Tek başına seyahat etmeliymiş, rüzgâra karşı.

Ne zamana kadar?

Boş gözlerle bana baktı. Gitmek zorunda olmayana kadar.

Neden? diye sordum. Neden rüzgâra karşı? Senin tamamlanmamış şeyin ne?

Kafasını eğdi ve, sorunuzu yanıtlayabilmek için bu acınası yerden uzaklaşmam gerek, dedi.

Demek o da yaşayan Hölle'ünün içindeydi.

Umutsuz ruhla yollarımızı ayırdık ama kısa bir süre sonra, rüzgârın taşıdığı sesini duydum: Hallo, hallo.

Dönüp uzaktan bana işaret ettiğini gördüm. Rüzgârla birlikte gelemeyeceği için benim gitmem gerekiyordu. Biraz uğraştım ama bir süre sonra yanına gidebildim.

Evet?

İlgini çekebileceğini düşündüğüm bir şey hatırladım. Buraya kısmen uzak bir kasabada bizi duyabilen bir çocuk var. Hayaletin yüzünde yine aynı gülümseme oluştu. Peri masallarıyla dolu bir tavan arasında uyuyan bir çocuk.

Umudun içimde canlandığını hissettim.

Dahası var, dedi yabancı. Başka bir hayalet –Moldovalı ufak, gergin bir kadın– kasabada ayrıca çocuğa zarar verebilecek bir Olayların Bulucusu olduğunu söyledi.

Olayların Bulucusu mu? diye sordum ve yabancı yanıtladı: Ortalıği kasıp kavuracağı bir zaman gelene kadar bekleyen biri, kadim mutsuz gözlerini bana dikerek,– arkasında bir iz bırakmadan.

Bu çocuğu nasıl tanıyacağım? diye sordum. İsmi ne? Onu nerede bulacağım?

Çocuk bir kitapçıda yaşıyor. Kasabanın kendisi yalnızca gözucuyla görülebilir.

Ne?

Bulması biraz zor ama bulduktan sonra bir daha kaybetmezsin. Yabancı gözlerini kapatıp hafızasını yokladı. Yakınlarında kırmızı şahit tepeler var. Kasabanın içinde de kırmızı taştan yapılmış binalar. Kükürt kokusu. İçinden harika kokular gelen bir pastane. İç çekerek rüzgâra doğru baktı. Daha fazla vakit kaybedemem. Gitmem gerek.

Bu Olayların Bulucusu'nu nasıl bulacağım? diye sordum ama yabancı çoktan sırtını dönmüş rüzgârda debeleniyordu.

Hemen acele ettim, içimde beklentilerle bu çocuğu, kitaplarla dolu dükkânını ve masallarla dolu tavan arasını bulmak için uğraştım ama kolay olmadı. Kasaba kasaba, ev ev, dükkân dükkân gezdim ve en sonunda –kaç gün geçtiğini saymayı bile bıraktıktan sonra– bir akşam durdum. Gözlerimi kapayıp nehirdeki bir taşın etrafından geçen bir su misali rüzgârın etrafımdan geçmesine izin verdim. Ne kadar süre o şekilde durdum bilmiyorum ama gözlerimi açtığımda yıldızlar gökyüzüne saçılmış, ay yukarı çıkmıştı ve arkamda çok ince bir halde, tuhaf ve belirsiz bir aydınlanma gördüm.

Emin olmadan o ışığa doğru koştum ve belli şahit tepe sırasının arkasında, NEVER BETTER'A HOŞGELDİNİZ yazan bir tabelanın ilerisindeki Ana Caddede bir pastanenin fevkalade aromaları eşliğinde, bölgedeki kırmızı tuğlalı binaların en arkasında bir çocuğun tek başına oturup lamba ışığı altında kitap okuduğu bir kitapçı gördüm.

Penceresi açıktı.

Yakınına yaklaşıp *Dinler misin, lütfen*, diye fısıldadığımda Jeremy Johnson Johnson kitabından kafasını kaldırdı ve umut içinde, “Anne?” dedi.

Dürüst olmalıyım ki onu hayal kırıklığına uğratmak beni çok üzdü. *Hayır*, dedim.

İçgüdüsel olarak şakağına dokundu. “Büyükbaba?”

Sesinde yine umut vardı. Hayır demek yine üzdü benî.

“Kimsin o zaman?”

Seçtiğim ifadeyi size açıklayamam. *Bir dilenci*, dedim, masallarımızın birinden cümleler çalarak, *kırık bir kalbi olan tarihi bir dilenci. Bir süreliğine burada kalabilir miyim?*

Ee, bu çocuğun kibarlığı hakkında size ne demiştim? Bir saniye bile tereddüt etmedi. “Tabii, eğer istiyorsan,” dedi ve ismimi sordu.

Jacob. Telaffuzu üzerinde durdum: *Yav-kub*.

İsmim çocuğa garip geldi, bir kere de kendi tekrar etti. “Yav-kub mu?”

Evet.

“Senin aksanın farklı. Nerelisin?”

Ne dedim biliyor musunuz? *Uzun zaman öncesinden ve çok uzaklardanım.*

“Öyle mi?” diye sordu, sesinde bir memnuniyet duydum ve *Zwischenraum*’daki hayatım boyunca ilk defa bir hafiflik hissettim.

İşte böyleydi. Birdenbire Jeremy’nin masalının içine atladım. Sizi kandırmayacağım. Eğer Jeremy’yi Olayların Bulucusu’ndan korursam tamamlanmamış şeyi tamamlar ve sonunda *Zwischenraum*’dan kurtulurum diye düşündüm. Bir plan tasarladım. Jeremy genç ve zekiydi, onu korumanın en iyi yolunun bu kasabadan gitmesini sağlamak olduğunu düşündüm, bunun en iyi yolu da üniversiteye gitmek olacaktı. Böylece onun hem koruyucusu hem de öğretmeni olmuştum. Sonra her şey çok güzel gitti, ta ki...

Bu can alıcı gecede, pencereden karanlığa doğru bakıyordum ve birbiri ardına öten horozların sesini duydum.

O da neydi? İnsan sesleri mi? Hem de bu saatte?

Evet. *Mein Gott!* Aşağıda, Ana Cadde'de Şerif Pittswort ve Memur McRaven kapı kapı geziyor, hepsinde ellerindeki anahtarı deniyorlardı; peri masalındaki gibi.

Birkaç dakika sonra, korkularım iyice arttı: Şerif anahtarı İki Kitaplı Kitapçı'nın kilidine geçirdiğinde kapı açıldı.

"Bingo," dedi Pittswort ve kafasını dükkâna soktu. "Günaydın, millet!" diye bağırdı. "Kalkma zamanı geldi! Polis ziyaretinize geldi!"

Kimse cevap vermedi ama tavan arasında çok hafif bir hareketlilik hissettim.

"Uykucular," diye bağırdı Pittswort, McRaven'a kurnaz bir gülüş atarak.

Pittswort ve McRaven garip bir ikiliydi. Şerif Pittswort o kadar iriydi ki, eski masallarda dev olarak anılabilirdi. Onun aksine McRaven basık bir fiziğe sahipti, kısa bacakları, geniş omuzları ve koca kafasıyla iri bir cüceye benziyordu. Nefesi –uzaktan bile alabiliyordum– ekşi kahve gibi kokuyordu.

Odanın içine daldılar. Şerif pencerenin yakınındaki sertleşmiş çamuru ve küçük parçaların kapıya doğru ilerlediğini görünce, "Sanırım Şüpheli Kişi'yi burada bulduk," dedi.

McRaven'ın kahkahasıyla bayat kahve kokulu nefesi tekrar odaya yayıldı.

"Hey, millet!" Şerif bu defa daha yüksek bir sesle bağırdı. "Haydi, kalkın artık!"

Kimse cevap vermedi.

Bay Johnson bu yaygaranın içinde uyuyor olabilirdi ama Jeremy'nin tavan arasında uyanık olduğundan ve ne yapacağını bilmeden yattığından şüphem yoktu.

“*Resmi işler!*” Şerifin sesi iyice gümlüyordu.

Jeremy merdivenin üzerinden kafasını uzattı, saçları dağınık ve kalıp gibiydi. “Babamı uyandıracaksınız,” dedi yavaşça. “Zaten zar zor uyuyor.”

Şerif alaycı bir kahkaha patlattı. “Bana baban yataktan zar zor çıkıyor gibi geliyordu.”

Memur McRaven bunun üstüne gürültülü bir kahkaha attı. Nefesinden kaçınmak için kafamı çevirdim.

Jeremy üstünü giyinip merdivenlerden aşağı indi.

“Neden burada olduğumuzu biliyorsun sanırım,” dedi Pittswert Jeremy’yle yüz yüze gelince.

Jeremy elini şakağına koydu. Ona nasihat vermemi istiyordu. Gerçeği anlatmasını söylemem gerekirdi ama bu polise güvenmiyor ve Jeremy’yi onun ellerine bırakmak istemiyordum. Bu yüzden Bonaparte’ın kardeşinin Westphalia’da otoriteyi üstlendiğinde kendime verdiğim gibi Jeremy’ye de akıl verdim: *Hiç yalan söyleme Şerif ama gerçekleri de ortaya dökme.*

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum sanırım,” dedi Jeremy.

Şerif Pittswort’un gülüşünde alay vardı. Bodur arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldadı ve polis birden kapıdan fırlayarak gözden kayboldu. Şerif arka cebinden küçük bir not defteri ve kalem çıkardı. “Pekâlâ,” dedi, “evvela, dün gece dokuz ve on bir arası neredeydin, söyle bakalım?”

Jeremy çıplak ayaklarına baktı, sonra kafasını kaldırdı ve tam konuşacakken dükkânın arkasından bir ses yükseldi: “Buradaydı.”

Bay Johnson kapıda dikiliyordu, uzun saçı ve sakalı birbirine karışmıştı.

“Bakın hele,” dedi Şerif Pittswort. “Birileri yaşayanların arasına dönmüş ve daha Paskalya bile değil.”

Bay Johnson zor da olsa parmaklarını sakalında gezdirdi.

Şerif, “Peki dün gece sen neredeydin, Harold?” diye sordu.

“Burada,” dedi Bay Johnson. “Buradaydım.”

“Bu odanın içinde mi, Harold?”

“Hayır, diğer odada. Oradaki.” Bay Johnson arkasındaki odayı gösterdi. “Kendi odamda.”

“Oğlun da odada seninle miydi?”

Bay Johnson bakışlarını kaçırdı. “Bazen, evet.” Sakalına dokundu. “Ben televizyon izliyordum. Jeremy benim sevdiğim programların hepsini sevmiyor.”

“Ee, sen Jeremy’nin sevmediği programları izlerken o tam olarak neredeydi, Harold?”

“Burada. Kitapçada. Ya da tavan arasında. Orada kitap okumayı seviyor.”

“Geometri çalışıyordum,” dedi Jeremy. “Şeyi ezberlemeye çalışıyordum...”

Şerif Jeremy’nin sözünü keserek Bay Johnson’a döndü. “İşin doğrusu, Harold, oğlun bir iki saatliğine dışarı çıksaydı haberin olmazdı, değil mi? Diyelim ki birinin evine gizlice girmek esti aklına?”

“Jeremy öyle şeyler yapmaz!” Bay Johnson’ın sesinde şaşkırtıcı bir şiddet hissediliyordu. “Jeremy öyle bir çocuk değil!”

“Belki değildir.” Şerif Pittswort gülümsedi. “Ama belki de, öyledir.”

Memur McRaven elinde bir kesekâğıdıyla geri geldi. Şerif içine baktıktan sonra Jeremy'ye döndü. "Ayakkabılarını giysen iyi edersin, evlat."

Jeremy istemeye istemeye kafasını sallayan babasına baktı ve odadan ayrıldı. Jeremy gittikten sonra Bay Johnson, "Bak, Victor, seni şerif olmadan önce de tanıyordum. O zamanlar kasabanın zorbasıydın."

Şerif Pittswort kahkaha attı. "Sen de kasabanın şamar oğlanıydın, galiba ikimiz de bugünkü bizi oluştururken doğuştan gelen yeteneklerimizden *yararlanmışız*."

Jeremy ayağında eski bir çift kauçuk ayakkabıyla içeri girdi, şerif de polis de Jeremy'yi yakından inceliyordu.

"Dün gece de bu ayakkabıları mı giydin?" dedi şerif önce ayakkabılara, sonra Jeremy'ye bakarak. "Dışarı çıktığında?"

"Dışarı çıktığımı söyledim mi?"

Şerif gülümsedi. "Pekâlâ, şöyle sorayım o zaman: Dün gece dışarı çıktın mı?"

Jeremy sakın bir ses tonuyla cevapladı: "Dün gece ve ondan önceki gece Ana Cadde'ye bir yürüyüş yapıp geri geldim. Ara sıra uyumadan önce yapıyorum bunu."

Şerif donuk gözlerini Jeremy'ye dikti. "Sokakta birini gördün mü?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Ben daha çok kendi düşüncelerimle boğuşuyordum."

"Jenny Applegarth'ı görmedin mi?"

"Bilmem. Geceleri yürüyüşe çıktığım bazı geceler görüyorum onu."

Şerif kahverengi çantanın içinden çamurlu siyah bir Converse ayakkabı çıkardı. “Bu senin mi?”

“Benim gibi durmuyor,” dedi Jeremy.

“Daha önce böyle bir ayakkabın oldu mu?”

“Eskiden vardı, evet. Ama artık yok.”

“Ne zaman vardı?”

“Bir süre önce.”

“Bir süre önce,” diye tekrarladı Şerif Pittswort. “Dün gece olabilir mi?”

“Bir süre önce, dedi çocuk!” diye bağırdı Bay Johnson. “Daha ne istiyorsun ondan?”

Şerif Pittswort yine güldü. Eğlendiği çok belliydi. “Şey, son bir şey kaldı, bir de Jeremy’den bu ayakkabıyı denemesini istiyorum.” Sırıttı. Külkedisi gibi olur.”

“Giyme!” dedi Jeremy’nin babası.

“Biraz küçük bir ayakkabı,” dedi şerif ve ayakkabıyı Jeremy’nin ayağının yanına bıraktı. “Ama bakıyorum da senin de küçük ayakların varmış.”

Ayakkabıların boyutunun benzer olduğunu herkes fark ettiğinde Jeremy’nin yüzü alev alev yanmaya başlamıştı.

Şerif çamurlu ayakkabıyı pencerenin yanına götürdü ve ayakkabıdaki katılaşmış çamurla yerdeki katılaşmış çamuru karşılaştırdı. McRaven’a baktı ve yere doğru kafasını salladı. “Buradaki çamurdan numune alın lütfen.”

Şerif, Jeremy’ye döndü. “Ellerini uzatır mısın, rica etsem?”

“Ne için?” dedi Bay Johnson, Jeremy’ye söz bırakmadan.

“Sakin ol, Harold,” dedi şerif yavaşça. “Yalnızca bakmak istiyorum.”

Jeremy avuç içleri yere bakacak şekilde ellerini uzattı.

“Diğer tarafını?”

Jeremy boyun eğdi. Ellerinin iç kısmı sıyrık ve kabuklarla doluydu.

Şerif, beklediği tam da buymuşçasına kafasını salladı. “Korkarım ki bizimle karakola kadar gelmek zorundasın, evlat.”

“Neden? Bahçede çalışırken ellerini hırpaladı diye mi?” diye sordu Bay Johnson. “Daha sabahın altısı bile değil ve siz paldır küldür içeri dalıyorsunuz.” Bay Johnson ciddi anlamda tükürükler saçıyordu. “Bu doğru değil! Burası hâlâ Amerika, değil mi? Jeremy’nin bir avukata ihtiyacı var!”

“Christmas Hunt kasabadaki tek avukat ve kendi tecrübeme dayanarak söylüyorum, bu saatte asla uyanmaz,” dedi şerif.

“O zaman Jeremy’yi *ben* temsil ederim!” dedi Bay Johnson. “Kanuni temsilcisi ben olacağım.”

Şerif Pittswort, Bay Johnson’ın arkasından Jeremy’ye baktı. “Haydi gidelim, evlat.”

“Bensiz gidemezsiniz!” diye bağırdı Bay Johnson.

Şerif, Jeremy’nin babasına baktı. “Bu halinle gelmek için hiç zahmet etme, Harold. Gömlek yoksa, ayakkabı yoksa servis de yok, kural böyle.”

Bay Johnson parmaklarını tekrar sakalına geçirdi. Düzgün kıyafetleri olduğundan şüpheliydim. Burada olduğum bütün zaman boyunca onu gecelikten başka bir şey giyerken görmedim.

“Sorun değil, baba,” dedi Jeremy. Korkuyordu, gözlerinde korkuyu görüyordum ama belli etmemeye çalışıyordu. “Ben başımın çaresine bakarım.”

Jeremy ve şerif karakola girdiklerinde fırıncının çoktan içeride beklediğini gördüler. Kayıp çocukların fotoğraflarına bakarak holde oturuyordu. İştayken aramışlardı, pastanede giydiği una bulanmış beyaz kıyafetler üzerindeydi ve fırınlanmış hamurun hoş aromasını taşıyordu. Jeremy'yi kapıdan geçerken görünce mavi gözlerinde bir şaşkınlık belirdi. Polis Jeremy'yi yandaki odaya taşıırken şerif de arkasından takip etti.

"Günaydın Sten," dedi fırıncıya bakarak.

"Hallâ, Şerif," dedi fırıncı yavaşça.

Bir gece önce kaybettiği soğukkanlılığı geri gelmişti. Beyaz sakalı tekrar taranmış, yanaklarına tekrar renk gelmişti ve mavi gözleri tekrar parlamaya başlamıştı.

"Sanırım yaptığımız iş hoşuna gidecek, Sten," dedi şerif. "Çocuklardan birini yakaladık. Bundan sonrası çok kolay."

Fırıncının tamamen rahatladığı söylenemezdi. Gözlerini tekrar duvardaki posterlere çevirdi, özellikle de beş yaşındaki fotoğrafının sergilendiği Possy Truax'e.

Fırıncı sonra şerife döndü. "Hayatta olabileceğini düşünüyor musun?"

"Muhtemelen öldü," dedi şerif. "Ama Possy'nin kendisi dışında kim emin olabilir ki... Belki onu kaçıran kişi." Gözlerini posterde gezdirdi. "Ama sana şunu söyleyeyim. Bir insan evladı bu küçük oğlana nasıl zarar verebilir anlayamıyorum." Bitkin halde kafasını

salladı ve söylemem gerekir ki o an bildiğimiz zorba şerife hiç benzemiyordu, daha çok acınası bir hali vardı.

Babasız büyüyen Possy'nin Şerif'e herkesten çok güvendiğini ve onun devriye arabasında gezintilere çıktığını, onunla birlikte kafeye gidip parasını şerifin ödediği ve *Possy pastaları* adını verdiği damla çikolatalı pastaları yerken kendisi için yapılmış bir rozet taktığını duymuştum. Ayrıca Possy için kasabadaki hiç kimsenin onun kadar uzun ve detaylı bir arama yapmadığını da duymuştum.

Fırıncı diğer kayıp çocukların fotoğraflarında gezindi. "Çok fazla çocuk kaybolmuş."

Şerif derin bir iç çekti. "Çocuklar evden kaçıyor, Sten. Bu hep böyle olmuştur ve olmaya da devam edecek. Uğraştığımız şey hep aynı aslında."

Polis devasa kafasını kapıdan çıkarıp her şeyi hazırladığını söyledi. Hatta, belki gelirse diye Jeremy'nin babası için de bir sandalye koymuştu.

İçerideki odada şerif iri cüssesini sandalyesine attı ve masasına yaslandı. "Tanıştırmama gerek yok herhalde. Jeremy Johnson Johnson'ı tanıyorsun, değil mi Sten?"

"Evet," dedi fırıncı Jeremy'ye bakarak. "Tanıyorum."

Fırıncının sesinde hayal kırıklığı yakaladığımı sandım. Hatta üzüntü.

"Ee, Jeremy," diye şerif muhabbeti açmıştı, dünyanın en bayağı sorusunu soracak bir hali vardı, "dün gece fırıncının evine neden gizlice girmek istedin?"

"Girdiğimi söylemedim," dedi Jeremy ama kafasını kaldırmadı.

"Pekâlâ, bakalım elimizde neler var. *Senin* anahtarını *Sten*'in arazisinde bulduk. Ayrıca *senin* ayakkabını yine *Sten*'in arazisinde

bulduk. Ve *senin* evindeki çamur ayakkabının üzerindekiyle ve *Sten*'in arazisi üzerindeki çamurla eşleşiyor. *Sten*'in evinde, çitinde ve *senin* ellerinde kan gördük. Yani deliller biraz *senin Sten*'in arazisinde olduğun ve *Sten*'in evine girdiğin yönünde. *Sten*'in bahçesinin ışıkları yandığında da deliller gibi koşmuşsun.” Gülümsedi. “Nasıl buldun bu *senaryoyu*?”

Odada gergin bir sessizlik oldu, herkesin gözü *Jeremy*'nin üzerindeydi.

Ama şerif beklenmedik bir şey yaptı. Sesini yumuşattı. “Biliyor musun,” dedi, “şu an yaşadığımız öyle çok ciddi bir şey değil. Tamam biraz kötü bir şey yapmışsın ama *cinayet* falan işlemedin ya sonuçta. Biraz eşek şakası yapayım demişsin. Gerçek şu ki *Jeremy*, bunu hemen çözmek istiyoruz. Orada olduğunu biliyoruz, *senin* yanında başkalarının da olduğunu biliyoruz, eğer boşlukları doldurursan içinde bulunduğun durumdan çıkabilirsin.” Şerifin gülümsemesi arkadaş canlısı bir amca gülümsemesine dönüştü. “Ee, *Jeremy*,” dedi, “o geceki *abbapların* kimlerdi bakalım?”

Jeremy ne *Ginger*'in, ne *Maddy*'nin ne de *Marjory*'nin ismini söyledi, hiçbir şekilde söylemeyeceğinden emindim. Şakağına da dokunmadı. Gerek yoktu çünkü. Ben ne yapabilirdim ki? *Jeremy*'nin yüzündeki acı ağzının etrafında toplandı, gözyaşlarıyla savaşıyordu.

Odanın karşısındaki fırıncı gözlerini *Jeremy*'ye dikmişti. *Jeremy*'yi inceleyen fırıncının yüzünde bir belirsizlik, hatta kafa karışıklığı fark ettim. Ama ne hakkındaydı? Şerifin dediklerinde bir hata olma ihtimali yoktu.

Şerif de fırıncıyı fark etmiş olmalı ki şöyle dedi: “Bir sorun mu var, *Sten*?”

Fırıncı Jeremy'ye bakmaya devam etti ve bakarken gözlerinde bir kesinlik belirdi. "Jeremy değildi," dedi kısık bir sesle.

Şerif şaşkınlık içinde öne doğru eğildi. "Ne?"

"O değildi," diye tekrarladı Sten Blix Jeremy'ye doğru kafasını salladı. "Jeremy'nin boyu gördüklerimden çok daha uzun."

Şerifin yüzü kaskatı kesildi. "Bize tarif ederken yalnızca *oğlanlar* dedin Sten. *Küçük* ya da *kısa* oğlanlar demedin."

"Evet, haklısın," dedi fırıncı. "Ama seslerini ve boyutlarını hatırlamaya çalıştıkça küçük oldukları konusunda daha emin oluyorum." Fırıncı Jeremy'ye babacan bir bakış attı. "Cahil çocuklar ama eminim ki kalpleri temizdir. Yaptıkları eşek şakasının bu kadar ciddi boyutlara ulaşacağını düşünmemişlerdir."

Şerif yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Peki 36 numara ayakkabı, Sten? Anahtar? Jeremy'nin *evinde* senin arazinin çamurunu bulmamız?"

Fırıncı omuzlarını silkti. "Bildiğim şeyden eminim. Bu çocuğun dün bahçemdeki çocuk olmadığından da eminim."

Şerifin yüzü taş gibiydi. "Bu konu hakkındaki son sözün bu mu?"

Fırıncı evet anlamında kafasını salladı.

Şerif derin bir nefes aldı, iri cüssesini kaldırarak masadan ayrıldı. "O zaman buradaki işimiz bitti," dedi ve yavaş yavaş odanın dışına çıktı.

Ama McRaven hareket etmedi. Jeremy'ye bakmaya devam etti. "Fırıncı bildiği şeyden eminmiş," dedi kısık bir sesle. "Ben de bildiğim şeyden eminim."

Jeremy kafasını salladı ama kelimeleri duyduğundan şüpheliydim. Kısa bir süre önce gözyaşlarıyla savaşıırken şimdi özgürdü.

Fırıncının yanından geçerken, “Teşekkür ederim, Bay Blix,” diye fısıldadı.

Fırıncı kafasını sallayıp kibar bir tebessüm etti, gülümsemesi polisin de dikkatini çekmişti. Jeremy gittiğinde McRaven fırıncıya dönerek, “Kendi ifadenden dönmek bizim işimizi hiç de kolaylaştırmıyor Sten,” dedi.

“Anlıyorum,” dedi fırıncı, “ama bu küçük bir olaydı, ayrıca... Sesi canlılığını yitirdi ve şerifin masasındaki bir fotoğrafı gösterdi. Fotoğrafta Elbow’un Kafesi’nde oturan Pitt ve Possy Truax vardı.

Possy gülümsüyordu, şerif gülümsüyordu ve gelecekte Possy’nin arkasında bir iz bırakmadan kaybolacağını hiç kimse tahmin edemezdi.

Memur McRaven etkilenmemiştir. “Tabii, bu çok daha kötüydü ama dünyada daha büyük suçlar var diye izinsiz eve girmeye de sırtımızı dönemeyiz.”

“Evet, evet, ne demek istediğini anlıyorum,” diye yanıtladı fırıncı. Ama ifadesini değiştirmede.

Jeremy’yi eve giderken yakaladığımda endişeli buldum.

“Neler oldu öyle?” diye sordu. “Fırıncı neden gitmeme izin verdi?”

Bilmiyorum. Kafası berraklaştığında seni inceliyordu. O zaman senin yapmadığını söyledi. Az önce de McRaven’a kayıp çocukların yanında bu suçun çok önemsiz kaldığını söyledi.

Jeremy yürümeye devam etti. Yükselen güneş uzun gölgeler oluşturuyor ve uyanan kasaba da gerinmeye başlıyordu. Adamın biri gazetesini aldı, Jeremy’ye el salladı ve evine girdi. “Bu kadar mı yani?” diye fısıldadı Jeremy. “Fırıncı, üzerinde kafa yormaya

değmeyecek bir suç olduğunu mu düşünüyor? Sence tek nedeni bu mu?”

Belki bir de senin pişman olduğunu anlamıştır.

Jeremy bunun üzerinde düşündü. “Belki de bir sınavdı. Senin hikâyelerindekiler gibi. Fırıncının iyiliğinin bir sınavı ve o da sınavı geçti.”

Belki de, dedim. Ama gerçekte ben de bilmiyordum. Gizem hâlâ önümde seriliydi ve ne kadar karanlığa dönüşebileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Jeremy'nin babasını yatağının kenarında otururken bulduk. Dolaşmış saçını taramaya çalışmış, pantolon ve gömlek giymeye çalışmıştı ama o kadar küçüklerdi ki düğmelerini ilikleyememişti. Ayrıca gözleri de şişti. Tuz kokusu alıyordum. Bay Johnson ağlamıştı.

“İyi misin, baba?” diye sordu Jeremy.

Bay Johnson, Jeremy'ye bakmadı. “Gelip yardım etmek istedim.”

“Gerek yoktu. Beni bıraktılar. Bir çeşit hata olmuş.”

Bay Johnson rahatlamış görünse de içinde hâlâ yatışmayan bir şeyler vardı. “Yardım etmek istedim ama kıyafetlerimin hiçbirinin içine giremedim.” Gözyaşlarını tutmak için gözlerini kapadı ama bir tanesi kaçmıştı. “Kilo... Bana ne oldu böyle bilmiyorum.”

“Sorun değil, baba,” dedi Jeremy. Sesi yumuşaktı. “Her şey yolunda.”

Bay Johnson yalnızca yatağa uzandı ve battaniyesini yüzüne kadar çekti.

Jeremy birkaç dakika sonra battaniyeyi kaldırdığında kafası hâlâ içindeydi. “Ben okula gidiyorum şimdi,” dedi Jeremy ve benim neredeyse unuttuğum şeyi hatırladı: Bugün okula gitmesi ve doğru düzgün çalışmadığı sınavlara girmesi gerekiyordu. “Baba?”

Babası kafasını battaniyeden çıkardı. Uzaktan okulun zil sesi duyulabiliyordu. “Geç kalacaksın,” dedi Bay Johnson ve oğlu kitaplarını çantasına yerleştirirken, “Jeremy?” diye seslendi.

“Üzgünüm,” dedi.

“Ne için?”

Babası gözlerini kaçırdı. “Her şey için. Gerçekten her şey için.”

Evet, diye düşündüm. Üzgün olmalısın. Çok beschäment bir davranış sergiledin. Utanç verici. Ben olsam bunu derdim. Ama Jeremy çok daha kibardı. “Ben üzgün değilim,” dedi. “Bir babam olduğu için mutluyum.” Babasına baktı. “Tamam mı?”

Bay Johnson, Jeremy’nin sözlerine inanmış gibi durmuyordu ama yine de, “Tamam,” dedi.

Bayan Kilgarten kâğıtları dağıtırken Jeremy sınıfa daldı.

“Gözler önde!” diye bağırdı Bayan Kilgarten ve Jeremy’ye sorgulayan gözlerle bakan Ginger kafasını öne eğdi. “Bu sınavın ne kadar önemli olduğunu hepiniz biliyorsunuz. Sınav esnasında ne bir konuşma ne de bir göz kayması istiyorum.” Öğretmen sert bakışlarıyla odayı taradı. “Pekâlâ. Başlayabilirsiniz!”

Kâğıtların hışırtısını bir duysanız! Öğrenciler nasıl konsantre olmuştu!

Genelde sınavları izlemeyi severim ama bu sabahki eğlencem anlıktı çünkü Jeremy çok az uyumuştı ve cevapladığı soru sayısı boş bıraktıklarından azdı!

Asla yardım istemezdi, ben de önermezdim zaten. Ama bu sabah polis yüzünden çalışamamıştı ve sınavdan kalması hiç de adil olmazdı.

Ben de yeni bir şey denedim.

Sıradaki zor soruda, cevabı ezberleyebileceği şekilde söyledim – *os, ossis’ten ossify, Latince kemik demek*– o kadar kısık sesle konuşmuştum ki Jeremy hafızasının karanlık köşelerine indiğini düşünmüştü.

Bakın şu işe! Doğru cevabı kâğıda yazmıştı.

Birkaç soru sonra tekrar, *Phobia, phobos’tan geliyor Yunancada korku ve uçmak demek.*

İtiraf etmeliyim ki çok memnun oldum. Zor soruların gelmesini dört gözle bekliyordum, böylece cevapları o kadar hafif bir şekilde fısıldayacaktım ki Jeremy benim söylediğimin farkına varmayacaktı.

Gastric gastro, gastreros’tan geliyor; midenin Yunancası.

Oration orare den geliyor; yalvarma, konuşma ya da dua etmenin Latincesi.

Akıllıca davrandım. Şüphelenmesin diye üzerinde ne kadar uzun süre düşünse de iki sorunun cevabını söylemedim. Sonunda, derin bir nefes verdi, kalemini bıraktı ve kâğıdını çevirdi.

“Zaman doldu!” diye bağırdı Bayan Kilgarten delici bir sesle. “Kalemleri bırakın, kâğıtlarınızı uzatın ve sakın ses çıkarmayın. *Henry Hollis ve Samuel Thompson! Ses çıkarmayın demedim mi?*”

Henry Hollis ve Samuel Thompson afacan afacan birbirlerine gülümsediler. Sınıftaki diğer öğrenciler gibi onlar da biliyordu ki, zil tam olarak iki dakika sonra çaldığında sonbahara kadar Bayan Kilgartenden uzak olacaktı.

Ginger sınıftan çıktığı gibi Jeremy’yi yakaladı. “Ee?”

“Ne ee?”

“Sabah karakola yaptığın ufak ziyaretten bahsediyorum.”

“Vay canına,” dedi Jeremy. “Haberler gerçekten de hızlı hareket ediyor.”

“Sana söylemiştim Jeremy, küçük kasabanın büyük kulakları vardır. Ee ne oldu?”

Jeremy omuzlarını silkti. “Hiçbir şey.”

Ginger inanmayan gözlerle Jeremy’ye baktı. “Cidden mi?”

“Cidden.”

Ginger bütün detayları aldıktan sonra bile kafasını salladı. “Yani Sten Blix senin yaptığını biliyordu ama gitmene izin verdi. Sanırım ona gerçekten borcumuz var.”

“Benim var,” dedi Jeremy. “Ama senin yok. Senin ismin geçmedi.”

Ginger, Jeremy’ye döndü, gözleri parlıyordu. “Pittswort’a isim vermeyeceğini biliyordum. Biliyordum işte.”

Koridor sessizleşti. Kalan birkaç öğrenci de sınıflarına geçmişlerdi.

“Ee, uğursuz sınav nasıl geçti?”

“İdare eder. Başta tıkandım ama sonra birden Kelime Bölgesi gibi bir yere atladım gibi oldu.”

Zevkten dört köşe oldum. Ee, doğrudu. Hayaletler de bazen gururlanabilirler.

“Ben Yeteri Kadar Uyku Alamamış Bölgesi’ndeydim,” dedi Ginger.

“Dün geceki polis takibi olayı duble duble espresso gibi geldi bana. Bir daha hiç uyuyamayacağım sandım.”

Zil çaldı ve Ginger sessizce uzaklaştı. “Görüştürüz,” diye seslendi kafasını çevirip. Koridorun ilerisinde Conk Crinklaw dolabını kilitledi ve arkasını dönüp pek de kazara olmayan bir şekilde Ginger’a çarptı. Üstünü başını düzelttikten sonra, şapkasını çıkardı, kıbar ve gösterişli bir özür diledi ve suratında garip bir gülümsemeyle uzaklaştı.

Jeremy de bütün olan biteni izlemişti. Son sınavına gireceği geometri sınıfına kadar onu izledim, Jeremy kapıya geldiğinde duraksadı ve etrafında kimse var mı diye kontrol etti. “Pekâlâ, Jacob,” diye fısıldadı, “bu defa yardımcı olmak yok.”

Mein Gott! Metal yapraklardan yapılmış toplara benzeyen ama yayma basınca ve zıplatılınca yaprakların açıldığı oyuncaklar gibi hissettim. Yakalanmak bazen böyle hissettiriyor işte.

“Sana kızgın falan değilim,” dedi, “ama... anlıyorsun işte, değil mi?”

Evet, evet, dedim sessizce ve metal yaprakların arasına saklanmaya gittim.

Okuldan çıktım ama uygunsuz davranışımı telafi edecek zamanım yoktu, okul bahçesini geçtikten sonra çok daha vahim bir şeyin yanlış olduğunu fark ettim.

Fısıltılar sıcak bahar havasında geziniyor, evden eve, sokaktan sokağa hareket ediyordu. Ana Cadde'nin kaldırımlarında, marketin koridorlarında, çalıların ve çitlerin arkasında fısıltılar buluşuyor ve çoğalıyordu.

"Fırıncının evi. Girilmiş. Evet. İsveçli'nin."

"Johnson'ın oğlu. Harold Johnson'ın çocuğu."

"Hani şu tuhaf olan. Sesler duyuyormuş ya."

"Dün gece. On civarlarında. Sten'in evine girmiş."

"Johnson'ın oğlunun aylardır Sten'i takip ettiği söyleniyor."

"İşi de eline yüzüne bulaştırmış, ayakkabısını bırakmış arkada!"

"Sadece ayakkabısını da değil ki. Anahtarını da kanunı da bırakmış."

"Suçüstü yakalamışlar oğlanı."

"Babasının da işin içinde olduğunu söylüyorlar."

"Nasıl bir baba çocuğunu hırsızlık yapmaya yollayabilir ki?"

Böylece devam etti, bu tuhaf ve art niyetli fısıldaşmalar yayılıyor, şekil değiştiriyor ve en sonunda kasabalıların hepsinin kabul ettiği bir şekle bürünüyordu: Jeremy Johnson Johnson hırsızlık yapmak için fırıncının evine girmiş ama fırıncının geldiğini duyduğu için işi yarıda kalmıştı. Sonra Şerif Pittswort oğlanı bulmuş ama fırıncının gereksiz şefkati sayesinde hak ettiği cezadan da kurtulmuştu ama kasabalıların bu konuda bir şey yapması boyunlarının borcuydu.

İşte böyle. Ne zaman, nerede olursa olsun, kasaba yanlış bir hikâyeyi yumruğunun içine alır.

Ben çan kuleme çekildim ve rüzgâra karşı yürümeye çalışan, bana peri masalları okuyan, sesler duyan ve korunmaya ihtiyaç duyan çocuğu anlatan tuhaf ölü adamla karşılaştığım düzlükleri izledim.

Birden aklıma şu fikir geldi: Kasabada dolaşan kötü dedikodular benim için bir armağandı belki de! Yalnızca iki kişi bu şekillendirilmiş bilginin işini bitirebilirdi: şerif ve yardımcısı. Galiba Olayların Bulucusu'nu bulmaya bir adım daha yaklaşmıştım.

Kulenin tepesinden kasabayı taradım, arabalar ne kadar da küçük gözüküyordu, insanlar ne kadar zararsız! Siyah beyaz bir devriye arabasını köprünün altından geçerken görünce incelemek için aşağı indim.

Memur McRaven Ana Caddede dolaşıyordu. Arkasından takip ettim, yavaş gidişini göz önüne aldığımızda beni hiç zorlamıyordu, ağaçlık bir caddeye döndükten sonra yaşadığı evin garajına park etti ve ben de yakınlaştım.

Bakımsız apartman, tepesinden sarkan bir ağacın gölgesinin altında kalmıştı. McRaven oflaya poflaya merdivenleri çıktı, iki kapının kilidini açtı, kapıyı iteledi ama içeri girmedi. Kısa bacaklı yatak, kısa bacaklı masa ve kısa bacaklı sandalye dikkatimi çekti. McRaven her şey bıraktığı yerinde mi diye incelemeye koyuldu. Odanın köşesindeki kısa bacaklı masasının üzerine yayılmış kâğıtlara özellikle dikkat etti, ben de hemen süzöldüm, kâğıtların yanından hızla geçerek hareket etmelerini sağladım.

Kâğıdın biri masadan aşağı düştü.

McRaven aceleyle masanın yanına gitti, kâğıdı yerden aldı (sadece bir reklam broşürüydü) ve ilginç bir şey yaptı: Bir kez daha odada göz gezdirdi ve masanın sağ tarafındaki çekmeceyi açtı. Sonra içindeki gizli bölmeyi kaldırıp içinden geniş bir zarf çıkardı.

Zarfin içinde McRaven'in karıştırmaya başladığı fotoğraflar vardı. Fotoğrafların birinde arabasında mektup okuyan bir adam vardı. Diğerinde bir binanın arkasında bir kadın ve erkek sarılıyordu. Başka bir fotoğrafta ise belediye parkında bir adam diğerine para uzatıyordu. McRaven her fotoğrafı inceledi. Fotoğrafların çoğu bulanıktı, uzaktan çekildikleri belliydi. Yaklaşık bir düzine fotoğraf vardı ve her birinde kasabalıların bilmek istemeyeceği detaylar saklıydı. Kadim ruhumu şoke eden başka bir şey daha vardı: Jeremy'nin babasına isimsiz gönderilen Zyla Johnson Newgate'in ölüm ilanının bir kopyası.

Polis son fotoğraflara geldiğinde eline bir büyüteç aldı ve bulanık fotoğrafları inceledi. Ana Cadde'de gezinen bir oğlanla kız çocuğunun fotoğrafı vardı, Ana Cadde ve Elm Caddesi'nin kesişiminde gülüşen oğlan ve kız.

Evet, eminim kim olduklarını tahmin ettiniz.

Fotoğraflardaki kız Ginger, oğlan da Jeremy'ydi.

McRaven zarfı tekrar çekmecenin altına koydu, odadan çıkıp arkasındaki kapıyı iki kez kilitledi ve merdivenlerden ağır ağır inip devriye arabasına yürüdü.

Ee, kimdi bu Memur McRaven?

Cimri bir adamın para toplaması gibi, kasabalılardan bilgiler toplayıp saklayan bir adam.

Jeremy ve babasına karşı özel bir ilgisi olan bir adam.

Bir diğer deyişle, Olayların Bulucusu olabilecek bir adam.

Jeremy'yi okulda bekledim. Zil çalınca giriş kapısı açıldı ve aralarında Jeremy'nin de olduğu öğrenciler sürüler halinde dışarı çıktı.

Jeremy, dinle beni! diye bağırdım ama gürültü o kadar şiddetliydi ki sesimi duyuramadım. Okulun son günüydü sonuçta, çocuklar birbirlerine el sallıyor, bağılıyor, kâğıtları havaya fırlatıyorlardı.

En sonunda arkadaşlarından ayrılınca Jeremy'nin yanına yaklaşıp daha çok bağırdım. *Jeremy! Benim, Jacob. Dinle beni!*

Ama Jeremy beni hiç duymuyormuş gibi ıslık çalmaya başladı! Mutlu görünüyordu ve benim içimden bir şeyler koptu. Sınavlarının bittiğinden ve elindeki zamanını kitapçısını ve evini kurtarmak için para kazanmaya harcayacağından başka bir bildiği yoktu.

Jeremy! Dinle beni, dinle!

Hâlâ duymuyordu.

Hayır, Jeremy'nin ıslıklarını sokaktaki kasabalıların soğuk bakışları bozmuştu, Jeremy'nin selamlarını alan kasabalılar sertçe çenelerini yatırıp kafalarını çevirdiler.

Jeremy patikadan dönüp şakağını ovuşturdu. "Neler oluyor?"

Sana söylemeye çalışıyordum, Jeremy. Birileri senin kapına kadar giden ipuçlarını söylemiş.

"Ama Bay Blix benim yapmadığımı söyledi onlara."

Evet. Ama halk seni kendi doğrularına göre yargıladı.

Jeremy, birkaç dakika sonra, "Yargılamışlar ve suçlu bulmuşlar anlaşılır."

Hiçbir şey demedim. Karşı çıkamazdım. Ana Cadde'ye döndük.

"Peki cezam ne olacak?"

En eskilerden biri.

Meraklı meraklı kafasını salladı.

Umumi kınama.

Sözlerimi bitirdiğim gibi kasabanın bankacısının Jeremy'nin selamını almadığını gördüm; iki diğer kasabalı da aynı şeyi yaptı.

Zavallı Jeremy kafasını öne eğdi ve kitapçının yolunu tuttu. İçeri girdiğinde, kapısını kilitledi, tavan arasına tırmandı ve yatağına atladı.

Babası diğer odadan seslendi ama Jeremy cevap vermedi.

Birilerinin ön kapıyı tıklattığını duydu ama kımıldamadı.

Telefon birkaç defa çaldı. Jeremy gözlerini tavana dikti ve telesekretere bırakılan mesajı dinledi.

“Jeremy, ben Norman Harang. Artık bahçeme bakmanı istemiyorum.”

“Yarın ya da başka bir gün bahçeme gelme. Sebebini sen biliyorsundur,” dedi ikinci mesajda Eva Tanner.

Daha sonra Melvin Blood, “Bahçemle ilgilenecek başka birini bulduğumu haber vermek için aradım,” dedi.

Hava kararmaya başlayınca telesekreterde daha yumuşak, daha sıcak bir ses belirdi: “Jeremy? Orada mısın? Benim, Ginger. Her şey için özür dilerim. Her şey iyice kötü bir hal aldı ve hepsi benim suçum.” Bir duraksamadan sonra, “Lütfen açar mısın telefonu?” dedi.

Ama Jeremy sadece yatağında döndü ve gözlerini duvara dikti.

Jeremy?

“Ne var?” Sesi oldukça huysuzdu.

Belki de bir umut ışığı vardır.

“Neymiş o umut ışığı?”

Sanırım öykünün bu bölümü Olayların Bulucusu’nun kim olduğunu açıklıyor.

Jeremy’ye Olayların Bulucusu’nu birçok kez anlatmıştım ama o ne inanmış ne de endişeye kapılmıştı. Bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Bence McRaven. Kasabalılardan utandırıcı ve suçlayıcı bilgiler topluyor ki sonradan aleyhlerinde kullanabilsin. Annenin ölüm ilanını babana yollayan da o. Senin Ginger'layken fotoğraflarını çekmiş.

“Bu öyküde bir bölüm falan değil, Jacob. Bu benim hayatım. Öyle bir şey gerçek olsa bile, McRaven bu büyük Olayların Bulucusu olsa ne olur?” Benim bulunduğum yöne baktı. “Olayını buldu ve kullandı. Oyun bitti.”

Ona karşı gelmeye, fikirlerimi savunmaya, kendimi savunmaya, daha kötüsünün de olabileceğini ve erken davranırsak engelleyebileceğimizi söylemeye girişmişim ki vazgeçtim, şu an bunu kaldıracak durumda değildi.

“İyi geceler, Jacob,” dedi.

Ee, ne yapabilirdim ki?

İyi geceler, Jeremy, dedim ve ayrıldım.

Ertesi gün yaz tatilinin ilk günüydü ve Jeremy iş bulmaya niyetlendi.

Ama onun yerine, İki Kitaplı Kitapçı'nın kapısında KAPALI tabelasını asılı bıraktı ve dışarı çıkmayı göze alamadı. Babasıyla birlikte oturup televizyon izledi. Yalnızca *Sıradışı Bilgiler*'i değil, ekranda ne çıkarsa izlediler. Patlamış mısır yediler. Küçük bir paketten döktükleri tozu şeker ve suyla karıştırarak yaptıkları mide

bulandırıcı meyve suyunu içtiler. Telefon çaldığında bir defa bile kalkıp açmadılar.

Ama ben en sonunda patladım.

Böyle yaşayamazsın, Jeremy. Babanın yaptığını yapamazsın. Kapıların arkasında öylece uzanıp yaşamayı bırakamazsın.

Beni duymuyormuş gibi davranıyordu.

Beni dinlemen gerek, Jeremy! dedim. Kasabayla yüzleşmen lazım. Evet, hata yaptığını ama büyütülecek bir şey olmadığını, hatanı telafi etmek istediğini ve hatta bu olaydan bir şeyler öğrendiğini onlara söylemelisin.

Jeremy gözünü televizyondan ayırmadı. “Hayatın boyunca ne-redeyse her zaman doğru olanı yaptıktan sonra bir defa –*yalnızca bir defa*– işleri berbat ettiğinde seni şeytan ilan ettiklerini anladım.”

Jeremy lafını bitirince bir sessizlik oluştu, sonra babası kiminle konuştuğunu sordu.

Jeremy’nin yüzü kızardı. “Ah... kendimle. Bütün bunların ne kadar adaletsiz olduğunu düşünüyordum. Tabii tamamen adaletsiz değil belki ama tamamen adil de değil.”

“Aynen,” dedi babası, “dünyanın her zaman adil olmadığını öğrenmek kötü bir deneyim olmuştur.” Bakışları pencereye yöneldi. “Bazen dünyanın en kötü deneyimi olduğunu düşünüyorum.”

Zyla Johnson’ı düşündüğü belliydi. Jeremy de bunu hissetmiş olmalı ki, “Biraz daha mısır patlatmamı ister misin?” diye sorarak konuyu değiştirdi.

Patlamış mısırlarını hapır hupur yerlerken Jeremy, “Peki ne yapacağız, baba?” diye sordu. Babası konuşmadı ama Jeremy devam etti. “Dükkanı ve yaşadığımız yeri kaybetmemizden bahsediyorum, ne yapacağız?”

Babası televizyona bakmaya devam etti ama aslında izlemediğini anlamıştım. “Bilmiyorum,” dedi en sonunda. “Eğer annenle birlikte okuduğun peri masallarından birinde olsaydık, talihini aramak için seni yollardım, sen de imkânsız bir şeyleri gerçekleştirdin ve kral sana bir krallık verirdi.” Sefil bir halde gülümsedi ve Jeremy’ye döndü. “Ama bir peri masalının içinde değiliz maalesef, değil mi?”

“Hayır,” dedi Jeremy, “değiliz.” Boş gözlerle televizyona baktı. “Gitmeliyiz belki de,” dedi. “Dükkânı onlara verip başka bir yere gidebiliriz.”

“Nereye gidelim?” diye sordu babası. “Gidip ne yapalım?”

Doğruydu. Burada paraları yoksa gittikleri yerde de paraları olmayacaktı. Ginger’ın büyükbabasının dediği gibiydi. Ne kadar uzağa gittiğinin bir önemi yok, nereye gidersen git kendini de yanında götürüyorsun.

O gece Jeremy tavan arasına giden merdiveni tırmandı, *Grimm Masalları*’nın bir baskısını çıkardı ve *Aslan Yürekli Heinrich*’i okumaya başladı. Uzlaşmacı bir jest yapmıştı. Bu hikâyenin benim favorilerimden biri olduğunu biliyordu. Kitabı birlikte okumaya başladık ama aceleciliğim okumamı da etkiliyordu, anormal bir hızla okuyordum.

Çoğu zaman Jeremy'nin yetişmesini beklerken bir cümle ya da paragrafın üzerinde durdum. Fani hayatım boyunca öyküleri değiştirmedğim doğrudu ve zaten değiştirmek için yeteri kadar yeteneğe sahip değildim. Becerikli olanımız Wilhelm'di. Onun düzeltme ve biçimlendirmeleri karakterleri kâğıttan çıkarıp özgürleştirdi: prensesler ile prensler, devler ile cüceler, konuşan tilkiler ile kurbağalar, avcılar, çobanlar, balıkçılar ve eşleri.

Bir örnek vereyim. Önümüzdeki masal *Aslan Yürekli Heinrich*'te, kralın en küçük kızı şöyle anlatılır: "O kadar güzeldi ki, birçok şey görmüş olan güneş bile onun yüzüne parlayınca heyecanlanırdı." Güzel kelimeler, değil mi? Ama bunları hikâyenin ilk versiyonunda bulamazdınız. Wilhelm'in süslü sözleri bir hikâyeyi tekrar ve tekrar zenginleştirdi. Zenginleştirir ve değiştirirdi; ve ben bu değişimlere hep karşı çıkardım. Kardeşime göre öykülerin değişimi kendisinin en derininden gelirdi. "Kaynağı çok basit," demişti bir keresinde bana. "İnançtan geliyor."

Bu sözcükleri söylerken bana nasıl baktığını dün gibi hatırlıyorum, gözleri iyilik ve üzüntü doluydu. Evet, doğrudu. Benim için üzülürdü. Ben hikâyelerdeki insanlarımızın tarihlerini araştırmayı severdim. Wilhelm ise hikâyelerin kendilerini, hikâyelerde yaşayan prens ve prensesleri severdi.

"Daha fazla okumak istiyor musun?" dedi Jeremy kitabı bitirdiğinde.

Sen ister misin?

"Ben biraz yorulduğum ama istersen sayfaları senin için çevirebilirim."

Bunu çok sevdiğimi biliyordu, yakından bildiğim kelimelerin arasında yüzmeye bayılıyordum. *Biraz daha hızlı*, derdim o sayfaları çevirdikçe. *Daha da hızlı*.

Küçük Kurnaz Terzi'nin ortalarındaiken birden tak-tak-tak sesi duyduk ve küçük balkon kapısının penceresinde gülümseyen Ginger Boultinghouse'u gördük.

Jeremy pencereyi açtı ve kapatmadı. Diğer kızlar için aşağı baktı ama Ginger yalnız gelmişti. "Normal insanlar gibi ön kapıdan da gelebilirsin biliyorsun, değil mi?"

"Ön kapıyı denedim," dedi. "Ama 'kapalı' tabelası biraz hevesimi kırdı."

"Telefon da edebilirdin," dedi Jeremy.

"Onu da denedim," Ginger, Jeremy'ye gülümsedi, "ama kimse cevap vermedi."

Jeremy bakışlarını kaçırdı. "Burada kimse kimseyle konuşmak istemiyordur diye belki."

Ginger iç çekti. "Kasabanın aptalları moralini bozmuş sanırım." Duraksadı. "Ama onlar buna değmez, biliyorsun."

"Evet, şey ama biraz tuhaf geliyor işte, sokakta dolaşırken insanlar sana çocuk tacizcisiymişsin falan gibi bakıyor."

Ginger birkaç saç tutamını ağzına götürdü.

Yük treninin uzaklardan gelen sesini duydum. Görünen o ki Ginger da duymuştu. "Duyuyor musun?" dedi. "Kömür treni Temiznehir Yokuşu'nu çıkarken büyükbabamın evinin titremesine sebep oluyor." Bir iki dakika daha dinlendi. "Mecbur kalırsam ben böyle yük trenine atlayarak giderdim. Birkaç defa kısa yolculuklara çıktım ama o kadar. Bugün Conk'la konuşurken, anlattığına göre bir hafta sonu Omaha'ya gitmiş ve dönüşte de boş bir vagona atlamış.

Nereye gittiklerini söyleyen bir adam tanıyormuş demiryollarından. Biraz üşümüş ama yine de çok hoşuna gitmiş.” Omuzlarını silketti. “Tabii o bir aptal.” Jeremy’ye döndü. “Ne düşünüyorsun? Bir ara yapalım mı?”

Dikkatli ol, Jeremy, diye fısıldadım ama kulak asmaması beni şaşırtmadı.

“Belki de,” dedi Jeremy. “Neden olmasın?”

“Hem trendeyken bana Fransızca öğretirsin.” Gülümsedi. “*Très romantique* olur, değil mi?”

Ginger gerindi, esnedi ve Jeremy’nin sayfalarını benim için çevirdiği kitabı aldı. “Peri masalı mı okuyordun?”

Jeremy’nin bütün vücudu gerildi. “Pek değil. Bir masalı arıyordum.”

“Öyle mi? Hangi masalı?”

“*Ayı Postu,*” dedi Jeremy ve devam etti. “Saçını yedi yıl boyunca yıkayamayan ve tarayamayan bir adamın hikâyesi. Bir çeşit aşk hikâyesi.”

“Cesurca bir aşk hikâyesi derdim ben.”

“Evet, şey, benim de hatırlamaya çalıştığım bölüm buydu. En başta iki prenses onunla ilgilenmez ama sonra en küçükleri adamın babasına yaptığı bir iyilik yüzünden onunla evlenmeye karar verir.” “Yani mutlu bir sonu var.”

“Evet. Onu reddeden iki kardeş haricinde. Onlar...”

Ama Ginger, Jeremy’nin sözünü kesti. “Söyleme,” dedi ve kitabı Jeremy’ye uzattı. “En başından başla.”

Jeremy’nin kafası karışmıştı. “Yani sen şey istiyorsun...”

“Hikâyeyi okumanı. Evet. Ama bir saniye bekle.” Ayakkabılarını çıkarıp, yatağa uzandı ve gözlerini kapadı. “Pekâlâ,” dedi. “En başından. ‘Bir varmış bir yokmuş’tan başla.”

Jeremy okumaya başladı, üçüncü sayfayı da çevirdiğinde bir baktı ki – *mein Gott!* – kız uyuyakalmıştı! Jeremy kitabı kapadı ve bir süreliğine Ginger’ı izledi.

Sonra beni daha da rahatsız ederek uzandı ve ışıkları kapadı!

Jeremy?

“Mmm?”

Onun burada uyumasına izin verme.

Işıkları tekrar açtı ve hızlıca alarımını kurdu.

“İşte,” dedi. “Bu bizi gece yarısı uyandıracak. O zaman gidebilir.”

Ama...

“İyi geceler, Jacob,” dedi ve bana diyecek başka bir şey bırakmadı. Ben de oradan ayrıldım.

Ertesi gün, şafak bile sökmeden, horozlar ötmeye başladığı gibi, çan kulesinden tavan arasına gittim ve beni telaşlandıracak manzarayla karşılaştım: Jeremy uzanmış uyuyordu ve yanında Jeremy’nin iki yana uzanmış kollarının arasında kafasını saklayan Ginger Boultinghouse yatıyordu.

Jeremy! Jeremy! Uyan! Uyan!

Jeremy gözlerini açıp önce saate, sonra Ginger'a baktı.

"Ginger!" diye fısıldadı ve Ginger uyanıp pencereden giren günışığını görünce telaşlandı, hemen balkona fırladı ve dışarıdaki borudan aşağı tırmandı.

Borudan atladı, patikaya geldi ve uzun bacaklarının altında kaplıcalar ve kırmızı tuğladan yapılmış binalar adeta uçtu. Birinin ısılk çaldığını duyduğunda Ana Cadde'ye daha yeni gelmişti. Frank Bailey'ydi bu, beyazlar giymiş, uzun bacadan koyu gri dumanların çıktığı fırına doğru gidiyordu. Oğlanın ıslığı bile ağırbaşlıydı. Gözü Ginger'a takıldı ama sonra tekrar ıslığını çalarak önüne bakmaya devam etti.

Frank geçtikten sonra Ginger sokağa dikkatle baktı ama kimseyi görmedi, hemen fırladı, köşeyi döndü ve evinin yolunu tuttu. Ben neden takip ediyordum ki? Belki de eve sağ salım vardığını görmek istiyordum. Ya da belki çok az zaman geçirdiği evini görmek istedim. Her durumda, sabit bir hızda gidiyordu ama aynı zamanda tetikteydi. Ne zaman yanından bir araba geçse araba gidene kadar bir yerde eğildi. En sonunda yeşil bir kaba yonca yaylasına gelip uzun ve yıkık dökük bir çiftlik evinin arkasına gelene kadar uzun bir mesafe koştu.

Etrafı kontrol etmek için çiçek açan leylaklarla dolu bir çitin arkasında çömeldi. Horozlar ötüyor, koyunlar meliyordu. Ginger'ın bakışları önce yıkık dökük, boyasız ve sessiz eski çiftlik evine, daha sonra görünmeyen bir traktörün pat pat diye ses çıkardığı kırmızı ambara kaydı. Bir dakika sonra traktör ahırdan çıktı ve direksiyondaki yaşlı adamla birlikte morla gri karışımı renkteki dumanını gökyüzüne salarak yola koyuldu.

Traktör tarla yoluna doğru dönünce Ginger eve doğru fırladı ama ön kapıdan girmede. Hızlıca çürük çarık çardağa tırmandı ve üstündeki açık pencereden içeri sıvıştı.

Oda şüphesiz onundu, her çeşit kıyafet oraya buraya savrulmuştu. Yatağı inceledi, ilk başta yatakta uyuyan biri var gibi görünüyordu ama Ginger yatağa oturunca insan şeklinde dizdiği yastıkları çıkardı; eski ama belli ki hâlâ iş gören bir numara. Daha sonra kapalı kapıya doğru yürüdü ve kapıyı inceledi, kapı ve kapı kolu arasında uzanan bandı kontrol etti. Bant kopmadığına göre büyükbabası gece odasını kontrol etmemişti.

Ginger yatağa geri dönüp kenarında oturdu.

Ve bu dağınık saçlı pervasız kız kendisinden hiç beklenmeyecek bir şey yaptı.

İki elini birden gözlerinin üstüne yerleştirip çok yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

“Lütfen dün gece gittiğimi büyükbabam öğrenmesin. Çünkü yanlış bir şey yaptığımı düşünür ama ben hiçbir şey yapmadım.” Birkaç saniye sessizleşti. “Tanrı Jeremy’yi korusun,” diye fısıldadı, “ve ona yardım etmek için bir yol bulmama yardım et. Ve Tanrı büyükbabamı korusun ama sırf benim için onu yanına çağırmayı erteleme.”

Bu son serzeniş beni güldürdü, zaten duyamazdı ya beni.

Hızlıca duasını bitirdi. “Lütfen barınağı olmayanlara barınak, yemeği olmayanlara yemek, umutsuzlara umut ver Tanrım, amin.”

İçten bir dua diye düşündüm; saf inancın kuyusundan çekilmiş. Benim de bir zamanlar içinden çekeceğim bir kuyum vardı ve artık hissetmediğim sancılar çekerdim. Yine de, kasabaya doğru süzülüşümde Ginger Boultinghouse hakkındaki fikirlerim yumu-

şamaya başladı. Wilhelm'in *Grim Masalları*'nda sürekli belirttiği bir hipotezi kanıtlayabilirdi belki de: güzellik iyilik, iyilik güzelliştir.

Ertesi sabah Jeremy bisikletiyle, görünmemek için Ana Cadde'nin kırmızı tuğlalı binalarının ve kaplıcaların arkasındaki patikadan geçti. Nemli bir cumartesi günüydü, güneş bulutların kalın perdesinin arkasında saklanmıştı ve yağmur yağacak gibi duruyordu. Jeremy bisikletinin arkasına büyükbabasının aletlerini taşımak için yaptığı römorku da takmıştı.

Köpeğini gezdirmeye çıkan bir kadın Jeremy'ye gülümsedi ama o olduğunu anlayınca yüzü birden taş gibi oldu ve kafasını çevirerek anlamsızca uzaklara baktı.

Jeremy pedallara daha da çok yüklendi ve düzenli, pembe bir eve gelene kadar da durmadı.

Talihsizliklerinin gecesinde Ginger ve Jeremy'yle karşılaşan Jenny Applegarth'ın eviydi bu. Jenny Applegarth dört tane başarısız evlilik geçirmişti ve an itibarıyla bekârdı. Yıllar içinde güzelliği bir şekilde aşınmış olsa da erkekleri cezbeden ve kadınların ihtiyatlı yaklaşımlarına sebep olan fiziksel bir çekiciliği vardı.

Elbow'un kafesinde iki vardiyalı çalışıyordu. İlk olarak sabah erkenden, daha sonra öğlen birde kafeye gidiyordu, o arada da üç dört saat evde dinlenebiliyordu. Bu sabah Jeremy çiçek tarhındaki

yabani otları temizlerken, kot pantolon ve kolsuz pembe bluzuyla Jenny Applegarth patikada belirdi.

“Süsen çiçeklerinin arasındaki Bay Johnson Johnson mı yoksa?” diye sordu dostça bir tonda.

“Selam, Bayan Applegarth. Nasıl gidiyor?”

“Gidiyor işte,” dedi ve içeri girdi kadın. Birkaç dakika sonra elinde sandviç ve içeceklerle dolu bir tepsiyle tel kapıdan çıktı. “Aç mısın?” diye sordu.

Yeşil verandanın basamaklarında oturdular, sandviçler tereyağı ve salatalık, Jeremy biçilmiş çim ve deşilmiş toprak, Jenny Applegarth’sa lavanta sabunu kokuyordu. Şey, *Zwischenraum*’da işler böyledir. Hiçbir şeyin tadına bakamazsın ama koku duyun her geçen gün daha da keskinleşir.

“Hava yapış yapış bugün,” dedi kadın ve dağınık saçlarını boynuna çekerek uzaklardaki kırmızı şahit tepelere baktı. Jenny Applegarth’ın karamel kahvesi omuzları ve sarı saçları Jeremy’nin dikkatini dağıtmıştı. “Bahse varım ki yağmur yağacak,” dedi sadece kendisinin duyacağı bir sesle.

Jenny Applegarth saçlarını tekrar omuzlarından salıp Jeremy’ye döndüğünde, Jeremy hızla gözlerini kaçırdı ve salatalıklı sandviçinden bir ısırık daha aldı.

Jenny Applegarth şefkatle Jeremy’yi inceledi. “Son günlerde kafede muhabbet konusu olduğunu biliyordundur herhalde.”

Jeremy çiğnemeye devam etti.

“Ee, nasıl hissediyorsun?”

Jeremy omuzlarını silkti. “Eh işte.”

Bir iki saniye sonra Jenny Applegarth, “Peki baban nasıl?” diye sordu.

Jeremy ağzını açtı, tam konuşacaktı ki birden duraksadı.

“Ne oldu?” diye sordu Bayan Applegarth.

“Bilmiyorum. Her zaman dediğim gibi eskisi gibi diyecektim. Ama Şerif Pittswort beni karakola götürdüğünde babam da gelip, beni savunmak istedi.” Jeremy gözlerini düşürdü. “Ama dışarı çıkmayalı o kadar oluyor ki, kıyafetlerinin hiçbirine giremedi.”

“Ah, canım,” dedi kadın. “Zavallı adam.” Çayından bir yudum aldı. “Hiç arkadaşı yok mu?” diye sordu. “Eskiden bir sürü dostu vardı.”

Jeremy şaşırmış görünüyordu. “Ne zaman? Ne zaman arkadaşları vardı, yani?”

“Okuldayken. Utangaçtı biraz ama insanlara hep iyi davranırdı ve çok güzel bir gülüşe sahipti. Sesi de çok güzeldi ayrıca. Uzun bir süre boyunca madrigal söylemişti.”

“Babam koroda şarkı mı söylüyordu? Kim söyledi sana?”

“Kimse söylemedi, Jeremy. Ben de korodaydım. Okula birlikte giderdik.”

“Ama babam senden büyük değil mi?”

Jenny Applegarth tatlılıkla gülümsedi. “Babanla aynı yıl mezun olduk.” Bardağındaki buzları döndürdü. “Ama o madrigalde kalmadı. Korodaki tek oğlandı, o yüzden tabanları yağladı.”

Cansız duruyordu kadın. “Biliyorsun ya bütün kocalarım birbirinden farklı olsa da hepsi şarkı söylerdi. Her biri söylerdi, hatta bazılarının şarkı söylemek hoşuna gitmese de.” Jeremy’ye gülümsedi. “Baban bayağı çökmüş durumda, ha?”

“Hı hı. Bütün gün televizyon izliyor, ona da dikkatini verdiği yok aslında. İlgisini çeken tek şey o aptal program *Sıradışı Bilgiler*, hani...”

“Biliyorum o programı!” diye bağırdı Jenny Applegarth. “Aptal falan da değil ayrıca! Ben de onu hep izliyorum! Çayır köpekleriyle ilgilenen kadının olduğu bölüm çok güzeldi.”

Jeremy gülümsedi. “Evet, o bölümü ben de babamla izlemiştim. Erkek çayır köpeklerinin dişi köpek için dövüşmesi babamın çok hoşuna gitmişti.”

Jenny Applegarth hafif kıkırdadı. “İşte kadınlar ve erkekler arasındaki fark da bu. Benim de birbirlerini ziyaret ettiklerinde öpüşmeleri hoşuma gitmişti.”

Bir iki saniyelğine bir sessizlik oluştu. “Bu yaz Düzlükler’e geliyorlar, biliyor musun?” diye sorarak Jenny Applegarth sessizliği bozdu.

“Çayır köpekleri mi?”

Kadın tekrar kıkırdadı. “*Sıradışı Bilgiler*’in yetenek avcıları. Yarışmacı arıyorlarmış.” İçini çekti. “Programa katılmayı isterim, nasıl iyi bir eş seçilmez konusunda uzmanım ne de olsa.”

“Bütün kasabanın senden nefret etmesini nasıl sağlarsında çıkabilirim ben de,” dedi Jeremy de.

Jenny Applegarth esneyip gerindi. Kadının bu hareketi Jeremy’yi kasvetli düşüncelerinden kurtardı. Daha sonra, “Eğer sen de baban da daha iyi hissetmek istiyorsanız, plan yapmanız gerekli biliyorsun, değil mi?” dedi ve Jeremy’ye gülümsedi. “Herkesin bir plana ihtiyacı vardır.”

“Senin planın var mı?”

Bayan Applegarth gülümsedi. “Düzinelerce oldu.”

Tepsiyi toplamaya başlarken Bayan Applegarth, “Bu arada bil diye söylüyorum, o olay gecesi seni gördüğümü polise söyleme-

dim, aklına takılıyordur diye düşünmüştüm. Sokakta kimseyi görüp görmediğimi sordu, ben de hatırladığım kadarıyla hayır dedim.”

Jeremy kadına döndü. “İnandı mı peki?”

Jenny Applegarth’ın kahkahası o kadar canlıydı ki Jeremy bir müzikalin içindeymiş gibi hissetti. “Hiçbir kelimesine inanmadı tabii ki ama ben, ‘Bu benim hikâyem ve değiştirmiyorum.’ dedim.”

“Teşekkürler,” dedi Jeremy.

Tekrar sessizlik oluştu.

Kadim aklımda bir soru belirdi, Jeremy ayağa kalkınca ve Jenny Applegarth ayakta durup gerinirken ben Jeremy’ye yakınlaştım ve, *Jeremy, beni dinle* diye fısıldadım.

Mein Gott! Jenny Applegarth nefesini tutup kafasını yatırdı.

Tekrar söyledim: *Dinle beni.*

Kadın ağaçlara doğru yöneldi, *onların* konuştuğunu sandı ama ben bir daha *Dinle* dediğimde vazgeçmişti. Kafasını salladı ama bir şey duyamadı.

“Çok garip,” dedi kadın.

Jeremy bahçe aletlerini bırakıp döndü. “Garip olan ne?”

“Belirli belirsiz bir *obua gibi* bir ses duydum gibi geldi.” Jeremy’ye bakıp gülümsedi. “Belki de aklımı kaçırıyorumdur.”

Bendim, dedim Jeremy’ye. *Beni neredeyse duyuyordu.*

Çok yazıktı çünkü benim tecrübeme göre kimse ondan öteye gidemedi.

Jeremy bisikleti ve römorkunu kapıya doğru götürürken Jenny, “Jeremy?” diye bağırdı.

Jeremy durdu ve arkasına döndü.

“Arkadaşın Ginger’a erkek şovenizminin ara sıra güzel yanlarının da olabileceğini söyleyebilirsin.”

“Nasıl yani?”

“Polis beni sorguya çekerken seni ya da başka herhangi bir oğlana görüp görmediğimi sordu. Kızların çitleri tırmanamayacağını ve erkekler kadar hızlı koşamayacağını düşünüyor.”

“Tamam,” dedi Jeremy. “Ben söylerim ona.”

Jenny gözlerini Jeremy’ye dikti. “Ne zaman söyleyeceksin peki, Jeremy? Yine geceyi senin tavan aranda geçireceği zaman mı?”

Demek birileri Ginger’ı görmüştü!

Jeremy’nin soluk cildi şimdi alevler içindeydi.

Jenny Applegarth tabağın birinin altına bir peçete koydu ve yavaşça, “Morley McRaven, Ginger’ı senin tavan arandaki su borusundan aşağı tırmanırken görmüş,” dedi.

Ee, diye düşündüm. Bir kez daha, canımız Polis McRaven.

“Düşündüğünüz gibi değil, Bayan Applegarth,” dedi Jeremy. “Ben ona bir öykü okurken uyuyakaldı. Ben de uyandırmaya kıyamadım, sonra alarmı da yanlış kurmuşum. Hepsi benim suçumdu.” Jeremy acınası haldeydi. “Alarmı gece on ikiye kuracağıma öğlen on ikiye kurmuşum.” Gözlerini Bayan Applegarth’a bakmak için kaldırdı. “Ama sadece uyuduk. Hiçbir şey olmadı.”

“Sana inanıyorum Jeremy, gerçekten. Ama sorun şu ki, böyle bir kasabada yanlış bir şey yapıyor gibi gözükmek o şeyi yapmak kadar kötü bir şey biliyorsun.”

Jeremy’nin çenesi gerildi. “Bana daha fazla ne yapabilirler?” diye çıkıştı. “Beni zaten kasabanın en rezil çocuğu ilan ettiler! Daha fazla ne yapabilirler ki?”

Jenny Applegarth kafasını salladı ve tepsiyi yerden kaldırdı. “Çok daha fazlasını,” dedi yavaşça. “Her zaman çok daha fazlasını yapabilirler.”

Tabii ki haklıydı.

Jeremy normalde her cumartesi dokuz farklı bahçeye giderdi. Beş tanesi telefon ederek gelmemesini belirtmişti, dolayısıyla Jenny Applegarth'ı çıkarırsak gitmesi gereken üç iş daha vardı.

Gittiği ilk evde kapının üstünde, "JEREMY – BİZİM BAHÇEMİZE GELME ARTIK SENİN ÇALIŞMANI İSTEMİYORUZ" yazıyordu.

İkinci evdeki not daha da kısaydı: JEREMY, ARTIK SANA İŞ YOK!

Üçüncü eve geldiğinde ise herhangi bir not aramasına gerek yoktu. Çoktan bahçede çalışan, çim biçme makinasını ileri geri götüren bir çocuk vardı.

Cumartesi günlerinin geri kalanında da ufak bir ritüeli vardı. Günün son bahçesini de tamamlayınca Crinklaw'un Marketi'ne gider, alması gereken yiyecekleri ve buzdolabından da bir şişe kök birası alıp marketin önündeki tahta banka oturarak içerdi. Günün bu zamanı onun için her zaman rahatlatıcı olmuştur: Yorgun bir çocuk bisikletinin ve bahçe aletlerinin önünde oturup soğuk içeceğini içerken yoldan geçenler kafalarını sallar, gülümserler ya da şapkalarını tutarlar.

Tabii bütün bunlar halk yargılamasından ve neredeyse bütün işlerini kaybetmesinden önceydi.

Bugün marketten en hayati ihtiyaçlarını aldı ve tam giderken Delores Bloom yanında durup Jeremy'ye bir mektup uzattı.

"Seni arıyordum, Jeremy," dedi ve zarf ile bir kalem gösterdi. "Taahhütlü posta. İmzalaman gerekiyor."

Delores Bloom Jeremy'nin mektubu orada açmasını bekliyordu ama Jeremy mektuba bakmaktan başka bir şey yapmadı.

"Resmi bir şeye benziyor, değil mi?" dedi kız.

Doğruydu. Resmi bir şeye benziyordu. İade adresi *Yüksek Düz-
lükler Milli Bankası* ydı.

"Önemli bir şey galiba," dedi Jeremy ve postacı, "*Tabii ki* önemli. Önemli olmadığı sürece taahhüte para verilmez," diye yanıtladı.

Kız bekliyordu ama Jeremy mektubu katladı ve arka cebine koydu.

"Tamam o zaman," dedi Delores Bloom, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. Kafasını kaldırıp kararan havaya baktı. "Yağmura tutulmadan gitsem iyi olacak."

Arabasına atladı ve uzaklaştı.

Jeremy bisikletiyle belediye parkının uzak bir köşesine sürdü ve orada bir piknik masasına oturdu. Kuzeyden şimşek sesleri geliyordu.

Parmağıyla şakağına dokundu. "Orada mısın?" diye fısıldadı.

Evet.

"Biraz kötü bir gün, değil mi?" dedi.

Evet. Ama her şey yoluna girecek. Masallarda iyi talih çoğu zaman en umutsuz zamanlarda çıkar insanın karşısına.

"Masallara inanmadığımı sanıyordum."

İnanmak istemediğim anlamına gelmez ama.

Derin bir nefes aldı. “Tamam, bakalım şimdi.” Cebinden zarfı çıkardı ve yırtıp açtı.

İpotek Müzayedesi Bildirisi yazıyordu en başta, sonra da ayrıntılar geliyordu. Ödenmesi gereken paranın ödenmemesi halinde Jeremy’nin malı mülkü altmış gün içinde kasabanın mahkemesinde açık artırmaya çıkarılacaktı.

“Altmış gün,” diye fısıldadı. “O zamana kadar parayı asla bulamayız.”

Tekrar mektuba baktı.

Ama dinleyin! Yumuşak bir ayak sesi duyuldu, Jeremy’nin arkasından Ginger Boultinghose sinsice yaklaşıyordu.

Şimdi bakma ama, dedim, Ginger arkanda. Seni korkutmaya çalışacak. O zıplamadan tam bir saniye önce sana söyleyeceğim.

Tam da öyle yaptım; Jeremy ayağa kalktı, arkasını döndü ve tüyleri diken diken edecek türden bir çığlık attı!

Ginger çığlık attı, geri çekildi ve çimenlerin üstüne düştü.

Jeremy bütün olayı aşırı komik buldu. Ben de biraz eğlenmiştim doğrusu.

“Çok komik,” dedi Ginger üzerindeki tozu silerken. Beyaz gömlek ve şort giyiyordu. Etrafına bakındı. “Orada olduğumu nasıl anladın ki? En mükemmel gizlilik modumdaydım. Hem ayrıca sen düşüncelerine dalmış görünüyordun.”

“Demek ki en mükemmelin de yeterince mükemmel değilmiş,” dedi Jeremy.

Ginger Jeremy’nin yanına oturdu ve uzun, çilli bacaklarını uzattı.

“O ne?” diye sordu Jeremy’nin elindeki mektubu göstererek.

Jeremy Müzayede bildirisini Ginger’a verdi.

“Pekâlâ,” dedi kız. “Artık bir şeyler düşünmemizin zamanı geldi.”

“Evet, tabii, kumbaranda yirmi iki bin yüz altı doların varsa, bir şeyler düşünebiliriz gerçekten de.”

“Altı dolarlık bölümü güçlükle bir araya getirebilirim,” dedi Ginger, “tabii bana biraz zaman verirsen.” Uzaklarda gök gürültüleri duyuluyordu ama Ginger umursamadı. “Bir şekilde parayı bulmamız gerek.”

Jeremy mektubu katlayıp tekrar cebine koydu. Ginger işaret-parmağını ovalarken Jeremy, “Morley McRaven’ın bu sabah seni gördüğünü biliyor muydun?” diye sordu.

Ginger kaskatı oldu. “Nerede görmüş?”

“Tavan arasından çıkarken. Jenny Applegarth kafedeki insanların akşam bizde kaldığını konuştuklarını söyledi.”

“Aman Tanrım.” Ginger duraksadı. “Bazı fosillerin bana tuhaf tuhaf bakmaları *ilgimi çekmişti*.” Yine duraksadı. “İstediklerini düşünsünler. Ama büyükbabam kesin bana ödetecektir.” Sesi düştü.

Bir gök gürültüsü daha duyuldu, bu sefer daha derin, daha hiddetliydi ve hava bozacak gibi görünüyordu.

“Maddy ile Marjory nerede?” diye sordu Jeremy, olmamaları çok ilginçti gerçekten, her zaman gölge gibi Ginger’ın arkasından gelirlerdi.

Ginger omuz silkti. “Anne babaları ‘onları hırsız çocukla görürlerse’ odalarına kilitlemekle tehdit etmişler, o yüzden ben senin yanına geleceğimi söyleyince onlar gelmedi.”

“Sorun değil,” dedi Jeremy. “Onları suçlayamam.”

“Ben biraz suçluyorum. Arkadaşlarımla biraz omurgalı olmalarını isterdim.”

Ginger eline bir akçağaç yaprağı aldı ve yaprağın rüzgârda uçuşmasını izledi. “Ee, dün gece ben uyuyakalınca bana iyi geceler öpücüğü verdin mi? Alnımdan, kulağımdan ya da dudaklarımdan falan?”

Jeremy kafasını hayır dercesine salladı. “Neden? Öpmeli miydim?”

Ginger omuzlarını silkti, yaprağı rüzgârın ters yönüne tutarak parçalanmasını izledi. Birkaç saniye sonra, “Peki, hikâyedeki bencil kız kardeşlere ne oldu? Kötü bir şeyler olmuştur umarım.”

“Bayağı kötü. Ayı yakışıklı bir adam olarak dönüp de iyi olan kız kardeşle evlenince kötülerden biri boğuluyor, diğeri de kendini asıyor. Sonra şeytan geliyor ve adama bir değil, iki ruhu olduğunu söylüyor.”

“Yüce Tanrım. Bu biraz ağır mı?”

“Evet, şey, Grimm Kardeşler işte.” Jeremy sırtıttı. “Kanlı sonları seviyorlar.”

Ja, ja. Benimle dalga geçiyordu! Ama gerçekten de bunlar uyarıcı unsurlardı ve kurallara da uyulmuştu. Kötülüğü sadece parmağınızı sallayarak cezalandıramazdınız!

Bir gök gürültüsü daha, şimdi daha keskindi, neredeyse havayı ikiye ayıracaktı.

Ginger kafasını kaldırıp gökyüzüne baktı. “Belki büyükbabamın üzerine yıldırım düşer.”

“Pek sanmıyorum.”

Ginger omuzlarını silkip kıkırdadı. “Umut fakirin ekmeği.”

Gri gökyüzü gittikçe koyulaşıyordu. Ginger birkaç tutam saçını ağzına götürüp bir iki saniyeliliğine Jeremy’yi inceledi.

“Bil diye söylüyorum,” dedi, “her şey için özür dilerim.”

“Sorun değil. Senin suçun değildi.”

“Hayır, benim suçumdur. Eğer ben...”

Jeremy kızın sözünü kesti. “Eğer ben fırıncının evine gitmeyi kabul etmeseydim, eğer anahtarımı düşürmeseydim, eğer McRaven bütün hırsıyla kasabayı aramasaydı, eğer, eğer, eğer.”

“Evet ama her şeyi başlatan benim *eğerim* oldu.”

Birkaç saniye sonra Jeremy yavaşça, “Evet ama eğer o *eğer* yaşanmasaydı, şu an burada oturuyor olmazdık. Oturmamız hoşuma gidiyor,” dedi.

Sessizce oturdular, Ginger elini Jeremy’nin kolunun üzerine yerleştirdi. Gariptir ki bu defa, Jeremy, Ginger kendisine dokunduğunda geri çekilmedi. Kız parmağını Jeremy’nin kolunda gezdirdi ve Jeremy’nin kibar bir biçimde Ginger’a dönmesi beni oldukça şaşırttı.

Ve tam o dakikada, keskin bir gök gürültüsü ağaçları salladı ve yağmurun ilk damlaları piknik masalarına düşmeye başladı.

Ginger ve Jeremy bir anlığına öylece durduktan sonra Jeremy müzayedede kâğıdını katlayıp cebine koydu. Şimşek ve gök gürültüsü aynı anda patladı ve küçük yağmur damlaları birden su çarpıntısına dönüştü.

Ilık bir yağmur olmalıydı. Ginger Jeremy’ye gülümsedi, kollarını ve ağzını açarak kafasını gökyüzüne kaldırdı.

Jeremy ise birden ayağa kalktı.

“Hey,” diye bağırdı Ginger. “Nereye gidiyorsun?” Etrafına bakındı. “Müzik standının oraya gidip yağmurun dinmesini bekleyelim.”

Jeremy üstü kapalı sahneye baktı ama kafasını hayır anlamında salladı.

“Olmaz. Eve gitmem gerek. Babam öğle yemeğini bekliyordur şimdi.”

Ginger Jeremy'ye baktı, yüzü yağmurdan parlıyordu. "Tamam," dedi.

"Tamam," dedi Jeremy de ama kıpırdamadı.

Ginger'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bak ne diyeceğim."

"Ne?"

"Eğer yatağında bir kız uyuyakalmışsa ona iyi geceler öpücüğü vermelisin." Islak saçını omuzlarının arkasına attı ve gülümsedi. "İleride lazım olur diye söylüyorum."

Ve Ginger, çayırda gezinen bir geyik misali ıslak yeşil çimenin üzerinde zıplayarak uzaklaştı.

Jeremy eve döndüğünde babası uyuyordu, onu uyandırmamak için yavaşça odaya girdi. Üzerindekileri değiştirip kuru kıyafetler giydi, eline bir kâse gevrek alarak kitapçının önüne gitti ve telesekreterin ışığının yanıp söndüğünü fark etti. Düğmeye basıp Ginger'ın yeni mesajını dinledi.

"Pekâlâ, Jeremy, biraz tuhaf ama güzel bir şey oldu. Sırlıslık-lam halimle pastanenin önünden geçerken Maddy ve Marjory'nin gittiğini gördüm ama Sten Blix el sallayarak beni içeri çağırdı, bir bardak kahve verdi ve seninle birlikte yarın evinde çalışır mıyız diye sordu! Görüyor musun? Dedğim gibi biraz tuhaf ama gü-

zel bir haber. Pazar günü olduğunu biliyorum ama ben yine de gideceğimizi söyledim.” Telesekreterdeki ses duraksadı. “Umarım senin için sıkıntı olmaz. Sabah dokuzda orada olmamızı istiyor.” Tekrar duraksadı. “Ben önce sana gelirim, oradan birlikte gideriz.”

Jeremy’nin suratında küçük bir tebessüm oluştu.

Jeremy bütün günü kitap okuyarak geçirdi ama akşam olup yağmur kesilince ayağına ayakkabılarını geçirdi. “Yürüyüşe çıkıyorum,” diye bağırdı babasına.

“*Sıradışı Bilgiler* var bu gece!” diye geri bağırdı babası.

“Tamam,” dedi Jeremy, babası bunun vaktinde döneceği anlamına gelmediğini biliyordu.

“Geri gelecek misin?”

“Deneyeceğim,” dedi Jeremy ve kapıyı arkasından kapadı.

Çok hoş bir akşamdı, caddeler yağmur yüzünden ıslık ıslık ve bulutlar dolunayın arkasında sigara dumanı gibi yükseliyordu.

Nereye gidiyoruz? diye sordum.

“Hiçbir yere. Herhangi bir yere. Evden çıkalım da.”

Evet, tabii, dolambaçlı yolumuzun bizi önce Ginger ve arkadaşlarının ara sıra takıldığı Köşe Cebi’ne, sonra Maddy ve Marjory’nin evlerine götürdüğünü fark ettim.

Jeremy gittiği yerlerde kimseyi bulamadı ama kitapçıya geri dönerken Gözüpek Bar & Izgara'da gördüğü şey karşısında donup kaldı. Sokağa bakan pencerenin arkasındaki bir masada Ginger Boultinghouse, Conk Crinklaw, Maddy ve Marjory oturmuş duvara monte edilmiş televizyonu izliyorlardı. Conk, Ginger'a çok ama çok yakın oturuyordu.

Sıradışı Bilgiler'i izliyorlardı, Conk yarışmacının cevabıyla ilgili bir şey söyleyince kızların hepsi kahkahaya boğuldu ve Ginger yavaşça Conk'un omzuna dokundu. Jeremy önündeki tabloya büyülenmiş gibi bakakalmıştı ve yanından geçen araba farları sayesinde tekrar kendine gelebildi.

Memur McRaven arabanın penceresinden kafasını çıkardı. "Yolunu buluyor, değil mi?"

"Kim?"

Polis pis pis sırttı. "Küçük kız arkadaşın. Yoksa Conk'un küçük kız arkadaşı mı?"

Jeremy hiçbir şey demeden yürümeye devam etti.

Devriye arabası da hareket etti. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu McRaven.

"Hiçbir yere. Yalnızca yürüyüşe çıktım."

"Onu anladım. Ama nereye yürümeye? Ve tam olarak ne yapmaya?"

"Hiçbir şey *yapmıyorum*," dedi Jeremy, sesi yükselmişti.

Jeremy'nin sinirlenmesi McRaven'ın hoşuna gidiyor gibiydi. "Belki de bir şeyler dikizliyorsunuzdur?"

"O da ne demek?"

"Haydi ama, *dikizlemenin* ne olduğunu biliyorsunuzdur herhalde, Bay Johnson. Soyulacak yer var mı diye aramak anlamına geliyor."

McRaven'ın geniş suratında şeytani bir gülümseme belirdi ama Jeremy sinirlenip de bir şey söylemeden önce ben ona daha güzel bir şey verdim.

“Nur wenn die Sonne niedrig steht, kann ein Zwerg einen langen Schatten werfen.”

Polis bir anlığına şaşkına döndü ama sadece bir anlığına. “Senin kadar olmasa da,” dedi ve uzaklaştı.

“Ne dedim?” diye fısıldadı Jeremy.

Yalnızca güneş aşağıdan batınca cücelerin gölgeleri uzun olabilir.

Jeremy hafifçe gülümsedi.

Biraz nezaketsizdi tabii, dedim. Bizim memur gerçek bir cüce değil

“Cücelerin adlarını karalayacak kadar yakın ama,” dedi Jeremy.

Jeremy kapanmış işyerlerinin arkasından belediye parkına döndü ve Ginger’la sabah oturdukları masaya gitti.

Park karanlık ve sessizdi, ay ışığı küçük su birikintileri ve ağaçların üzerinde parlıyordu. Bir baykuşun flüt misali sesi hafif rüzgârda taşınıyordu. Jeremy masada otururken eli birden bir şeye çarptı; garip ve ürkütücü bir şeye. Ay ışığı aydınlatсын diye eğildi.

Tahtaların arasına katlanmış bir kâğıt parçası sıkıştırılmıştı.

Jeremy bir iki saniye baktıktan sonra kâğıdı tahtaların arasından çıkarıp açtı.

İçinde uzun, kızılımsı bir saç tutamı vardı ve üstünde şöyle yazıyordu:

Burada oturmuş birini düşünüyordum, muhtemelen seni.

Jeremy'nin yüzünde güller açtı. Ama sonra birden yüzü karardı ve kasabanın dışına doğru bakmaya başladı. Saç tutamını kâğıdın

içine koyarak kâğıdı tekrar katladı ve hiç görülmemiş gibi dursun diye yine tahtaların arasına koydu.

Batıdan gürültüsüyle birlikte kömür treni geliyordu. Ağaçların arasında art arda siyah vagonların geçtiği görülüyor, tekerlekler rayların üzerinden ritmik seslerle geçiyordu. Tren tamamen geçtikten sonra Jeremy bana seslendi.

Efendim?

“Hiç senin başına geldi mi?”

Neden bahsettiğini bilmiyorum.

“Hani birisini düşündüğünde bütün vücudun havadan bile hafiftir ve başka dünyalara yüzüyorsun gibi hissedersin ya.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Jacob? Hiç senin başına geldi mi?”

Hayır.

Etraf sessizdi, hafif bir meltem yaprakları hareket ettirirken ben onun yüzünü görebiliyordum.

Şey, dedim, belki bir defa.

Sesimin geldiği yöne baktı. “Gerçekten mi? Ne zaman?”

Onun yüzünü şu an bile görebildiğimi söyleyebilirdim. Ama en baştan başlamak istedim.

Çalışmalarıma yoğunlaştığım sıralarda Mädchen yani kızlardan her zaman kaçmaya çalışırdım ama bir gün bir eş ve baba olacağımı da tahmin ediyordum. Ama böyle bir yaşantının bana neler kazandıracığını Wilhelm ile Dortchen'in evine yerleşene kadar fark edememiştim.

Yük treninin son belirli belirsiz düdük sesleri havadaki meltemde taşınyordu.

Zamanla, Dortchen'in sıradan sorularını ve arkadaşça sohbetini dört gözle beklemeye başladım. Onun yanında kendimi çok rahat hissediyordum. Evet –sanırım tahmin etmişsindir– ona âşık olmuştum.

İşte söyledim hayatım boyunca söylemediğim o sözleri. Söylemem gerekir ki biriyle paylaşabilmek beni çok rahatlatmıştı.

“Sonra ne oldu?”

Hiçbir şey. Düşüncelerimi öğrendiyse bile hiç belli etmemişti. Kardeşimi seviyordum, Dortchen'in de onu sevdiğini biliyordum, o yüzden ben hiç konuşmadım o da hiç duymadı.

Çok uzun zaman önce. Çok, çok uzun zaman önce. Ama dahası da vardı.

Bir gün, Wilhelm'le birlikte masalarımızda çalışırken, Dortchen elinde haşlanmış yumurta, tereyağlı çavdar ekmeğiyle dolu bir tepsiyle bize sürpriz yapmıştı. Dortchen odadan çıktıktan sonra Wilhelm bana bakıp daha ne kadar bekâr kalmayı düşündüğümü sordu. Kendi karım olacak mıydı? Dikkatli bir cevap hazırlamıştım. Eğer Dortchen gibi biriyle karşılaşırsam evliliği hemen düşünebilirdim. Kafasını sallamış ama hiçbir şey dememişti. Ama daha sonra, ben odadan çıktığımda, küçük bir kâğıt parçasına bir şeyler karalamış ve okuduğum kitabın arasına sıkıştırmıştı.

Ben sustum ve Jeremy sessizliği bozarak, “Ne yazdığını hatırlıyor musun?” diye sordu.

Ah, evet, kelimesi kelimesine hatırlıyordum. O kâğıt parçası hâlâ elimdeymiş gibi görebiliyordum. *Aşk gelene kadar insan onun ne olduğunu bilmez ve aşk her zaman sürprizle gelir.*

Düşüncelerim bir anlığına uzaklaşsa da hemen geri döndü. Benim üstü kapalı itirafımı alıp umut dolu bir beklentiye çevirmek

Wilhelm'in karakteristik özelliklerinden biriydi. Kâğıdı bir köşeye atamamıştım. Yıllarca kitap ayracı olarak kullandım, ta ki...

Birden son bir nefes için uğraşan yeğenimin bana yalvaran gözlerle baktığı o karanlık gece düşüncelerime girdi.

"Ta ki ne?" diye sordu Jeremy.

Ta ki yeğenime bir şey olana kadar ve ben bütün dikkatimi çalışmalarım verene kadar.

"Yeğenine ne oldu?"

Anlatamam.

"Ama neden?"

Cevap vermedim.

Jeremy sonunda dayanamayıp, "Yani Wilhelm'in bahsettiği o sürpriz hiç gerçekleşmedi mi?"

Hayır, Jeremy. Ben kapımı sürprizlere kapadım. Yalnızca çalışmalara odaklandım. En iyisi buydu.

Ama o sözcükler ağızımdan çıktığında, onları yeni kulaklarımla tekrar duydum ve kapanmış kapıyı ve sonu gelmeyen çalışmayı, ölümüne kadar F harfine gelebildiğim büyük sözlüğü düşündüm. Sözlüğümdeki son kelime *Frucht* olmuştu.

Meyve.

Kökeni Latince'de eğlenmek anlamına gelen *fructus* sözcüğü.

Düşüncelerime gömülmüş, karanlıkta dolaşırken, en sonunda konuşabildim.

Jeremy?

"Hımm?"

Masadaki notu alıp cevap olarak birkaç kelime de sen yazsan iyi olur belki. Böylece Ginger küçük jestini beğendiğini anlar.

“Gerçekten mi?” diye sordu ama böyle bir öneride bulunmama neden şaşırması? Dizginleri tutmaya çalışan ben şimdi Jeremy’ye bırakmasını söylüyordum.

Evet. Gerçekten.

Jeremy kâğıdı açtı ve Ginger’ın, *Burada oturmuş birini düşünüyordum, muhtelemen seni*, kelimelerinin altına *ben de*, yazdı ve kâğıdı tekrar katlayıp eski yerine koydu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Jeremy uyumak için yatağa geçtiğinde, “Jacob?” diye seslendi.

Evet?

“İyi ki bana Dortchen’i anlattın.” Sessizleşti, ve daha sonra, “Senin artık daha doğrucu olduğunu hissediyorum.”

Daha doğrucu derken?

“Daha gerçek yani.”

Ah.

“Bana hiç yeğeninden bahsedecek misin?”

Daha düşünmeden, *Anlatamam*, deyiverdim.

Birkaç dakika geçti. “Tamam,” dedi. “İyi geceler, Jacob.”

İyi geceler, Jeremy. Ve tatlı rüyalar.

Size bir şey daha anlatmalıyım. Jeremy’nin yanından ayrılıp çan kuleme çekilirken Ginger Boultinghouse’u Ana Cadde’yi geçerken, ay ışığının altında tek başına parka doğru yürürken gördüm.

Fırıncı evini inşa ederken, işçilerinden evi İsveç'in Falun şehrindeki bir madenden çıkarılan boya özümüyle kaplamalarını istemiş. Geleneksel İsveç kırmızısıymış bu. Pazar sabahı kapıda durup eve bakarken, "Bu renk çok değişik, güneş üstünde parlayınca aklıma zencefilli çörek geliyor nedense," dedi Jeremy.

"Benim aklıma gariplik geliyor," dedi Ginger. "Bütün gezegende bu ev nereye uyum sağlayabilir acaba?"

"İsveç'e belki," dedi Jeremy. "Belki de Alacakaranlık Kuşağı'na," dedi Ginger. Ne demek istediğini ben anlamamıştım ama Jeremy'yi güldürdü.

Fırıncı evinden çıktı ve gülümseyerek bizimkilere el salladı. "*Hallå*," diye bağırdı. "Yaşamak için harika bir gün değil mi?"

"Eğer öyle diyorsanız," dedi Ginger gülümseyerek. "Blixköy'de hayat nasıl?"

"Her zamanki gibi güneşli," dedi fırıncı ve girebilsinler diye içeri adım attı ama Ginger ve Jeremy girmeye çekindiler. "Gelin, gelin," dedi fırıncı, gözleri parlıyordu. "İçeride sizi kimse yemeyecek, merak etmeyin."

İçeride onları fırınlanmış mamüllerin en güzel kokuları karşıladı. Jeremy'nin daha önceden mısır gevreği kâsesine patlayan şeker doldurduğu masada şimdi meyveli pastalar duruyordu.

"Oturun, oturun," dedi fırıncı ve ikisine de kahve doldurdu.

"Yüce Tanrım," dedi Ginger pastayı yerken. "Blixköy'de yaşasam hemen şişko olurum."

Fırıncı güldü ve bundan şüphe duyduğunu söyledi.

Jeremy önündeki pastayı yiyemiyordu.

"Ahududulu," dedi fırıncı. "Çoğu insan çok sever bu pastayı."

"Hayır," dedi Jeremy. "O yüzden değil. Ama şey..."

Hepsi bekliyordu. Kendisine kahve dolduran fırıncı demliği bırakmamıştı.

“Şey, her şeyden önce,” diyerek Jeremy derin bir nefes aldı ve “o gece yaptıklarım için özür dilemek istiyorum,” diye ekledi.

Fırıncının ifadesinde şaşkınlıktan çok şefkat görünüyordu.

“Ben de özür dilerim,” diye fırladı Ginger. Gözlerini yere dikti. “Her şeyi planlayan biraz bendim aslında.”

Fırıncı mavi gözlerini Ginger’a dikti. “Ah. Operasyonun arkasındaki beyin demek.” Küçük bir kakhaha attı ve kafasını salladı. “Bir zencefil¹ tadı almıştım zaten.”

Fırıncı kahve demliğini masaya koydu ve düşüncelerini topladı. “Hepsi bir yanlış anlaşılmanın sonucu. Siz biraz şımarıklık yapmak istediniz sadece. Ben başta başka şeyler sandım tabii ama şimdi...” İlgisizce elini salladı, bütün bu konuyu unutmak istiyor gibi duruyordu.

“Gerçekten,” dedi Jeremy, “kötü bir amacımız yoktu.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi fırıncı olabilecek en kibar ses tonuyla. “Sizin de affedildiğinizi bilmenizi istiyorum.”

Bir süre pastalarını yemekle meşgul oldular, sonra fırıncı tekrar pastaların olduğu tepsiyi öne çekti. “Limonluyu da deneyin,” dedi. “Pişman olmazsınız.”

Ve gerçekten olmadılar.

Pastalarını yerken, Jeremy şerifin ofisinde geçirdiği sabah-tan beri aklında olan soruyu sordu: “Neden benim yapmadığımı söylediniz?”

1 Ginger İngilizce’de zencefil anlamına gelir. (ed.n.)

Fırıncı neredeyse melankolik bir hale büründü. “Sana yakınlık duydum,” dedi. “Şerif seni yakalayınca ne kadar sevindiklerini gördüm ve hayır böyle olmamalı, diye düşündüm. Şerif kasabanın kahramanı olacaktı ama yaptığı pek bir şey de yoktu.” Pencereye döndü, sesi katılaştı. “Arkalarında bir iz bile bırakmadan kaybolan genç insanlar var bu kasabada ama şerif onlara odaklanmak yerine, şerif biraz şımarıklık yapan bir çocuğu yakalamanın daha önemli olduğunu düşünüyor.” Kahvesini yudumladı, sesi tekrar yumuşamıştı. “Komşu kasabada bir çocuğun daha ortadan kaybolduğunu duydunuz sanırım, daha on dördünü bile doldurmamış –*puf!* kaybolmuş!– ve oranın şerifi bizim Bay Pittswort’tan da beceriksizmiş.”

“Ben duymuştum,” dedi Ginger. “Ama kim olduğunu bilmiyordum.”

“Avare bir çocukmuş, gazeteler öyle diyor, okulu asıyormuş hep. Şerif de bütün şeriflerin dediği şeyi tekrarlıyor: ‘Kaçmış. Geri gelir.’ Ama hiç geri gelmiyorlar, değil mi?”

“Pek sanmıyorum,” dedi Ginger.

“Bazıları geliyor ama,” dedi Jeremy.

Fırıncı Jeremy’ye katılarak kafasını salladı. “Haklısın, tabii ki. Bazıları geliyor.” Fırıncı iç geçirdi. “Ama konuşmayalım artık bunları. Şimdi yapmamız gerekenleri konuşalım.”

Fırıncı üç büyük, kadife kaplamalı kutu getirdi. İçlerinde çok ince güzelliğe sahip gümüş çatal, kaşık ve bıçaklar vardı.

Jeremy ve Ginger kutuların içine mücevher görmüş gibi bakakaldılar.

“Franska Liljan desenymiş bu,” dedi fırıncı. “Ne demek olduğunu bile bilmiyorum ama 1700’lerden beri İsveç’in gözdesi bu desen.”

“Fransız zambağı,” dedi Jeremy ben çevirisini kulağına fısıldadıktan sonra. “Ya da muhtemelen *Fleur de Lys*. O anlama geliyor sanırım.”

Fırıncı şaşkınlıkla gülümsedi. “Hem İsveççe hem de Fransızca mı konuşuyorsun bakayım sen?”

Jeremy hafifçe kızardı ve omuz silkti. “Pek sayılmaz. Bazen böyle şeyler ağzımdan çıkıveriyor.”

Jeremy’nin tuhaf yeteneği fırıncıyı etkilemiş görünüyordu ama Ginger’ın tepkisi Jeremy’ye çok daha fazla şey ifade ediyordu. Fırıncı cila ve bezleri getirmeye gittiği süre boyunca Ginger gözlerini bir saniye bile Jeremy’den ayırmadı. Gözleri parlıyordu ve ağzı kulaklarındaydı.

“Ne oldu?” diye sordu Jeremy.

“Buldum,” dedi Ginger kendinden aşırı emin bir ses tonuyla. “Kesin buldum.”

“Neyi kesin buldun?”

“Dualarımızın cevabını.”

“Hangi dualarımızın?”

“Sence hangi dualarımız? Dükkânınızı kaybetmemenin bir yolunu bulmak için ettiğimiz dualar tabii ki.”

“Ama beni boşlukta bıraktın,” dedi Jeremy ve orada kalabilirdi çünkü o anda fırıncı elinde metal cilası ve yumuşak bezlerle odaya girmişti.

O sabah, fırıncı Jeremy ile Ginger'a gümüş parlatmakla ilgili uzun bir ders verdi ve saatler uzadıkça parlak gümüş yığını da büyüdü. Fırıncı sürekli etraflarında dolaşıyor, ona buna yardım ediyor, temizlenmesi için bir tabak ya da çaydanlık getiriyor, işi bitenleri götürüyordu.

Gümüş takımları bittikten sonra başka görevler geldi –ceviz kıracakları, tuzluk ve biberliklerin tozunun alınması gibi–, en sonunda öğle vakti gelince fırıncı içi reçel ve krem peyniriyle doldurulmuş sandviçler ile porselen sürahiye doldurduğu meyve nektarını getirdi.

Söylemem gerek. Çok lezzetli duruyorlardı! Çok kıskanmıştım!

Ginger önce nektardan ufak bir yudum alarak tadına baktı ve yutkundu.

“Vay canına!” dedi Ginger. “Hatta duble vay canına.” Minnettar gözlerle fırıncıya baktı. “Harikaymış bu. Ne var içinde?”

Fırıncı omuzlarını silkti. “Aklıma ne gelirse koydum. Muz, çilek, kivi,” dedi mavi gözleri parlayarak, “küçük bir kurbağanın sol önayağı.”

“Evet,” dedi Ginger. “Ben de bunun içinde biraz kurbağalık var diye düşünüyordum.”

Çok hoş, ufak bir piknikti, sonuna gelince ve ortada bir şey kalmayınca fırıncı ikisine de birer zarf uzattı.

“Yok,” dedi Jeremy içindeki paraya bakınca. “Çok fazla para var burada.”

“Kendi adına konuş,” dedi Ginger gülerek ve fırıncıya baktı. “Ama size o günden borcumuz var hâlâ. Hani o büyük Size-Borcumuz-Olsun. Onu ödeyelim biz.”

“Onları da hesaba kattım,” dedi fırıncı. İçtenlikle kafasını salladı. “Çok güzel bir ekip olmuşsunuz. Yakında sizin için başka

bir iş de bulurum. Sizin yetenek ve çalışkanlığınızdaki daha iyi yararlanacağım bir iş.”

Patikaya çıktıklarında Ginger, Jeremy’nin omzuna yavaşça dokundu. “Ha! Harika iş çıkarmadık mı? Dört saatten az çalışıp hem harika bir kahvaltı ettik ve öğle yemeği yedik hem de cebimize ciddi para girdi.”

“Cebimize para girdi mi?”

“Evet,” dedi. “Garip bir deyiş. Annem ve babam hep böyle derdi.”

Elindeki parayı Jeremy’ye uzattı. “Al. Kitapçıyı Kurtarma Fonu için.”

Jeremy kafasını hayır anlamında salladı ve Ginger ısrar edince daha kararlı bir tonda, “Hayır,” dedi.

Ginger teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. “Tamam, tamam.” Sonra pek Jeremy’ye bakmadan, “Baksana, benim yapacak bazı işlerim var. Belki sonra görüşürüz,” dedi.

Jeremy kafasını salladı. “Evet, tabii... Benim de yapacak işlerim var.”

Ama Ginger uzaklaşırken Jeremy arkasından bağırdı. “Ginger?”

“Evet?”

“Dualarımızın cevabı tam olarak ne?”

“Ah, o konu.” Her zaman yaptığı gibi bir tutam saçı dudaklarına götürdü. “Söyleyemem.”

“Peki ne zaman söyleyebilirsin?”

“Söyleyemem.”

“Çok yardımcı oluyorsun.”

“Şöyle söyleyeyim. Öğrenmen gerektiği zaman öğrenirsin.” Ginger’in sesi yumuşadı. “Görüşürüz Jeremy Jeremy,” dedi, sözcükleri havada tatlı bir koku bırakmıştı.

Ertesi hafta da beraberinde gökgürültüleri ve bankadan Jeremy’nin zarfını bile açmadan attığı birkaç bildiri getirdi. Benim yönlendirmelerimle *Beowulf*’tan başlayarak klasik edebiyat okumalarına başladı.

Ginger ziyarete geldiğinde kitabı aldı, birkaç sayfasını inceledi, tekrar yerine koydu ve “Böyle tuhaf tuhaf kitaplar okumak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi? İnekler kasabasının onursal başkanı oldun bile çoktan,” dedi.

Büyükbabasının otobiyografisinin olduğu rafları inceledi Ginger. “Aynı kitabın çok fazla kopyası var.” Gözünün ucuyla Jeremy’ye baktı. “İyi mi bari?”

“Pek emin değilim,” dedi Jeremy. “On yaşındaydım ve çok fazla sayfa atlamıştım.”

Eski kitaplıkların raflarında Jeremy’nin büyükbabasının yerleştirdiği eski eşyalar vardı: keserler, tokmaklar, balyalama kancaları ve benzer şeyler. Ginger çeliklerin olduğu kata bakmak için eğilirken, “Bugün pastaneye gittim. Bay Blix, McRaven’ın bizi işe almasıyla ilgili konuşmaya geldiğini söyledi,” dedi.

“Şaka yapıyorsun! Bir gün için mi? McRaven ne demiş?”

“Never Better’ın iyi insanların, fırıncının bize iş verdiğini öğrenirlerse pastaneyi boykot edeceklerini söylemiş.”

“*Bizi mi? Senin* de mi para kazanmanı istemiyorlar?”

“Senin tavan arandan çıkarken yakalandığım günden beri...”

Ginger omuz silkti. “Neyse, Bay Blix harika davranmış. Yalnızca güldü ve bir dahaki sefere biraz daha az göze çarpmamız gerektiğini söyledi.” Pencereden dışarı baktı. “Fırıncı iyi olanlardan,” dedi Ginger, “ve inan bana, onlardan çok fazla yok.”

Ginger eski masaya oturdu ve çekmeceleri karıştırmaya başladı.

“Biraz meraklısın, değil mi?” dedi Jeremy. Ginger cevaplamaya gerek duymadı. Bankanın mektuplarını salladı elinde. “Bunlar ne?”

“Sana olmayan mektuplar.”

“Tabii, tabii, tabii. Ama ne bunlar?”

Jeremy büyük sandalyenin kenarına döndü. “Tahminde bulun bakalım.”

“Sence de açman gerekmiyor mu?”

Jeremy hiçbir şey söylemedi.

“Peki ben açabilir miyim?”

“Tabii. Ama neden açacaksın ki?”

Mektuplarla ilgilenirken Ginger bir şey demedi ama yüzündeki ifade katılaşmıştı. Bildirileri tekrar çekmeceye yerleştirdi ve çekmeceyi kapadı. Birkaç saniyeliliğine ağzına birkaç tutam saç götürdü ama birden, kararlılıkla ayağa kalktı. “Pekâlâ. İşte bu. Yapıyoruz.”

Bu kelimeler beni alarma geçirdi. Jeremy de meraklanmış görünüyordu.

“Ne yapıyoruz?”

Ginger Jeremy'ye bakmıyordu bile. Ön kapıya doğru koştu. Omzunun arkasından, "Görürsün," diye bağırdı.

Birkaç gün geçmişti. Ginger ziyarete gelmemiş, Jeremy *Beowulf*'u bitirmişti. Ben de gidişattan memnundum.

Beowulf'tan sonra, dedim, *sırada El Sid var*.

"*Beowulf'tan sonra*," dedi Jeremy, "sırada en acısız intihar yöntemi hakkındaki araştırmam var."

O gün öğleden sonra Jenny Applegarth boyama işi için aradığında, Jeremy *Beowulf*'u bir kenara fırlattı ve kapıya uçtu.

Yarım saat sonra, Jeremy Jenny'nin ön verandasında oturmuş birkaç kahverengi sandalyeyi yeşile boyaması için kadına yardım ediyordu. Jeremy huzurlu görünüyordu ama neden görünmesindi ki? Gökyüzü maviydi, Jenny Applegarth alçak sesle tatlı şarkılar söylüyordu ve ağaçların arasından süzülen güneş ışığı kahverengi kolu ile bacaklarına düşüyordu.

Jenny Applegarth Jeremy'ye babasını sormak için şarkısına ara verdi.

"Pek iyi değil. Senin dediğin şeyi ona söyleyip duruyorum, hani şu bir plana ihtiyacımız olduğu muhabbetini, o da bir ilham beklediğini söylüyor bana her defasında." Jeremy hafifçe güldü. "Tabii bize gelecek tek ilham evi boşaltma ihbarı olacak."

İki yaşlı kadın, Downs kız kardeşler kaldırımından yürüyorlardı. Jeremy ve Jenny'ye bakmak için duraksadılar. Kadınlar gittikten sonra Jeremy, "Sana artık beni çalıştırmaman gerektiğini söyleyecekler," dedi.

Jenny Applegarth gülümsedi. "Çoktan söylediler. Son haftalarda bahşişlerimin ne kadar azaldığını görsen çok şaşırırsın."

Bunu duyunca Jeremy boyama işini bıraktı. "McRaven da Bay Blix'e öyle demiş. Eğer Ginger'la beni işe alırsa kasabanın pastaneyi boykot edeceğini söylemiş." Birden ayağa kalktı. "Benim gerçekten buradan gitmem gerek."

"Ah, aptal olma lütfen," dedi Jenny. "Otur ve boyamaya devam et." Elinin tersiyle dağınık sarı saçlarını kaldırdı. "Şaklabanların senin hayatını yönlendirmesine izin veremezsin." Caddedeki Downs kız kardeşlere dikti gözünü. "Özellikle de yaşlı ve aksi şaklabanların."

Jenny bir süre sandalyeyi boyamaya devam etti ama sonra birden ayağa kalktı. "Biliyor musun? İçimde işlerin yakında iyiye gideceğine dair bir his var."

Jeremy'nin bakışları kuşkuluydu. "Öyle mi? Neye dayanarak?"

"Kim bilir? İçimden bir sese... Budalaca bir iyimserlik." Gü-lümsedi. "Applegarth önsezisi."

Jeremy güldü ve "Peki üsttekilerin hiçbirine ne dersin?" diye sordu.

Jenny Applegarth omuz silkti. "Haklı olduğumu anlayacak-sın," dedi.

Ve bir süreliğine öyle göründü.

“Tahmin et bakalım ne oldu?” diye sordu Ginger.

Bu kızıdan bir haber bile almadan üç gün sessizlik içinde geçmişti, şimdi ise gelmiş, Jeremy’nin küçük garajının kapısında dikiliyordu.

“Ne?” diye sordu Jeremy. Çim biçme makinesinin bıçaklarını bilemek için kullandığı dairesel bileği taşı hâlâ dönüyordu.

“Şey,” dedi Ginger, “söylemek istiyorum ama önce o gözle-rindeki aşırı absürd gözlüğü çıkarman gerek.”

Jeremy gözlüğü çıkardı. “Tamam. Ne oldu?”

“Yarın seni bir yere götüreceğim ve daha önce hiç yapmadığın bir şey yapacağız, çok eğlenceli olacak.” Tarçın kokulu sakızını balon yapıp patlattı. “Ama sürpriz.”

“Sürprizlerden pek hoşlanmam,” dedi Jeremy. “Hatta nefret ederim.”

Doğru, Jeremy. Sürprizlerden nefret ediyoruz. Dahası, Ginger’ın nereye gitmek istediğini ve oraya gidince ne yapmak istediğini öğren-men gerekiyor.

“Ne yapacağız?” diye sordu Jeremy.

Ginger elini burnuna götürdü. “Bu kaplıcalar çok *fena*. Dünyanın En İğrenç Kokusu Yarışması olsa bütün paramı bunlara yatırırim.”

Jeremy garaj kapısını kapatıp vantilatörü çalıştırdı. “Tamam. Tekrar soruyorum: Ne tür bir sürpriz?”

“Erken yola çıkacağız,” dedi Ginger. “Sabah altı gibi ayakta ol. Güzelce kahvaltını yap ve temiz, rahat kıyafetler geçir üstüne.”

Arka cebinden bir kâğıt çıkardı. “Mavi tonlarında bir gömlek iyi olur ama beyaz ya da siyah giyme sakın. Üzerinde desen ve çizgi de olmasın.”

“Anlamıyorum. Ne yapıyoruz?”

Ginger hâlâ kâğıda bakıyordu. Ben de kâğıdı anlamaya çalıştım ama yazı çok küçük ve karman çorman olduğu için hiçbir şey çıkaramadım. “Ve kıyafetlerin ütülenmiş olsun.”

Jeremy! dedim. *Hiçbir şeyi kabul etme.* İlk defa beni dinlemişti.

“Gerçekten çok basit bir şey soruyorum, Ginger,” dedi. “*Ne yapıyoruz?*”

Ginger kurnazca gülümsedi. “Söyleyemem.” Kâğıdı tekrar cebine koydu. “Ama yasalara aykırı bir şey olmadığını söyleyebilirim. Mutlu bir sürpriz olacak.”

“Tabii,” dedi Jeremy, “ama sürprizin ne olduğunu gerçekten öğrenmem gerek.”

Ginger güldü. “Keşke yardımcı olabilsem. Ama elimden gelen bir şey yok.”

Gülümsedi, parmağıyla burnunun ucuna dokundu ve ayrıldı.

O gece, o kadar uyarmama rağmen Jeremy mavi gömleğini ütüledi, diğer giymesi gerekenleri de serdi ve sabah 5.30’a alarm kurdu.

Bu kızla hiçbir yere gitmesin diye yalvarışlarımın arasında sözümü kesti ve “İyi geceler Jacob,” dedi.

Ne yapabiliyordum ki? *İyi geceler, Jeremy*, dedim, *ve tatlı rüyalar.*

Keyifli bir akşamdı, Gözüpek Bar & Izgara’dan gelen kahkahalar dışında kasaba sessizdi. Diğer tüm iş yerleri karanlıktı. Sokaklarda dolaşırken uzaklarda Jenny Applegarth’ın sesini işittim, avlusundaki sandalyede tek başına oturmuş, eski bir şarkı mırıldanıyordu.

Bekçi ava çıkmıştı

Pelerin altında bir yay taşıyordu

Mutlu küçük geyiği vurmak için uğraşıyordu

Ah, yemyeşil yaprakların arasında.

O kadar güzel söylüyordu ki şarkı bitip de Jenny Applegarth içeri girene dek orada durup onu dinledim. Çan kulesine doğru giderken bile melodisini yanımda taşıyordum.

Ben asla şarkı söyleyemezdim. O gece, çan kulesinden bakılırken şarkı söyleyemememin yalnızca bana değil, sevdiklerime de rahatsızlık verdiği zaman aklıma geldi.

Küçük yeğenimin dördüncü yaş günüydü ve kutlamaya katılmam için beni çağırmaya odama gelmişti. Muhtemelen Wilhelm veya Dortchen göndermişti çünkü ufaklığa olan düşkünlüğümü çok iyi biliyorlardı. Aşağı indim ve elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım. Şarkı söyleme bölümüne gelince sessizliğe bürünmüştüm. Wilhelm sessizliğimi fark etti. Nakarat aralarında bana bağırıyordu. “Haydi, Jacob, sen de söyle bizimle,” demişti ve ben itiraz edince yeğenimi devreye soktu. “Lütfen Jacob Amca,” dedi çocuk tatlı sesiyle, “sen de söyler misin?” İçimde kırılğan bir şeyler açığa çıktı,

kafamı öyle sert sallamıştım ki yeğenim gözlerini düşürdü, dudakları titremeye başladı. Neyse ki yeni şarkının başlamasıyla ağlamaktan kurtuldu. Bütün şarkı boyunca kafasını kaldırıp bana bakmadı ve ben yapmak istemediğim bir şeyi bana yaptırmaya çalışan kardeşime çok sinirlendim. Şarkı bitince herkes birden gülümsedi ve ben gitmek için ayaklandım. “Jacob?” diye bağırdı Wilhelm arkamdan. “Nereye gidiyorsun?” “Çalışma odamıza,” dedim, “senin yokluğunu telafi etmek için iki kat çalışmaya!” İçeridekiler dediklerimi şaka sanıp kahkaha atmaya başladılar. Hemen çalışma odama gidip tek başıma işime koyuldum. O zaman da, şimdi *Zwischenraum*’un karanlık gecesindeki gibi yalnızlığımın bütün yükünü hissettim.

Gece uzun, içi bomboştı. Sonra, saat on iki olduğunda, kasabalıları mutlu edeceğinden emin olduğum bir şey gördüm: Fırıncının uzun tuğla bacasından çıkan yeşil–gri karışımı duman.

Ertesi sabah, altıya birkaç dakika kala Ginger kitapçının kapısını tıkladı. Bu beklenen bir şeydi elbette. Beklenmeyen şey ise, Conk Crinklaw’un Ginger’ın arkasındaki caddede park edilmiş kırmızı kamyonetiydi.

“Yüce Tanrım,” dedi Ginger, kapıyı açan Jeremy’nin gömleğini fark etmişti. “Bu her gün gördüğümüz mavilere pek de benzemiyor. Floresan mı desek biz buna?”

“Elimdeki tek mavi desek nasıl olur?” diye sordu Jeremy ve kafasını kamyonete doğru salladı. “Conk’un burada ne işi var?”

Ginger arkasına baktı. “Ah, o mu?” Sesi neşeli geliyordu ve nefesi yine tarçın kokuyordu. “Conk bizim bugünkü şoförümüz.”

Conk ikisine de donuk bir bakış attı. “Arabanın içinde bir şey yemek yok,” dedi ve gözlerini Jeremy’ye dikti. “Marsça konuşmak da yok.”

Kamyonete binerken, tabii ben de onlarla birlikte bindim, Ginger, “Marslılar senden daha garip olamazlar Conky. Hatta senin Marslı olmadığından da yüzde yüz emin değilim,” dedi.

Conk, Ginger’a baktı. “Ama ben asla geri alamayacağım bir günü kaybetmek üzere olduğumdan yüzde yüz eminim.”

“Çok yazık,” dedi Ginger, “eminim ki Conkoköy’de geçirilen her gün soylu işlerle ve derin düşüncelerle doludur.”

Conk kafasını salladı ve kamyoneti kaldırımdan çıkardı, azıcık bir yol gitmişlerdi ki Ginger Yeşil Fırın Pastanesi’nin bacasından çıkan yeşil dumanları heyecanla gösterdi. “Hey, baksanıza! Yeşil duman! Durmamız lazım! Yol için prens pastası alalım!” Conk’a döndü. “Hiç paran var mı, Conky?”

Conky ne evet ne de hayır dedi. Sadece arabasını sürmeye devam etti. Ginger pastaneyi geçtiler mi diye bakmak için öne eğildi. Mutfak ışıkları açıldı ama dükkânın önü karanlıktı ve kapıdaki tabelada KAPALI yazıyordu.

“Belki bizim için biraz ayırır,” dedi Ginger.

Conk Ana Cadde’ye baktı. “Neden öyle bir şey yapsın ki?”

“Benim bulutlu bir günde ortaya çıkan bir güneş ışığı olduğumu düşünüyor da ondan.”

Conk yan yan Ginger’a baktı. “Öyle mi dedi?”

“Hı hı. Doğrudan alıntı.”

Conk kafasını inanmadığını belirtircesine salladı ve hafif bir sesle, “O herifte bir acayıklık var,” dedi.

Ginger bunun ardından bir kahkaha patlattı ve arabanın içini tarçın kokusu sardı. “Ne gibi Conky? Bay Blix’te acayip olan şey neymiş?”

“İlk olarak, buralı değil mesela.”

“Haydi ama, Conky. Lakota yerlilerini saymazsak *hiçbirimiz* buralı değiliz.”

Conk omuzlarını silkti ve radyoyu açmak için eğildi.

Kamyonet Işıltı Kazan’a yaklaştığında Bayan Truax’ın ütü masasının başında olduğunu gördüler. Ginger Jeremy’nin arkasından eğilip, “Görüşürüz, Bayan Truax!” diye bağrdı.

Bayan Truax karşılık olarak sadece baktı.

Conk, uysal bir ses tonuyla, “Korkutucu bir kadın o,” dedi.

Ginger kıkırdadı. “Kasabanın fırıncısından daha mı korkutucu?”

Conk bir süre düşündü ve “Karar vermek zor,” dedi.

Ginger iki oğlanın arasındaydı ve bu durumdan hiç de rahatsızlık duyuyor gibi görünmüyordu. Hatta tam tersiydi. Kamyonet otobana çıktığında kollarını ikisinin de omzuna attı. “İşte böyle. Daha rahat oldu.” Sonra Jeremy’ye döndü. “Bu gömlek mavinin çok garip bir tonu olabilir ama belli ki güzel materyalden yapılmış.” Döndü ve gömleğin yakasını tutarak üzerindeki etiketi okudu. “Yüzde yüz pamuk,” dedi arkasına yaslanırken. Elini Jeremy’nin koluna koydu ve taş gibi kesilen Conk’a bakıp sırıttı. “Bu yüzden bu kadar yumuşak,” dedi. “Yüzde yüz pamuk olduğu için.”

Conk sakın, derin bir nefes aldı ve Ginger'ın yanındaki Jeremy'ye bakmak için öne eğildi. "Almanca ve üç başka dil daha konuştuğunu duydum."

"Sayılır," dedi Jeremy.

"Almanca'da *dişi kurt* nasıl deniyor söyleyebilirsin o zaman bize."

Tercüme etmeye gerek kalmamıştı, çünkü Ginger araya girip, "Hazır onu söyleyecekken *yaban domuzunun* da Almancasını söyle," dedi.

Söyledim ve Jeremy de tekrarladı: "*Warzenschwein*."

Jeremy ve Ginger bunun üzerine hafifçe kıkırdaştı ve Ginger kelimeyi tekrarladı: "*Warzenschwein*."

Conk sertçe nefes aldı ve radyonun sesini yükseltti.

Bir sürü miller, dakikalar, tarlalar ve çiftlikler geçilirken üç genç çok az konuştular, sessizliği radyodan gelen gürültülü, sinir bozucu müzik bozuyordu. Ginger çoğu zaman şarkılara eşlik ediyordu. Güneş gökyüzünde yükseldikçe Conk da camların aşağı inip içeri hava girmesini sağlayan düğmeye bastı. Arabayı oldukça hızlı sürüyordu; ılık, tarla kokusuna bulanmış hava o kadar canlandırıcıydı ki araba durunca biraz üzüldüm. Banka Cadde'sinde bir yeri arıyorduk.

"Ne var orada?" diye sordu Jeremy.

Conk kuşkuyla Jeremy'ye baktı. "Ne mi var? Televizyon stüdyosu var tabii ki."

"Neden televizyon stüdyosuna gidiyoruz?" diye sordu Jeremy.

Conk'un şaşkın bakışları Jeremy'den Ginger'a kaydı. "Neden burada olduğunu bilmiyor mu?"

"Kimin neden nerede olduğunu?" dedi Jeremy.

Ginger bütün gün boyunca ilk defa huzursuz hissetti. “Bak, Jeremy, senin endişelenmeni istemedim.”

“Ne hakkında endişeleneceğim?”

“Stüdyo hakkında,” derken yaklaşmakta olduğumuz binayı işaret etti. “*Sıradışı Bilgiler* için seçmeler var bugün. Hani şu...”

“Ne olduğunu biliyorum,” diye çıkıştı Jeremy. “Ama benim ne işim var burada?”

“Onlara senden bahsettim. Yalnızca on beş yaşında olduğunu ama bir sürü dil bildiğini anlattım.”

“Ama bilmiyorum.” dedi Jeremy, sesinden paniklediği anlaşılıyordu. “Çoğuyla ilgili birkaç kelime biliyorum sadece.”

Durumu anlamam birkaç dakikamı aldı ama anlayınca içimde gururlu bir keyif belirdi. *Ama ben on üç dil biliyorum, Jeremy, dedim. Yardım edebilirim.*

“Ama bu kopya çekmek olur!” diye patladı Jeremy.

“Ne kopya çekmek olur?” diye sordu Ginger.

Benimle yüksek sesle konuştuğunu fark eden Jeremy, Ginger’a aşırı derecede kızgındı. “Bunu yapmak istemiyorum!” diye bağırdı. Sonra, daha kısık bir sesle, “Sürprizlerden hoşlanmadığımı söyledim sana,” diye ekledi.

Huysuzluk sırası şimdi Ginger’daydı. “Paraya ihtiyacın var, Jeremy ve bu yarışmada para kazanabilirsin. Çok fazla hem de.”

Conk arabasını park ederken Jeremy sessizleşti. Küçük bir kulübenin içindeki adam Conk’tan iki dolar istedi. Bizimkilerin yanına gelince de, “Kamyonetini park etmek için para vermen gereken bir yerde yaşayacağıma iki gözümün arasına kurşun yerim daha iyi,” dedi.

Konunun değişmesi Ginger'ı rahatlatmıştı. "İki gözünün arasına sen çoktan kurşun yedin Conk, mecazi anlamda yani."

Conk Ginger'a döndü. "Biliyor musun Ginger? Mecazi mi neyse ben o dili konuşmuyorum ve doğruyu söylemek gerekirse konuşanları da pek umursamıyorum."

Conk'un sözleri sadece Ginger'ın daha da şımarmasına yaradı. "Ah. Conk kasabasında türbülans mı yaşanıyor? Conkie, hayatım, bana böyle negatif bir tutum sergilerse ben şoförüme nasıl şöyle büyük bir bahşış verebilirim?"

Conk mutsuz bir tanrının soğuk gözleriyle Ginger'a baktı.

Yaklaştığımız bina kare ve bej rengiydi. İçeriye girince insanların metal sandalyelerde oturduğu bir odaya yönlendirildik. Odadaki ekşi koku, sonradan fark ettim ki, gerginlik terlemesindendi. İşeridekilerin hepsi hem endişeli hem de acınası duruyorlardı. Ginger, Conk ve Jeremy odadakilerden çok daha genç olsa da kimse onlara dikkat etmedi. Odanın en uzak köşesindeki sandalyelere geřiپ oturdular.

Odada iki tane kapı vardı, biri bizim girdiğimizdi, diğer kapı da maviye boyanmıştı.

Sandalyesine oturunca Conk etrafına bakındı. "Vay, burası kiliseden bile beter. Orada en azından camdan bakabiliyorsun ve en azından kendini dışarıdaymışsın gibi hayal edebiliyorsun."

"İki defa en azından dedin," dedi Ginger.

Conk yan yan Ginger'a baktı ve "Bir kere daha söyleyebilirim," dedi.

Üçü de odanın huzursuz sessizliğine alışmıştı. Arada sırada mavi kapı açılıyor, iriyarı, kel bir adam çıkıp bir isim söylüyor, sonra o isimdeki kadın ya da adam mavi kapıdan içeri giriyordu.

“Kesime giden inekler gibi,” dedi Conk. Jeremy’ye dönerek, “Seni bir dahaki görüşümüzde, muhtelemen sıkıca paketlenmiş yağsız dana kıyması olarak geri döneceksin,” diye ekledi.

Jeremy üzerindeki gerginlikle gülümsemeye çalıştı ve Ginger, “Bu arada Conk, sen de et reyonuna öküz kıyması için çıkarsın ancak,” dedi.

“Bu iyiydi,” dedi Conk düz bir tonla. “Öküz kıyması.”

Yine uzun bir sessizlik oldu. Bir süre sonra, Conk’un yanında oturan kadın Conk’u dürttü ve “Sen ne biliyorsun?” diye sordu.

“Pek bişey bilmem ben.” Conk Jeremy’yi işaret etti. “Garip yetenekleri olan o.”

Kadın Jeremy’ye baktı ama onunla özellikle ilgileniyor gibi durmuyordu. “Ben vücuttaki her kemiğin adını söyleyebilirim,” dedi kadın. “Sinirlerin ve kasların da. Baştan ayağa ya da ayaktan başa gidebilirim hiç fark etmez.”

Conk önüne baktı ve “Eminim bu yeteneğin dünyayı daha güzel bir yer haline getirecek,” dedi.

“Alfabetik olarak da sayabilirim,” diye devam etti kadın ve sadece kendisinin duyabileceği kısık bir seste kemikleri alfabetik olarak saymaya koyuldu.

Saatler geçti. Kadınlar ve adamlar teker teker mavi kapıdan geçtiler ama geri gelmediler. En sonunda odada sadece birkaç kişi kalmıştı. O kadar can sıkıntısından sonra bile, iriyarı, kel adam mavi kapıyı açıp da, “Jeremy Johnson Johnson?” diye bağırınca heyecanlanabildim.

Jeremy ayağa kalkıp mavi kapıya doğru yürümeye başladı. Arkasından Ginger ve Conk da takip etti ama kel adam kapıda, “Hanginiz Johnson’sınız?” diye sordu.

“Benim,” dedi Jeremy ve kel adam Conk ve Ginger’a bakarak, “Kusura bakmayın, sadece yarışmacı adayları alınıyor içeri,” dedi.

Mantıklı bir kuraldı ama tabii benim için geçerli değildi.

Jeremy kararsızlıkla Ginger’a baktı. “Önemli değil, Jeremy. Biz dışarıda bekleriz,” dedi Ginger. Gülümsedi. “Göster günlerini, Jeremy Jeremy.”

Anlamadığım deyimssel bir şey söyledi Ginger ama Jeremy bundan cesaret almıştı. Ginger’a gülümsedi ve arkasında kapanan mavi kapıdan içeri girdi.

Küçük bir odaya yönlendirildik. Uzun bir masanın başında iki kadın, önlerinde de aydınlanmış lambaları olan elektronik aletler vardı.

“Oturun,” dedi kel adam kadınların karşısındaki ahşap sandalyeyi göstererek.

Jeremy oturdu ve etrafına bakındı. “Milo Castle nerede?” diye sordu. Milo Castle yarışmanın güleryüzlü sunucusuydu, yarışmacıları ziyaret eder ve onlara uzmanlar tarafından hazırlanmış soruları sorardı.

Kadınlar kafalarını kaldırmadı ama kel adam Bay Castle’ın seçmelere gelmediğini söyledi.

Kel adam odayı terk etti. Jeremy’nin kafasının üzerinde birkaç parlak ışık parladı ve gözlerini öyle aldı ki Jeremy elleriyle gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

“Birkaç dakikaya alışırsın,” dedi kadınlardan biri, diğer kadın da kayıt cihazına doğru eğilerek monoton bir ses tonunda, “Jeremy Johnson Johnson, beyaz, on beş yaşında, çeşitli dillerde özel bir bilgisi olduğunu iddia ediyor,” dedi.

“Benimle mi konuşuyorsunuz?” dedi Jeremy ışıkların arasında gözlerini açmaya çalışarak. “Kolay bir şeyle başlayacağız. İngilizce dışında en az altı dilde günaydın deyin lütfen,” dedi ilk kadın.

Hiç sorun değildi, tek tek söyledim ve Jeremy benden sonra tekrarladı: “*Guten Morgen.*” “*Bonjour.*” “*Buenos dias.*”

“Bekleyin,” dedi ilk kadın. “Neden her cevaptan önce duraksıyorsun?”

Jeremy boş gözlerle kadına baktı. “Tam olarak düşünmem gerekiyor sanırım.”

“*Günaydın* için mi?” diye sordu ikinci kadın.

Ondan sonra iş bozuldu. Kadın iki üç soru daha sordu ama Jeremy’nin tercüme etmemi beklemesi kadınların sinirlerini bozmuştu. Bir tanesi, “Bak, Jeremy, bu kadar gecikme bizim için hiç iyi olmuyor. Hafızanı karıştırmayı gerektirecek sorular sorsak ta-

mam ama senin bu dilleri *bilmen* gerekiyor. Cevapların *pat-pat-pat* gelmesi gerek.”

Azartlanmış hissediyordum. Jeremy de öyle. “Peki,” dedi. “Kusura bakmayın. Teşekkür ederim.”

Jeremy ayağa kalktı. Çok gençti ve o kadar kaybolmuş görünüyordu ki düşüncesiz kadınlar bile darbeyi biraz hafifletmek istediler. “Zeki, iyi ve fotojenik duruyorsun,” dedi ilk kadın ve diğeri de ekledi: “Senin yaşında bir yarışmacımızın olması harika olurdu aslında.”

“Sorun değil,” dedi Jeremy. “Sizin suçunuz değil sonuçta.” Kapıyı bulmak için etrafına baktı.

Grimm Kardeşler konusunda uzman olduğunu söyle onlara.

“Ne?” diye sordu Jeremy.

“Efendim?” dedi ilk kadın.

Jacob ve Wilhelm Grimm ve bütün masalları hakkında uzman olduğunu söyle.

“Grimm Kardeşler hakkında çok fazla şey biliyorum,” dedi Jeremy.

Kadınlar şüpheli gözlerle baktılar.

“Peri masallarından mı bahsediyorsun?” dedi içlerinden biri.

Benim dayatmamla, Jeremy kadınlara Grimm Kardeşler’in hayatları, masalları ve onları toplama yöntemleri hakkında neredeyse her şeyi bildiğini söyledi.

Kadınlar birbirlerine baktılar, biri omuzlarını silkti. Tekrar oturmasını söylediler. Önlerindeki klavyelerde klik sesleri çıkardılar ve aydınlatılmış ekranlara baktılar.

“Pekâlâ,” dedi ilk kadın, “Grimm Kardeşler’in birinci ve ikinci isimlerini söyle,” dedi.

Jeremy'ye söyledim o da tekrar etti: "Jacob Ludwig ve Wilhelm Karl."

"Hangi kardeş evliydi, kiminle evliydi ve kardeşlerin hangi masalı bu kadına ithaf edildi?"

Jeremy yavaş yavaş, "Wilhelm. Dorothea Wild'la. Kırmızı Başlıklı Kız."

İki kadın şaşırılmış bir şekilde birbirlerine, daha sonra da monitörlerine baktılar. İlk kadın, "Dorothea Wild'ın babasının mesleği neydi?" diye sordu.

"*Apotheker*," dedi Jeremy, kadınlar şaşırılmış görününce Jeremy'nin cevabını yeniledim: "Yani eczacı."

"Doğru," dedi ikinci kadın, odanın ruhu canlanmaya başlamıştı. Bu iki kadın şimdi bizden yanaydılar.

Eğlenceliydi de, itiraf etmeliyim, Jeremy'yle birlikte hiç sorun yaşamadan soruları yanıtladık. En sonunda, kadınlar televizyon setlerinin birinin önünde bir süreliğine görüşme yaptıktan sonra, ilk kadın, "*Göttingen Yedilisi* terimiyle neyin kastedilebileceğini bize açıkla," dedi.

Demek öyle! Bu kadınlar bizi sıkıştırdıklarını sandılar ama sıkıştırmaya çalıştıkları bizdik! Yavaşça, kendinden emin bir şekilde Jeremy cevabımızı söyledi: "Wilhelm ve Jacob'un Göttingen Üniversitesi'nde ders verdiği dönemde Kral Birinci Augustus anayasayı feshetmişti. Grimm Kardeşler, yanlarında beş profesörle birlikte açıktan açığa bu hareketi protesto ettiler. Bu protestocular Göttingen Yedilisi diye anılmaya başladı. Hepsi okullarındaki görevlerinden alınmış, Jacob ve Wilhelm'in de dahil olduğu bazıları da sürgün edilmişlerdi."

Odanın içi bir süreliğine sessizleşti. Sonra kadınlar aynı anda sandalyelerinden kalktılar. Yüzleri parlıyordu. “Doğru!” dedi içlerinden biri. “Tamamen doğru!”

Jeremy’yi yan odaya götürdüler. “Bu genç adam hakkındaki her şeyi alın,” dedi ikinci kadın masada oturan bir adama. “Biyografisini, ibranamesini, her şeyini.” Jeremy’ye sıırttı. “İhtiyacımız olabilir.”

Yarım saat geçtikten sonra, Jeremy bekleme salonuna çıkınca Ginger beklentili gözlerle Jeremy’ye baktı. Conk da elindeki spor dergisinden kafasını kaldırdı.

“Ee?” dedi Ginger.

“Bilmiyorum. Çok kötü değildi.”

“Yarışmaya çıkacak mısın?”

Jeremy omuz silkti.

“Ama nasıldın içerde?”

“İdare ederdim, sanırım,” dedi Jeremy ama arkasından bir kadın sesi, “İdare eder mi? Bence idare ederden biraz daha iyiydin,” diye bağırđı. Soruları soran kadınlardan biriydi. “Ee, Jeremy, bunlar senin yanında gelenler mi? Menajerlerin, antrenörlerin falan?”

Kadın belli ki şaka yapıyordu ama sadece Ginger anlayabilmişti şaka yaptığını. Güldü ve “Aslına bakarsanız, burada duran Conk Jeremy’nin şoförü, ben de menajeriyim,” dedi.

Kadın güldü, tokalaşıldı ve isimler verildi. Çıkışa gelindiğinde kadın, “Günümü güzelleştirdin, Jeremy Johnson Johnson, gerçekten. Söz vermiyorum ama büyük ihtimalle bizden haber alacaksın,” dedi. Kadın daha sonra Ginger ve Conk’a döndü. “Jeremy Grimm Kardeşleri ve bütün peri masallarını yalayıp yutmuş resmen.”

Herkes gülümsüyordu, itiraf edeyim ki ben bile biraz uçarı hissediyordum. Conk'un gülüşü bir değişikti, diğerlerinin göremediği bir şey vardı sanki ortada.

"Peki Jeremy ne zaman öğrenecek?" diye sordu Ginger kadına. "Yarışmaya katılacaksa ne kadar yakında haber alacak yani?"

Ginger kadının çok hoşuna gitmiş gibiydi. "Belki de gerçekten Jeremy'nin menajeri *olmalısın*," dedi. "Eğer kabul edilirse yakında haberini alır çünkü bu bölgedeki programı birkaç hafta içinde yapacağız."

"Peki nasıl öğrenecek?"

"Kötü haberler postayla, iyi haberler telefonla geliyor. Genel olarak böyledir. Ayrıca, Milo Castle doğrudan kendisi ararsa bil ki altınsın. Milo iyi haberleri vermeyi sever."

Grubumuz ayrılmadan önce kadın son olarak, "Ah, Jeremy, bir şey daha var. Programa çıkarsan farklı bir gömlek giymeyi düşün. Biraz daha az *dikkat dağıtan* bir şey olsun."

Jeremy gülümsedi ve elinden geleni yapacağını söyledi.

Gençlerin keyifleri yerindeydi, bir ara küçük bir restoranda durup kendilerine sandviç aldılar. Ama eve giderken hoş olmayan bir şeyler yaşandı. Ginger, "Hâlâ inanamıyorum! Bence programa

kesin çıkacaksın!” dedikten sonra Conk, “Gerçekten çıkmayacaksın, değil mi?” diye sordu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Ginger. “Neden çıkmasın?”

“Haydi ama Ginger. *Peri masalları* diyoruz. Garip sesler duyuyor, kasabada topa vurmaya bilmeyen tek çocuk o, şimdi de *peri masalları* uzmanı olarak televizyona mı çıksın?”

Jeremy kaskatı kesildi ve kafasını çevirerek camdan dışarı baktı.

Ginger Jeremy’nin sessizliğini görünce sinirlendi. “Tam bir salaksın Conk,” dedi.

“Gerçekler acıtır,” dedi Conk ve arabasını sürmeye devam etti. Yaklaşık yirmi dakika sonra, “Sahi, yarışmaya çıkmayı neden istiyorsun ki zaten?” diye sorarak sessizliği bozdu.

Jeremy cevap vermedi, hâlâ camdan dışarı bakıyordu. Duyduğundan bile pek emin değildim.

“Çünkü paraya ihtiyacı var, Conky,” dedi Ginger. “Neden ihtiyacı olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum. Söyle istersen.”

“Çünkü banka dükkânını elinden alacak. İçinde yaşadığı dükkânı.”

Conk ciddi anlamda şaşırmış görünüyordu. “Pekâlâ. Ben bunu bilmiyordum.” Sonra devam etti, “Banka biraz müsamaha falan göstermiyor mu?”

Ginger, Conk’a dik dik baktı. “Sence?”

Hepsi sessizliğe büründü. Radyo hafifçe çalarken Ginger’ın uykusu geldi ve bir süre Jeremy’nin kolunda uyukladı, sonra yarı uyanık bir şekilde kımıldadı ve kafasını Conk’un omzuna yasladı.

Never Better'a geldiklerinde hava kararmıştı. Conk kamyonetle Ana Cadde'ye girdiğinde Jeremy eğildi ve "Beni burada bırakabilir misin?" diye sordu.

"Hey, haydi ama," dedi Ginger, uyanmıştı. "Pastaneye gidip prens pastası kaldı mı diye bakacaktık hani?"

"Yok," dedi Jeremy. "Yorgunum biraz."

"Emin misin?"

"Evet, eminim."

Conk arabayı durdurdu ve Jeremy indi. "Teşekkürler," dedi Ginger'ın arkasındaki Conk'a bakarak. "Beni o kadar uzak bir yere götürmen çok güzel bir hareketti."

Conk omuz silkti. "Sıkıntı yok." İleri doğru baktı. "Ha bir de şu banka borcu olayı var ya, babama bir söyleyeceğim. Belki yapabileceği bir şey vardır."

Şüphesiz ki hem Jeremy hem de Ginger Conk'un bu sözlerine şaşırılmıştı. Ginger'ın gözleri bir süreliğine Conk'un üzerinde gezindi ve sonra tekrar Jeremy'ye döndü. "Gelmek istemediğinden emin misin? Bir dilim prens pastası seni biraz canlandırır."

"Hayır ama sağol yine de," dedi Jeremy. Kamyonet görüş açısından çıkana kadar arkasından baktı ve sonra evinin yolunu tuttu.

Çok, çok öncelerden bir geceyi hatırladım. Wilhelm ve Dortchen operaya gitme planları yapmışlardı. Gitmelerine karşı çıkmıştım çünkü Wilhelm'le çalışmamız gerekiyordu. Üst katta çalışma masalarımızda geç saate kadar çalıştık, Wilhelm'in işi bırakması ve opera için hazırlanması ısrarlarına aldırmamıştık. "*Ich tue es auf der Stelle*," diyordu Wilhelm sürekli; *yani hemen geliyorum ama kalkamamıştı*. En sonunda, Dortchen elinde Wilhelm'in giymesi gereken kıyafetlerle odaya geldi. "Bu kıyafetleri hemen şimdi giymezen,"

dedi, “içlerine saman dolduracağım ve operaya Bay Saman Adam’la gideceğim.” Wilhelm neşeyle güldü ve benim bakışlarımı göz ardı ederek elbiseleri üzerine geçirdi. Onlar at arabalarına binerken ben de arkalarından patikaya çıktım. Soğuk, yıldızlı bir geceydi, diz örtülerinin altında birbirlerine sarılmışlardı. Bana el salladılar. Atın ve at arabasının gürültüsü azaldıkça ben gökyüzü kadar yalnız ve karanlık hissettim, tabii, sonra Jeremy’nin kitapçısına döndüğü gibi ben de çalışma odama çekildim.

Ama günün sürprizleri bitmemişti. Jeremy kitapçıya girdiğinde başka biriyle karşılaştı.

Babasının odasının olduğu yönden lezzetli bir aroma ve daha da beklenmedik bir şey geliyordu.

Şarkı sesi.

Bir erkek ve bir kadının sesleri.

Jeremy odanın önüne geldi, kulağını kapalı kapıya dayadı ve kadının şarkı söylemesini dinledi:

Bekçi ava çıkmıştı

Pelerin altında bir yay taşıyordu

Mutlu küçük geyiği vurmak için uğraşıyordu

Ah, yemyeşil yaprakların arasında.

Bu canlı sesin Jenny Applegarth'a ait olduğunu biliyordum. Şimdi ikinci ses de söylemeye başladı şarkıyı.

Jacky oğlum? diye başladı Jenny Applegarth şarkıya, ve tınılı tenör cevapladı.

Ustam.

Size güzel şarkı söylüyor muyum?

Oldukça güzel.

Hey, aşağı.

Ho, aşağı.

Daha daha aşağı.

Son dizede birlikte söylemeye başladılar, karanlık sözlerle gölgelenmiş neşeli melodiyi söylemeye devam ettiler:

Altıncı geyik düzlüklerin üstünde koşuyordu;

Ama o köpekleriyle geyiği döndürdü

Tam orada mutlu geyiği avladı

Yemyeşil yaprakların arasında.

Şarkı bitince Jenny Applegarth güldü ve “Bak sen bize! Nasıl da iyiyiz!” dedi.

Jeremy kapıyı açtı ve babasını yatağında oturmuş sırtırken buldu. Jenny Applegarth da yatağın yanına çekilmiş bir sandalyede oturuyordu.

Yüzleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Jeremy'nin gördüğü manzara karşısındaki şaşkınlığı vücudunun yanmasına sebep oldu ve söyleyebildiği tek şey, "İçeri nasıl girdin?" oldu.

"Sana da merhaba, Jeremy," dedi Jenny Applegarth gülerek. "Ön kapıdan tabii ki. Sen ne sandın, bacadan gireceğimi falan mı?"

Jeremy kızardı, kafasını salladı. Önündeki manzara gerçekten şaşırtıcıydı: Jenny Applegarth'ın yazlık sarı elbisesi, dolaşmış sakalı ve saçına rağmen babasının parlayan gözleri. Fırında pişen yemeklerin kışkırtıcı aroması.

"Ne pişiyor?" diye sordu Jeremy.

"Tavuklu kiş," dedi Jenny Applegarth. "Hatta gidip tepesi kahverengileşmeye başlamış mı diye bir bakar mısınız?"

Jeremy fırını açtığı gibi Jenny Applegarth da arkasından mutfığa girdi. "Öyle dikilip bakarsan olmaz," dedi. "Biraz eğilmen gerek."

Ama Jeremy kalın bir bezle tepsiyi kendisine çekti.

Jenny Applegarth kişe baktı ve "Üç dakika sonra tam pişmiş olur," dedi.

Fırını kapadı ve bir iki saniye Jeremy'yi inceledi. "Beni burada gördüğüne biraz şaşırдын sanırım."

"Hayır," dedi Jeremy, yüzü yine alev alev yanıyordu. "Yani evet, şaşırmıştım ama şaşkınlığım geçti. İyi etmişsiniz. Çok sevindim."

Jenny Applegarth gülümsedi. "Bir anda kapınızda belirdim. Önceden haber verseydim kimseyi görmek istemediğini söyleyecekti."

"Öyle," dedi Jeremy, kendine gelmeye çalışıyordu. "İyi ki geldin. Onu uzun zamandır böyle gülerken görmemiştim. Nasıl başardın sahi?"

Jenny Applegarth omuz silkti ama gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir parıltı vardı. “Pekâlâ,” dedi. “Bakalım elimizde ne var.”

Fırından çıkardığı tavuklu kiş harikulade görünüyordu.

“Enfes,” dedi Jenny ve kişi üç tabağa servis etti, kenarlarına çatal koydu ve garsonluğun getirdiği pratik ile üç tabağı da yan odaya taşıdı.

“Bunu seveceğini düşünüyorum, Harold.”

Saçını taramış olan Bay Johnson ayağa kalktı ve “Evet, tabii ki,” dedi.

Yemeklerini yerken Bay Johnson kafasını kaldırdı ve “Ne yaptın bugün?” diye sordu.

Jeremy tabağından kafasını kaldırmadı. “Pek bir şey yapmadım.”

Babası homurdandı. “Pek bir şey yapmamak için bayağı erken kalkıp eve geç geldin.”

“Ginger ve Conk’la birlikte Bank’s Bluff’a gittim.”

“Ginger ve Conk’la mı?” Babası kafasını kaldırmıştı. “Ne için?”

“Belirli bir sebebi yok. Bir şeyler yedik ve geri döndük.”

Jeremy’nin cevabı babasını memnun etmemişti. Jenny Applegarth da meraklı gözlerle Jeremy’ye bakıyordu. “Güzel bir sebebin olmalıydı. Sırf bir hamburger yiyip dönmek için yüz elli kilometre uzağa gitmez insan,” dedi babası.

Jeremy yemeğine devam etti.

Babası başka bir ısırik daha aldı ve dikkatlice, “Bank’s Bluff’a ben de gitmiştim. Sırf gitmek için gidilecek yer değil. Yani...”

Jeremy birden ayağa kalktı. “Bak baba,” dedi, “yanlış bir şey yapmadım. Ama bu konu hakkında konuşmak da istemiyorum. Tamam mı?”

Yetişkinler cevap veremeden Jeremy dışarı fırlayıp sokağa çıktı.

Parka doğru yürümeye başladı. Soluk akşam ışıklarında bile yüzündeki karamsarlığı görebiliyordum.

İyi misin, Jeremy? İyi hissediyor musun?

Beni duyduysa da cevap vermedi.

Sorun ne?

Hâlâ konuşmuyordu.

Favori piknik masasına geçip oturana kadar bekledim. Ginger başka bir not sıkıştırmış mı diye baktı ama bir şey bulamadı.

Sonra tekrar, *İyi misin Jeremy?* diye sordum.

Sesimin geldiği yöne döndü. “İyi miyim?” Sesindeki alaycılığı fark etmemek imkânsızdı. “İyi miyim? Neden sen de diğerleri gibi konuşamıyorsun ki? ‘N’aber? Bir sıkıntı var mı’ diye soramıyor musun?”

Pekâlâ, o zaman, dedim. Her okul çocuğunun Shakespeare’in büyük komedisi Yeter Ki Sonu İyi Bitsin’i okuyabileceği günü dört gözle bekliyorum.

Uzun bir süre ikimiz de sessiz kaldık, ağustosböceklerinin ve kurbağaların şarkılarını dinledik. Parkın uzak köşesindeki bir çocuk bağırırdı: “Elma dersem çık, armut dersem çıkma!”

En sonunda dayanamayıp sordum: *Jeremy, sorun ne?*

“Sorun her şey!” diye çıkıştı. “Lanet olası her şey!”

Ah. Hepsini teker teker değerlendirebilir miyiz, peki?

“Peki. Tabii. İlk olarak ipotek sorunu var. Sonra Ginger sorunu, sonra Ginger artı Conk sorunu. Sonra herkesin benim aşağılık bir sorun olduğumu düşünmesi sorunu. Sonra Conk ve muhtelemeden herkesin peri masalları hakkında neden bu kadar çok şey bildiğimi merak etmesi sorunu. Ah. Bekle! En büyük sorunu unuttum: seni!

Ben mi?

“Sen. *Kesinlikle* sen. Hatta en çok sen. Peri masalı şeyiyle beni televizyon programına sokan sensin mesela.

Yardım etmeye çalışıyordum, hatırlarsan.

“Ama bak yardımın beni nereye getirdi! Peri masalı uzmanı olarak o yarışmaya çıkarsam hem aptal bir ucube olacağım hem de sahtekâr biri olduğumu hissedeceğim.”

Anlamamıştım. *Sahtekâr mı? Neden?*

“Çünkü bu *benim* sıradışı bilgim değil! Senin! Ve bu *beni* bir sahtekâr yapıyor!”

Düşüncelerimi toparladım ve *Jeremy, bunun senin bilgin olmadığı doğru olabilir ama bu senin bir yeteneğin. Beni duyabilme yeteneğin.*

“Evet, tabii, kaçırdın galiba ama bu yetenek yarışması değil. Öyle olsa adı *Sıradışı Yetenekler* olurdu.”

Çok az bir fark var, Jeremy. Kimilerinin ezberleme yeteneği olur, senin de dinleme kabiliyetin var.

Derin bir nefes alıp verdi. “Evet, kulağa hoş geliyor ama zamanında fırıncının gevreğine birkaç tane patlayan şeker atmak da kulağa hoş geliyordu.”

Tam da bunun üstüne, fırıncının evine gitmenin benim kulağıma hiç hoş gelmediğini ve ona o zaman da söylemiş olduğumu Jeremy'ye belirtme hatasını yaptım.

"Tamam, yeter!" dedi Jeremy. "Beni rahat bırak sadece. Tamamen rahat bırak."

Sessizliğe büründüm. Bürünmem gerektiğini biliyordum. Zaman geçti. Parkta bir yerlerde çocuğun biri, "Merhaba, merhaba, merhaba," diye bağırdı ve yankısını dinledi. Kasaba saati dokuzu gösteriyordu ve ebeveynler çocuklarını evlere çağırmaya başlamıştı. Jeremy masaya uzandı ve yıldızlı gökyüzünü inceledi. Kömür treni kasabaya yaklaşıyordu. En sonunda, Jeremy oturdu ve kısık bir sesle, "Orada mısın?" diye sordu.

Evet.

"Kaba davrandığım için özür dilerim."

Merak etme, Jeremy. Kasvetli bir ruh hali içinde olduğunu biliyordum.

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Bilemiyorum. Annem bizi terk ettikten ve büyükbabam öldükten sonra her şey çok kötüye sardı işte. Sonra sen geldin, çalışmalarımı ve tuhaf işlerimi yapmak, babama bakmak ve senin yanımda olman yetiyordu bana, başka kimse umursamıyordu beni, kendi halime bırakıyordu, tabii harika bir durum değildi ama idare ediyordum. Şimdi birden herkesin dikkatini çektim."

Evet, dedim. Anlıyorum. Ama birlikte çalışmalıyız, ben sana yardım etmek için...

Sözümü bitiremedim.

Arkamızda ayak sesleri duyduk ve bir kız sesi yavaşça Jeremy'ye sesleniyordu.

Ginger karanlıktan çıktı, elinde Yeşil Fırın Pastanesi'nin küçük poşeti vardı. "Ee, neredeydin?" diye sordu.

"Ne zamandan beri?"

"Conk'un arabasından kaçtığından beri."

"Evdeydim. Sonra da burada."

"Dört saattir falan mı?"

"Sanırım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım."

Ginger Jeremy'nin yanına oturdu ve poşetten bir dilim prens pastası çıkarıp Jeremy'ye uzattı.

"Pastane kapalıydı," dedi Ginger, poşeti eliyle top haline getirirken, "ama anlaşılan Conk'un babasının prens pastası için sürekli siparişi varmış." Duraksadı. "Belediye başkanı olmanın da faydaları varmış demek ki."

Jeremy keki ikiye böldü ve büyük parçayı Ginger'a uzattı. Keklerini yerlerken, "Conk babasına senin banka borcundan bahsetti ve babası belki de bir şeyler yapabileceğini söyledi. Belki çok şey yapamazmış ama deneyecekmiş," dedi Ginger.

"Öyle mi?" dedi Jeremy yavaşça. "Bu iyiye işaret."

Kurbağa ve çekirgelerden başka ses yoktu. Sonra Ginger sessizliği bozdu. "Conk tam bir moron. Brezilya'ya gidip sığır çiftliği kuracakmış."

"Conk Crinklawa mu?" dedi Jeremy, sesi şaşırılmış geliyordu. "Brezilya'da mı?"

Ginger kıkırdadı. “Evet, aynen. Harika bir fikir, değil mi? İspanyolca kasetleri falan dinleyip duruyor şimdi.”

Ginger’a iletmesi için Jeremy’ye bir şey söyledim: “Brezilya’da Portekizce konuşuyorlar yalnız.”

Ginger kahkahaya boğuldu. “Al sana Conk, işte. İspanyolca konuşulmayan bir ülkede yaşamak için İspanyolca öğreniyor.”

Kelimeleri biraz küçümseyiciydi ama Ginger yine de eğlenmiş duruyordu. “Bu Crinklawlar’ın hep saçma sapan isimleri var ya, Gözüpek, Korkusuz falan. Conk’un da varmış. Gerçek ismi *Cesur*’muş. Ama bebekken emeklediğinde hep kafasını bir şeylere çarparmış, o yüzden ona Conk demeye başlamışlar.

Jeremy yavaşça güldü. “Conk fena bir isim değil. Cesur’dan daha iyi en azından.” Daha sonra karanlığa baktı ve “Yük trenine benimle mi Conk’la mı atlamak isterdin?” diye sordu.

Jeremy’nin ciddiyeti Ginger’ı şaşırttı. “Neden böyle bir şey soruyorsun?”

“Bilmem. Aklıma geldi.”

Ginger konuyu düşünüyor gibi görünüyordu. “İkinizden biri olmalı, değil mi? İkinizle birden binemem yani?”

Jeremy hayır dercesine kafasını salladı.

“Pekâlâ. Haydutlarla ve avarelerle uğraşacaksam Conk’u seçerim çünkü o Conk. Ama yalnızca yük treninde gezeceksek seninle olmak istedim.” Jeremy’ye baktı. “Yardımcı olabildim mi?”

“Sanırım,” dedi ama sesindeki hayal kırıklığını hissedebiliyordum. “Ama artık haydutların falan kaldığını sanmıyorum.”

“İyi o zaman. Eğer haydutlar yoksa Conk’a da gerek kalmadı.”

Ginger masaya uzandı, kafasını Jeremy'nin kucağına yerleştirdi ve gökyüzüne daldı. "Bana o peri masallarından, mutlu sonla biten bir tanesini anlatır mısın?"

"Hangisini anlatayım?"

"Fark etmez. Sen seç."

"*Balıkçı ve Karısı*" olabilir, dedim. Açgözlü bir eşin utanç verici hikâyesinin gelişmekte olan romantik ortamı gölgeleyebileceğini düşündüm ama Jeremy beni dinlemedi.

"Tamam, bir tane geldi aklıma," dedi ve başladığında garip bir şekilde rahat hissediyordu. "Uzun zaman önce ve çok, çok uzaklarda, ölüm döşegindeki eski bir kral sadık hizmetçisini çağırırken..."

Sadık Uşak masalıydı bu, büyülü aşkın, şehvetli bir kaçırma ve en önemlisi de ustasını kurtarmak için hayatını veren hizmetçinin geniş çaplı hikâyesi. Kralın oğlu girmesi yasak olan odaya girince Altın Evin Prensesi'nin bir portresini görür ve Jeremy'nin deyişiyle, "Öyle büyük bir aşka tutulur ki bütün ağaçların yaprakları dile gelse yine de bu aşkı kelimelere dökemezler."

Ginger'ın hikâyeden hoşlandığı belliydi. "Yüce Tanrım..." dedi yavaşça. "Ne büyük aşk."

Jeremy hafifçe güldü ve devam etti. "Sadık John'un yönlendirmeleriyle," dedi Jeremy, "Altın Evin Prensesi'ni cezbetmek için prensin zanaatkarları altından güzel nesneler işlediler. Ve sonra altın nesnelerle yüklü gemi Altın Ev'e doğru yelken açtı, ardında..."

Jeremy'nin sesi birden kesildi.

Göz alıcı bir ışık karanlığı delerek Jeremy ile Ginger'ı şaşkınlık içinde bıraktı. Ginger gözlerini kapadı ve ayağa kalktı.

"Sokağa çıkma yasağı," dedi sert, aksi bir ses. Memur Mc-Raven'di bu.

Ginger göz alıcı ışıktan gözlerini açamıyordu. “Sokağa çıkma yasağı mı?”

“Aynen öyle. Sizin isminizi almam lazım.”

“Ne için? Parkta oturup hikâyeler anlatıyoruz diye mi?”

Polis parlak ışığını Ginger ve Jeremy’nin gözlerine tutmaya devam etti. “Sokağa çıkma yasağını çiğnediğiniz, çevreyi kirlettiğiniz ve aylak aylak dolaştığınız için. Ayrıca belirtmeliyim ki söz konusu kadın piknik masasının üstünde yüzükoyun yatıyordu.”

Bunun üstüne Ginger birden masadan kalktı. “Haydi, Jeremy,” dedi ve Memur McRaven’in yanından geçip gitti. Jeremy de arkasından takip etti. “Biz gidiyoruz,” dedi Ginger, “eğer bizi o küçük sokağa çıkanlar kâğıdına yazacaksa söz konusu kadının, söz konusu polisin dev bir at kıcı olduğunu söylediğini de yaz.”

Ağaçların arasından geçerlerken parlak ışık da onları terk etti. Işığın arkasındaki polisin iri suratı hem dargın hem de garip bir şekilde acınası duruyordu.

“Sizin de zamanınız gelecek!” diye bağırdı arkalarından. Tam da bu sözleri söyledi ve arkasından tekrarladı. “Kendinizi kandırmayın! Sizin de zamanınız gelecek!”

Üç gün sakın geçti. Jeremy, Memur McRaven'ı ne gördü ne de ondan haber aldı. Ne de yarışma programından aramışlardı. Bankadan, Jeremy'nin imzaladığı ama açmadığı iki mektup daha geldi.

Başka bir gelişme daha oldu: Dördüncü günün sabahında Jenny Applegarth, Jeremy'nin babasını almak için uğradı, nedenini kimse söyleyemezdi ama babası duş almış ve dağınık saçlarını taramıştı. Eski eşofmanlarının içinde dışarı çıkarılan bir mahkûma benziyordu, ki belirli bir yere kadar da öyle olduğu söylenebilirdi. Bay Johnson gözlerini kırptı, esnedi ve Jenny Applegarth'ın elini tutup onunla birlikte dışarı çıktı. Böylece, bu kasabaya gelişimin ilk gününden beri ilk defa Bay Harold Johnson'ın sosyal hayatının eşliğini geçtiğini görmüş oldum.

Oralarda oyalanıyor, Harold ve Jenny'nin yan yana Ana Caddede yürümesini izliyordum. O sırada Ginger köşeyi döndü ve kitapçıya doğru yürüdü. Benim yanımdan geçti, kapıyı açtı ve merhaba bile demeden konuya girdi.

"Ee?" diye sordu. "Aradı mı?"

Sıradışı Bilgiler'deki Bay Milo Castle'dan bahsediyordu.

"Hayır," dedi Jeremy. Eline bir süpürge aldı. *El Sid*'i okumaya devam etmesini isteyince yerleri süpürmesi gerektiğini söylemişti. *El Sid*'i ne kadar çok sevdiğini buradan anlayabildiniz.

Ginger çalıştığından emin olmak için telefonu kontrol etti ve sonra tekrar yerine koydu. "Bu insanların nesi var böyle? Hepsi birden yarışmaya çıkacağını söylemişti."

Jeremy omuz silkti ve yerleri süpürmeye devam etti. Onun, Bay Milo Castle'dan gelecek telefon için Ginger kadar heyecanlı olmadığını fark ettim.

Ginger koltuğa küt diye oturdu. “Ben aklımı mı kaybediyorum yoksa baban ve Jenny Applegarth gerçekten caddede yürüyorlar mı?”

Jeremy kafasını salladı. “Doğru gördün.”

“Bu büyük bir şey, değil mi? Odasından en son ne zaman çıkmıştı?”

“Hatırlamıyorum bile.” Jeremy süpürgeyi yerine koydu. “Güzel ama aynı zamanda tuhaf da. Şey, ölene dek o odadan çıkmayacağını düşünmeye başlamıştım.”

Ginger birkaç saç tutamını dudaklarına götürdü.

“Cidden, düşününce evvel zaman içinde yaşanıyor geliyor insana.”

Jeremy’nin yüzü bulutlandı.

“Düşünsene,” diye devam etti Ginger. “Evvel zaman içinde, şatosunu hiç terk etmeyen yalnız ve yaşlı bir kral varmış ama bir gün güzel kadın savaşçı şatonun kapılarında belirmiş.” Ginger o sıranaşık gülüşlerinden birini attı. “Fena değil, ha?”

“Yani Bayan Applegarth bir kadın savaşçı ve burası,” dedi odayı işaret ederek, “bir kale ve babam bir kral?”

“Hı hı.” Ginger’ın gözlerinin içi gülüyordu. “Yani bu durumda sen de prens oluyorsun.”

“Öyle mi? Hazineleirim falan nerede o zaman?”

“Onun için uğraşıyoruz.” Ginger gerinip esnedi. “Sahi nereye gidiyorlardı? Baban kraliyet elbiselerini giymemiş ama.”

Jeremy hafifçe güldü. “O eski eşofmanları nereden buldu bilmiyorum ama en azından içine girebilmiş. Nereye gittiklerini de söylemediler.”

Ginger cebine koyduğu gazeteyi çıkarıp Jeremy’ye uzattı. “Konuyu değiştirmek istemem ama bunu okuman gerek,” dedi.

Gazetede Sten Blix'in birkaç gün önce söylediği, komşu kasabada kaybolan çocuktan bahsediliyordu. Tam da fırıncının tahmin ettiği gibi olmuş, yetkililer aramaktan vazgeçmişti. "San Francisco ya da Miami gibi bir yerde ortaya çıkacağını düşünüyoruz," demişti şerif.

"Haklılardır belki de," dedi Jeremy. "Belki de gerçekten orarlarda ortaya çıkar."

"Belki." Ginger gazeteyi tekrar cebine koydu. "Ama çocukların kaybolmaya devam etmesi biraz garip değil mi?"

Jeremy'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Hey, kısmetlerini aramaları için anneleri yollamıştır belki onları. Ya da belki de bir yerlerde bir ejderhanın öldürülmesi gerekiyordur. Beowulf'un Grendel'in peşinden gitmesi gibi."

Tabii ki de yaz okumalarına yaptığı gönderme benim hoşuma gitmişti ama Ginger ruhsuz gözleriyle Jeremy'ye bakmakla yetindi. "Yanılmışım. Sen İnekler kasabasının başkanı falan değilsin. Sen Büyük İnekistan imparatorusun resmen."

Jeremy güldü ve yakınındaki raftan bir masa oyunu çıkardı. "Ve şimdi, Büyük İnekistan imparatoru kırsal Never Better'dan bir küstah delegeyi Monopoly oyununda mahvedecek."

Bu meydan okuma Ginger'ın hoşuna gitmiş gibiydi. "Değerli şeylerinize tutunabilirsiniz, majesteleri, ve hayır, o değerli şeylerden bahsetmiyorum."

Ginger'ın sözleri Jeremy'ye kahrkaha attırdı ve gerçekten de mutluluk öylesine kısa bir anda gelmişti ki Jeremy'yi böyle görmek beni rahatlatmıştı. Böylece ikili zamanlarını oyunlarını oynayarak, zarlarını atarak, birbirlerine tatlı sözler söyleyip mülk alımı için bankaya veya çoktan alınmışların kirası için diğer oyuncuya para vererek geçirdiler. Oyunun anlaşılması biraz zordu, ayrıca Jeremy'nin

öğleden sonrası çöpe gitmişti ama yine de daha büyük sorunları düşünmesini engelliyordu.

Ama öğleden sonra uzadıkça, Ginger saçlarını ısıyor ve oyun-
dan ziyade Jeremy'yi inceliyor gibi görünüyordu.

Bir şeyler planladığından emindim.

Jeremy, dedim sakince, endişemi maskeleyemeye çalıştım. Okuma yapmamız ve çalışmamız gerek. Lütfen artık oyunu sonlandır ve Ginger'a başka bir gün gelmesini söyle.

Ama geç kalmıştım.

"Devamı sonra," dedi Ginger ve masadan kalktı.

"Tam da güzelleşmeye başlarken mi?" dedi Jeremy. Ginger'ın tembelce gerinmesini ve kitapçada gezinmesini izledi.

"Büyükbabanın boru anahtarı mı bu?" diye sordu Ginger ve kitaplık turnikesinden asılı olan büyük alete yaklaştı.

"Evet," dedi Jeremy. "Isıtma tesisatı döşemecisi olduğunda aldığı ilk şey o oldu. Emekli olduktan sonra bile ara sıra indirir ve kullanırdı. Boru anahtarlarıyla ilgili en iyi şeyin onların bunamadıkları olduğunu söylemişti."

Ginger hafifçe güldü ve sonra yan yana sessizce dikildiler.

Jeremy, okumamız.

Yumuşak bir sesle, "Ne düşünüyordum biliyor musun?" diye sordu Ginger.

"Ne?"

"Prens pastasının ilk ısırığında ilk baktığın şeye âşık olmayla ilgili o aptal efsaneyi."

"Öyle mi?"

"Öyle. Çünkü... Bilmiyorum... Bazen çok da aptal gelmiyor. Bazen anlayamadığım bir şeyler beni çekiyormuş gibi geliyor."

Jeremy ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. “*Manyetik* ya da *görünmez* bir şeylerin...”

Ama Ginger parmağını Jeremy’nin dudaklarına götürüp konuşmasını engelledi. Yanına daha da yaklaştı ve çok yavaşça, “Kapa gözlerini,” diye fısıldadı.

“Ne?”

Parmağıyla yavaşça Jeremy’nin gözkapağına dokundu. “Gözlerini kapa.”

Dediğini yaptı. Jeremy gözlerini kapadı ve Ginger boş dükkânda Jeremy’yi incelerken duyulan tek ses saatin tik takı ve iki kalbin atışıydı.

Şimdi Ginger da gözlerini kapamıştı ve dudaklarını Jeremy’ye yaklaştırmak için ön kapıda güçlü bir *tak! tak! tak!* sesi duyuldu.

Jeremy ile Ginger birden gözlerini açıp kapının camından bakan kare çeneli kasabanın belediye başkanını gördüler.

Belediye başkanı kitapçıya girince kovboy şapkasını çıkardı ve geniş ağzıyla Ginger’a gülümsedi. “Uygunsuz bir zamanda gelmedim umarım,” dedi ve Jeremy’ye döndü. “*Durum tespiti*mi yapıyordum, biliyorsunuz zaman çok önemli.”

Korkusuz Crinklawn oğlunun daraltılmış ve uzun hali gibiydi –Conk tıknazken babası uzun ve zayıftı– ama ikisi de aynı beyaz

dişlere, kare çeneye ve koyu renkli gözlere sahipti. “Mesele şu ki,” dedi, “Bay Johnson’la biraz iş konuşmamız gerek.”

“Sorun değil,” dedi Ginger. Belediye başkanının imasını umursamamış, koltuğa yerleşmişti.

“*Kişisel* bir iş,” dedi belediye başkanı.

“Tamam,” dedi Ginger kapıya doğru giderek. “İstenmediğim yerde durmam zaten.”

Belediye başkanının kahkahası o kadar keskindi ki çatırdamaya başladı. “İşte bu sağduyudur,” dedi. “Bunu kişisel sloganım falan yapacak halim yok ama yine de sağduyu sonuçta.” Sonra, Ginger’ın kapıdan çıktığını görünce tekrar Jeremy’ye döndü. “Tatlı kız. Tam bir akıl küpü. Conk ona deli oluyor ama ben pek onaylamıyorum. Kızı bir yıl içinde bıktırır kendinden.” Omuz silkti. “Muhtemelen onu herkes bıktırır.” Gülümsedi. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Pek bilmiyorum,” dedi Jeremy.

“Evet, tabii ki bilmiyorsun!” dedi belediye başkanı boğucu bir sesle. “Kimse bilmiyor! Her şey plansız, tabii bunu pek kabul etmeyiz. Öyle değil mi?”

Jeremy de öyle düşündüğünü söyledi.

Belediye başkanı birkaç saniyeliğine dükkâna bakındı, sanki bir şeyleri değerlendiriyor gibiydi. Sonra gözlerini Jeremy’ye dikti. “Neden burada olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Tamam o zaman, söyleyeyim. Ben yardımına yetişmek için geldim.”

Jeremy adama uzun uzun baktı.

“Doğru duydun,” dedi adam. “Ben senin beyaz atlı prensinim.”

“Anlamadım sanırım.”

“Şöyle bir bakalım. Anladığıma göre, cuma günü saat birde babanla sen sokağa atılıyormuşsunuz, doğru mu?”

“Ne?”

“Conk bahsetti. Ben de biraz araştırdım. Banka son ihtarı göndermiş. Taahhütlü posta. Anladın, değil mi?”

Jeremy bakışlarını indirdi. “Belki de. Bütün postaları açmıyorum.”

“Açmıyor musun? Tanrım! Ben de akıllı bir çocuk olduğumu duymuştum.”

Jeremy hiçbir şey demedi.

“Pekâlâ, bak şimdi. Son mektupta borcunuzun tamamını Cuma günü bire kadar ödemezseniz evi boşaltmanızı isteyecekleri yazıyor. Ses çıkarmadan gitmezseniz de polis sizi zorla çıkaracak.” Sempatik bir gülüş attı. “Senaryo hiç iyi değil, evlat.”

Jeremy masaya gitti, en son gelen mektubu buldu, yırtarak açtı ve okudu. Belediye başkanının dediği her şey doğrudu. “Aman Tanrım,” dedi Jeremy yavaşça. “Cuma... Yarından sonra yani.”

“Evet ama beni dinle. Burada beyaz atlı prensin devreye giriyor.” Adam sırtıttı. “O parayı size ödünç vereceğim.”

“Öyle mi?” dedi Jeremy. “Ama neden?”

“Pekâlâ. Sana yalan söylemeyeceğim, evlat. Bu bina benim olsa fena olmaz ve bankaya gitmeden bunu halledebiliriz. O eşek arılarını tanırım. Zorludurlar.” Şapkasını elinde çevirdi. “Conk senin bilgi yarışmasına gidip perilerle ilgili sorular falan yanıtlayacağını söyledi. Oradan para kazanabilirsen bana faizsiz ödersin, dükkânını elinde tutar ve sonsuza kadar mutlu yaşarsın.”

“Peki paranızı ödeyemezsem?”

“O zaman bana borcun olmaz ama bina benim olur.”

Jeremy hâlâ bazı şeyleri anlayamamıştı. “Ama neden istiyorsun?”

Belediye başkanı güldü. “Öyle işte evlat, ben böyleyim. Bir şeyler *edinirim*.” Jeremy ve Ginger’ın oynadığı oyunu gösterdi. “Monopoly gibi aslında. Bir şeyler almaya çalışıyorsun. Şimdi arsadaki diğer bütün binalar benim, sizinkini de alırsam koleksiyonu tamamlamış olacağım, oyundaki gibi. *Comprendo?*”

Jeremy bunun üzerine düşündü. “Eğer alırsanız kitapçı olarak tutmaya devam edecek misiniz?”

Korkusuz Crinklaw içini çekti. “Sana şunu söyleyeyim, evlat. Otuz yıl önce onu kitapçı olarak tutar ve birkaç dolar da kazanabilirdin ama bugün yapamazsın. Ve bu seni ya da beni mutlu etmese de yanlış olduğu anlamına gelmiyor.”

Kitapçıdaki tek ses yine saatin tik takı oldu.

“Peki burayı ne yapacaksın o zaman?”

Korkusuz Crinklaw çatırdayan kahkahalarından birini attı. “Belki hiçbir şey. Belki bir şey. Büyükbabamın buradaki bütün binaları alıp bütün bu eski kaplıcaları kodamanların taleplerini karşılayan süslü bir spaya çevirme gibi çılgın bir fikri vardı.” Tekrar sıırıyordu. “Çılgın dedim ama bazen çok da çılgın bir fikirmiş gibi gelmiyor aslında.” Duraksadı. “Ama konumuz onunla ne yapacağım değil şu an. Asıl mesele burayı elinde tutabilmek için sana borç para verecek olmam.”

Adam bir dokümanı açtı ve masanın üzerine bir kalem bıraktı. Kâğıdın en üstünde borç senedi yazıyordu. “Bu kesinlikle sıfır faiz, anlıyorsun değil mi? Sadece zaman satın alıyorsun aslında.”

Jeremy kâğıda baktı. “Ne kadar bir zaman?”

“Altı hafta,” dedi belediye başkanı.

Jeremy şakağına dokundu.

İyi değil, dedim, ama diğer türlüğü daha da kötü. En azından biraz daha zaman kazanırsın. Eğer yarışmaya çıkarsan parayı kazanabiliriz.

“Parayı kazanabiliriz,” diye tekrarladi Jeremy kısık bir sesle.

“Kazanabiliriz derken?” dedi belediye başkanı. “Kimle kazanacaksın?”

Jeremy cevap vermedi. Uzunca bir süre camdan dışarıyı seyretti. Sonra döndü, kalemi aldı ve borç senedine adını imzaladı.

Babasının imzalaması için de bir bölüm vardı. “Babam henüz çıktı,” dedi Jeremy. “Dönünce imzalatırım.”

“Bu sorun olmayacak mı?” diye sordu belediye başkanı.

“Hayır,” dedi Jeremy. Yere bakıyordu. “Sorun olmayacak.”

“Memnun olmuşsundur, umarım,” dedi Jeremy belediye başkanı kapıdan çıktığında.

Wie bitte? dedim ve sonra tekrarlardım : *Affedersin?*

“Yarışmanın beni çağırmasını bekliyorum artık. Eğer ararlarsa gitmem gerek.”

Ama bir düşünsene, Jeremy. Bu, borçtan kurtulman için bir şans olabilir. Hayatına huzuru geri getirebilirsin. Yaz klasiklerimize geri döner ve üniversite için hazırlanabiliriz.

Jeremy uzun bir süre Ana Cadde'ye baktı ve iç çekerek, "Biraz yalnız kalsam iyi olacak sanırım, Jacob," dedi.

En azından Boultinghouse kızıyla ortak bir noktamız vardı: İstenmediğimiz yerde durmuyorduk. Kendi aksi halime gizlenerek dışarı çıktım; amaçsız bir gezgin gibi. Bir süre güneyden gelen rüzgâra bıraktım kendimi, sonra sığırcıklarla uçtum. Daha sonra gürültülü alkış dalgaları duydum ve Belediye Başkanı Crinklaw'un evine kadar bu dalgayı takip ettim.

Belediye başkanının geniş bahçesinde genç kasabalılar çember oluşturulmuş, bir şey izliyorlardı. Conk Crinklaw ve Ginger'ın iki arkadaşı da seyircilerin arasındaydı ama Ginger'ı orada göremedim.

İçeri girince nedenini anladım. Ginger, Conk'un kaba arkadaşlarından biri olan çocuğun yanında sırtüstü yatıyordu. Birinin ayakları diğerinin başına gelecek şekilde uzanmışlardı. İkisinin de kendine güvendiği belliydi.

Bir şeyler olacaktı belli ki, çocuk yattığı yerden kalkıp oturdu ve Ginger'a bakarak tuhaf bir bildiri yaptı: "Benim adım Burpo Bowen. Sen, Ginger Boultinghouse, evrene hakaret ettin. Ölmeye hazır ol."

Kızlar oğlanı yuhladılar. "Evrene nasıl hakaret etti, Burpo?"

"Onu yenerek," dedi Burpo Bowen ve Conk'un başka bir arkadaşını gösterdi. Oğlan bayağı utanmış duruyordu. "Sen, kızsalsın kız, erkeksel bir sporda bir erkeksel erkeği yenemezsin," dedi Burpo Bowen. Yavaşça göz kırptı. "Böyle yazılır."

"O zaman şimdi silindi," dedi Maddy. Yerdeki çocuk da, "Ben bunu idilik yazmak üzereyim," dedi.

"İtalik, seni salak," dedi Ginger. "Ah, bu arada... hayır, değilsin."

Conk'un başka bir arkadaşı devreye girdi. "Hanımlar ve beyler," dedi, "Never Better kasabasının küresel şampiyonası için geçici şampiyon Ginger Boultinghouse ve ona meydan okuyan Burpo Bower'ı görüyoruz." Yerde yatan Ginger ve Burpo'ya baktı. "Pekâlâ, yarışmacılar," dedi alkışlayarak, "bir... iki..."

Oğlan sayarken, iki rakip bir bacağına ters sarkaç gibi havaya kaldırdı. İki defa birbirlerinin etrafında döndüler. Üçüncü dönüşte, bacakları birden birbirine kenetlendi ve ikisi de diğerini itelemeye uğraştı.

Çocuk önce hırıldadı, sonra inlemeye başladı.

Ginger ise aksine gülümsemeye başladı.

Oğlanın arkadaşları, "Haydi, Burpo!" ve "Yere ser şunu, dostum!" gibisinden sloganlar attı.

Ginger esnedi ve oğlanı gaddarca yere iteledi.

Ginger'ın arkadaşları kahkaha patlattılar. Oğlanlar sessizliğe büründü. Ginger ayağa kalktı ve acıyan gözlerle yerdeki oğlana elini uzattı. "Başın sağolsun, Burpatoid."

Burpo Bowen yenilgiyi pek de ağırbaşlılıkla karşılamadı. Ginger'ın eline vurdu, kendi kendine kalktı ve somurtarak kalabalığın arkasına geçti.

Ginger üzerindeki tozları eliyle temizledi ve etrafına bakındı. "Sanırım şenlik sona erdi."

"Pek sayılmaz," dedi biri uzaktan.

Conk Crinklaw kalabalığı yararak Ginger'ın yanına geldi.

Ginger'ın yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. "Cidden mi?"

Conk geniş omuzlarını silkti. "Bu Kızılderili güreşi şeyini çok az yaptım." Arkadaşlarına göz kırptı. "Ama yenildiğimi hiç hatırlamıyorum."

“Şimdiye kadar,” dedi Ginger.

“Görelim bakalım,” dedi Conk, yere eğildi ve oraya buraya uzanmaya başladı.

Kendine güveninin bir sebebi var gibi duruyordu. Bu çocuk kasları, kıkırdakları ve dayanıklılığıyla kaba kuvvetin tipik bir örneği idi. Ginger’ın ciddi anlamda yaralanacağından korktum.

Bacaklar dönmeye başladığında, ilk anda Conk’un hızla Ginger’ı çekmesine şaşırmadım. Ama sadece bir anlığına idi. Diğer hamlede Ginger pozisyonuna geri döndü ve dik duran bacakları dayanıklı bir kuvvetle birleşmişti.

Conk üç defa kendini topladı ve boğazındaki büyük hırıltıyla saldırıya geçti.

Üç saldırı teşebbüsü de Ginger’ı etkilemedi.

Aslına bakarsanız, Conk gerinip saldırırken ve arkadaşları tezahürat ederken Ginger tepesindeki bulutları inceliyordu. Bir süre sonra elini uzatarak, “İçecek, lütfen,” dedi.

Kızların biri ona bir şişe su verdi, Conk hırıldayıp Ginger’a bir kere daha saldırmaya çalışırken Ginger suyunu yudumladı.

Ginger Conk’un bacağına yerinde tuttu, suyu geri verip, “Peçete lütfen,” dedi ve Conk hâlâ kendini çekmeye çalışırken dudaklarını sildi.

Mein Gott! Resmen çocukla oynuyordu! Conk’un arkadaşları bile sessizleşmişti.

“Yeterli mi, Conk?” dedi Ginger.

“Tam... da... aynı...” Çocuk burnundan soluyordu, “aynı... şeyi... sana... soracaktım.”

Yüzü kırmızıdan mora dönmüştü, gözleri fırlayacak gibi duruyordu.

“Pes edebilirsin,” dedi Ginger. “Pes edersen sana merhamet edebilirim.”

Conk’un dudaklarından dökülecek uygunsuz her lafın önünü Ginger bacağını çekerek kesmişti.

Görölmeye değerdil! Conk Crinklaw mancınıktan fırlatılmış gibi öne uçtu ve sırtüstü yere düştü.

Kızların kakhahaları odaya dolmuştu, Conk’un yüzündeki şok ifadesinin geçmesi için de birkaç saniye geçmesi gerekti. Ayağa kalktı, böyle bir duruma nasıl gelebildiğini sorgular biçimde etrafına baktı. Ama Conk Crinklaw Burpo Bowen gibi değildi. Doğrulup, sırtıttı ve mümkün olduğunca kibarlığı elden bırakmadan Ginger’ın elini sıktı.

“Bu harbiden etkileyiciydi,” dedi. Güölünce kare çenesi genişledi. “Ne kazandığını biliyorsun, değil mi?”

“Ne kazanmışım?”

“Benim gibi birinden güzel bir öpücük.”

Sonu gelmeyen güröltölü kakhahalar azalmaya başlayınca, “Ödöl sonuncu olana verilse daha iyi sanki,” dedi Ginger.

Conk güldü ve sonuncuya verilen ödölleli genelde kendisinin aldığını söyledi.

Bu güröltölü muhabbet bir süre devam etti ve Memur Mc-Raven’in devriye arabası köşeyi dönmeseydi devam edecek gibiydi. Polis, arabasını yavaşlattı ve Conk’un arkadaşlarından biri, “Güzel bir gün, değil mi Bay McRaven?” diye sorana kadar gençlere baktı.

Memur McRaven gençleri biraz daha süzdü ve sonra yoluna devam etti. Devriye arabası köşeyi dönünce Ginger, “Bu adam *her yerde*. Kasabada ondan üç tane olduğunu falan düşünmeye başlayacağım yakında,” dedi.

Kimse cevap vermedi ama Burpo Bowen, “McRaven neden hiç Disneyland’e gitmemiş biliyor musunuz?” diye sordu ve daha millet ağzını açmadan kendi sorusunu cevapladı. “Çünkü boyu yetmediği için oradaki hiçbir şeye binemiyormuş!”

Belli ki Burpo Bowen çok komik bir şey söylemişti ama ben Disneyland’in ne olduğuna dair ya da polisin binemeyecek kadar kısa olduğu şeyler hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu şamatacı anda Frank Bailey’nin oradan geçmesi kötü bir zamanlama oldu. Yeşil Fırın Pastanesi poşeti taşıyordu, aklı başka bir yerlerde gibi bir hali vardı. Belediye başkanının bahçesindeki toplanmayı gördüyse de gördüğünü hiç belli etmiyordu.

“Hey, Frank, nasılsın?” diye bağırdı Burpo Bowen samimiyetsiz bir ses tonuyla. Frank Bailey kafasını kaldırıncı Burpo abartılı bir kibarlıkla, “Her gün daha çok kremalı pastaya benzediğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Bu sözlerin ve arkasından gelen kahkahanın Frank’ın canını acıtması için birkaç saniye geçti. Sonra Frank tekrar kafasını eğdi ve acımasızlık da yağmur ya da rüzgâr gibi yürümesini engelleyebilen bir şeymiş gibi güçlkle yürüdü.

“Acele etme!” diye bağırdı Burpo. “Her zaman canlı bir Frankopotam görmüyoruz sonuçta!”

Kahkahalar dinince Ginger gözlerini Burpo Bowen’a dikti ve “Eğer beynin olsaydı çok daha ilgi çekici biri olabilirdin,” dedi.

“Uuu,” diye bağırdı arkadan biri ama bu sataşma daha ileri gidmeden Ginger gruptan ayrılıp bahçe kapısına yöneldi.

“Hey, nereye gidiyorsun?” diye bağırdı Marjory arkasından.

Ginger durdu ve arkasını döndü. Yüzü taş gibiydi. “Jeremy’ye,” dedi bakışları arkadaşlarından birinden diğerine geçerken. “Gelecek misiniz?”

Kızlar yere baktı.

“Tamam o zaman,” dedi Ginger, sesinde hem hayal kırıklığı hem de kabullenme vardı. “Görüşürüz.”

Kasıtlı olarak uzun attığı adımlarıyla köşeyi döndü.

“Her gün daha da tuhaflaşıyor,” dedi Marjory ve Maddy de, “Bence her dakika,” diye ekledi.

Conk Crinklaw Ginger’ın daha yeni döndüğü köşeye baktı, sonra bakışlarını kaçırıp simgesi haline gelmiş sırtmasını yaptı ve kalanlara, “Pekâlâ, şimdi ne yapacağız? At nalı oyunu, bilardo, Klimmer’s Köprüsü’nün orada yüzmeye?” diye sordu.

“Yanımızda mayo yok,” dedi Maddy. Conk, Maddy’ye gülümsemi ve kurnaz bir ses tonuyla, “Karar verildi o zaman. Yüzmeye gidiyoruz,” dedi.

Ginger’ı bulduğumda fırıncının çırağını arkasından yakalamıştı. “Hey Frank,” diye bağırdı.

“Beni rahat bırak,” dedi Frank arkasını dönmeden.

“Burpo aptalın teki, Frank.” Ginger durması için Frank’ın önüne geçti. “Sana hakaret eden insanın aptal olup olmaması çok önemli.”

Frank hamursu suratıyla Ginger’a baktı. “Sorun değil. Alıştım sayılır. Hem sorun onlar değil. Burası, bu yüzden de...” Ama birden Frank’ın ifadesi kaskatı kesildi ve sesi kesildi.

“Bu yüzden ne?” diye sordu Ginger.

Frank Bailey utanmış ama bir yandan da Jeremy, Ginger ve diğer iki kız pastaneden giderken attığı aynı arzulu ifadeyle Ginger’a bakıyordu. “Sen anlayamazsın,” dedi.

“Belki anlarım.”

Yine bir şeyleri söylemenin eşiğinde görünüyordu ama söylemedi. Sadece kafasını eğdi, Ginger’ı geçti ve evine doğru yürümeye devam etti.

Ginger bir süreliğine arkadan Frank’i izledi ve sonra Ana Cadde’ye doğru yürüdü.

İkisine birden baktım ve Frank Bailey’yi takip etmeye karar verdim.

Kendime engel olamadım. Söyleyemediği sırtını çok merak etmiştim.

Hey, dinle beni, dedim yanına giderek.

Hiçbir şey yoktu. Herhangi bir cevap yoktu.

Biraz daha yüksek sesle tekrar denedim: *Hey, dinle beni.*

Yine hiçbir şey yoktu. Yürümeye devam etti, ara sıra kulağını çekip derin nefes aldı. Önce toprak bir patikaya, ardından yamuk yumuk taş yola girdi ve dehşet bir şekilde boyanmaya ihtiyacı olan bir eve geldi.

“Sen misin?” diye bağırdı annesi Frank içeri girince.

Frank Bailey, “Evet diye bağırdı ve solgun saçları kafatasına yapışmış; soğuktan, rüzgârdan ve üzüntüden yaşlanmış cildiyle annesi çıktı. Onun hikâyesiyle ilgili çok az şey biliyordum. Daha güzel ve hayat dolu genç bir kadinken İskoçya’dan gelmiş ve hemen evlenmişti. Demir yollarında çalışan kocası günlerce, haftalarca ve bazen aylarca işinden dolayı eve uğramazdı. Sonra, Frank Pubertöt³ olduğunda demir yollarında çalışan adam bir daha geri gelmemek üzere gitmişti. Kasabalıların içinden oğlunun çok çıtı pıtı bir çocuk olmasına dayanamadığı için gittiğini söyleyenler vardı.

“Hamur işi mi?” dedi kadın, Frank Bailey’nin uzattığı torbaya bakarak. “Bay Blix mi yolladı?”

“Hı hı,” dedi oğlan, burada konuşuyor ama başka bir yerde düşünüyor gibiydi. Kulak memesini tuttu ve eliyle uzattı.

“Kibar adam bu Bay Blix,” dedi kadın ve oğlu da kafasını salladı.

Bayan Bailey ocağa su koydu ve kaynayan suyu demliğe dökene kadar da konuşmadılar.

“Ee?” dedi annesi boş bardağını doldururken.

“Efendim?” dedi Frank, düşüncelerinden koparılmış duruyordu.

“Kulağını çekiyorsun yine. Söylemek istediğin bir şeyler olmalı.”

“Ah.” Toz şekerle kaplanmış küçük kekten bir parça kopardı.

“Bay Blix bugün bana garip bir seçenek sundu.”

Bayan Bailey kafasını çayından kaldırdı. “Garip bir seçenek, ha?”

“Hı hı. Burada kalıp onunla çalışabileceğimi söyledi, hoşuna gidermiş bu. Benim de gider tabii.” Yutkundu. “Ama Kaliforniya’da çok iyi bir aşçılık okulu olduğunu da söyledi. Eğer o okuldan mezun olursam dünyanın her yerinde iyi bir iş bulabilirmişim.”

3 Katalancada “ergen” anlamına gelmektedir.

Bayan Bailey oğlunu inceliyor gibi görünüyordu.

“Ciddiydi, anne. Mutfakta beni izliyordu.” Yere baktı. “Benim yetenekli olduğumu düşünüyor.”

“Bu okul,” dedi kadın. “Bu okula nasıl gücümüz yeter ki?”

Frank elindeki keke baktı. “Bay Blix okul masraflarını karşılayabileceğini söyledi,” dedi ve annesine baktı. “Para yardımı konusunda ne düşündüğünü biliyorum anne ama Bay Blix bir işe girdiğim zaman parasını geri ödeyebileceğini söyledi.”

Bayan Bailey hâlâ Frank’i inceliyordu. “Peki neden böyle bir şey yapacaktı?”

“Çünkü iyi biri, ve benim –bilemiyorum– *usta bir fırıncı* falan olabileceğime gerçekten inanıyor.” Oğlan bir nefes aldı. “Ayrıca şeyi bildiğini söyledi...” –çocuğun yüzü buruştu ve ifadesi yürek parçalayıcıydı– “topluma ayak uyduramamanın nasıl bir şey olduğunu. Bu yüzden İsveç’ten ayrılmış.”

Bayan Bailey üzgün görünüyordu.

“Hem belki geri gelir, benim gittiğimi duyarsa.”

Kadının yüzü sertleşti. Kafasını salladı.

“Gelebilir ama,” dedi Frank.

“Hayır. Senin yüzünden gitmedi. Baba ya da eş olacak nitelikte bir adam değildi, o kadar.”

“Hayır, anne. Benim yüzümden gitti. Benim yüzüme bakmaya bile dayanamıyordu.”

Bu defa annesi cevap vermedi. “Kaliforniya,” dedi.

“Hı hı.”

Annesinin de yüzü düşmüştü. Ağlayacak gibi duruyordu. “Geri geleceksin ama, değil mi?”

“Evet, tabii ki,” dedi. “Burada yaşamam bile geri gelirim,” dedi sesi çatlayarak, “sen nereye gidersen ben oraya gelirim.”

Daha fazla dayanamadım ve oradan ayrıldım.

Kitapçıya döndüğümde Ginger’ın kilitli kapıya vurduğunu gördüm. Pencereden içeri baktı ve sonra kapıya daha hızlı vurmaya başladı. Daha da sert vurmak için ellerini yumruk yaptı, kapı açıldığında Jeremy karşısında dikiliyordu.

Hem Ginger’ı gördüğü için mutluydu hem de Ginger’ın endişesi onu eğlendirmişti.

“Biraz rahatlasan iyi olur bence,” dedi. “Aklında bulunsun.”

Ginger’ın ifadesi rahatladı. “Haklısın. Biraz aşırı tepki verdim.” Nefes alıp verdi. “Conk ve diğerleriyle iddim ve birden seninle olmak istedim ve o ürpertici McRaven da arabasını oraya park etmişti,” dedi karşı caddeyi göstererek, “gitmesini bekledim, sen de kapıyı açmayınca...”

Jeremy kıza bir bardak su getirdi. Ginger suyunu içtikten sonra kendini koltuğa attı, rahatladıktan sonra Kızılderili bacak güreşi yarışmasını anlattı (ama Conk’un büyük öpücük muhabbetini dahil etmedi). Jeremy de ona belediye başkanının ziyaretini ve imzaladığı borç senedini anlattı (o da Conk’un Ginger’a deli olduğunu söylediğini dahil etmedi).

“Conk ve diğerlerini nasıl yendin sahi? Conk çok güçlü.”

Ginger alınmış görünüyordu.”Ben de oldukça güçlüyüm, özellikle de bacaklarım. Ayrıca süper esneğimdir. Beni bacaklarımı ayırırken hiç mi görmedin?” Ginger hemen yere oturdu, bir bacağı ileri diğer bacağı geriye uzattı. “Bir de Çin ayırması var,” dedi ve bacaklarını sağ ve sola ayırdı.

Nasıl acı içinde kıvrınmadı anlayamadım.

Ginger pozisyonunu korudu ve telefona doğru baktı. “Programdan aramadılar galiba.”

Jeremy kafasını hayır dercesine salladı.

“Arayacaklar,” dedi. “Görürsün.”

Gerçekten de, kadim ruhumdan bir şeyler bu kız için sızladı, kendi sözcüklerine inanmayı öyle istiyordu ki.

Jeremy küçük kupada zarlari salladı ve çok geçmeden Monopoly’ye geri döndüler. Ginger küçük gümüş av köpeği piyonunu yedi kare oynattıktan sonra, “Ah! İyi haberlerim var,” dedi.

Jeremy zarı kupaya geri attı. “Evet?”

“Fırını yarın sabah onun için çalışmamızı istiyor.”

“Ama ben sanıyordum ki...”

“Biliyorum ama bir planı var, o yüzden kimse anlamayacak. Planın ne olduğunu söylemedi bana. Yarın sabah yedi buçuk gibi pastaneye gitmemiz ve orada müşteriymişiz gibi davranmamız gerekiyormuş.”

“Anlamadım. Ne için çalışacağımızı bilmeden...”

Ama Jeremy’nin sorusu havada asılı kaldı çünkü tam da o anda ön kapı açıldı ve Jenny Applegarth Jeremy’nin babası olduğu neredeyse anlaşılmayan adamla içeri girdi.

“Vay be,” dedi Jeremy ve Ginger da ekledi: “Aynen, bence de. Hatta vay canına.”

Jenny Applegarth’ın gözlerinin içi parlıyordu, Bay Johnson da mutlu ama serseme dönmüş gibiydi. Tıraş olmuştu, saçlarını kestirmişti ve güzel kıyafetler giyiyordu. On yaş genç, hatta yakışıklı görünüyordu.

“Kıyafetleri nereden buldun?” diye sordu Jeremy babasına ama cevaplayan Jenny Applegarth oldu.

“Ah, onlar mı?” dedi. “Evde benim dolabımda vardı.” Oyunbaz bir kahkaha attı. “Eski kocalarımдан birinin bedeni Harold’la aynıymış.” Jeremy’nin babasına döndü. “Bu seni korkutuyor mu, Harold? Tam da benim için uygun beden olman?”

Bay Johnson’ın yüzünde çelişkili ifadeler vardı: Kafasını, *neden bir kadın ortalıkta böyle konuşur ki canım* gibisinden sallarken yüzü gururla parlıyordu.

“Korkmadım, hayır,” dedi.

Jenny Applegarth dikkatle adama baktı. “Karşınızdaki yepyeni bir Harold,” dedi ve Jeremy’ye dönerek devam etti: “Ah, bu arada, babanın artık bir işi var.”

Jeremy’nin babası da onayladı. “Hı hı. Elbow’un kafede garson bir çocuğa ihtiyacı varmış. Ama işe garson bir *adam* aldı.”

Jeremy dönüşüm geçirmiş babasına hayretler içinde baktı. “Peki sen garson olmak konusunda ne düşünüyorsun?”

“İyi,” dedi Bay Johnson. Önce mutlulukla Jenny Applegarth’a, daha sonra Ginger’a gülümsedi. Jeremy’ye dönünce yüzünde mutluluğun yanında samimiyet de vardı. “Hatta çok iyi.”

Ertesi sabah Jeremy ve Ginger tam 7.30’da Yeşil Fırın Pastanesi’ne vardılar. Birkaç müşteri çoktan gelmişti ve Jeremy ile Ginger içeri girince biraz gerildiler. Toparlak fırıncıysa onları her zamanki neşesiyle karşıladı.

“*Hallâ! Hallâ!*” diye bağırdı. “Yaşamak için harika bir gün değil mi?”

“Eğer öyle diyorsanız,” dedi Ginger her zamanki gibi ama yaşlı kadınlardan biri kafasını salladı ve diğeri de fısıltıyla, “*Bu ne arsızlık!*” dedi arkadaşına.

Fırıncı, kadınların rahatsızlığını fark etmemiş gibi yaptı. Jeremy ile Ginger zengin aromalı kahvelerini yudumlarırken enfes kokan pastalarını yediler. Kendi mamüllerini yemekten aldıkları zevki izlemek için de fırıncı yanlarında durdu.

“Güzel mi?” diye sordu.

Ginger güldü. “*Güzel*den doğrudan *harikuladeye* atlıyorum ben.” Fırıncının toparlak suratı parladı.

Yaşlı kadınlar paralarını ödedi ve sessizce pastaneden ayrıldı.

“Ah, Tanrım,” dedi fırıncı onlar giderken. “Kadınların bugün huysuzlukları üstündeydi.” Jeremy ve Ginger’a döndü. “Ama isteseler arkadaş canlısı olabiliyorlar. Eminim onları daha iyi haldeyken de yakalarsınız.”

“Şu an, iyi halleri büyük sırtları bana göre,” dedi Ginger.

Fırıncı gülerken büyük göbeği de hopladı. “Acıyın biraz onlara da,” dedi ve yalnız olduklarından emin olmak için kapıya bakarak, “Bisikletlerinizi nerede bıraktınız?” diye sordu.

“Parkta,” dedi Ginger, Jeremy de yürüdüğünü söyledi.

“Güzel! İşinizin başınıza geçme zamanı gelmiş o zaman!”

“Burada mı?” diye sordu Ginger. “Herkes anlamaz mı?”

Fırıncı kendi kendine güldü. “Bu taraftan,” dedi ve Jeremy ile Ginger’ı önce tezgâha, sonra Frank Bailey’nin sıcak sandviç ekmeklerine tereyağı sürdüğü mutfağa doğru yönlendirdi. Arkasını döndü ve gülümsedi, fırıncıyı buradaki fırınlar ve merdanelerin arasında daha önce hiç görmediğim kadar huzurlu gördüm.

“Kusura bakma, Frankie,” dedi fırıncı. “Depoya gidiyoruz.” Ama ilerlemeden önce, fırıncı bir dakika durdu ve Frank Bailey’nin ahududulu pastalarına süreceği pembe dondurmaya baktı.

Fırıncı meşgulken ben de size mutfağını anlatayım. Tabii ki muazzam kokuyordu, odanın içinde parlak raflar, tezgâhlar ve ocaklar vardı ama en göze çarpan şey odanın ortasında yükselen yeşil tuğlalı silindir fırındı. Çukur yüzeyinin ustalığı besbelliydi, ve fırının kendisi o kadar devasaydı ki geniş kapısından yetişkin bir adam geçebilirdi. O kadar göz alıcı bir fırındı ki Jeremy ile Ginger bir süre ondan gözlerini alamadılar.

“Mükemmel, Frankie!” dedi fırıncı. “Gerçekten büyük bir yeteneğin var!” İltifat karşısında Frank Bailey’nin yüzü sevinçle parladı. Fırıncı Jeremy ve Ginger’ı bir asansöre doğru yönlendirdi.

“Buralardan sorumlu sensin, Frankie!” diye bağırdı fırıncı yarıdımıcısına ve bir düğmeye basarak asansörün içinde aşağı indiler.

“Yüce Tanrım,” dedi Ginger. “Bu olağanüstü.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Jeremy.

“Depolara,” dedi fırıncı, yanakları yine kırmızı olmuştu. Pastanesinden ve içindeki karmaşık yapıdan gurur duyuyordu.

Asansör taş duvarlı bir tünelde durdu.

“Önden buyurun,” dedi fırıncı.

Geçtikleri pasaj öyle kuru ve iyi aydınlatılıyordu ki tünelden çok bir koridora benziyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu Jeremy. “Kuzeye doğru mu gidiyoruz?”

Fırıncı parmağını dudaklarına götürdü. “Küçük sırrımız,” dedi ve pasajdan büyük, hafif aydınlatılmış bir odaya geçtiler. Odanın beton duvarlarının birinde üç metal kapı, başka bir duvarda da dört ahşap sandalye vardı. Odanın uzak köşesinde uzun, metal kaplamalı bir oluk görülmeyen bir noktadan alçalıyordu.

“Vay canına,” dedi Jeremy hafifçe. “Burası bodrum mu?”

“Evet, evet,” dedi fırıncı gözünü kırparak. “İsveç’te böyle olur. Duvarlar kalın olduğu için ısı neredeyse hiç değişmez, mamülleri saklamak için harika bir yerdir.”

Üç metal kapıdan ikisinin kilidini açtı. İkisinden de beyaz seramik fayanslarla kaplı ve güçlü metal raflarla dolu büyük depolara giriliyordu.

“Bu ikisi benim depom,” dedi. “Sizden yerleri, duvarları ve rafları ovmanızı istiyorum, pastane mamüllerini saklamak için uygun hale gelsinler.”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Ginger. “Aşırı temiz görünüyorlar zaten.”

Fırıncı temizlik malzemeleriyle dolu bir kova getirdi. Kovayı yere koydu ve duvardaki üç sandalyeyi getirdi. “Oturun,” dedi neşeyle. “Size bir masal anlatacağım.”

Yerleştiklerinde fırıncı anlatmaya başlamadan, “Fırıncıyı katleden bir farenin hikâyesi bu,” dedi ve düşüncelerini toplarken beyaz sakalını okşadı. “Başlıyorum... Evvel zaman içinde, çok yetenekli bir fırıncı çırağı varmış ve öyle güzel pastalar yaparmış ki ustası onu kaybetmekten korkmaya başlamış. Usta gece gündüz çırağını mutfakta kilitli tutarmış. Cebinde yaşayan kahverengi faresinden başka oğlanın hiç arkadaşı yokmuş. ‘Ne yapacağım?’ diye sorarmış oğlan faresine her gece uyumadan önce. ‘Bütün pastaları ben yapıyorum ama mutfakta kilitli kalan da benim, usta her gece güzel eşiyle evine gidiyor,’ dermiş. Ve doğruymuş. Çırağın pastaları öyle güzelmiş ki her gün krala takdim edilirmiş, bu yüzden usta zengin olmuş ve kasabanın en güzel kadınıyla evlenmiş. Her gece oğlan kahverengi faresini elinde tutar ve ‘Ne yapacağım?’ diye sorarmış ama fare bir cevap vermezmiş.

“Ama bir gece kahverengi fare, ‘Sorunun cevabını biliyorum,’ demiş. Fare burnundaki bir bıyığı koparmasını söylemiş oğlana. ‘Hayır, koparmam,’ demiş oğlan. ‘Çünkü canın yanar.’ Fare, ‘Ama koparmalısın, bana anlık bir acı yaşatacak olsa da sana hayat boyu mutluluk getirecek,’ demiş. Böylece oğlan gözlerini kapamış, farenin burnundan bir tel bıyık koparmış ve bıyığı hamurun içine karış-

tırmış. Ertesi gün, farenin söylediği gibi, oğlan hamuru fırıncının meşhur ceviz ve kuru üzümlü sandviç ekmekleriyle karıştırmış. Kral her günkü gibi kendisine sunulan sandviç ekmeklerini yerken birden, 'Ho! Bu da ne?' diye kızgınlıkla bağırıp sandviç ekmeğinin içinden fare bıyığını çıkarmış.

"Ve böylece, genç arkadaşlarım, fırıncının da sonu gelmiş. Önce kral, sonra da hiç kimse onun pastalarından almaz olmuş. Kış sona ermeden de fırıncının güzel karısı onu terk etmiş ve fırıncı yaşlanıp üzüntüden ölmüş."

Sten Blix gülümsedi ve mavi gözleriyle Ginger ile Jeremy'ye baktı.

"Anladınız, değil mi? Bir fare bıyığıyla hayatımız kararabilir yani. Bu yüzden depolarım temizlikten parlamalı."

Bir süre sonra Jeremy, "Çırağa ne oldu peki?" diye sordu.

Bunun üzerine fırıncının mavi gözleri tekrar parlamaya başladı. "Ah! Ne biçim masal anlatıyorum böyle! Mutlu sonu söylemeyi unuttum! Durun hatırlayayım... Ah, evet... Ustası öldükten sonra oğlan yakın bir kasabada kendi pastanesini açmış. Bir gün, kralın kızı köylüler gibi giyinip şatodan kaçmış ve oğlanın dükkânına gelene kadar yürümüş. Prensesin çok güzel olduğunu ve beş kuruşu olmadığını düşünen fırıncı, kıza bir sandviç ekmeği getirmiş. Önce bir ısırık, sonra başka bir ısırık daha almış ve eskiden babasının masasından eksik olmayan ekmeği yediğini fark etmiş. 'Hiç param yok,' demiş, 'ama bu ekmeklerden babama bir tabak götürmek isterim.' 'Babanız kim?' diye sormuş oğlan ve kız cevabını özenle söylemiş: 'Bu ekmekleri önceden yemiş ama artık yiyemeyen, çökmüş bir adam.' Köylüler gibi giyinse de prenses karşı koyulamayacak kadar güzelmiş. Fırıncı elindeki bütün sandviç ekmeklerini ona

vermiş. Prenses ekmekleri babasına götürmüş ve çırak yeniden kral ve sarayına pastalarını verir olmuş.” Sten Blix genişçe gülümsedi. “Ve çok geçmeden fırıncı ile prenses evlenip sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.”

Kısa süreli sessizlikten sonra, “Güzel hikâyeymiş. Daha önce duymamıştım,” dedi Jeremy.

Hikâyeyi ben de duymamıştım ve hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. Wilhelm ve benim toplamayı sevdiğimiz hikâyeler gibiydi.

Sten Blix neşeyle güldü ve Jeremy ile Ginger’ın yüzündeki takdirin tadını çıkardı. “Kim bilir!” dedi. “Belki de sadece İsveçli fırıncılar arasında popülerdir.”

Fırıncı ayağa kalktı ve Ginger’la Jeremy’ye fayansları parlayana kadar nasıl ovacaklarını gösterdi. Onlar başlayınca da gitmeye kalkıştı. “Şimdi Frank Bailey’nin pastaneyi nasıl idare ettiğini görmeye gidiyorum!”

Ama gitmeden önce Jeremy açılmamış olan üçüncü kapıyı göstererek, “Orada ne var?” diye sordu.

“Ah,” dedi fırıncı, gözleri kapıdaydı. “Hiçbir şey. Orayı açmayın lütfen.”

Fırıncı tekrar gidecekken Jeremy onu durdurdu.

“Bay Blix?”

“Evet?”

“Böyle yapamazsınız.”

Fırıncı kafası karışmış görünüyordu. “Neyi yapamam?”

“Kapıyı açmamamızı söyleyerek gidemezsiniz. Peri masallarında ve filmlerde de böyle olur sonra er ya da geç kapıyı açmaması gereken kişi kapıyı açar ve...”

“Evet?” diye sordu fırıncı.

“O zaman da kötü şeyler olmaya başlar.”

Fırını yüksek sesle kahkaha attı. Sonra üçüncü kapıya doğru yürüdü ve kapağı kaldırdı. Kapıyı iteleyip Jeremy ile Ginger bakabilsin diye içeri girdi.

Bu oda da diğer ikisi gibiydi ama burada raflar çoktan un, şeker, karbonat ve tuz çuvallarıyla dolmuştu.

“Burayı geçen hafta Frank Bailey’yle temizleyip rafları doldurduk ki” diyerek göz kırptı, “işiniz bitmeden önce burasıyla ilgili bir şey öğreneceksiniz.” Jeremy’ye gülümsedi. “Gizemli olmak değil derdim. Hiçbir şeyin rahatsız edilmemesini ve içeriye toz girmemesini istiyorum sadece. Anladınız mı?”

“Evet,” dedi Jeremy. “Kusura bakmayın.”

Fırını istifini bozmadı. “Hiç önemli değil,” dedi kapıyı çekerken. “Kitap okumayalı ya da film izlemeyeli uzun zaman olmuş galiba.”

Fırını ayırdı ve Jeremy ile Ginger mükemmel bir tempoda çalışmaya başladılar. Dakikalar ağır ilerledi ama depo yavaş yavaş parlamaya başlıyordu. Fırını saatler sonra geri döndüğünde durumdan memnun görünüyordu. “Aferin,” dedi mavi gözlerini odada gezdirirken. “*Gerçekten* bravo.”

Jeremy ve Ginger’a meyve suyu ile pasta getirdi ve her zamanki gibi neşeyle onların yemesini izledi. “Sizin için üzülüyorum, kasabalılar size çok kötü davranıyor. Ama aslında onlara daha çok üzülüyorum çünkü sizin iç yüzünüzü göremiyorlar,” dedi tebesümle “gurur duymaları gereken iki genç insanı bu kadar kınamaları gerçekten çok üzücü.”

Fırıncı küçük konuşmasını yaptıktan sonra ortalık biraz sessizleşti ve sessizliği bozan tekrar kendisi oldu. “Öyle işte!” dedi. “Bazen çok ciddileşebiliyorum.”

Uzun bir zaman geçmeden, iki üç tane büyük un poşeti odanın ortasındaki oluktan aşağı indi.

“Aha!” dedi fırıncı, öyle neşeli bir hali vardı ki görenler o günü özel bir gün sanabilirdi. “Malzemelerimiz iletildi!” Sonra oluğun arkasındaki Frank’a seslendi: “Sakın düşürme Frankie!”

Sonra tekrar işe koyuldular. Frank Bailey un çuvallarını Yeşil Fırın Pastanesi kamyonundan alıp aşağıdaki büyük odaya giden oluğa yerleştirdi ve hafifçe iteleyip kaymalarını sağladı. Fırıncı aşağıdan çuvalları çekti, onları bir el arabasına koydu ve Ginger o el arabasını depoya götürdü. Odada Jeremy çuvalları raflara dizdi. Daha yukarıda kalan raflar için merdivene çıktı ve Ginger çuvalları merdivendeki Jeremy’ye uzattı. İşleri bittiğinde hepsi çok yorgun görünüyordu.

“Aferin!” dedi fırıncı, önce Jeremy’ye sonra Ginger’a baktı. “Harika bir takım olduk!”

Zorlu işin bitirilmesinin keyfine diyecek yoktur gerçekten de. Ginger ile Jeremy ellerindeki ahududu ve limonlu pastalarla fırıncıdan çıkarken, “Neredeyse eğlenceliydi,” dedi Ginger.

“Evet, neredeyse.”

“Hem de kazançlı,” dedi Ginger ve yavaşça Jeremy’nin yanına doğru eğildi. Dediği doğrudu. Fırıncı gerçekten de cömert bir miktar vermişti.

“İyi biri,” dedi Ginger. “Patlayan şeker olayını yaptığımız için çok kötü hissediyorum.”

“Evet,” dedi Jeremy. “Ben de öyle.”

Birkaç kasabalı grup halinde kaldırımında durmuş Jeremy ve Ginger'a sert bakışlar atıyorlardı. İkili bu durumdan rahatsız olup yolun diğer tarafından gitmeye karar verdiler ama Ana Cadde'de devriye arabasını görünce sokak arasındaki patikaya yöneldiler.

Memur McRaven, dedim Jeremy'ye. Sizi görünce yolunu değiştirdi.

"Ne?" dedi Jeremy.

"Ne ne?" dedi Ginger.

Yolunu çevirdi ve şimdi bu tarafa doğru geliyor. Ama korkulacak bir şey yok. Yanlış hiçbir şey yapmıyorsunuz.

Ama Jeremy hızlıca düşündü. "Çabuk," dedi çöp konteynırının kapağını kaldırarak. "İçeri gir! McRaven geliyor!"

"Ne?" dedi Ginger. "Nasıl anladın?"

"Haydi!" dedi Jeremy, çoktan başka bir konteynıra girmiş ve kapağı üzerine çekmişti.

Ginger da aynısını yaptı ama devriye arabası patikaya girene kadar aralıktan baktı, sonra o da kapağı üzerine kapadı. Bütün bunlar beni huzursuz etmişti. Yaptıkları bir suçluluk belirtisi gibiydi, yanlış bir şey yapmadılarsa neden saklanacaklardı?

Memur McRaven kaçtıklarını zannedecek patikadan ayrılmaya başladı, tam sorunun çözüldüğünü düşünmüştüm ki McRaven caddeye çıkınca durdu ve –*Mein Gott!*– arabayı tekrar patikaya yöneltti.

Geri geliyor! dedim Jeremy'ye, o da Ginger'a söyledi. "Sessiz ol!" dedi. "Geri geliyor!"

Araba patikada ilerlerken McRaven iş yerlerinin kapılarına, her kuytu yere baktı. Çöp kutularına yaklaşıncı yavaşladı ve... arabayı tamamen durdurdu!

Oturduğu yerden çöp kutularının olduğu tarafa baktı. Sesleri dinlemek için motoru kapadı. Bir süre sonra yavaşça şöyle dedi: “Orada olduğunu biliyorum, Bay Johnson. Ve sorun şu ki çöp kutularında birkaç fare var ve onlara ateş etmem gerek, çöpte saklananlar varsa yaralanmalarını istemem.” Bekledi. “Pekâlâ,” dedi. “Silah çıktı. Üç kadar sayıp ateş etmeye başlıyorum.”

Silahımı falan çıkarmadı, diye bağırdım Jeremy’ye ama kutunun içinden beni duyar mı bilmiyordum. Ayrıca duysa da bir işe yaramazdı çünkü Ginger’a söyleyemezdi.

“Pekâlâ,” dedi polis yavaşça. “Bir. İki. Üç!”

Memur McRaven çöp kutularına baktı.

Ginger da Jeremy de yerlerinden kıımıldamamıştı.

Polis birkaç dakika daha bekledi ve arabanın motorunu çalıştırıp uzaklaştı.

En sonunda, araba görüş açısından çıktığı haberini Jeremy’ye verdim.

“Çabuk!” dedi Jeremy. “Gitti!”

Çöp kutularından yuvarlanarak çıkıp koşmaya başladılar.

Neden saklandınız, Jeremy?

Kitapçıya geri geldiğimizde çocukların aptal maceraları ve kahkahaları sonunda bitmişti.

Jeremy kendine geldiği halde sorumu yanıtlamadı. Ama başka kelimelerle tekrarladı. “Komik olan ne biliyor musun?” dedi. “Neden saklandığımızı bile bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi Ginger. “Yırtıcı seni avladığında ya koşar ya saklanırsın. İçgüdüselidir.”

“Ama yanlış bir şey yapmıyorduk ki.”

Ginger çantasını yere attı. “McRaven’a göre her zaman yanlış yapıyorsun. Bizi bulsaydı milletin çöpünü karıştırıyoruz diye ceza yazardı.” Sonra kafasını kaldırıp burnunu kırııştırdı. “Bu koku da ne?” Kendi kolunu kokladı. “Aman Tanrım! Benden geliyor! Çürümüş armadillo gibi kokuyorum!”

“Çürümüş bir armadillo nasıl kokar ki?”

Ginger kolunu Jeremy’nin burnuna götürdü. “İşte böyle. Ah, bu arada” –etkili olsun diye burnunu kapadı– “sen de bir aylık çalkal cesedi gibi kokuyorsun.” Abartarak geriye bir adım attı. “Kurt çuvalı gibisin.”

Jeremy, Ginger’a baktı ve sadece çok komik olduğunu söyledi.

Yine de kabul etmek gerekir ki Jeremy’nin kokusu çok keskindi.

Ginger önce kirlenmiş ıslak tişörtüne, sonra da kafasını kaldırıp Jeremy’ye baktı. “Belki de bu kıza temiz kıyafet verebilir ve sıcak bir duş imkânı sağlayabilirsin.”

Bu, hoşuma gitmedi. *Hayır Jeremy, dedim. Pek akıllıca bir hareket olmaz.*

“Sanırım,” dedi Jeremy.

Jeremy! Baban evde yok. Ginger’a hayır demelisin. Uygun de...

Jeremy ıslık çalmaya başlamıştı bile.

Böylece Jeremy Ginger’a temiz bir gömlek ve şort getirmiş ve kendisi odasında oturup *El Sid* okuyormuş gibi yaparken Ginger duş alsın diye temiz bir havlu vermişti. Uzun süre geçmeden Ginger kendine büyük gelen kıyafetlerle odaya gelmiş ve uzun, ıslak saçını tarıyordu.

“Pekâlâ,” dedi. “Harika hissettim. Duştan çıkınca bambaşka biri oldum resmen.”

Jeremy kitabını kapayıp banyoya gitti.

Daha sonra, Ginger pencerenin önünde oturmuş saçım tararken telefon çaldı.

Telefonun sesi Ginger'ı bir süreliğine dondurmuytu.

Sonra tarağını bıraktı, ellerini birleştirdi ve "Lütfen, Tanrım, lütfen," diyerek fısıldadı ve telefonun yanına koştu. Son kez derin bir nefes aldı, ahizeyi kaldırdı ve resmi bir ses tonuyla, "İki Kitaplı Kitapçı," diyerek telefonu cevapladı.

Kırmızı çilli yüzünün rengini sadece bir saniye içinde kaybetti. "Evet," dedi garip, resmi bir tonla. "Evet, burada kendisi. Yani tam burada değil. Banyoda. Bekleyin telefonu ona götüreyim."

Hemen banyoya koştu, kapıyı yumrukladı ve saçları sabunlu ve beline havlu dolamış Jeremy'ye bağırdı.

"Aradılar!" dedi Ginger. "Telefondalar! Milo Castle'ın asistanı telefonda! Bay Milo Castle'ın Bay Jeremy Johnson Johnson'ı telefona beklediğini söylüyor!"

Jeremy belindeki havluyu sıktı ve telefonu kulağına koydu. "Alo?"

Ne Jeremy'ye denilenleri duyuyor ne de Jeremy'nin yüzünden bir şey anlayabiliyordum. Yalnızca kesin cevaplar veriyordu. "Evet, benim... Hayır, ayaktayım." Oturdu ve konuşmaya devam etti: "Tamam, şimdi oturuyorum... Gerçekten mi? Hayır, şaşır-dım sadece... Hayır, tabii ki mutluyum, gerçekten... Hayır, hayır, ciddi. Sadece telefonda belli edemiyorum, bir de banyodaydım o yüzden ıslak sayılırım... Tamam... Tamam... Tamam... Dört gözle bekliyorum... Peki... İyi günler."

Telefonu kapadıktan sonra Jeremy bir süre telefona baktı. Sonra emin olmadığını gösteren bir ifadeyle Ginger'a döndü. "Beni programa çağırıyorlar," dedi.

Gerçekten. İtiraf etmem gerek, bu son cümleleri duyunca memnuniyetten havalara uçtum.

“Haftaya yarın.” Duraksadı. “Bay Castle büyük, siyah bir araba göndereceklerini söyledi.”

“Büyük, siyah araba mı?” Ginger çığlık attı, kahkaha attı, yerinden zıpladı ve kitapçının etrafında koşuşturdu. “Başardın! Tamamen başardın! Never Better’dan birisi tüm ülkede yayınlanan bir bilgi yarışmasına çıkıyor, bu kesinlikle bir ilk.” Jeremy’ye sarıldı, sonra burnuna dokundu ve geri çekildi. “Başka bir ilk daha var, ne biliyor musun?”

“Ne?”

“Sadece havlu giyen bir oğlana ilk defa sarılıyorum.”

Kıyafetinin durumunu unutan Jeremy kızarmaya başladı, bu durum Ginger’ın memnuniyetini daha da artırmıştı, neşeli neşeli kahkahalar attı. Ama tam o neşeli anda pencereden bir gölge geçti.

Jeremy’nin babası, kafedeki işinden geliyordu.

“Babama programdan bahsetme!” dedi Jeremy fısıltıyla.

“Neden ki?” diye sordu Ginger ama Jeremy babasına kapıyı açmak için çoktan gitmişti. Bay Johnson yorgun görünüyordu ama Ginger’ı görünce kendini toparlayıp gülümsedi.

“Merhaba,” dedi ve etrafına bakındı. “Jeremy nerede?”

Her zaman soğukkanlılığını koruyan Ginger paniğe tutulmuştu. “Duş alıyor,” diyerek, “bugün çalıştık ve aşırı terledik,” diye ekledi. Susmaya çalıştı ama beceremedi. “Once ben duş aldım,” dedi. “Şimdi de o alıyor.”

Jeremy’nin babasının kafası karışmıştı. Dükkânda gezdirdiği bakışları telefonun durduğu sehpayı dikildi. “Burası neden böyle ıslak?”

“Ah, o mu?” dedi Ginger parlayan sehpayı bakarak. “O şeyden. Duştan çıkıp bir telefon görüşmesi yapması gerekti.”

Bay Johnson’ın yüzü iyice bulutlanmıştı. “Bir problem olmadı ama. Belinde havlu sarılıydı çünkü.” Bu sözler Bay Johnson’ın kafa karışıklığını iyice artırdı ve sonunda Ginger dayanamayıp, “Programa çıkacak! *Sıradışı Bilgiler* programına!” dedi.

Bay Johnson’ın dikkatinin soru işaretleri ve endişelerinden uzaklaştığı doğruydı ama bir problemi çözmek başka bir problemi ortaya çıkarmış, Ginger’ı Jeremy’nin *Sıradışı Bilgiler*’e çıkmasıyla ilgili sıkıştırdı Ginger detayları vermek zorunda kalmıştı. Söylediği için pişman olmalıydı çünkü sözleri bitince, “Ama bunu gizli tutmalısınız çünkü Jeremy size söylemememi istedi,” dedi.

Ama Bay Johnson oğluyla öyle gurur duyuyordu ki Ginger’ın dediklerini yarım yamalak duydu.

“Tabii,” dedi. “Tabii.”

Sonraki hafta çok yavaş geçti, herkes huzursuz bir beklenti içindeydi. Jeremy yarışmaya katılacağını kimseye söylemedi. Birlikte masallara çalıştık. Ginger sık sık Jeremy’yi cesaretlendirmek için geldi ama Jeremy’yi (ve beni) çalışmalarından alıkoymamak için çok fazla durmadı.

Bir şeyden daha bahsetmeliyim. Çalışmamızın üçüncü ya da dördüncü gününde genç Frank Bailey'yle ilgili hem iyi hem kötü bir olaya tanık oldum.

Şafak vaktinden hemen önceydi, çan kulemden çıkıyordum ve Yeşil Fırın kamyonetini Bayan Bailey'nin yıkık dökük kulübesinin önüne yanaşırken gördüm.

Ilık, aysız bir geceydi ve Bayan Bailey, Frank Bailey ve fırıncı kaldırımında buluşmuş, kısık seslerle konuşuyorlardı.

"*Hallâ*, Bayan Bailey," dedi fırıncı. "Yaşamak için harika bir sabah, değil mi?" dedi. Frank Bailey'nin bavulunu kamyonete koyarak, "Ee Frankie, büyük macerana atılmaya hazır mısınız?" diye sordu Frank Bailey'ye.

Frank Bailey onaylarcasına kafasını salladı. Öğrendim ki fırıncı Frank'i üç yüz kilometre uzaklıktaki havaalanına götürecekmiş. Oradan Frank, fırıncının ihsanı sayesinde açıcılık okuluna kaydının yapıldığı San Francisco'ya uçacaktı. Çocuğun davranışında iki farklı şey gördüm: bir, annesinden ayrılmanın verdiği büyük hüznün; iki, kendi yoluna gitmenin verdiği heyecan.

"Mektup yazacaksın, değil mi?" diye sordu annesi. "Kim olduğunu sakın unutma."

"Evet anne," dedi çocuk.

"Ve anneni unutmayacaksın, tamam mı?"

Frank kafasını tamam dercesine salladı. Annesinin bir kucaklaşma beklediğini görebiliyordu ama sadece eğildi ve annesinin alnına kısa bir öpücük kondurdu.

Gitme zamanı gelmişti ama Bayan Bailey öyle endişeli görünüyordu ki fırıncı konuşma gereği duydu. "Sizin de gelmenizi isterdim ama sadece iki koltuk var." Sonra aklına bir düşünce geldi:

“Ama eve geri gidip arka koltuğu koymam yalnızca bir dakikamı alır, böylece havaalanına hep birlikte gidebiliriz.” Fırıncı kendi fikrine ısınmış duruyordu. “Günümüzün tadını çıkarırız, Bayan Bailey! Büyük şehri görürüz, hem size malzemelerimi nereden aldığımı da gösteririm.”

Fırıncı plan hoşuna gitmiş gibi kafasını sallıyordu ama Bayan Bailey, “Hayır, hayır. Şafaktan iki saat önce ya da sonra edilmiş bir veda, iki türlü de veda sonuçta,” dedi.

Frank Bailey’nin yüzü yolcu koltuğuna geçince bir iki dakikalığına aydınlansa da kapı kapanınca tekrar gölgeye düştü. Camdan el salladı, Bayan Bailey de karşılık verdi ve eski kamyonet görüş açısından çıkana kadar el sallamaya devam etti. Araba gittiğinde bile oradan ayrılmadı. Kamyonetin motorunun sesi kesilip gece tarafından yutulana kadar kafasını hafif yatırmış bir şekilde, olduğu yerde bekledi. Ancak o zaman küçük kulübesine geri dönebildi.

Programa çıkmasından bir gün önce *Jeremy Grim Masalları*’nın bir haftadır incelediğimiz bir baskısıyla kitapçada oturdu.

“Tak, tak,” diye bağırdı Ginger ön kapıdan kafasını uzatarak. Kolunun altında bir kutuyla içeri girdi. “Ee,” dedi, “yarınki büyük sözlüyü ezip geçmeye hazır mısınız?”

“Sanırım.”

“*Sanırım* mı? Haydi ama, biraz olumlu bakmaya çalış.”

Jeremy solgun bir tebessüm etti. “Açıkçası içimde kötü bir his var.”

Ginger kakhaha attı. “Sende olanın tıbbi terimi Kocakarılığın Erken Başlangıcı. Her şey *harika* olacak.”

Jeremy birkaç dakika Ginger’a baktı, göz kırptı ve çalışmasına döndü.

Kısa bir süre sonra Ginger, “Grimm Kardeşler hakkında tek bilgim Disney filmlerinden geliyor. *Pamuk Prenses, Uyuyan Güzел, Külkedisi* falan,” dedi.

“Hiçbirini izlemedim,” dedi Jeremy. “Bu arada *Uyuyan Güzел* Grimm Kardeşler’in değil.”

Ginger bu düzeltmeyi umursamadı. “Gerçekten ve sahiden mi? Disney filmlerinin hiçbirini izlemedin mi? On beş yaşına kadar gelip bunu nasıl başarabildin?”

Jeremy cevap vermedi ve birkaç saniyelik sessizlikten sonra, “Hey, aklıma ne geldi!” dedi Ginger. Karton kutusunu masaya koydu ve bir kartı okuyormuş gibi yaptı. “Soru: Prensini bulman için kaç tane kurbağa öpmen gerekir?” Hayali kartını çevirdi. “Cevap: Çok aşırı fazla.”

Kendi şakasına güldü ve karton kutuyu göstermek için uzattı. “Pekâlâ, beni akıllı atletik aşk tanrıçası olarak sınıflandırdığını biliyorum ama bugün karşında senin kişisel *alışverişin* olarak duruyorum!”

Jeremy, Ginger’a baktı. “Nasıl yani?”

“Yani senin adına alışveriş yaptım.” Kutuyu açtı ve kütüphane masasına üçü de mavinin bir tonunda üç yeni gömlek koydu.

“Bir tanesini seç,” dedi, “diğer ikisini geri alacağım.”

“Bunların parasını nasıl ödedin?”

“Büyükbabamın kredi kartıyla.” Kıkırdadı. “Bu ona uyumadan önce cüzdanını çorap çekmecesinin gizli bölmesinin altına saklaması konusunda iyi bir ders verir.” Dalga geçercesine kafasını salladı. “Ben buna doğrudan dikkatsizlik diyorum.”

“Sıkı bir ders,” dedi Jeremy, “ama öğrenilmesi gerekiyordu.”

Gömleklerden birini eline aldı. Hepsi pahalı ve son moda şeylermiş gibi görünüyordu. “Nereden aldın bunları?”

Ginger kasabaya bir saat uzaklıkta bir dükkânın adını verdi. “Conk götürdü beni,” dedi.

Jeremy’nin gömleği tutan eli gevşedi. “Bunları seçmene yardım etti mi?”

“Dalga mı geçiyorsun? Dükkânın içine girmesine bile izin vermedim. Moda anlayışı seninkinden bile kötü.” Önce gömleklere, ardından Jeremy’ye baktı. “Haydi, üstünde denemeyecek misin?”

“Sonra denesem olmaz mı?”

Ginger kafasını yavaşça salladı. “Hangisinin daha iyi durduğu konusunda sana güveneceğimi mi düşünüyorsun? Sen yakın zamanda tukan mavisi giyerken yakalandın.”

“O zaman fosforlu mavi demiştin diye hatırlıyorum.”

“Her neyse,” dedi Ginger.

Her neyse mi? Bu nasıl bir cevap?

Jeremy ilk gömleği giydi, sakın bir mavi tonuydu.

“Pekâlâ, bu on puan,” dedi Ginger ve Jeremy’ye diğer ikisini denemesinde ısrar etse de en sonunda seçtikleri gömlek bu oldu.

“İşte bu,” dedi Ginger. “Bu gömlek seni genç kızların sevgilisi yapacak.” Tarçınlı sakızını balon yaptı, balonu patlattı ve güldü. “Büyük, siyah araba ne zaman gelecek?”

“Sabah yedide.”

“Pekâlâ,” dedi Ginger. “İstasyondan bensiz ayrılmasına izin verme sakın.”

“Sakinleş.”

Televizyon şirketinin enerjik kadın çalışanıydı bu. “Canlı yayına çıkmaya üç dört dakika kaldı, sakinleşmeye çalış.”

Jeremy gözlerini kapadı. Derin nefesler aldı. Hiç de sakinleşmiş görünmüyordu.

Bense, diğer yandan heyecanlıdan ziyade endişeliydim. Bunu söylemeye utanıyorum ama kendimle ilgili soruları yanıtlamayı dört gözle bekliyordum.

Bu noktaya kadar her şey planlandığı gibi gelişmişti. Televizyon şirketinin uzun, siyah arabası saat daha yedi olmadan kitapçının kapısında belirdi. Biraz kalabalık eşliğinde, Jeremy, babası, Jenny Applegarth ve Ginger arka koltuklara oturmayı başardılar. Jeremy yeni mavi gömleğini giyiyordu ve söylemeliyim ki oldukça yakışıklı gözüküyordu. Conk Crinklaw kırmızı kamyonetiyle kitapçının önüne geldiğinde Jeremy oldukça şaşırdı.

“Seni yolcu etmek istedim,” dedi Jeremy’ye ve daha da şaşırtıcı bir şekilde, “Umarım yarışmada iyi yaparsın,” diye ekledi. Dil kullanımı kötü olsa da dilekleri içtendi. Elini uzattı ve Jeremy’yle

tokalaştı. Sonra Conk ayağa kalktı, Jeremy'yi tepeden süzdü ve "Allahtan seni peri masalı prensi gibi falan giydirmemişler," dedi.

Birden enerjik çalışan kapıdan kafasını uzatıp, "Pekâlâ," dedi. "Gösteri zamanı."

Jeremy perdeleri kapalı olan yarı aydınlık bir sahneye yönlendirildi. Sahnenin ortasında cam panellerden bir oda vardı ama ön panel geçici olarak indirilmişti. Burası "havalandırmalı, ses geçirmez kabin"di. Kabinin içinde saydam camdan oluşan bir platform vardı. Kadın Jeremy'yi cam platformun arkasına yerleştirdi ve ellerini platformun üstünde birleştirmesini söyledi. Böylece öyle olmasa bile sakın görünecekti.

Jeremy söyleneni yaptı ve kadın kibarca gülümsedi. "Harika bir iş çıkaracaksın, Jeremy," dedi, "bu arada gömleğinin harika olduğunu söylemiş miydim?"

Jeremy garip, gergin bir tebessüm etti.

Bir süre sonra tepedeki lambalar büyük yoğunlukla yandı ve perdeler çekildi. Hiçbir şey görmesek de insanların nefes alışlarını ve sessizleşene kadar mırıldanmalarını hissedebiliyorduk.

"Otuz saniye," dedi kabinin içinden bir ses. "Sahne ışıkları."

Sahnedeki ışıklar birden kapandı.

Karanlıktaki Jeremy şakağına dokundu.

Her şey memnuniyet içinde, dedim. Tamamen iyi durumdayız.

"Tamamen sıçtık," diye fısıldadı.

Kabindeki ses Jeremy'yi susturdu: "Mike'tayız Jeremy! Mike'tayız!" dedi ve "Beş, dört, üç, iki, bir," derken birden kabinimiz ışıklarla parladı ve farklı bir ses konuştu: "Selamlar, Amerika! Bugün *Sıradan İnsanın Sıradışı Bilgisi*'nde bu sahneye çıkmış en genç yarışmacıyı sizlere takdim edeceğiz, karşınıza sadece on beş yaşında, Grimm

Kardeşler'in hayatları ve masalları hakkında sıradışı bilgiye sahip bir yarışmacı çıkacak. Ama önce" –şimdi sahnenin bütün ışıkları yandı ve bir ses yükseldi– "işte sunucunuz, Bay Mi-lo Cast-le!"

Milo Castle seyircilerin alkışları eşliğinde ışığın içinde yürüyordu. Salonda yüzlerce parlayan surat bize gülümsüyordu ve –O da neydi?– sandalyelerin ilk sırasında Conk Crinklaw ve arkadaşları alkışlarla ve ısıklarla boğuşuyordu! Hoş bir sürprizdi bu, ayrıca, kasabadan birkaç temsilci daha vardı. Ginger, Bay Johnson ve Jenny Applegarth oradaydı kuşkusuz, gururla oturuyorlardı ve birkaç sıra arkalarında Elbow Adkins, Sten Blix ve Belediye Başkanı Crinklaw görünüyordu. Bir başka hoş sürpriz daha vardı. Seyircilerin arkasında Maddy ve Marjory oturuyordu, fark edilirlse kesin ceza alacak olsalar da yine de buraya gelmiş, Jeremy için gülümseyip ellerini çırpıyorlardı.

"Pekâlâ, Jeremy Johnson Johnson," dedi Milo Castle ve seyircileri gösterdi. "Büyük bir hayran kitlen var gibi görünüyor."

Jeremy kafasını sertçe salladı. "Bana da sürpriz oldu," dedi yavaşça.

"Daha yüksek sesle konuş, Jeremy," dedi Milo Castle. "Burada hepimiz arkadaşız."

"Bunun bir sır olması gerekiyordu," dedi Jeremy biraz daha güvenle.

"Sen onu babana söyle!" diye bağırdı Belediye Başkanı Crinklaw seyircilerin arasından ve arkasından yaygaralı bir kahkaha izledi. Üzücü bir gözlemde bulunmam gerekirse: Eğer bir sır değilse –ki belli ki değildi– Milo Castle bunu söylemese de kasabanın büyük bir kısmının gelmemeyi tercih etmesi göze çarpıyordu.

Elinde birkaç kare kart vardı ve bir diğerine bakarak, “Ee, Jeremy, anladığım kadarıyla İki Kitaplı Kitapçı adında bir işletmen varmış. Sadece iki kitap mı satıyorsun yani?”

Jeremy kafasını salladı. “Aslında, bir kitap var ama iki cilt halinde. Büyükbabamın otobiyografisi.”

“Peki küçük kasabanda başka ne işlerle meşgulsün? İki Lastikli Lastik Dükkânı ya da İki Çiçekli Çiçek Rafı’n falan var mı?”

Bu cümleler üzerine seyirci kahkaha attı ve Jeremy, “Hayır efendim,” dedi.

“Peki İki Kitaplı Kitapçı’da işler nasıl, Jeremy?”

“Pek güzel olduğu söylenemez. Sizin programınıza çıkmayı da bu yüzden istedim, ödemem gereken bir borç var da.”

Milo Castle kafasını salladı. “Ve burada kitapçının arkasında babanla yaşadığın yazıyor. Baban dükkânda sana yardımcı oluyor mu?”

“Hayır, o bir restoranda çalışıyor.”

Jeremy bunu öyle bir gururla söyledi ki Milo Castle kartına bakmadan başka bir soru sordu. “Restoranı baban mı işletiyor?”

“Ah. Hayır. Elbow Adkins ne isterse onu yapıyor, masalara bakıyor falan.”

Durum daha fazla garipleşemez derken Elbow seyircilerin arasından bağırdı: “Bunu yapmasının da tek sebebi belirli bir garson hanımla flörtleşebilmesi!” Özellikle akıllıca bir laf olmasa da en azından insanların dikkati Jeremy’nin cevaplarından uzaklaşmıştı.

“Pekâlâ, Jeremy,” dedi Milo Castle. “Bu kadar muhabbet yeter. Artık işe koyulalım. Oyunun nasıl oynandığını biliyorsun. Bostondaki stüdyomuzda Grimm Kardeşler ve hikâyeleri konusunda uzman üç kişiyi bir araya getirdik” –sahnenin bir tarafında büyük bir ekranda

iki kadın ve erkek belirdi– “ve onlar cevaplarının doğruluğu hakkındaki belirleyiciler olacak. Yeşil ışıklar doğru cevap verdiğini ve yarışmaya devam edebileceğin, kırmızı ışıklar ise cevabının yanlış olduğunu ve oyunun bittiği anlamına geliyor. Her yeni soruda kazancın ikiye katlanıyor ve sorular daha da zorlaşıyor. Dördüncü sorudan sonra kazancınla çekilebilir ya da kazandıklarını riske atıp devam edebilirsin. Yedi soruyu birden doğru yanıtlarsan eve tam *yüz bin dolar* götürüyorsun! Evet, Jeremy, oynamaya hazır mısın?”

Jeremy kafasını onaylarcasına salladı. Dürüst olmalıyım ki: neredeyse konuşamayacak kadar korkmuş görünüyordu.

Dinle, dedim. Beni duyabiliyor musun, Jeremy?

Tekrar kafasını salladı.

“O zaman senin havalandırılmalı ses geçirmez kabinini kapatıyor ve... oyuna başlıyoruz!” dedi Milo Castle.

Önümüze bir pencere geldi ve kabini mühürledi.

“Beni duyuyor musun, Jeremy?” diye sordu Milo Castle.

Zorla çıkarabildiği bir sesle, “Evet,” dedi Jeremy.

“Sesini biraz yükselt Jeremy, işte başlıyoruz.” Canlı sesiyle başladı Milo Castle, “İlk sorun bin dolar değerinde: Wilhelm ve Jacob Grimm’in topladığı hikâyelerin birkaçında büyüler bir öpücükle bozuluyor. Ama hangi masalda bir kurbağa duvara fırlatıldıktan sonra bir prens haline geliyor?”

Soru daha tamamlanmadan cevap verdim ve Jeremy de bir saniye bile düşünmeden, “*Kurbağa Kral* ya da *Aslan Yürekli Heinrich*,” diye yanıtladı.

Paneldeki uzmanlar kafalarını salladı, büyük yeşil bir ışık yandı ve Milo Castle konuştu: “Doğru cevap! Şimdi ikinci soru, iki bin

dolar değerinde: Grimm Kardeşler'in peri masallarının orijinal başlığı neydi ve hangi kitleye hitap etmesi amaçlanmıştı?"

"*Kinder und Hausmärchen*," dedi Jeremy. "Ve çocuklardan ziyade diğer âlimlere hitap etmesi isteniyordu."

"Kinder ve ne?" diye sordu Milo Castle ve uzmanların olduğu panele baktı. Kafalarını salladıklarında ve yeşil ışık tekrar yandığında şaşırmamıştım. "*Kinder und Hausmärchen Grimm Masalları*"nın orijinal ismi, o yüzden doğru cevap."

"Bravo!" dedi Milo Castle, açıkçası benim de hoşuma gitmişti.

Böylece sorular dördüncü doğru cevabımıza kadar ilerledi ve Jeremy'ye sekiz bin dolarıyla çekilmek mi yoksa devam etmek mi istediği soruldu.

Seyirciler bağıırıyordu. Biz onları duymasak da önceki programları izlediğimiz için devam etmemizi söylediklerini biliyorduk. İşte böyledir. Seyirciler hep böyle yapar, neden bilmiyorum.

Yine de katılmak zorundaydım. Jeremy Bay Crinklaw'a ödemesi gereken paraya daha ulaşamamıştı.

Bir soru daha yanıtlayalım, dedim.

"Bir soru daha," dedi Jeremy.

Milo Castle başını salladı ve gülümsedi. "Pekâlâ, Jeremy... on altı bin dolar için Rapunzel'in başına gelen hangi önemli değişim ilk baskı yayımlanıp sonraki baskılardan çıkarıldı söyler misin?"

Ah! Güleyim bari! Bu kadar da kolay olmaz ki!

Jeremy şakağına dokundu ve benim verdiğim cevabı tekrarladı, "Rapunzel'in hamile kaldığını."

Uzmanlar gülümseyip kafalarını salladı, yeşil ışık yandı ve Milo Castle, "Prens kuleye yaptığı ziyaretler biraz on sekiz yaş üstüymüş ha!" dedi. Bu bir tür şakaydı, seyircileri duymasak da

güldüklerini görebiliyorduk. Daha sonra, kısık ve ciddi bir tonda, “Evet, Jeremy, çekilip on altı bin dolarını tutabilir ya da bütün kazancını riske atıp devam edebilirsin. Hangisini seçiyorsun?”

Jeremy duraksadı ama ona borcunun tamamına yetecek parayı daha kazanamadığımızı hatırlattım. *Bir tane daha*, dedim. *Çok zor olmayacak.*

“Devam,” dedi Jeremy, babası da dahil seyircilerin alkışlamalarını görebiliyorduk.

“Pekâlâ, Never Better kasabasından on beş yaşındaki Jeremy Johnson Johnson, Grimm Kardeşler’in hangisi *Grimm Masalları*’nın sonraki baskıları için birçok hikâyeyi resimlendirdi?”

Basit, gülünç bir şekilde basitti. Küçük kardeşimin konusu geçmesi de ayrıca hoşuma gitti.

“Ludwig Emil Grimm,” dedi Jeremy.

Yeşil ışık, tatmin edici “Doğru cevap,” cümlesi ve seyircinin canlı alkışlarının ardından Milo Castle, “Jacob ve Wilhelm küçük kardeşleri Ludwig’den daha ünlü olsa da Ludwig de kendi çapında saygıdeğer bir sanatçıydı,” dedi.

Milo Castle uzun, derin bir nefes aldı. Önce seyirciye sonra bizim cam kabinimize baktı. “Daha önce bu yarışmada on beş yaşında hiç kimsenin gelemediği bir yerdesin şu an, Jeremy. Kazandığın şöhreti koruyacak mısın yoksa devam mı edeceksin? Soruların gittikçe zorlaştığını aklından çıkarma.”

Evet, kazandığımız paranın Jeremy’nin ihtiyaçlarına yeteceği doğrudu ama ek bir miktar da işimize yarardı. Ayrıca, çok güzel gidiyorduk.

Bir soru daha yanıtlayalım, dedim. Gerçekten eğleniyordum.

Jeremy'nin tereddüt ettiğini görünce, *Bu parayı eğitimine harcayabiliriz, Jeremy*, dedim.

"Devam ediyoruz," dedi Jeremy.

"Pekâlâ, Jeremy, *altmış dört bin dolar için...* Grimm Kardeşler'in bir arkadaşı ve ortağı bir mektubunda onlara, 'Bir annenin, bir çocuğu katleden başka bir çocuk hakkındaki hikâyenizden yakındığını duydum,' yazdı. Üç bölümden oluşan soruların şöyle: Bir, bu iş ortağı kimdi? İki, hangi hikâyeden bahsediyordu? Ve üç, Grimm Kardeşler'in buna tepkisi ne oldu?"

İlk iki soru zor değildi, hemen Jeremy'ye söyledim.

"Mektubu yazan kişi Achim von Arnim'di," dedi Jeremy, "bahsettiği hikâyenin adı da, *Çocuklar Nasıl Birbirleriyle Kasapçılık Oynadı*."

"Peki Grimm Kardeşler'in tepkisi ne oldu?" dedi Milo Castle, Jeremy şakağını ovunca ben de cevabı söyledim.

"Wilhelm Grimm hikâyenin önemli olduğunu, bu hikâyeyi küçükken kendi annesinden duyduğunu ve hikâyenin kendisini çocukların oynadığı oyunlar hakkında dikkatli olmayı öğrettiğini yazdı."

Panelin eğilip yeşil ışığı yakmasını bekledim ama yakmadılar. Onun yerine dikkatle birbirlerine baktılar. En sonunda bir tanesi, "Yarışmacının ilk iki cevabı doğrudur. Üçüncü cevap da yanlış olmayıp eksik bir cevaptır. Bizim istediğimiz cevap ise kardeşlerin hikâyenin yayımlanması konusundaki tepkisinin ne olduğudur."

"Jeremy?" dedi Milo Castle.

Jeremy şakağını ovdu. Birden gerginliğe kapıldım. *Sie haben die Geschichte von den Folgenden Ausgaben beseitigt*, dedim.

"*Sie haben die Geschichte von den Folgenden Ausgaben beseitigt*," diye tekrarladı Jeremy de.

Milo Castle kafasını yana yatırdı. “Pardon?”

Ama hemen kendime geldim ve Jeremy’ye tercümesini fısıldadım: “Hikâyeyi daha sonraki baskıların hepsinden kaldırdılar.”

Milo Castle ve diğer herkes ekrana döndü, uzmanların gülümseyip kafalarını salladıklarını gördüler ve sonunda yeşil ışık yandı!

Seyirci yine kendinden geçmiş bir haldeydi.

En sonunda seyirci sessizleşince Milo Castle tekrar söz aldı. “Jeremy, buraya kadar geldik. Tam tamına altmış dört bin dolar kazandın. Şimdi çekil ve hepsini evine götür ya da devam edip parayı yüz yirmi sekiz bin dolara çıkarmaya çalış. Eğer devam edip sonraki soruyu da doğru cevaplarsan bu senenin *Sıradışı Bilgiler* Şampiyonlar Turnuvası’na katılmaya da hak kazanacaksın. Şimdi, kararın ne Jeremy Johnson Johnson? Kazandıklarını alıp çekilmek mi... yoksa her şeyi riske atıp devam etmek mi?”

Jeremy’nin çekilmek istediği belliydi, seyirciye bakınca babasını gördü. Evet diyerek kafasını sallıyordu. Ginger ve Jenny Apple-garth da aynı şekilde. Jeremy onlara bakarken, *Gel devam edelim, Jeremy. Küçük kasabamı gururlandırırım*, dedim. Ama tek sebebi bu değildi elbette. Heyecandan titriyordum. *Zwischenraum* hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı ve bir daha da olmayacağını biliyordum.

“Jeremy,” dedi Milo Castle, “tamam mı devam mı?”

Benim için evet de Jeremy, lütfen.

“Pekâlâ,” dedi Jeremy kararsız bir ses tonuyla.

“Pekâlâ?” dedi Milo Castle. “Pekâlâ ne?”

“Devam ediyorum.”

Seyirci yine alkışladı ama bu defa insanların yüzlerinde endişe vardı. Bu benim aldığım hazzı daha da artırdı. Kendi hayatımla ve kardeşimle biriktirdiğimiz hikâyelerle ilgili soruları ben cevap-

layamazsam kim cevaplayacaktı? Ayrıca artık geri dönüşü yoktu. Milo Castle da soruların zorlaştığını bilerek daha ağırbaşlı bir ifadeye bürünmüştü.

“Pekâlâ, Jeremy Johnson Johnson, *Pamuk Prenses* masalında kıskanç kraliçe, Pamuk Prenses’i onu öldürmesi için avcıyla birlikte ormana gönderiyor. Yüz yirmi sekiz bin dolarlık, iki bölümlü sorun geliyor: Grimm Kardeşler versiyonunda kraliçe Pamuk Prenses’i öldürdüğünü kanıtlaması için avcıdan ne getirmesini istiyor? Ve ikincisi, bu kanıt Walt Disney’nin çizgi filminde nasıl değiştiriliyor?”

Ne? Bu nasıl bir saçmalık böyle? Soru karşısında dehşete düştüm. Kimdi bu Bay Walt Disney ve neden *bizim* hikâyemizin *onun* versiyonu hakkında soru soruyorlardı?

Jeremy şakağım ovuştururken ben de ne biliyorsam söyledim.

“Grimm Kardeşler versiyonunda,” dedi Jeremy, “kraliçenin yemesi için avcıdan Pamuk Prenses’in akciğer ve karaciğerinin geri getirilmesi istendi.”

Uzmanlar kafalarını salladı.

“Peki Disney versiyonunda?” diye sordu Milo Castle.

Jeremy şakağını tekrar ovuşturdu ama elimden ne gelirdi ki? Daha kötü hissedemezdim. Jeremy’ye hiç yardım edemiyordum.

Bilmiyorum, dedim.

“Son on dakika, Jeremy,” dedi Milo Castle.

Jeremy seyircilere baktı. Herkes kaskatı kesilmiş bekliyordu. Jeremy’ye uçurumun kıyısındaymış gibi bakıyorlardı.

“Küçük bir ipucu. Disney versiyonunda kraliçe istediği şeyin altın mücevher kutusuna koyulmasını istemişti.”

Demek bu Bay Walt Disney akciğer ve karaciğerden daha az korkunç bir şeyler istemişti! *Kolye mi? dedim. Ayakkabısının tokası mı?*

Jeremy kafasını salladı. Şakağını çok sert ovuyordu.

Sonra, cam kabinin bir yerinden, çok yavaş bir ses duyuldu, “Kalbini.”

Jeremy bir anlığına kaskatı kesildi, sonra ifadesi şaşkınlığa döndü. Vücudu farklı yönlerle gerildi. Şakağını yine sertçe ovuşturdu.

Ses bana ait değildi, dedim. Bir faninin sesiydi. Kim oldağınımı bilmiyorum.

“Jeremy?” dedi Milo Castle. “Artık cevabını almak zorundayım.”

Jeremy kelimeleri duymuştu. Cevabı biliyordu. Ama söylemedi.

“Bilmiyorum,” dedi Jeremy. “Üzgünüm.” Suratı eğri büğrü oldu, ağlamanın eşiğindeydi. “Walt Disney filmini hiç izlemedim. Üzgünüm.”

“Sana bir tahmin hakkı vereceğiz,” dedi Milo Castle.

“Kalbi,” dedi tekrar kabindeki yumuşak ses.

Jeremy perişan bir haldeydi. Gözlerini yere eğdi ve “Pamuk Prenses’in saçından bir tutam,” diye mırıldandı.

Milo Castle’ın üzüntüsü yüzünden okundu. Bütün gözler birbirlerine ciddiyetle bakıp kafalarını sallayan uzmanlara döndü.

Birden korkunç kırmızı ışık yandı.

Seyirciler koltuklarına yığıldı, ellerini başlarına götürerek inanamayan bir ifadeyle Jeremy’ye baktılar. Açık ağızlarıyla, emindim ki ah çekiyorlardı.

Ciddiyetli bir ses tonuyla, “Panelimiz bize cevabının ilk bölümünün doğru olduğunu ama iki cevabın da doğru olması gerektiğini söylüyor, korkarım ki maceran burada sona erdi,” dedi Milo Castle.

Sonra moderatörün sesi duyuldu. “Bizler ve Amerika’nın her bir yanındaki meraklı akıllar *sıradışı bilgilerini* bizimle paylaştığın için sana teşekkür ediyoruz, Jeremy Johnson Johnson!”

Her şey umut kırıcıydı. Cam kabinin kapısı açıldı ve Milo Castle alkışlar eşliğinde sahneden Jeremy’nin elini sıkmaya geldi. “Üzgünüm, genç adam. Seni çok içten destekliyorduk,” dedi ve gerçekten de üzölmüş görünüyordu. Daha sonra ışıklar azaldı, Milo Castle karanlık tarafa doğru uzaklaştı ve dışarıda, insanların çıkışa doğru yöneldiğı dinlenme salonunda genel bir kargaşa hâkimdi.

Kısa bir süre sonra, Jeremy metal bir kapıya yönlendirildi ve oradan babası, Jenny Applegarth ve Ginger’ın beklediğı arka so-kağa çıktı.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Jeremy üçünün de kendisine baktığını görünce. Sonra, hiçbir belirti göstermeden suratı çöktü ve ağlamaya başladı. İlk yetişen babası oldu. Kollarıyla Jeremy’yi sararak, “Harikaydın Jeremy. Seninle daha fazla gurur duyamazdım,” dedi.

“Muhteşemdin, Jeremy,” dedi Ginger. “Gerçekten. O zor şey-leri nasıl cevapladığına inanamıyorum.” Kafasını salladı. “Disney versiyonunu katmaları tam bir sahtekârlıktı.”

Jeremy yeni mavi gömleğıyle gözlerini sildi ve derin nefesler aldı. “Beklediğimden daha da ileri gittik,” dedi. “Ama isterdim ki...” Daha fazla konuşamadı.

Jenny Alpplegarth, “Birinin Grimm Kardeşler hakkında bu kadar çok şey bileceğı hiç aklıma gelmezdi. Soru arkasına soru. Nasıl diyeceğimi bilmiyorum ama gerçekten iyi işti,” dedi.

“Pek sayılmaz,” dedi Jeremy. Derin bir nefes aldı. “Bilginiz olsun, o kadar şeyi bildiğim falan yok. Bu daha çok bilgilerin bana yönlendirilmesi gibi bir şey.”

Gruptaki herkes Jeremy'ye bakıyordu. En sonunda, "Yani tam olarak bir deha değilsin, sen tam anlamıyla bir mistiksin. Bu neden daha az etkileyici olsun?"

Ginger'ın güzel sözlerini duymak Jeremy'nin hoşuna gitmişti ama yine de, "Mistik olduğumu söylemedim," dedi. Sonra etrafına bakarak, "Büyük, siyah araba nerede?" diye sordu.

"İşte orada." Ginger sokağa park edilmiş küçük turuncu aracı gösterdi. Direksiyonun arkasında uyuklayan bir adam oturuyordu.

"Şu turuncu kamyonet mi?" diye sordu Jeremy.

Ginger hafifçe gülümsedi. "Kazanmazsan seni eve bir balkabağıyla yolluyorlarmış demek ki."

Sonraki birkaç gün Jeremy iyice sessizliğe büründü. Şakağını ovuşturup derdini benimle de paylaşmıyordu. Hatta sessiz durmam onu rahatlatıyor gibiydi. Benden rahatsız mı oluyordu, bana kızgın mıydı, yoksa onu hayal kırıklığına uğrattığımı mı düşünüyordu bilmiyordum. Hissettiğim tek şey aramızda garip bir bariyerin olduğuydu.

Bu günler benim için de tatsızdı ama Jeremy için çok daha kötü geçiyordu. Ödeyemeyeceği bir borcu vardı ve ne zaman dışarı çıksa kasabalılar tarafından daha çok hor görüldüğünü hissediyordu. "Ulu Tanrım, o altın çanağına çok yaklaştıydın," demişti

Belediye Başkanı Crinklaw. “Neredeyse Jeremy, neredeyse!” demişti Elbow Adkins de. Birçok kasabalının, Bay Walt Disney’in *Pamuk Prenses*’ine aşına olduğu ve Jeremy’nin söyleyemediği cevabı bildikleri belliydi. Jeremy’nin cezasını çekmemiş bir hırsız olduğu kanılarına ek olarak bir de kendilerine göre en kolay olan soruyu cevaplayamadığı için artık onu iyice hafife almaya başlamışlardı.

Örneğin Conk Crinklaw Jeremy’yi teselli etmek için kitapçıya geldiğinde kafasını salladı ve “Haydi ama Jeremy, o sorunun cevabını iki yaşından beri falan biliyordum. O küçük cam odada ne vardı Tanrı aşkına? Bir tür beyin uyuşturucu gaz falan mı?” dedi.

Okuma masasının ucunda oturan Ginger ise, “Senden başka beyin uyuşturucu gaz üreten kimse yok, Conky,” diye cevap vermişti Conk’a.

Conk kendisine iltifat edilmiş gibi kafasını salladı ve Ginger’ın gelip at nalları oyununda yenilmek isteyip istemediğini sordu. “Kimin kimi yeneceğini göreceğiz,” dedi masadan kalkarken. “Gelmek ister misin?” diye sordu Jeremy’ye dönerek. Jeremy kabul etmedi elbette.

Böylece Ginger at nalları oynamaya gitti ama daha bir saat geçmeden geri gelip hiçbir şey söylemeden oturdu.

“Kim kazandı?” diye sordu Jeremy.

“Hiç kimse,” dedi Ginger. “Önce o öndeydi, sonra ben öndeydim sonra canım oynamak istemedi.” Jeremy’ye baktı. “Senin nasıl olduğunu merak ettim hep.”

Jeremy omuz silkti. “İyiym işte.”

Ama hiç de iyi görünmüyordu, Ginger da hastanın ateşinin geçmesini bekleyen bir hemşire misali Jeremy’nin yanından ayrılmadı. Günler geçti. Ginger Jeremy’yle yedi, Jeremy’yle içti. Kimi zaman bir iki saat geçerdi ve Ginger, “McRaven geldi yine,” den

başka hiçbir şey demeden otururdu. Doğruydı da, McRaven Jeremy ile kitapçısı üzerindeki gözetimine devam ediyordu. Ama Jeremy dışarı çıkmadıkça Olayların Bulucusu ne yapabiliirdi ki? Hiçbir şey. Böyle düşünüyordum.

Bir gün belediye başkanı her şey için üzgün olduğunu söylemek için uğradı ve kim bilebilirdi, belki Jeremy'ye bir yerlerden bir miras gelirdi, öyle olmasını umuyordu ama gelmezse Jeremy ve babası binadan “duvarlar, zemin ve çatı” haricinde istedikleri her şeyi alıp çıkabilirdi.

O gece, Ginger evine gittikten sonra Jeremy, babası ve Jenny Applegarth akşam yemeklerini yerken, “Biliyor musun, o Walt Disney sorusunu kaçırmanın bir suçlusu varsa o da benim. Yan kasabada *Pamuk Prenses* gösterime girmişti. Sen altı-yedi yaşlarındaydın ve gitmek istemiştin ama annen bizi terk ettiği için ben dışarı çıkmayı sevmiyordum. Sonra o kayıt makinelerinden de almamıştım, geçici bir moda olduğunu düşünüyordum... Yani eğer bir suçlu varsa o da benim,” dedi babası.

“Kimsenin suçu değil, baba. Gerçekten değil,” dedi Jeremy.

Jenny Applegarth önündeki lezzetli görünen kırmızı patatesine baktı. “Haklısın,” dedi. “Ayrıca, önemli olan geçmişte yaptıkların değil gelecekte yapacakların. Yapacakların senin kim olduğunu belirler.”

Ah. İyi niyetli kadındı. Ama iyi niyetli de olsa Jeremy'yi teselli etmeye yetmiyordu.

Bir süre sonra, Jeremy babasıyla mutfakta yalnız kaldığında babasına bir şey açıkladı. “Disney sorusunun cevabını biliyordum. Yani tam olarak bilmek değil de. Cevabı duydum. Cam kabinin içindeyken.”

Lavaboda bulaşıkları yıkayan babası duraksadı. “Nasıl yani, nasıl duydu? Kafanda duyduğunu söylediğin sesler gibi mi?”

“Hayır. Bu gerçek bir sestir. Bir adamın sesi. Yumuşak ama gerçekti. Birisi bana yardım etmeye çalıştı. Milo Castle değildi ama programdan biri olması gerekti.”

Bay Johnson bir süre durup düşündü. “Sana o kadar parayı vermek için mi? Neden böyle bir şey yaptınlar ki?”

“Bilmiyorum. Ben de merak ettim. Belki de bir çocuğun kazanmasının reytingleri artıracığını ya da daha küçük yaşta izleyicilere hitap edebileceklerini düşünmüşlerdir.”

Bir iki saniye sessiz kaldılar. “Cevabı neden söylemedin o zaman?” diye sordu sonra Bay Johnson.

“Onu da bilmiyorum. Söyleyemedim işte. Şey olacağını düşündüm...”

“Yanlış mı?” diye sordu babası sessizce.

“Sanırım, evet.” Bir saniye duraksadı. “O gün size söylediklerim de doğrudur. Diğer soruları da kafamdaki ses sayesinde cevapladım, yani kafamın dışından gelen bir sesi de umursamamam lazımdı. Ama öyle olmadı işte. Yanlış olduğunu biliyordum. Onun yanlış olduğunu anlayınca kafamın içindeki sesi kullanmamın da yanlış olduğunu fark ettim.”

Demek buydu. Jeremy’yle aramızdaki duvarın sebebi buydu. Sahtekârlık yaptığımızı, onu sahtekârlık yapmaya teşvik ettiğimi düşünüyordu. Onu teşvik etmişim, evet ama ben bunu sahtekârlık olarak görmezken o görmüştü... Çok utandım. *Zwischenraum*’da sıcaklığı ya da soğukluğu hissetmediğimiz doğrudur. Ama utanç çok başka bir şey.

Jeremy'nin babası bulaşık bezini bıraktı. "Bak Jeremy, kafanın içinden gelen cevapları bilemem çünkü orada bir ses duyuyorsan o senin bir parçandır ve bu da aldatma sayılmaz." Derin bir nefes aldı. "Ama dışarıdaki ses konusunda haklıydın. O sesi kullanmama konusunda doğru olanı yaptın." Yüzü sertleşti. "O kadar parayı kazansaydın asla seninle şu anki kadar gurur duyamazdım."

Yüzü buruştu ve Bay Johnson'ın o an ağlayabileceğini düşündüm ama o Jeremy'nin kafasını severek gerginliği bozdu. "Yemin ediyorum," dedi. "Sen benzersiz bir çocuksun."

Jeremy'nin yüzüne buruk bir gülümseme geldi. "Tabii parayı kazansaydım birkaç hafta içinde dükkânı kaybediyor olmayacaktık."

Bulaşıklar bitince babası Jeremy'ye kendisi ve Jenny'yle birlikte markete gelip gelmeyeceğini sordu. "Bir tane sandviç dondurma alıp bölüşeceğiz." Güldü. "Jenny büyük parçayı hep bana veriyor."

"Yok, gelmeyeceğim." Jeremy kafasını çevirdi. "İnsanlarla karşılaşmak..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu.

Jeremy sokağa çıktı ve kaplıcalardan esen kükürtlü buharların yönünde bir kutunun üstüne oturdu. Şakağını ovup, "Orada mısınız?" diye sordu.

Evet.

Kaplıcalara doğru baktı. “Taşındıktan sonra bu çürük yumurta kokusunu özlemeyeceğim işte.”

Özleyeceği her şeyi belirtmenin başka bir yoluydu sadece bu.

Jeremy, dedim, seni devam etmeye teşvik ederek hata yaptım. Birden coşkuya kapılmıştım.

“Sorun değil. Kazansaydık o kadar iğrenç hissedecektim ki durum daha da kötü olacaktı sanırım.”

Ama baban haklıydı, Jeremy. Şu an benim sesimi duyabilmen bu acayip dinleme yeteneğin sayesinde. O cevaplar sana kendi doğal sıradışı yeteneklerin sayesinde geldi.

Jeremy konuşmadı.

Bana inanmıyorsun, değil mi?

“Bilmiyorum. Eğer o açıdan bakarsak tabii ki sana inanıyorum. Ama duruma bütün cevapları verecek bir hayalet arkadaşı olmayan başka bir yarışmacı gözünden baktığında durum çok değişiyor.”

Pek bütün cevapları değil.

Hafifçe güldü. “Evet. Walt Disney versiyonu yüzünden mahvolduk.” Birkaç sessiz saniye geçti. “Önemli değil. Gerçek şu ki eğer yarışmada başarılı olursam kasabanın hakkımda daha başka düşünmesini sağlayacağımı düşünmüştüm ama onun da doğruluğundan emin değilim.” İç geçirdi. “Canımı sıkın tek şey dükkânı kaybedecek olmak. Büyükbabam büyük hayal kırıklığına uğrardı eğer...”

Devam edemedi.

Size şunu söyleyeyim: Sessizlik çekirgelerin şarkısını bile kederli gösteriyordu.

Bir süre sonra ayak sesleri duyup karanlık bir siluetin yaklaştığını gördüm. İlerleyip Memur McRaven mı diye kontrol ettim.

“Jeremy? Sen misin?”

“Ah, merhaba Bayan Bailey,” dedi Jeremy. Sanırım gelenin bu nazik, ufak tefek kadın olduğunu görünce o da rahatlamıştı.

Bayan Bailey etrafına baktı. Kolundan boş bir keten bezi sarkıyordu. “Başka kimse yok mu, tatlım? Biriyle konuştuğunu duydum gibi gelmişti.”

“Hayır, benim sadece. Bazen kendi kendime konuşuyorum böyle.”

“Ben de,” dedi Bayan Bailey ve hafifçe gülümsedi. “Aslına bakarsan her zaman.” Bir iki saniye sonra devam etti. “Yarışmaya ben de geldim.”

“Öyle mi?”

“Hı hı. Çok arkalıdaydım. Gelmeyi planlamamıştım ama kasabalı kadınların kimsenin gitmeyeceği konusunda anlaştığını duyunca ben hiçbir şey konusunda anlaşmadığımı düşündüm ve hemen eve gidip otobüs programına baktım.” Hafifçe güldü ve kafasını salladı. “Ama, Tanrım, neydin sen öyle? Bazı sorular o kadar zordu ki sen onlara öyle kolayca cevap verince şaşkınlıktan yere yığılacak gibi hissettim.”

Jeremy kafasını salladı ve güldü. “Evet, şey...”

“Programı ne zaman yayınlayacaklar?”

“Tam olarak bilmiyorum. Bana haber vermeleri gerek ama işin aslı kaybettikten sonra onlar için var olmaktan çıkıyorsun.”

Kadın kafasını salladı ve yine çekirge korosunun melankolisi dışında başka bir ses duyulmadı.

“Frank’ten haber aldın mı?” diye sordu Jeremy sonra.

“Ah, evet. Fırsat buldukça bana kartpostal yolluyor.” Tekrar sessizleştikten sonra, “Peki o zaman. Ben de akşam yürüyüşüme devam edeyim,” dedi.

“İyi geceler, Bayan Bailey. Programa geldiğiniz için teşekkürler.”

“Kaçıramazdım.” Kafasını salladı. “Sahiden, bu kasaba var ya. Bazen gerçekten...”

Arkasını dönüp gitti. Jeremy ayağa kalktı ve içeri girmeden önce tekrar iyi geceler diledi. Neden böyle yaptığını biliyordum. Bayan Bailey, çoğu zaman yaptığı gibi Elbow’un kafesinde artakalan yemek var mı diye kafenin arka kapısında durduğunu Jeremy’nin gördüğünü düşünmesin diye yapmıştı bunu.

Ay yükselmişti. Jeremy tavan arasına tırmandı ama ışığı açmadı. Sadece yatağına yatıp tavana baktı. “Hâlâ orada mısın?”

Evet.

“Senden bir şey isteyebilir miyim?”

Elbette.

“Bana yeğenini anlatır mısın?”

Ah. Bu kelimeler nasıl da hemen karanlık zamanların kapılarını araladı. *Büchchen*’in nefes almaya çalışması tekrar gözlerimin önündeydi. Konuşmadım.

Birkaç saniye sonra, “Anlatmak istemediğini biliyorum, bu da açmaman gereken ama açmak zorunda olduğunu bildiğin kutuların olduğu masallardaki gibi; açana kadar bütün resmi göremezsin,” dedi.

Gerçekten de öyleydi. Canım yeğenimin hatıralarının en ağır sandıklara kilitlenip en uzak okyanusların derinlerine atılmasını istiyordum, bu anıları tekrar gün yüzüne çıkarmak acıları tazelemekten başka bir işe yaramazdı.

Hiçbir şey söylemedim.

“Pekâlâ,” dedi Jeremy, bu çocuk kibar değilse hiçbir şey değildi.

Onun bana en karanlık dönemlerini anlattığı aklıma geldi –annesinin terk etmesi, büyükbabasının ölümü, Kanada’dan gelen ölüm ilanı– şimdi o da aynısını benim yapmamı istiyordu.

Sessiz dakikalar birbirini izledi.

En sonunda, kadim gözlerimi kapayıp kendimi topladım. *Bir yeğenim vardı*, diye başladım. *Wilhelm’in oğlu. Wilhelm ve Dortchen beni onurlandırmak için ona Jacob adını vermişlerdi. Onu sevmemin sebebi tabii ki benim adımla taşıması değildi. Yalnızca dört yaşında olsa bile küçük bir adam gibiydi. Çalışma odamıza gelip benim elimi tutardı. “Ich möchte dir etwas zeigen, Onkel,” derdi. Sana göstermem gereken bir şey var, amca. Çalıştığım da kimse beni çalışmalarımından alıkoyamazdı ama bu çocuk elimi tuttuğu zaman masamdan kalkar ve bulduğu taze çileklere, benekli yumurtalarla dolu bir yuvaya veya kalp şeklindeki bir taşa doğru onu izlerdim. Bu hazineleri alıp benim masama getirebilirdi ama bu onun yöntemi değildi. Beni dışarı çıkarır ve ne bulduysa benim ona bakmamı isterdi, ben hazine demeden hiçbir şey hazine olamazdı. “Evet,” derdim. “Bugün bana kesinlikle harika bir şey gösterdin.” Ah, yüzü nasıl da parlardı.*

Sonra... hastalık geldi. Yanaklarının rengi solmaya, kolları ve bacakları kürdan gibi incelmeye başladı. Doktorlar birbiri ardına gelip giderdi. Ama bu çocuk, bu küçük adam. Gözleri yüzünden fırladığında bile gülümsemeye çabalar. Asla şikâyet etmezdi. Bazen uykusunda annesi, babası veya Jacob amcasına bağırırdı ama asla şikâyet etmezdi.

Son iki gün yanından bir saniye ayrılmadım. Geceleri başında bekledim. “Orada mısın, amca?” diye sorardı ve ben elini sıkıp “Evet küçük adamım, buradayım,” derdim.

Durdum. Daha fazla devam edemedim.

Uzun bir sessizlikten sonra, Jeremy hafif bir sesle, “Yeğenin ölünce ne yaptın?” diye sordu.

Ben de bir açıdan öldüm. Kalbim küçüldü, karardı ve ben de öldüm. Ama onu o zamanlar anlayamamıştım. Bunu Jeremy’ye söyleyemezdim. *Devam ettim*, dedim. *Hayatım değişti, ben değiştim ve devam ettim*.

Başka bir sessizlik. Tavan arasının penceresinden çekirgelerin sesleri hâlâ duyuluyordu.

“Burada ne kadar durmayı düşünüyorsun, Jacob?”

Burada seninle mi, yoksa Zwischenraum’da mı?

“Bilmem. İkisinde de sanırım.”

Zwischenraum’dan kurtulmayı tabii ki istiyordum ama buradaki rolüm Jeremy’yi güvende tutmak, onun üniversiteye gidebilmesini sağlamaktı. Bunu Jeremy de biliyordu, tekrarlamama gerek yoktu. *Sanırım bir süre daha buralarda olacağım, Jeremy*, dedim sadece.

“Arna tam olarak ne zamana kadar?”

“Sen güvende olana kadar,” demek geldi önce içimden. Ama onun yerine küçük bir şaka denedim. *Senin sonsuza kadar mutlu yaşayacağından emin olana kadar*.

Jeremy kıs kıs gülmeye başladı. “Onu bekleyeceksen sonsuza kadar buradasın demektir.”

Dışarıda bir baykuşun sakın sesi duyuluyordu.

“Jacob?”

Evet?

“Seni bazen kanıksadığımın ya da bana çalışmamı söylediğinde seni umursamadığımın farkındayım ama...” Sesi kısıklaştı. “Yanımda olduğunu bilmek ve... bilmiyorum... bana göz kulak olman ve beni az çok olduğum gibi kabul etmen beni mutlu ediyor.”

Konuşmadım ama duygulanmıştım.

Birkaç saniye sonra, “Babamın alerjisi olduğu için hiç köpek alamadık. Ben hep bir köpeğimin olmasını istedim çünkü sen gittiğinde de eve geldiğinde de köpekler oradadır ve sen gün içinde ne kadar batırsan da onlar seni gördüklerinde sevinirler.”

Bu garip karşılaştırma, ortamı biraz canlandırdı. *Mein Gott!* dedim gülererek. *Demek beni bir köpekle değiştirebilirsin.*

Jeremy de güldü, ben de biraz rahatlamıştım. “Şey,” dedi, “köpeklerin konuşmadığı bir gerçek. Ama aynı zamanda köpekler, ‘Çalışmaların, Jeremy. Çalışmaların, çalışmaların, çalışmaların,’ diye de tutturmazlar.”

Çalışmaların derken beni taklit etmişti. Aksanımı oldukça iyi taklit etti. Kahkahamı bastırmaya çalıştım.

“Jacob?” dedi. “Orada mısın?”

Yaralarımı yalıyorum. Köpeklerin yaptığı gibi.

Jeremy küçük bir kahkaha attı ve yorganı çenesine kadar çekti.

“İyi geceler, Jacob,” dedi.

İyi geceler, Jeremy ve tatlı rüyalar, dedim ve ayrıldım.

Çan kulemden kasabaya derin gecenin çöktüğünü ve şehrin uykuya daldığını izledim. McRaven’ın devriye arabası sokaklardaydı; kendine yoldaş arayan bir alaycı kuş çeşitli şekillerde şakıdı; maskeli bir rakun bir çöp kutusunu devirdi, geri çekildi ve ortalık sessizleşince yemek

için tekrar çatıya döndü. Sonra, gece yarısı geçince alaycı kuş daha yumuşak bir şarkıya döndü, daha sonra o da sessizliğe büründü.

Yeğenim bu dünyadan ayrılınca Wilhelm oğlunun masumiyetinin onu doğrudan cennete götüreceğini ve orada onurlu bir yere sahip olacağını düşünerek kendini rahatlatıyordu. “Küçük, basit tahtında,” dedi Wilhelm, “Kuşunun yuvası ve düzgün taşları için gizli bölmeleriyle,” diye ekledim ben de. Wilhelm buna inanmıştı. İnanmak zorundaydı. Ben de kendi kendime bunu tekrarlardım, inanmak için çok uğraşırdım. Ama böyle küçük, böyle iyi yürekli ve böylesine hassas bir çocuğu alan bir Yaratıcı? Bundan ne çıkarılabilir ki? Topladığımız masallar merhametli değildi. Kötüler yılanlarla dolu yağlarda kaynatılır, kötü kalpli *Stiefmütter* –üvey anneler– ölene kadar sıcak ayakkabılarda dans etmeye zorlanırdı. Masallar korkunç cezalarla doluydu, evet ama onlar adil nedenlere dayanırdı. İyilik ödüllendirilirdi, kötülük değil. Cömert bir avanak, açgözlü bir kraldan daha çok mutluluk ve paraya sahip olurdu. Peki gücü her şeye yeten ve iyilik sahibi Yaratıcı tatlı bir çocuğa neden merhamet ve adalet gösteremiyordu? Bunun yalnızca üç cevabı vardı. Her şeye gücü yetmiyor, iyilik sahibi değil ya da en üzücü ihtimal, yeterince önemsemiyordu. Ya yeğenimin başına gelen de buysa? Ya Tanrı’nın bakışları o sırada başka bir yere kaymışsa?

Öyle işte. Yeğenimin gözkapaklarını kapadığım gece hayatımın akışı değişti. Yeğenimin çocukluk günlerinde, onun tatlı oyunlarını ve keşiflerini izlerken evlilik, babalık ve aile düşüncelerine yakınlaşmıştım ama son nefesiyle bu düşüncelerin hepsi geriledi. Döndüm. Bütün dikkatimi çalışmalara, makalelere, denemelere ve sözlüğe verdim. Cansız gözlerle projelerime yükledim.

Benim dehşetli düşüncelerimden bu kadar. Horozlar ötüyor, şehir kımıldanıyordu ve ben yine üzüntülü, karanlık zamanlarımda Jeremy'yi koruma görevime döndüm.

Üzüntülü ve karanlık, ve yakında daha da üzüntülü ve karanlık olacak.

Güzel haberlerle başladığını söylemek garipti.

“Bil bakalım ne oldu?” dedi Ginger. “Fırıncı yine onun için çalışmamızı istiyor! Ahşap kulübesinde inşa işi mi ne varmış.”

Ginger bu haberi getirdiğinde birkaç uzun sıkıcı gün geçmişti.

“Bay Blix’in ahşap kulübesi mi varmış?”

“Aynen. Ben de yeni öğrendim. Hem çalışıp hem de eğleneceğimizi söyledi. Ahşap bir beşik yapacağımız –bu iş kısmı– Bay Blix bir piknik sepeti getirecekmiş, ayrıca yüzülecek yer de varmış, mayolarımızı getirmemizi söyledi.”

Size gerçeği itiraf edeyim. Bu detayların hiçbirisi beni telaşlandırmadı. Her gün, dünyanın her yerinde insanlar herhangi bir tehlike yaşamadan bir şeyler inşa edip yüzüyorlar sonuçta.

Ginger kollarını Jeremy’nin omuzlarına attı. “Güzel olan ne biliyor musun? Bu şekilde evden çıkabilecek ve Never Better’ın aptal vatandaşlarıyla da uğraşmak zorunda kalmayacaksın.”

Bir süre sessiz kaldılar, birbirlerinin yanında rahat olan bu iki genç hoş bir görüntü oluşturunuyordu ve birden anladım ki Jeremy için aşk sürprizle gelmeyecekti, masallarda olduğu gibi tuhaf bir büyülenme, etkileyici bir bakış ya da ormandaki rüzgârda taşınan hareketli bir ses olmayacaktı. Hayır, Jeremy için aşk arkadaşlıkla gelecekti.

Pazar günü, güneş dünyanın üzerinden bakarken Jeremy'yi otobanda bisikletiyle buldu. İki üç kilometre gitti, küçük bir meydana döndü, bisikletinden indi ve etrafına bakındı.

“Erkencisin,” dedi bir ses ve Jeremy arkasını dönüp ağaçların arasından çıkıp gelen Ginger’ı gördü. Altın renkli parlak harflerle OLDUĞU GİBİ yazan soluk pembe bir tişört giyiyordu.

“Senin kadar değil,” dedi Jeremy.

“Evet, büyükbabamın daha horozlar ötmeden uyandığını söylemiştim sana, o kalkmadan önce evden çıkmam gerekti.” Ginger Jeremy’nin bisikletini ağaca dayamasını izledi. “Kasabadan çıktığını gören oldu mu?”

“McRaven’ı mı diyorsun?”

“Evet, sanırım.”

“Hayır. Hiç kimse.”

Doğruydı. Garajın üzerindeki penceresinden bakmıştım. Polis küçük yatağında derin bir uyku çekiyordu.

“Pekâlâ, şimdi Bay Blix’i bekleyelim,” dedi Ginger. Termostan bir bardağa kahve döktü ve Jeremy’ye uzattı. “Ilık,” dedi. “Dün gece büyükbabam uyuduktan sonra yaptım.”

Jeremy bir yudum aldı ve gülümsedi. “Tam da sevdiğim kıvamda.”

Bu taze yeni günün başlangıcında kasabanın dışında olmanın, sıkıntılarından ve kasabalıların bakışlarından uzak olmanın ve bu kızla yalnız olmanın ona ne kadar rahatlık verdiğini yüzünden okuyabiliyordum ve gerçekten, rahatlık kimi zaman yanında mutluluğu getirir.

Rampa hattında yük trenleri güneşin altında bekliyorlardı. Kuşlar şarkı söylemeye, böcekler vızlamaya başladı. Sonra, her şeyin ötesinde, motor sesi gelmeye başladı ve Yeşil Fırın’ın kamyoneti ortaya çıktı. Otobandan dönen kamyonetin içindeki fırıncı büyük beyaz sakalının arkasından gülümsüyordu.

“*Hallâ*,” dedi penceresini indirip, “yaşamak için harika bir gün, değil mi?”

“Emin olmak için daha çok erken,” dedi Ginger. Sahiden güzel bir gündü, herkes bunu hissediyor gibiydi.

Kamyonetin arkasında yığılmış ahşap direk ve kalaslar ahşap beşiğin yapımı için bekliyordu. Arabaya bindiler, Jeremy ön koltuğa, Ginger da onun kucağına geçti.

“Bir macera!” dedi fırıncı gülerek. “Ben öyle hissediyorum. Harika bir macera!”

“Evet,” dedi Ginger, o da gülümsüyordu. “Biraz öyle.”

Otoban mısır ve buğday tarlalarını ikiye bölmüştü. Kamyonetin içinde senfonik bir müzik çalıyordu, benim kadim kulaklarım için

oldukça güzeldi ama fırıncı Jeremy ve Ginger'a müziği beğendiler mi diye sorunca Jeremy, "Fena değil," Ginger da, "İşitsel uyku hapi gibi biraz," dedi.

Fırıncının göbeği kahkahayla sallandı ve kamyoneti kuzeye doğru giden toprak bir yola soktu. Kamyonet çakıltaşlarının üzerinde sallanarak gidiyordu.

"Pekâlâ," dedi Jeremy, "yerimden feragat etmemin zamanı geldi."

"Sahiden mi?" diye sordu Ginger. "Ben burada oldukça rahatım."

Kamyonet tekrar zıpladı ve Jeremy, "Çünkü sen oturansın da o yüzden," dedi.

Bir yastığın üzerine kırmızı bir battaniye attı ve ahşapların arasına geçip oturdu.

Ginger fırıncıya döndü. "Bu kulübe ne kadar uzaklıkta sahi?"

"Daha yol var. Güzel bir yerde, ormanın içindeki küçük bir gölün yakınlarında."

Fırıncının sesi her zamanki gibi kibardı ama ormanların bahsi geçince içimde bir telaş oluştu. *Wald, Forst*, ve özellikle, *im tiefen Wald*—derin ormanlarda— bir hikâyenin etrafını siyah asma filizleriyle saran ve beklemede olan korkunç yaratıkları ya da yolunu kaybeden çocukları haber veren kelimelerdi. Ama onlar peri masallarının ormanlarıydı, dedim kendime, günlük hayatın sıradan çamları değil.

Müzik çaldı, fırıncı kamyonetini taşlı yollarda sürdürdü ve Ginger ile Jeremy ilgisizce pencereden dışarıyı izlediler. Buralardaki çiftlikler büyük, kuru ve aralıklıydı, topraklar mahsül büyötmektense hayvan otlatmak için kullanılıyordu. Kamyonet bir yol kavşağına yaklaştığında fırıncı yoğun, uzun kozalaklı ağaçların olduğu bir yere döndü ve kendimizi ağaçların aralarında bulduk. Kozalaklar o kadar çoktu ki güneşi kapatıyorlardı. Yol karanlıklaştı, daraldı,

taşlar arttı ve virajlar çoğaldı. Etrafta başka hiçbir fani yoktu, ne bir çit, ne bir kapı ne de görünen herhangi bir sınır vardı.

“Vay canına,” dedi Jeremy arkadaki penceresinden bakarken. “Buralarda böyle bir yer olduğunu hiç bilmiyordum. Neredeyiz?”

“Sadece kendisine ait bir dünyada,” dedi fırıncı, yuvarlak yüzü parlıyordu. Fırıncının şimdi girdiği yol öylesine dar ve yeşildi ki ormanın kendi sırrı gibi görünüyordu.

Ginger neşeyle güldü. “O da neydi? İstikamette, direkt ormanın içine, sola dönün mü yazıyordu?”

Pasaj neredeyse tünel gibiydi, fırıncı sonuna geldiğinde kamyoneti yavaşlattı. “Törensiz ayı dağıtma zamanı geldi!” dedi ve arabanın kornasını üç defa çaldı.

“Ayıların mı var?” diye sordu Ginger, telaşlanmıştı ve fırıncı gülerek, “Artık yok,” dedi.

Önümüzdeki bir meydanı gösterdi. “Orada,” dedi, topraklak yanakları gururla parlıyordu. “Kulübe orada.”

Bir *Hütte*, derdik biz buna Wilhelm’le masallarımızda. Kütüklerden yapılan basit, tek katlı bir yapı, çatısı çimenlerin üzerinde büyüdükleri toprakla kapatılmıştı.

“Ulu Tanrım,” dedi Ginger Jeremy’yle birlikte kamp yerinin etrafında yürürken, “burası yirmi derece daha soğuk olmalı.” Ağaç dallarının arasından geçen rüzgâr uğulduyordu. Ginger Jeremy’ye gülümsedi. “Çok harika, değil mi?”

“Evet,” dedi Jeremy, “gerçekten öyle.”

Dürüst olacağım. Bu doğaüstü güzelliğe ben de tutuldum. Ama ondan da ileri gitti. Kendimi Almanya’nın ormanlarında buldum tekrar, çocukluğumda. Heyecanda sürüklendim, hem de dik durup tetikte olmam gerekirken.

Fırıncı kulübede pencereleri açıp sandalyeleri düzenlerken Jeremy ve Ginger ahşap direk ve kalasları arabadan indirdiler.

“Birkaç haftadır buraya gelmemiştim,” dedi fırıncı. “Frank Bailey gittiğinden beri.”

Ginger şaşırmış görünüyordu. “Frank Bailey de mi buraya geldi?”

“Ah, evet. O iyi bir çocuktur. Yeni ahşap zemini döşememe yardım etmişti.”

Ginger’la Jeremy arabadaki her şeyi indirip etrafa baktı. “Blix-köy’de her şey çok düzenli görünüyor,” dedi Ginger fırıncıya. “Bunu nasıl başarıyorsun?”

“Yardımcım var,” dedi fırıncı. “Haftada bir, bir beyefendi kendi kulübesinden gelip buranın icabına bakıyor.” Fırıncının mavi gözleri ışıldadı. “Kasabaya geldiği zaman da ben ona pastalarla ödeme yapıyorum.”

Bütün tahtalar yere serildiğinde fırıncı Ginger ile Jeremy’yi büyük bir çam kütüğü yığınınına yönlendirdi ve ikisine de birer balta verip büyük kütüklerin nasıl kesileceğini gösterdi. Komik bir görüntüydü, bu toparlak, melek gibi adam baltayı kütüklere her salladığında *Oof!* diye bir ses çıkarıyordu.

Deneme sırası Ginger’a geldiğinde, “Homurdanmamız mutlaka gerekli mi?” diye sordu.

“Kesinlikle,” dedi fırıncı Noel Babavari bir gülümsemeyle.

Fırıncı Ginger ile Jeremy’yi baltalarıyla yalnız bıraktı. İş hoşlarına gitmiş, hangisinin odun yığını daha büyük diye yarışmaya başlamışlardı.

Odun parçaları oraya buraya fırlıyor, dakikalar hızla akıyordu. Jeremy ile Ginger zevkle baltalarını sallıyor, kütüklerin yığını küçülüp kesilen odunların yığını büyüdükçe onlar da birbirlerine yaklaşıyorlardı. Hızlandılar, şakalaştılar, oflayıp pofladılar ve sonunda ikisinin de baltaları birbirlerine çok yaklaşıncı Jeremy’nin kulağına bağırmaya başladım... ama o yarışmasına öyle dalmıştı ki beni duymadı.

“Dikkat!” diye bağırdı bir ses. “Dikkatli olun!”

Ellerini havluya silerek gelen fırıncıyı görünce rahatladım. “*Hallâ! Hallâ!*” diye bağırdı. “Ah, benim genç dostlarım, vahşi baltalarınızla beni korkutuyorsunuz!” Nefesini toparlamak için derin nefesler aldı ve memnuniyetle ortaya konan işe baktı. “Nasıl bir odun yığını yapmışsınız öyle!”

Tişörtleri nemlenmiş, yüzleri terden yapış yapış olmuş Jeremy ile Ginger dikilip soluklandılar. Tehlikenin geçtiğinden artık ben de emindim. Fırıncının parlayan gözleri odun yığınının Jeremy ile Ginger’a döndü. “Beni utandırdınız. Sizin burada yaptığınızı yapmam tam bir günümü alırdı.”

Hoş bir andı, kesilmiş odun, ağaçların arasından geçen rüzgâr ve uzaklarda görünmeyen bir derenin su sesleriyle birlikte iltifatlar da havada uçuyordu.

“Evet, evet,” dedi fırıncı odun yığına bakarak. “Çok etkileyici.”

“Aslında,” dedi Ginger, “dikkatli bakarsan benim yığınının onunkinden daha etkileyici olduğunu görebilirsin.”

“Senin baltan daha keskindi,” dedi Jeremy gülerek ve Ginger da cevabını hiç bekletmedi “Senin odunların daha yumuşaktı.”

Fırıncı neşeyle güldü. “Şimdi tek ihtiyacımız kütükleri dizeceğimiz bir kasa ve onu da yakında yapacağız. Ama önce iştahınız yerindedir herhalde. Öyleyse çok şanslısınız.”

Birlikte kulübeye girdiler, içerisi temiz ve samimiydi; sade, el yapımı mobilyalar –bir masa, iki sandalye ve bir yatak– ve dairesel, taştan bir şöminenin etrafına düzenlenmiş basit bir mutfak vardı.

“Vay canınanısı,” dedi Ginger, kendisi ve dünyanın her yerindeki dilbilimciler için yeni bir terimdi. Gözleri odada gezindi. “Bir adam burada yaşayabilir.” Sırıttı. “Bir kadın da.”

“Evet, evet,” dedi fırıncı. “Pastaneyi bırakıp emeklilik hayatımı burada yaşamayı çok istiyorum.” Jeremy’nin odanın ortasındaki devasa fırında gezinen bakışlarını takip etti. “Odun yanıyor içinde,” dedi, “kimileri bunu zor bulabilir ama İsveçli bir fırıncı asla.” Omuzlarını silkti. “Fırınlarla birbirimizi her zaman anlamışızdır.”

Kulübenin arka kapısı gölgeli bir meydana çıkıyordu, fırıncının üzerini pastalar, meyveler, etler ve peynirlerle donattığı bir masa meydanın ortasına koyulmuştu. Küçük bir sürahide lavanta sapsarı, başka bir sürahide de koyu bir meyve suyu vardı.

Fırıncı şatafatlı masasından Jeremy ile Ginger’a dönünce gözleri gururlu bir memnuniyetle parladı.

“Hoşunuza gitti mi?” diye sordu.

“Hoşumuza gitmekten çok daha fazlası,” dedi Ginger hemen, Jeremy de gülümsüyordu.

Fırıncı kafasını salladı. “Biliyorsunuz, günlerimiz birbirinin aynısı artık. Bugünü unutamayacağınız bir gün haline getirmek istedim.” Yüzünü geniş bir gülümseme kapladı ve o an gerçekten

Noel Baba gibi görünüyordu. Masa öyle lezzetli görünüyordu ki Jeremy ile Ginger lezzetleri birbiri ardına tadarken gözlerini kaçırarak zorunda kaldım.

Fırıncı da yemeğe dalmıştı.

“O da ne?” diye sordu Ginger birden doğrulup.

Fırıncı sesin geldiği yöne doğru tedbirli şekilde baktı ama anında rahatladı. “Muhtelemen bir dal düşmüştür,” dedi. “Ölü dallar güçsüzleşiyor ve rüzgâr esince...” Bir parça ekmek kopardı, üzerine tereyağı sürdü ve burada birkaç defa ayı, bir defa da dağ aslanı gördüğünden bahsetti.

“Burada olmamaları gerek,” dedi, “ama buradalar. Ormancılar onlar için uzak mesafeye dağılmışlar diyor. Tabii ben de uzun mesafeye dağılmış bir canlı sayılırım.”

“Sahi sen neden buraya *geldin*?” diye sordu Jeremy. Dünyanın en lezzetli görünen etini tereyağı ekmeğin üstüne koydu.

Fırıncı soruyu düşündü. “Malmö’de yaşayan bir çocukken hep kendi fırınıma sahip olmayı ve Amerika’da yaşamayı düşlemiştim.”

Ginger çileği kaymağa daldırdı ve Malmö’nün nerede olduğunu sordu.

“İsveç’te,” dedi fırıncı. “En güneyinde. Çok hareketli bir şehirdi! Gemiler yapar, ringa balıkları yakalardık, kendimize ait bir tren istasyonumuz bile vardı. Sonra büyüdüm ve... romantik açıdan hayal kırıklığına uğradım.” Gülümsedi. “Hayal etmeniz biraz zor sanırım, o zamanlar çok gençtim.” Meyve suyundan bir yudum aldı. “Sonra da ayrılık zamanımın geldiğini fark ettim.”

“Özlüyor musun?” dedi Ginger. “İsveç’i yani.”

“Ara sıra, canım kızım. Ama her geçen gün azalıyor.” Kulübeye ve ormana doğru baktı. “Burası güzel.” Sonra, birden ifadesi

sertleşti. “Ama şunu söylemeliyim. Buranın âdetlerinin beni hayal kırıklığına uğrattığı zamanlar oluyor. Polisin bulamadığı ve kaçak olarak tanımladığı gençler falan. İsveç’te otoriteler böyle durumlarda asla duramaz ama burada...” Konuyu dağıtmak için elini salladı ve meyve suyundan içti. “Ve kasabadaki insanların size karşı olan tavrı.” Gülümseyip göz kırptı. “Ve size iş verdiğimi bilseler bana karşı olacak tavırları.”

“O konuda bir sıkıntı yok,” dedi Jeremy. “Bu sabah beni kimse görmedi, babama da Ginger’la bir şeyler yapacağımı söyledim.”

Ginger bir parça peynirin üzerine et koydu. “Ben de büyük-babama öyle dedim.”

“Sağolun.” Fırıncı kafasını salladı. “Böyle önlemler almamız çok utanç verici ama yaşadığımız kasabada olması gereken bu.”

“Evet, şey,” dedi Ginger, “günü gelince ben başka bir yere taşınacağım.” Gülümsedi ve Jeremy’ye baktı. “Çok, çok uzaklarda bir yere.”

Kuşların şakıması ve ağaçların arasında uğuldayan rüzgâr dışında ortam yine sessizleşti.

Son lokmasını ağzına attıktan sonra Jeremy arkaya yaslandı ve “Her şey çok lezzetliydi,” dedi.

“Ama yemek daha bitmedi!” dedi fırıncı. Kulübeye gidip bir demlik kahve, teneke bardaklar ile ahududu ve limon kekleriyle geri döndü. Jeremy ve Ginger’ın gözlerindeki mutluluğu anlıyordum. Ben de bir hayaletin olabileceği kadar mutluydum.

Ginger, kahvesini yudumlarken tepsinin üzerinde duran birkaç sayfa kâğıdı ve kalemi fark etti.

“Bu ne?” diye sordu. “Bir mektup mu yazıyorsun?”

Fırıncı gülümsedi. “Çok, çok uzaklara gitmekten bahsedince çocukken yaptığım, kendimi iyi hissettiren bir şey aklıma geldi,” dedi ve gençken ailesine ya da okuldaki arkadaşlarına kızdığı zaman Amerika’ya gelmek istediğini ve oturup ailesine gitmiş gibi mektup yazdığını anlattı. “Bazen Atlantik’in üzerindeki bir gemideymiş gibi, bazen de çoktan Amerika’ya gelmiş New York’ta gazete satıyormuş gibi yazardım. Mektubu imzalar, dikkatle katlar, adresi yazıp yollamaya hazır hale getirirdim ve bu bana kendimi her zaman iyi hissettirirdi. Sanki veda mektubum her şeyi öngörürdü ve benim kaderim haline getirirdi.”

Jeremy mektupları ne yaptığını sordu.

“Ah, çekmecelere, kitapların altına falan koyardım. Annem bir tanesini bulmuştu bir kere, tabii çok üzülmüştü.” Çocuklara göz kırptı. “Ondan sonra daha iyi saklamaya başladım.”

Bir süre sonra Ginger, “Ben de bir tane deneyebilir miyim?” diye sordu.

Fırıncı onaylarcasına omuz silkti. “Elbette, eğer istersen. Ama gerek yok. Bu benim sadece işe yarar bulduğum bir taktikti, şey düşünürdüm...”

Ginger ve Jeremy birer kâğıt ve zarf aldılar, Ginger’ınki kareydi ve büyükbabasına hitap etti, Jeremy’ninki uzun dikdörtgendi, o da babasına hitap etti. Fırıncı masayı toplarken çocuklar mektuplarını yazdı. Ginger’ınki çabuk bitmişti. Jeremy daha çok zaman harcadı, bitirdiğinde mektubunu katlayıp zarfın içine koydu.

“Pekâlâ,” dedi fırıncı. “Yardımcı oldu mu? Neler yazdık bakalım?”

Ginger kendi kâğıdını kaldırdı ve okumaya başladı: “Selam, büyükbaba. Jeremy’yle birlikte şehir dışına giden bir trene bindik. Tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyorum ama uzaklardayım

ve hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim.” Bal rengi gözleri bunları okurken parladı ve bitirdiğinde Jeremy’den Sten Blix’e döndü. “Haklısın. Sahiden insana kapıdan bir adım atmışsın gibi hissettiriyor.”

Jeremy’ye döndü. “Sen neler yazdın?”

Omuzlarını silkti. “Pek bir şey yazmadım.”

“Haydi ama Jeremy Jeremy! Hiç adil değil! Öt bakalım.”

Utanmış gibi yapıp önüne baktı. “Babama kasabada pek fazla kişiyi özlemediğimi ama bazılarını özlediğimi ve en çok da onun burnumda tüttüğünü söyledim.”

“Ahh, sen çok iyi kalplisin, Jeremy,” dedi Ginger. “Nerede olduğunu söyledin mi?”

“Arizona.”

Ginger abartılı bir gülüş patlattı. “Arizona mı? Neden Arizona?”

Jeremy omuz silkti. “Büyük Kanyon’u görmek istemişimdir hep.”

Bu sıcak anda, uzaklarda yine bir kırılma sesi duyduk, herkes tekrar ormana bakıp bekledi. Sonra başka bir ses gelmedi.

“Ayı olmasın da,” dedi Ginger.

Fırıncının kahkahası neşeliydi. “Annesiyle yavrusunun arasına girmedikçe aylar bile insanları rahat bırakır.”

Ginger sıırttı. “Bu benim değişmez kuralımdır: Asla ayıyla yavrusunun arasına girme.”

“Benim kuralımsa: Bir Ginger’la çizburgerinin arasına girme,” dedi Jeremy. Güldü ve fırıncıya döndü. “Onu çizburger yerken görmen gerek. Hayatındaki en etçil insan olup çıkıyor.”

Size şunu söyleyeyim, sahiden de hoş bir görüntüydü: bir kız, bir oğlan ve Aziz Nicholas’a benzeyen bir fırıncı neşeyle oturuyorlardı.

Yemekten sonra kütük sandığını yapmaya koyuldular, iş kolay ilerledi çünkü fırıncı gerekli tahtaları çoktan kesip düzenlemişti. “Hoşuma gitti,” dedi Jeremy. “Böyle bir şeyleri monte etmek.”

“Başarının yüzde yetmişi planlamaktır. Yüzde yirmi beşi işi yerine getirmek. Ve yüzde beşi de yıldızların yardımı,” dedi fırına gülümseyerek.

Öğleden sonraya kadar sandığı bitirdiler ve Jeremy ile Ginger’ın kestiği odunlarla içini doldurdular. Jeremy beşiğe yaslandı ve çam kokulu havayı derince içine çekti.

“Sağolun,” dedi fırıncıya. “Her şey çok eğlenceliydi.”

Yanında duran, cildi terden nemlenmiş Ginger da, “Evet, hatta gerçekten iş yaptığımızı düşünürsek.” Fırıncıya döndü. “Sırada ne var?”

“İş kalmadı. Artık dinlenip keyifli vakit geçirme zamanı.” Uzakta bir yere işaret etti. “Tepenin sırtındaki yıldırım çarpmış çam ağacını görüyor musunuz? Onun arkasında yüzmek için harika bir göl var. Siz gidin, ben de arkanızdan geliyorum.” Özür dilercesine kafasını salladı. “Ben yüzmüyorum.”

“Sevmiyor musun yoksa yüzmeye bilmiyor musun?” diye sordu Ginger.

“Bilmiyorum. Ama siz ikiniz de yüzebiliyorsunuz, değil mi?”

“Ah, evet,” dedi Ginger. “Balık gibi yüzeriz biz.”

Göl de, fırıncının bölgesindeki her şey gibi uysal ve renkliydi. İri bir kaya parçası gökyüzüne kadar uzuyor, suyun üzerinden sarkıyordu, Jeremy ve Ginger kayanın iki tarafında mayolarını giydiler. Göle ilk Ginger atladı, çabucak yüzeye çıktı ve “Pekâlâ. Pek de sıcak değilmiş,” dedi.

Ama hemen yakında birbirlerine su atmaya, suyu tekmelemeye ve nerede dibe degebildiklerini söylemeye başladılar. Hafif rüzgâr ağaçların arasında eserken benim aklım da boşlukta dolaşmaya başladı. Kısa bir süre sonra, Jeremy’yi gölün en derin bölümünün üzerinden sarkan büyük kayaya bakan Ginger’ı incelerken gördüm.

“Aklından bile geçirme,” dedi Jeremy.

“Geçiriyorum, tamam mı?” dedi Ginger. “Oradan atlasam bana ne verirsin?”

“Bilmem, Rakipsiz Aptallık Ödülü olabilir mi?”

Ginger güldü. “Tam da almak istediğim ödül bu.”

“Harika. Tabii ödülü alırken ölebilirsin.”

Ginger üzerinden sular aka aka sudan çıktı ve benim kadim kalbim onun kayaya tırmanmasını izlerken iyice gerildi. Kayanın üzerine çıktığında bir yengeç kadar küçük görünüyordu. Dikkatle dikildi ve aşağıya baktı.

“Pekâlâ,” dedi. “Konu şu ki buradan aşağısı çok farklı görünüyor.”

“Atlama,” dedi Jeremy. “Bir şey anlamsız ve tehlikeli diye onu yapmak zorunda değilsin.”

Bu öneri kendi duygularımın yansıması oldu ama Ginger yanıt vermedi. Hatta, aşağı baktıkça amacına olan odaklanması içinde büyüyor gibiydi.

Jeremy! diye bağırdım. *Onu durdurmalısın!*

“Ginger, cidden. Oradan atlamayı aklından bile geçirme.”

Gülümsemesi donmuştu ama sözcükleri gösteriş doluydu. “Ah, aklımdan geçiriyorum, tamam mı?”

Jeremy orta yolu bulmaya çalıştı. “Bak, Ginger, illa atlayacağım diyorsan en azından dalma. Sadece atla. Aptallık Ödülü’nü yine de alacaksın.”

Ginger uca sokulup aşağı baktı. Derin bir nefes aldı, hafifçe ileri doğru eğildi ama atlamadı. Korku ve kararlılık arasında bir yerlerde donmuş halde durdu.

Yardım et ona, Jeremy. Geri adım atсын.

“Ginger, beni dinle. Haydi aşağı in. Böyle bir işe kalkıştığın için bile sana Aptallık Ödülü’nü vereceğim. Atlayıp bir kayaya çarparsan pelten çıkabilir, bu ölmekten bile daha kötü.”

Jeremy’nin dedikleri Ginger’da tam tersi etki yarattı. Ginger o kadar uçta duruyordu ki hızlı bir rüzgâr onu aşağı gönderebilirdi. Aşağı baktı, baktı, baktı, kımıldamadı, dimdik durdu, baktı, baktı... ve kafasını eğdi, ellerini kaldırdı ve –*mein Gott!*– başaşağı kendisini hızla yutan suya atladı.

Bir anlığına dünyanın kalbi atmayı bıraktı.

Sonra, birden, Ginger’ın kafası yüzeye çıktı ve sıkıca kapalı yüzü coşkulu bir kahkahayla açıldı. “Ha!” dedi gülerek ve Jeremy’ye su sıçratarak. “Aptallık Ödülü benimdir!”

Jeremy rahatlama hissiyle gülmeye başladı. “Bunu senden daha çok hakeden kimseyi tanımıyorum.”

Böyledir işte: gençlik ve cezasız kalan dikkatsizliğin verdiği zevk.

Bir süre yüzüp suda oynadılar ve Ginger gölün uzak kıyısındaki kaygan bir tahtanın üzerinde yürümeye başladı. Tahtanın ucunda tek bir bacağının üstünde durdu, bir leylek gibi görünüyordu.

Kederli bir kumru hafif *huu-huu* sesi çıkarıyordu.

Ancak o hoş sessizlik anında Jeremy'nin ortalıkta olmadığını fark ettim.

“Geronimo!” diye bağırdı yukarıdan Jeremy ve Ginger pozisyonunu bozup kafasını kaldırdı, Jeremy kayanın tepesinden atladı, dizlerini göğsüne çekti ve şiddetli bir *güm* sesiyle suya atladı. Ginger kafasını devasa sıçrama yönünde çevirdi.

Jeremy hem mutluluk hem de şaşkınlıkla kafasını çıkardı.

“Acıtmış olmalı,” dedi Ginger.

“Olumlu,” dedi Jeremy. “Kesinlikle acıttı.”

Ellerini yüzüne götürdü, bu küçük kulübün bir üyesi olmaktan çok mutlu görünüyordu.

Tahtanın üzerinde oturan Ginger, “Bu epey iyi bir Jeremoşehir gösterisiydi,” dedi.

Normalde, böyle bir iltifat Jeremy'nin yüzünün kızarmasına neden olurdu ama bugün normal bir gün değildi. Jeremy sadece mutlulukla gülümsedi.

Ginger tahtadan kalktı, suya atladı ve Jeremy'ye yaklaştı. Yüzleri birbirlerine çok yakındı. “Ee,” dedi, “Jeremoşehir’de hayat nasıl?”

“Güzel. Gerçekten güzel.”

Ginger koyu renkli gözleriyle Jeremy'yi inceliyordu. “Potansiyelin olduğunu söylemiştim,” diye fısıldadı ve Jeremy daha cevap veremeden öpüştiler.

Evet. Aynen öyle, daha Jeremy'yi uyaramadan ve dikkatini dağıtamadan öpüştiler.

Ve, gariptir ki Jeremy adına mutluydum, hatta Ginger adına mutluydum, bu ne demek oluyordu? Ben, kadim ve muhterem Jacob Grimm, hayatının odağına gerçekleri ve mantığı koyan ben, gençlerin öpücüğünün gücüne, mantıksızlığa ya da büyülenmeye

mi inanıyordum? Hayır. Kendime böyle söyledim. *Nein, nee, nō.* Bu daha basit bir şeydi. Onlar mutlu olduğu için mutluydum.

Ginger'ın kahkahası o kadar neşeliydi ki müzikal bir havası var gibiydi. "İşte," dedi. "Bunu da aradan çıkardık." Sonra, birkaç dakika sonra, "Seni bilmem ama ben donuyorum ve buradan gitmem gerek," dedi.

Havlılarını güneşli bir kayaya yerleştirdiler ve yan yana oturdular.

"Biliyor musun, Jeremy Jeremy, sen sadece geceyi birlikte geçirdiğim ve üzerimde sadece havluyla sarıldığım tek çocuk değil, bir gölde öptüğüm tek çocuksun aynı zamanda." Yanına yaklaştı. "Kişisel tarih kitabımdaki bazı anahtar kategorilere yerleştin."

"Ayrıca sana çok istenen Rakipsiz Aptallık Ödülü'nü veren ilk kişi de benim."

Ginger hafifçe güldü.

Ağaçların arasından esen rüzgâr hafif bir uğultu yapıyordu.

"Burayı çok sevdim," dedi Ginger.

"Ben de."

"Sanki, nasıl yaptığımızı bilmiyordum ama Çok, Çok Uzaklara giden gizli pasajı bulduk."

Bu saf ve samimi durumda ne kadar zaman geçti tam olarak söyleyemem ama böyle bir mutluluğun doğası yalnızca öz olma-sıyla eşleştirilebilir.

Hülyalarını ani bir kırıma sesi bozdu. Ginger ile Jeremy birden döndü ve gelenin sadece fırıncı olduğunu görünce rahatladılar.

"*Hallâ!*" dedi adam yaklaşırken ve nefesini toplamak için duraksadı. "Huh." Hırıltıyla bir kahkaha attı. "Bu tepe de yıllar geçtikçe dikleşiyor."

Ama sonra tekrar gülümsemeye başladı. Sepetini yere koydu, ayakkabılarını çıkardı, pantolonunun paçalarını sıvayıp ayaklarını suya soktu. “Ha!” dedi ve mavi gözleri parladı. “Bu su İsveç’ten mi geliyor yahu, çok soğuk.”

Ayaklarını bir havluyla kuruladı ve sepetinden iskambil kâğıdı ile kraker, fındık ve küçük, tuzlanmış balık çıkardı. “İşte,” dedi, “biraz yiyin sonra ben size İsveç’te oynanan bir kart oyunu öğreteceğim.”

Önümüzdeki samimi saatlerde kart oynadılar, güldüler ve lezzetli abur cuburları yediler. Fırıncının mutluluğuna yardımcıları da katılıyordu. Kahkahası duyulmadan geçen dakikalar nadirdi. Ginger’la Jeremy getirdiği balıkları sevseler de favorileri krakerler oldu ama onları kim suçlayabilirdi ki? Daha o sabah fırınlanmışlardı.

Kimse fırıncıdan daha mutlu görünmüyordu, kart oyununda kazanınca memnun oluyordu ama başkası kazanınca memnuniyeti daha da artıyordu.

“Tanrım, Tanrım,” diyordu kaybettğinde. “İyi ki parasına oynamıyoruz. Dünün de yarının da kazancını kaybederdim!”

Ginger oyunların arasında kartları karıyor, Jeremy de bulutları izliyordu, fırıncı sepetinin yanma gitti ve daha önceden de kullandığı termosunu çıkardı, içinde ne olduğunu herkes biliyordu.

“Meyve suyu mu?” diye sordu Ginger ve fırıncı kafasını sallayınca gülümsedi. “Harika! O kadar susamıştım ki göldeki suyu içmeye gidecektim.”

Fırıncı kapağı açarken duraksadı. “Size tuhaf bir şey anlatacağım. Bu sabah ne düşünüyordum, biliyor musunuz? Rumpelstiltskin. Garip bir masal, değil mi? Bir anlaşma yapmasına ve sonuna kadar sözünü tutmasına rağmen yine de kötü karakter o. Kıza, ilk doğan

çocuğu karşılığında hasırdan nasıl altın örüleceğini öğretti ama kadın kraliçe olup da çocuğunu doğurduğunda bebeğini vermedi.”

Ginger hâlâ meyve suyuna bakıyordu. “Herhalde,” dedi. “Hangi anne verir ki?”

“Evet, evet, haklısın, canım kızım.” Ginger kapağı tam açacakken yine durdu. Ginger’ın hayal kırıklığını hissedebiliyordum. “Ama kraliçenin başka bir çocuğu olabilirdi,” dedi. “Zavallı Rumpelstiltskin’inse olamazdı. Küçük ve tuhaftı. Herkes onu hor görüyordu. Belki de tek arkadaşlık şansı büyütebileceği çocukla olabilirdi.” Bunları söylerken ağaçlara bakıyordu ama mavi gözlerini şimdi Ginger ve Jeremy’ye çevirdi. “Siz ne düşünüyorsunuz?”

Fikirleri akla mantığa sığmıyordu. “Rumpelstiltskin açgözlülükle dolu bir hikâyeydi, küçük cüceden daha açgözlü biri yoktu, çılgınlık attığında ve kendini ikiye böldüğünde tabii ki de memnun olmuştuk. Ama tamamen fark etmediğim bir şey vardı: fırıncının gözlerindeki ani ciddiyet. Ne Jeremy ne de Ginger bunu fark etti.

“Size ne düşündüğümü söyleyeyim,” dedi Ginger hâlâ fırıncının elindeki termosu bakarak. “O meyve suyundan bize vermezsen artık çılgın atacağımı düşünüyorum.”

Fırıncı bir kahkaha patlattı. “Evet, evet, elbette. Ev sahibi olarak görevlerimi unutmuşum.” Resmi bir şekilde çocuklara kafa salladı. “Size hizmet etmeme izin verin.”

İki teneke bardağı açık pembe renkli meyve suyuyla doldurup Ginger ve Jeremy’ye uzattı. Ginger hemen kendininkinin tadına baktı. “Vay canına,” dedi ve birkaç yudum daha aldı. “Bunun içinde çilekten başka ne var?”

Fırıncı mütevazı bir şekilde omuz silkti ve kendi bardağına da meyve suyundan döktü. “Birkaç meyve ve soya sütü.”

“Bunları satmalısın,” dedi Jeremy yudumlarının arasında.

“Ne ismini vermeliyim peki?” dedi fırıncı gülerek ve çocukların içmelerini izleyerek. “Hem hiçbir zaman aynı şekilde yapamıyorum.”

“Blix İksiri!” dedi Ginger ve Jeremy güldü ama kahkahasında garip bir kalınlık vardı. “Bu güzel bir isim,” derken kelimeler ağzından tuhaf ve uzun bir şekilde çıktı. Bu Ginger’ı güldürdü ama onun da gülüşünde bir tuhaflık vardı: “Sesin garip çıkıyor,” derken onun da kelimeleri kalın ve buğuluydu, ne dediği zor anlaşıldı.

Aniden içimi bir korku kapladı. Aniden ama çok geç.

Fırıncıya döndüm, gülüşü tatlı bir baba gülüşü gibiydi. “Şimdi, canım çocuklarım,” diye mırıldandı. “Şimdi uyuyun bakalım. Rahatlayın ve uyuyun, uyuyun, uyuyun.”

Jeremy havlusuna oturdu. Yere kıvrıldı. Gözlerini kapadı.

Hemen yanına gittim. *Dinle beni*, diye haykırdım. *Jeremy, dinle beni!*

Jeremy’nin gözkapakları açıldı, sonra tekrar kapandı. Bir daha da açılmadı.

Ginger Jeremy’ye baktı ve elleriyle kulaklarını kapadı, duymak istemediği sesleri engellemeye çalışıyor gibiydi. “Ne...” demeye çalıştı, fırıncıya döndü, sesi kısılmıştı. Ellerini dua edermişçesine gözlerine götürdü ama kısa bir süre sonra elleri düştü.

O da yere yığıldı. Onun da gözleri kapandı.

Şimdi fırıncı işleri düzenliyordu. Kendi bardağındaki meyve suyunu yere döktü. Tabakları, bardakları ve kartları düzenli şekilde sepetine yerleştirdi. Havluları topladı. Önce yerde kımıldamayan iki gence, sonra göle baktı.

Yumuşak bir ses tonuyla şöyle dedi: “*Sa börjar det igen.*”

Hemen tercüme ettim: *Böylece başka bir an daha geldi.*

Bu kelimeler, ve fırıncının bunları söylerkenki sakinliği beni dehşete düşürdü. *Nein!* diye haykırdım. *Nein! Nein! Nein!* Ama tabii ki kimse duymadı.

Buna inanmamaya devam edemezdim.

Fırıncıydı.

Kıbar, neşeli, Aziz Nicholasvari fırıncı.

Kötü özellikleri olmayan kötü adam.

Olayların Bulucusu.

Bir süre sonra, bir dalın kırılma sesini duydum ve karanlık ormanda somutlaşan bir adamı gördüm; ağır adımlarla yürüyordu, uzun saçını arkasında toplamış, yaşı anlaşılmayan bir adam. Ne fırıncı ona selam verdi ne de o fırıncıya. Onlarıntaki saptanmış kuralları olan bir davranıştı, bir ritüel gibi. Yüzünde hiçbir ifade olmayan adam fırıncıya bir sigara ve kibrit uzattı. Fırıncı sigarayı ciğerlerine çekti ve bir süre sonra sakallı dudaklarından dumanı üfledi. Aziz Nicholas'ı sigara içerken hayal edin, o zaman bu korku dolu anda neler hissettiğimi anlayacaksınız.

Masallarda, kötüler masumların canına okur –kadınlar gözlerimizin önünde katledilir, çocuklar yenilip yutulur– ama sonunda adalet yerini bulur ve masumların vücutları bir araya getirilip hayata geri döndürülürler. Masumiyet ödüllendirilir, zulüm cezalandırılır. Ve

başka bir şey daha vardır, sayfalardaki kelimeler ve bildiğimiz dünya arasındaki eleştirel mesafe. Şimdi, uzun saçlı adamın Jeremy ile Ginger'ın bedenlerini Yeşil Fırın Pastanesi kamyonetine yüklediğini, onları iplerle bağlayıp üzerlerini battaniyeyle kapatmasını izlerken berbat bir değişiklik olacağını biliyordum.

Küçük ama eleştirel mesafenin arası kapatılmıştı.

Korku günlük yaşantımıza kaçmıştı.

Battaniyelerin altında nefes alıyorlardı –Ginger ve Jeremy nefes alıyordu– ama her nefesin arasında korkutucu bir durgunluk uzanıyordu.

Fırıncı sigarasını bitirdi ve uzun saçlı adamla birlikte kulübeye girip, pencereleri kapatıp kulübenin kapısını kilitlediler. Fırıncı son kez etrafına baktı.

Ginger ile Jeremy'nin orada olduğuna dair en ufak bir ipucu kalmamıştı.

Uzun saçlı adam ayakta dikildi ve bekledi.

Fırıncı kamyonete geri gidip Ginger ile Jeremy'nin yüzlerine bakmak için battaniyeleri kaldırdı. “Ah, zavallı çocuklar,” diye fısıldadı. “Bu nasıl bir çiledir böyle? Ama merak etmeyin. Yakında hepsi bitecek.”

Battaniyeleri tekrar yüzlerinin üstüne örttü.

Fırıncı uzun saçlı adama döndü ve kafasıyla işaret etti. Adam sessizce geldiği ormana geri döndü.

Yabancıнын dudaklarından tek bir kelime dahi çıkmadı. Fırıncı da ona bir kelime bile söylemedi. Korkunç işleri tamamen sessizlikle yürütüldü.

Fırıncıyla birlikte kamyonete bindim. Ormandan ayrılırken de İsveç müziğini dinledi ve sonunda otobana dönünce bu pastoral melodiyi mırıldandı.

Bir hayalet delirebilir miydi? Kamyonetin arkasında oradan oraya uçuyordum, elimden Jeremy ve Ginger'ın nefeslerini dinlemekten başka bir şey gelmiyordu. Onların bir nefesini duyduğumda diğerini beklerken içimdeki korku tekrar büyüyordu. Karanlık ve eski anılarım tazeleniyordu; canım yeğenimi de böyle izlerdim, nefesleri bitene kadar her nefesini dinlerdim.

Fırıncı kamyonetini kasabanın en sonunda benzin almak ve tozları temizlemek için durdurdu.

“*Hallå,*” diye bağırdı kasabanın manavı Lemmy Whittle'a. “Yaşamak için harika bir gün, değil mi?”

Manavın kulağına eğildim. *Birilerini ara!* diye bağırdım. *Bir şeyler yap! Bu adamın kamyonetinde ilaçla uyutulmuş, bağlanmış ve muhtemelen ölecek olan iki çocuk var!*

“Kesinlikle,” dedi manav fırıncıya, “ama yarın çok sıcak olacağını söylüyorlar.” Elleriyle kamyoneti gösterdi. “Orada hiç prens pastası saklamıyorsun, değil mi Sten?”

Fırıncı güldü. “Hayır, hayır Lemmy, bugün değil. Ama birkaç hafta bekle, yeşil dumanı göreceğinden eminim.”

Manav gülümsedi ve kafasını salladı. “Tamam o zaman. Dört gözle bekliyorum.”

Sonra fırıncı da manav da sıradan bir günün sıradan bir anında yapacakları gibi kendi işlerine döndüler. Kötülükler de bizim aramızda böyle mi dolaşıyor? Sıradan olayların ve rutinlerin paçalarında ve ceplerinde mi taşıyor?

Fırıncı benzinciden çıkıp Ana Cadd'e'ye yöneldi. Erken bir pazar akşamıydı; cadde sessizdi. Kamyonet karanlık pastanenin yanından geçti ve –o da neydi?– kafenin yanında durdu. Fırıncı arkadaki üstü kapalı bedenlere baktı –hâlâ kesik kesik nefes almaları haricinde hareketsizdiler– sonra, arabanın kapısını kilitlemeden Elbow'un Kafesi'ne girdi.

İçeri girince fırıncı kasabalıların selamlarını aldı. Tezgâhın üzerindeki pazar gazetesini aldı, etrafına baktı ve odanın ortasındaki masaya gidip gazetesini açıp okumaya başladı.

Jenny Applegarth masaya bir bardak buzlu su koydu. “Bu küçük sürprizi neye borçluyuz?” diye sordu fırıncıya.

Fırıncının mavi gözleri parladı. “Güzel bir pazara ve Elbow'un dana etli çöreklerine duyduğum hasrete.”

Jenny Applegarth mutfaya yürürken, *Dinleyin beni. Bu adam, o Olayların Bulucusu. Jenny Applegarth, dinleyin. Dinlemeniz gerek!*

Jenny, “Dana etli çörek,” dedi mutfağın penceresinden.

Fräulein Applegarth! dedim sesimi yükselterek. Gerçek anlamda bağıırıyordum. *Dinleyin! Dinlemeniz gerek!*

Buzla dolu bir bardağı aldı ve içine buzlu çay döktü.

Jeremy'nin babası elinde boş bir tepsi taşıyarak mutfak kapısından içeri girdi. Boşalmış masadan aldığı tabakları yıkamaya başladı.

Jeremy'nin başı dertte! diye bağırdım kulağına. *O ve Ginger'ın başları büyük belada!*

Masayı bezle sildi ve fırıncının masasının yanından geçerken kafasını sallayıp, “Nasılsın, Sten?” diye sordu.

“Hallâ, Bay Johnson,” diye yanıtladı fırıncı. “Seni böyle dışarıda görmek çok güzel.”

İndirdiği gazatesinin üzerindeki suratı yeni doğan güneş kadar rahatlatıcı görünüyordu.

“Dışarıda olmak güzel,” dedi Jeremy’nin babası ve odanın diğer ucundaki Jenny Applegarth’a baktı, Jenny karşılığında Jeremy’nin babasına gülümsedi.

“Peki oğlun nasıl?” diye sordu fırıncı. “Başını derde sokuyor mu hâlâ?”

“Ah, pek sokmuyor sanırım. Ama daha çok dışarı çıkmasını isterdim.”

Fırıncı kafasını salladı. “Yarışmanın hayal kırıklığı sanırım.”

“Onun da etkisi var, tabii ki,” dedi Jeremy’nin babası. “Ama şeyde olanlar da... senin evindeki.”

Fırıncı konuyu geçiştirircesine elini salladı. “Önemli bir şey değildi. Sadece şımartıldılar işte.”

“Evet, şey, keşke herkes senin kadar bağışlayıcı olabilse,” dedi Bay Johnson.

Jenny Applegarth fırıncının önüne bir parça dana etli çörek koyduğunda fırıncı gülümsedi ve “Sıradışı bir oğlun var, Bay Johnson. Çok zeki, çok zeki,” dedi. Çöreğinden bir parça kopardı. “Umarım bu kasaba onun buradan uzaklaşmasına sebep olmaz.”

Jeremy’nin yan masayı temizleyen babası birden durdu. “O ne demek?”

“Ah, daha önce böyle bir şeye tanık olmuştum.” Fırıncı yavaşça çatalındaki çöreğe üfledi. “Son zamanlarda da çok fazla kaçak var, biliyorsun.”

Jeremy’nin babası kaskatı kesildi. “Jeremy kaçmaz. Oyle biri değil o.”

“Haklı olduğundan eminim Bay Johnson. Ama, elbette”-Jenny Applegarth’a baktı- “kadınların ikna gücünü de hafife alamazsın.”

Bay Johnson hafifçe kızarak parmaklarını yanağına götürdü ama artık parmaklarını gezdireceği bir sakalı olmadığını fark etti. Yenilenmiş, endüstrinin temizliğine uymuştu.

Kamyonete geri gittim ve üstü kapalı bedenlere yaklaştım.

Jeremy, beni duyabiliyor musun? Orada mısın? Dinle beni! Sesimi yükselttim. Uyan, Jeremy! Uyanmalı ve bağırmalısın!

En ufak bir hareket etmedi. Battaniye arada sırada kalkıp düşüyordu. Her nefes arasında geçen süre benim dayanabileceğimden daha uzundu.

Kafeyle kamyonet arasında, Jeremy ve Ginger’ın hayatta olduğundan emin olma ve onları kurtarmaya çalışma arasında sürekli gidip geldim. İki defa daha Jenny Applegarth, Bay Johnson ve hatta Elbow Adkins’m dikkatini çekmeye çalıştım.

Hiçbir şey olmadı.

Kimse beni duymadı.

Jenny Applegarth bir defa fırıncının masasında durdu ve gülümseyerek adama baktı. “Ee, Sten, bana prens pastalarının sırrını söyleyebilir misin?”

Fırıncı şaşırılmış görünüyordu. “Sırrı derken ne demek istiyorsun?”

Jenny Applegarth gülümsedi. “Her defasında nasıl aynı şekilde bu kadar lezzetli yapılabiliyorsun onları?”

Fırıncı hemen neşeli haline döndü. “Ah, şey. Senin kadar güzel bir kadın bile onu benden alamaz. Yoksa sen de benim kendi prens pastalarımı benim kadar güzel yapmaya başlarsın!”

“Belki daha güzel yaparım!” dedi Jenny Applegarth gülümseyerek ve başka bir masaya yöneldi. En sonunda fırıncı hesabını

ödedi –yanında büyük bir bahşîş bıraktı– ve Jenny ile Jeremy’nin babasına el sallayarak kamyonetine ilerledi. Yerine oturunca arkasına hiç bakmadan, sadece kafeye garip ve tatminkâr bir bakış atarak yoluna devam etti.

Sonra, dudaklarını neredeyse hiç oynatmadan İsveççe şöyle dedi: “Prens pastasının sırrı, benim sevgili Jenny Applegarth’ım, doğru tarif, doğru malzeme ve doğru fırındır.”

Ana Cadde’de ilerleyip fırıncının evine döndük. Garajının içine girince arkasındaki kapıyı kapadı, ışıkları açtı ve işe koyuldu. Homurdanıp terlese de, şaşırtıcı bir etkinlikle çalıştı, kendisini duyabiliyorlarmış gibi Jeremy ve Ginger’la konuştu.

“İşte böyle,” diye fısıldadı Jeremy’yi bir el arabasına bindirip kapıdan geçirirken. “Kaderine bir adım daha yaklaştın.”

Fırını birkaç hafta önce kullandıkları spiral oluğun üzerinde durdu ve bu defa un çuvalı yerine Jeremy’yi oluğun ucuna koydu. “Kusura bakma, benim canım oğlum,” dedi. “Kusura bakma. Birkaç santim kaldı sadece.” Sonra, küçük bir homurdanmayla, “Git bakalım,” dedi.

Jeremy spiral oluktan aşağıdaki karanlık odaya indi.

Fırını da merdivenlerden Jeremy’yi takip etti ve aşağı gelince ışıkları açtı. Jeremy oluğun ucundaki yastıklı çekçeğin üstünde uzanıyordu. “Neredeyse oldu,” diye fısıldadı fırıncı. Jeremy’nin vücudunu çekçeğin üstüne iyice çekti ve arabayı büyük bir odaya götürdü. Tekerleklerin sesi büyük odada iyice duyuluyordu, ne kadar sefil ve korku dolu hissettiğimi size anlatamam.

“Çok uzaklara değil, canım oğlum,” diye fısıldadı fırıncı. “Hiç uzağa değil.”

Ama fırıncı Jeremy ve Ginger'ın temizleyip yerleştirdiği depolara giden iki kapıya gitmedi.

Jeremy'nin bakmak istediği üçüncü kapıya gitti.

Fırıncı kapıyı iteleyip açtı ve arabayı içeri götürdü. Oda önceden olduğu gibiydi, malzemeler düzenle raflarda duruyordu.

Daha sonra tanık olduğum şeye neredeyse inanamadım.

Fırıncı saklı bir düğmeye basarak bütün bir duvarın hareket etmesini sağladı. Evet, duvar gizli bir kapıydı, fırıncı arabayı kapının açıldığı odaya sürükledi. Duvar arkamızda kapandığında karanlık uçta dikiliyorduk.

Fırıncı arabayı karanlıkta sürdü. Hiçbir şey görmüyordum ama bir şey hissettim: birinin ya da bir şeyin varlığı, canlıydı, karanlıkta gizlenmiş sessizce bekliyordu.

Araba durdu. Metal bir çarpma sesi duydum. Fırıncı homurdandı, Jeremy'nin vücudu bir yatağa yerleştiriliyormuş gibi bir ses duydum.

“İşte böyle, canım oğlum,” diye fısıldadı fırıncı. “Uyu, yalnızca uyu.”

Araba tekrar harekete geçti, fırıncı zifiri karanlıkta yine hareket etmeye başladı.

Jeremy'yle kaldım. Hâlâ nefes alıyordu.

Odanın sessizliğinde başka bir şey daha nefes alıyordu, emindim bundan. Nefes alıyor ve bekliyordu. Jeremy'nin yanında kaldım, uyanırsa yanında olmak için ya da şeyi durursa...

Duvarın açılmasını tekrar duyana kadar kaç dakika geçti bilmiyordum. Fırıncıyı görmesem de kokusunu alabiliyordum. Her zaman şeker ve hamur gibi olan kokusu şimdi isli ve ekşiydi.

“Neredeyse geldik,” diye fısıldadı ve tekrar aynı sesleri duydum. “İşte böyle, canım kızım,” dedi kibarca. “Yumuşacık, değil mi?”

Karanlıkta, Jeremy ve Ginger’ı ayıran bir çeşit çit gibi bir şey olduğunu hissedebiliyordum. Ama ben içinden geçip, eğilip Ginger’ın da nefes almasını dinledim. O da hayattaydı. Zar zor hayattaydı belki ama yine de yaşıyordu.

Fıncı karanlıkta bir süre sessizce bekledi –ne düşündüğünü tahmin edemiyordum– sonra gitmeye başladı. Ya Jeremy ve Ginger’la kalacak ya da yardım için fıncıyı takip edecektim.

Kalmamam gerektiğini düşünsem de gidemedim.

Zifiri karanlıkta Jeremy ile Ginger’ın yanında kaldım, vücutlarının keskin metalik kokusunu içime çektim, onların ve karanlık-taki başka varlığın dudaklarındaki zayıf hava hareketini dinledim. Karanlıkta başka bir varlık daha vardı, bundan emindim.

En sonunda, büyük bir kaygıyla ne Jeremy’ye ne de Ginger’a ait olan nefesi dinlemeye gittim. Yavaş hareket ettim, hiçbir şey görmüyordum, sadece duymaya çalışıyordum. Kokunun bir insana ait olduğundan neredeyse emindim.

Kimliği bilinmeyen bir kişi.

Oturmuş dinliyordu.

Dinle, lütfen, dedim defalarca ama hiçbir yanıt yoktu.

Daha da yakınlaştım, bu varlığın etrafında dolanıyordum.

Sonra, yavaşça, bir erkek sesi fısıldadı.

“Kimse var mı?”

Sessizlik ve karanlık üst düzeydi.

“Kimse var mı?” dedi ses tekrar, bu defa daha yüksekti, sessizlikle yanıtlanınca bir iniltiye dönüştü. “Ah, hayır, hayır,” dedi ses,

ve onu uzun bir ağlama takip etti. En sonunda ağlama durdu ve bu zavallı yaratığın nefesi uykuya daldı.

O karanlıkta zaman dayanılmaz bir yavaşlıkta geçti. Her dakika-sında, alınan her nefeste acı çektim. Bir hayalet olarak zamanın esnek doğasına alışmıştım ve bunu sabırla karşılamayı öğrenmiştim ama burada, zifiri karanlıkta dakikaların baskılarım kaldıramıyor ve delireceğime inanıyordum. Beni ayakta tutan tek ses bir insan vücudunun hareketi oldu.

Jeremy'ydi bu. Önce kımıldadı, daha sonra inledi.

Acı çekiyordu ama hayattaydı.

Ve dinleyin! Ginger bir şeyler mırıldandı.

Uzun saniyeler geçti.

Sonra: "Sen misin?"

"Hı hı."

Sesleri kalın çıkıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Ginger. "Başım zonkluyor."

"Benim de. Burası çok karanlık, kendi elimi bile göremiyorum.

Neredeyiz? Burada başka biri var mı?"

Birden, karanlıkta başka bir ses daha duyuldu.

"Ben varım."

Ginger ve Jeremy irkildiler.

Birkaç sessiz dakika geçti.

Sonra ses, “Benim. Frank Bailey,” dedi.

“Neredeyiz?” diye sordu Jeremy karanlıkta. “Hem senin burada ne işin var? Meşhur bir aşçılık okuluna gideceğini sanıyordum.”

“Evet. Ben de öyle sanıyordum. Ama tek hatırladığım Bay Blix’le otobanda ilerlemek, onun tatlı patateslerini yemek ve sonra susayınca yanında getirdiği çilekli meyve suyunu içmekti. En son hatırladığım şey o. Uyandığımda buradaydım.”

“Burası neresi ama?” dedi Ginger. “Eski bir bomba sığınağı falan mı?”

“Daha çok parmaklıkları olan bir yeraltı motel odasına benziyor,” dedi Frank Bailey. “Işıklar açılınca görürsünüz.”

“Ne zaman açılacak?”

“Ne zaman açılırsa. Burada zaman kavramını yitiriyorsunuz.”

Bir iki dakika sessiz durdular. Sonra Jeremy, “Aynı şeyi bize de yaptı. Tuzlu krakerler falan yedik, sonra çilek suyunu içtik,” dedi.

“Burası o kadar da kötü değil,” dedi Frank Bailey. “Yemekler güzel. Hem sıcak su, sabun falan olan bir banyo da var. Yemekleri Sten getiriyor. Göreceğiniz tek insan o olacak.”

“Yani bizi ilaçla uyutup yeraltı otel odasına getiriyor... Amacı ne ki?”

“Emin değilim,” dedi Frank Bailey. Duraksadı ve sonra utanarak, “Arkadaşı olmamızı istiyor gibi geliyor bana,” dedi.

Ginger’in sesi endişeliydi. “Ne demek istiyorsun? Nasıl bir arkadaş?”

“Bilmiyorum. Belki de *arkadaş* doğru kelime değildir. Onunla takılmamızı istiyor.”

“Biraz ürkütücü geliyor kulağa,” dedi Ginger.

Frank Bailey’nin sesi kısıkty: “Pek ürkütücü demezdim ben. Değişiyor. Bazen iyi oluyor bazen kötü. Bazen onu hayal kırıklığına uğratmışsın gibi davranıyor ama nedenini anlamıyorsun. En azından bana böyle davranıyor.”

“İçeri girdiğinde tam olarak neler yaşıyor?” diye sordu Jeremy.

“Yemek, bazen de temiz kıyafet getiriyor. Sabahları getirdiklerini bırakıp gidiyor ama akşam yemeğinden sonra genellikle kalıp konuşuyor. Sizin odalarınızla benimkinin arasında bir bölüm var, orada sallanan sandalyesinde oturuyor.

“Bizim *odalarımız* mı?”

“Hı hı,” dedi Frank Bailey. “Orada iki tane oda var. Odadan çok hücre aslında. Parmaklıklarla ayrılmışlar ve benimkinden daha küçükler. Sizden önce boştu orası.”

“Bize ne yapacak?”

“Hiçbir fikrim yok.” Duraksadı. “Ama kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum.”

“Neden?” diye sordu Ginger.

“Bilmiyorum. Bay Blix’in bize kötü bir şey yapacağına inanmıyorum sadece.”

Başka kısa bir sessizlikten sonra, “Hikâyeler anlatıyor demiştin, ne tarz hikâyeler?” diye sordu.

“Her türden. İsveç’ten çok bahsediyor, çocukluğundan falan. Senin kibarca dinlemen onun hoşuna gidiyor.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Burası çok garip. Işıklar açıldığında çok kötü değil ama karanlık olunca...”

Ayak sesleri duydum. Ginger odasını keşfe çıkmıştı. “Demir parmaklıklar var,” dedi. “Beton duvar... ve başka bir oda.”

“Banyo,” dedi Frank Bailey.

“Küçük ahşap masa,” dedi Ginger. Eşyalara dokunuyordu. “Plastik vazo gibi bir şey... ahşap bir sandalye ve beton zemin.” Sonra ekledi: “Pekâlâ, turun sonuna geldik. Yatağıma dönüyorum.” Duraksadı. “Bu baş ağrısı beni öldürüyor.”

“Benim de ağrımıştı,” dedi Frank Bailey. “O ilaçlı meyve suyundan olmalı.”

Bir süre sonra, “Bütün kayıp çocukların sorumlusu ya oysa?” diye sordu.

Kimse bir şey demedi.

“Bu çocukların çoğu bir daha ortaya çıkmıyor, değil mi?”

Tekrar sessizlik oldu. Sessizlik ve zifiri karanlık.

“Kulübesinin yakınlarındaki ormanda mıyız?” diye sordu Jeremy.

Benimle konuşup konuşmadığını merak ettim. *Pastanenin arkasındaki evinin bodrumundasınız*, dedim.

“Demek buradasın,” dedi Jeremy. Sesi rahatlamış geliyordu. “Ve gitmeyecek misin?”

Evet, buradayım, ve hayır, gitmeyeceğim.

“Kim burada?” diye sordu Ginger. “Ve kim gitmeyecek?”

“Ah,” dedi Jeremy. “Sen. Demek sen buradasın. Burada olduğumu biliyorum, değil mi, neden öyle dediğimi bilmiyorum. Doğru

düzgün düşünemiyorum sanırım.” Birkaç saniye geçmesini bekledi. “Sten’in buraya nasıl getirdiğini birinin anlatmasını çok isterdim.”

Size o meyve suyunu verdi. Sonra sizi sarmalayıp kasabaya getirdi. Siz kamyonetin arkasındayken kafede yemek yiyip hiçbir sorun yokmuş gibi baban ve Jenny Applegarth’la konuştu. Sonra sizi evinin garajına getirdi, spiral oluktan kaydırıldı ve üçüncü kapıdan sokup bu karanlığa getirdi. Olayların Bulucusu o, Jeremy. Onu bulmak görevim olan kötü adam.

Ortalık hâlâ sessizdi.

“Sorun yok,” dedi Jeremy. “Her şey yoluna girecek.”

Karanlık ve sessizlik tekrar ortama hâkim oldu. “Ne zaman?” dedi Ginger.

“Ne ne zaman?”

“Her şey ne zaman yoluna girecek?”

En sonunda, bitmek tükenmek bilmeyen bir gecenin ardından karanlık aydınlanmaya başladı. Güneşin doğuşu değildi bu ama öyle görünüyordu. Karanlığın içinde cisimler somutlaşmaya başladı. Jeremy ile Ginger ayrı odalarında en sonunda birbirlerini görebildiler. Hastanede yatan hastalar gibi bir halleri vardı.

Yatak çarşafı koyu maviydi, hücrelerinin parmaklıkları İsveç kırmızısında, taş zemin de pastel sarıya boyanmıştı. İki odanın da

ortasındaki küçük antika masanın üzerinde bir vazoduruyordu. Görüntü bir hapishaneye göre oldukça iç açıcıydı. Her hücre kapısının içinde küçük bir kapı daha vardı. Yemeğin bırakılacağı yerin burası olduğunu düşünmüştüm.

Frank Bailey kendi hücresinde oturmuş, parmaklıklardan bakıyordu. İlk bakışta değiştiği görülüyordu. Tırnakları ve saçları uzasa da kıyafetleri temiz, yüzü hâlâ tombuldu. Burayı kendi evi gibi görmeye başlamıştı. Kendi hücresi de Jeremy ve Ginger'inkine benzese de biraz daha büyüktü ve masanın üstündeki vazoda bir buket mavi süsen çiçekleri vardı.

"Vay canına Frank," dedi Ginger. "Senin çiçeklerin mi var?"

"Evet. Bay Blix arada bir getiriyor. Bahçesinden sanırım bunlar." Omuz silkti. "Garip ama çiçekleri dört gözle beklemeye başladım artık."

Frank Bailey'nin büyük hücresi ve diğerlerinin arasındaki açıklıkta bir sallanan sandalye ile kırmızı ve sarı renkte yuvarlak bir kilim duruyordu. Sallanan sandalyenin arkasında, camların önünde kar birikirken evin içinde bir ailenin şömine ateşine baktığı bir aile tablosu vardı.

"Bu sallanan sandalyede mi oturup hikâyeler anlatıyor?" diye sordu Ginger.

Frank Bailey kafasını evet dercesine salladı. Bir şeyler daha söyleyecek gibiydi ama birden kafasını çevirdi.

Ben de duymuştum, önce kilitlerin sonra da duvarın açılma sesi.

"Şişşt," dedi Frank Bailey. "Geliyor. Kibar olmayı unutmayın."

Fırıncı içeri girdi ve her zamanki gibi şişman, keyifli, içten ve zararsız görünerek önündeki çarşafı kaplı el arabasını itti.

“*Hallâ!*” dedi. “Yaşamak için harika bir gün, değil mi?”

Ginger ile Jeremy tek kelime dahi etmezken Frank Bailey gülümsedi ve “Evet, Bay Blix, öyle,” dedi.

“Evet, evet, harika bir gün gerçekten de,” dedi fırıncı neşeli bir kahkaha eşliğinde. “Yeni gelenlerim için söylüyorum, burada hizmetin harika olduğundan emin olun!”

“*Burası* neresi?” diye sordu Ginger ama fırıncı duymuyormuş gibi davrandı. Fırıncının arkasından Frank Bailey, Ginger’a sessiz kalmasını işaret ediyordu ama Ginger umursamadı.

“Burada ne işimiz var?” diye sordu soğuk bir sesle.

Kendi kendine mırıldanan fırıncı Ginger’a cevap vermedi. El arabasının üzerindeki beyaz çarşafı çekti ve bir tepsi yemek ortaya çıktı: kahvaltılık, tahıllar, krema, kahve, limonlu ve ahudululu kekler. Bir alttaki rafta üç farklı renkte süsen çiçeği vardı: Olgun limonların sarısı, çini mavisi ve Porto şarabı kırmızısı. “İşte,” dedi gülümseyerek. “Oda servisinin süper olduğunu söylemiştim, değil mi?”

Her hücrenin dışındaki çıkıntıya yemekleri ve çiçekleri yerleştirmeye başladı. “Siz yeni misafirler muhtemelen garip seyahatinizden dolayı yorgun düştünüz ama biraz yemekten sonra kendinize gelirsiniz.”

Yine de küçük metal kapı yiyeceklere dokunmalarına izin vermiyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu Ginger, sesi bu defa daha ısrarcı çıkıyordu.

Fırıncı birkaç derin nefes alıp mavi sallanan sandalyesine oturdu. Küçük tombul elleriyle beyaz sakalını sıvazladı. “Çok, çok uzaklara gitmek istediğinden bahsetmiştin, hatırladın mı?” Gözleri parladı. “İşte hayallerin gerçekleşti! Şimdi ÇOK, ÇOK UZAKLARDASIN!”

Ortam bir süre sessizleşti, sonra fırıncı kıkırdadı ve ayağa kalktı. “Evet, evet,” dedi. “Yaşamak için harika bir gün.” Odanın karşısına geçti ve yemeğin yanındaki küçük kapıların kilitlerini açan düğmeye bastı.

Frank Bailey hemen kalkıp kruvasanını kaptı ama ne Jeremy ne de Ginger yerlerinden kıkırdadı.

Fırıncı Frank Bailey’nin hücreesindeki, Frank’ın uzattığı eski çiçekleri ve kıyafetleri aldı. Fırıncı kıyafetleri diğerleri görebilsin diye kaldırdı.

“Görüyor musunuz? Pansiyonlarınızda çamaşır servisi bile var,” dedi fırıncı. Sonra, Jeremy ve Ginger’ın yemeklerini ellemediklerini fark edince sesi biraz daha babacan oldu. “Ah, benim canım çocuklarım. Bir şeyler yemelisiniz.” Gülümserken toparlak yanakları dolgunlaştı. “Yemeli ve serpilmelisiniz.”

Kıyafetleri ve çiçekleri el arabasına yükleyip arabayı ilerletti. “Burada hiç de *serpileceğimi* düşünmüyorum ben,” dedi Ginger. Fırıncı duymamış gibi davranarak arabayı itmeye devam etti. Odanın diğer tarafındaki hücrelerinden Frank Bailey yine Ginger’a sessiz olmasını işaret etti ama Ginger yine umursamadı.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı fırıncıya.

O zaman durdu ve arkasına döndü. İfadesi sevecendi. “Geri geleceğim. Sizinle vakit geçirmeyi ne kadar istediğimi size anlatamam. Ama görevlerim var. Pastane.” Gülümsedi. “Korumam gereken imajım.”

Göz kırptı ve tekrar gitmeye hazırlandı.

Ginger’ın sesi iyice yükseldi. “Eğer bize burada bir şey olursa...”

Fırıncı şimdi biraz ihtiyatlı şekilde yavaşça döndü. “Lütfen, canım çocuğum, anlamalısın. Size burada hiçbir şey olmamasını istiyorum.” Tekrar gülümsedi ve devam etti: “Ama olursa da *kim-senin* bundan haberi olmayacak.”

Fırıncı arabasını iterken Ginger bu defa bir şey demedi.

Fırıncıyı koridorun sonuna kadar takip ettim. Arabayı itti, başka bir kilide bastı, duvar kapanınca doğrudan benim olduğum yöne baktı.

Ah, fani olmayı öyle isterdim ki! Yanımda bir sopa taşımayı ve ona sallamak için bir kola sahip olmayı!

Ama ben yalnızca bir hayaletim. Benim tek silahım uyanık olmaktı ve o uğursuz pazar gününde, onu en çok kullanmam gereken günde, o silahımı kullanamadım.

Kapı gıcırdayarak kapandı ve sirt bir sesle kilitlendi.

Muhtemelen bir saat geçmişti. Ginger hücresinde kollarını esnetiyordu. Hepsi yemeklerini yemiş, sularını içmişti, sonra Jeremy ve Ginger banyolarına girip yeni kıyafetleriyle çıkmışlardı. “Pekâlâ,” dedi Ginger sessizce. “Baş ağrısının yüzde ellisi azaldı.”

“Aynen,” dedi Jeremy. “Ben de biraz daha normal hissediyorum. Birinin zindanında kilitli kalırken ne kadar normal olabilirse insan tabii.”

Ginger kıyafetlerine baktı. Sarı bir tişört ve mavi bir şort; Ginger’ın normalde de giyebileceği şeylerdi. Jeremy’nin kıyafetleri de eskitilmiş kot ve beyaz bir tişört, onun dolabından çıkabilecek türdendi.

“Bizim ziyaretimizi planlamış sanırım,” dedi Ginger.

Frank Bailey kendi hücresinde çiçeklerini vazosuna yerleştiriyordu. “Bay Blix her şeyi planlar,” dedi sessizce.

Jeremy ve Ginger ona baktı.

“Size bir örnek vereyim,” dedi Frank. “Havaalanına giderken, daha ilaçlı meyve suyunu içirmeden önce, bana birkaç kartpostal yazdırdı. Okula çok bağlanıp anneme kartpostal atmayı unutabileceğimi söyledi.” Son buketleri de vazoya koydu ve karyolasının ucuna oturdu. “Genel şeyler yazdırdı. Çok çalışmak, okulun iyi gitmesi, havanın bir gün güneşli bir gün bulutlu olması. Bu tarz şeyler. Özellikle söylediği bir şey hatırlıyorum. ‘Puf böreği ödevinin çok zor olduğunu ama Alaska pastamın sınıfın en iyisi olduğunu’ söyledi. Bu dediğine güldü ve cümlenin sonuna ünlem işareti koymamı söyledi. Sonra imzalayıp adres yazdırdı. Her şeyi bitirdiğimde, ‘İşte böyle. Bunları çantana koy, sonra ara sıra bir tanesini çıkar ve yolla,’ dedi.”

Frank Bailey parmaklıkların arasından Jeremy ile Ginger'a kederli bir bakış attı. "Sanırım o kartları anneme onun bir şey anlamaması için gönderiyor."

"Öyle düşünüyor," dedi Jeremy. "Geçen gün annemle konuşmuştum. Kaliforniya'daki aşçılık okulunda olduğunu düşünüyor."

Frank birden dikkat kesildi. "Annemle mi konuştun? Nasıl, iyi mi?"

Jeremy kafasını salladı. "İyi. Seni özleyiyor, onu söyleyebilirim ama onun haricinde iyi."

"Aynısını bize de yaptı," dedi Ginger. "Kartpostallardan bahsediyorum. Bize de evden kaçmışız gibi mektuplar yazdırdı. Büyükbabama bir trene atladığımı ve hiç olmadığım kadar mutlu olduğumu yazdım." Hafifçe gülümsedi. "Büyükbabam mektuba ulaştığında, o da hiç olmadığı kadar mutlu olacak muhtemelen."

"Ben Arizona'da olduğumu yazdım," dedi Jeremy. "Babam buna inanabilir, Büyük Kanyon'u her zaman görmek istediğimi biliyordu."

Dünün tarihini ve Frank Bailey'nin havaalanına gittiği günü baz alırsak aradan tam yirmi üç gün geçmişti.

"Aman Tanrım," dedi Ginger. "Bu çok uzun bir süre."

"Daha çok gibi geliyor ama," dedi Frank Bailey. "İki ayı geçmiştir sanıyordum ben." Derin bir nefes aldı. "Evden ayrıldığım gün gitmek için o kadar hevesliydim ki anneme doğru düzgün veda bile edemedim." Önüne baktı. "Ona sarılmamı isterdi ama Bay Blix orada dururken..."

Bir süre sonra, "Ama biliyordu, Frank. Seni seven insanlar her zaman bilir," dedi Ginger.

Odanın karşısındaki Ginger'a baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

“Evet, öyle düşünüyorum. Gerçekten.”

Böylece konuşmaya devam ettiler, kasabada neler dönebileceğinden, onları kimin özleyebileceğinden ve yakında onlara kavuşacaklarından bahsettiler ama her zaman iki soruya döndüler: Fıncı bunu neden yapıyordu? Ve onlara ne yapmak istiyordu?

“Belki de bizimle sadece konuşmak istiyordur,” dedi Frank Bailey. “Eğer bana bir şey yapacak olsaydı, yirmi üç gün içinde yapardı herhalde.”

“Bizi kaçırdı ve biz bunun farkındayız,” dedi Ginger. “Adam kaçıran insanlar için bu bir problemdir. Kaçırılan kaçıranın kim olduğunu öğrenirse geri dönüş olamaz.”

“Evet ama onun ilaçları falan var,” dedi Frank Bailey. “Bizi biraz daha burada tutabilir ve sonra hafızalarımızı silip bizi birer aptal gibi ormana bırakabilir.”

Ginger, Frank’a baktı. “Bilimkurgu âleminde yaşamıyoruz, Frank.”

“Evet,” dedi Frank Bailey. “Ama bunu gerçekten yapabilen bir ilaç var. Onu kanser tedavilerinde kullanıyorlar, böylece insanlar acıyı hatırlamıyor.”

Ginger yatağında uzanan Jeremy’ye döndü. “Sen neden bu kadar sessizsin?”

Jeremy soluk mavi tavana baktı. “Düşünüyorum sadece.”

“Ne hakkında?”

“Buradan nasıl çıkabileceğimiz hakkında.”

Ginger mutsuzca gülümsedi. “Öyle mi? Şu ana kadar ne buldun?”

“Pek fazla şey değil. Bir yol bulana kadar nefes almaya devam et.”

Ginger’ın yüzünde yine buruk bir tebessüm oluştu.

Frank Bailey söze karıştı. “Hayatta kalma konusu hakkında bir fikrim var.”

Ginger döndü. “Neymiş o, Frank?”

Frank gözlerini Ginger’a çevirdi. “Bay Blix’e karşı daha kibar olmak.”

Ginger’ın gülüşü iyice acılaştı. “Ona daha kibar mı olalım? Tanrım! Baileyköy nerede cidden? Marsın uydularından birinde mi? Kaçırdıysan diye söylüyorum, Sten Blix kendisini neşeli bir fırıncı gibi tanıtan psikopat bir şerefsiz. Pek kibar davranacağım türden bir insan değil.”

Frank Bailey omuzlarını silkti. “Evet ama bir keresinde sinirlenip ona kaba davranınca ışıkları o kadar uzun süre açmadı ki bir süre sonra sesler duymaya başladım ve açlıktan ölüp delireceğimi düşündüm.”

Ginger cevap vermedi. Yatağına uzanıp tavana baktı. Arada sırada gözlerini ovuşturdu ve elleriyle gözlerini kapadı. Diğerleri ne yapmaya çalıştığını anlayamazlardı ama ben biliyordum: Küçük dualarından birini ediyordu.

Duasını bitirdiğinde, ayağa kalktı ve diğer tutsaklara baktı. “Pekâlâ, dinleyin. Burada böyle hiçbir şey yapmadan duramayız. En azından zamanın geçmesi için bir yol bulmamız lazım.”

Frank Bailey Yirmi Soru isimli bir oyunu önerdi, sıkılana kadar oynadılar.

Ginger biraz egzersiz yapmalarını önerdi, onu da yorulana kadar yaptılar.

Sonra Frank Bailey ve Ginger Jeremy’ye döndü, Jeremy ise akşam yemeği için şarkı söylemesi gereken biri gibi duruyordu.

“Ben oyun falan bilmiyorum,” dedi Jeremy.

Ginger birkaç tutam saçını dudaklarının arasına götürdü. “Bize o eski hikâyelerinden birini anlatabilirsin.”

Geri çevirecekti ama ben araya girdim. *Evet, dedim. İyi bir fikir. Eskiden de insanlar zamanlarını böyle geçirirdi. Sen unutursan ben sana yardım ederim.*

“Peki,” dedi Jeremy. “Deneyeyim.” Ginger’a baktı. “Tabii ikiniz de dinlemek isterseniz.”

“Tabii ki,” dedi Frank Bailey. “Güzel bir masal iyi olurdu,” dedi ve Ginger da, “Tabii mutlu sonla bitecekse,” diye ekledi.

Böylece Jeremy kollarını ensesinde birleştirerek yatağında uzandı. “*Üç Tüy* masalını anlatacağım,” dedi ve arada bir hikâyenin nasıl geliştiğini unuttuğunda ben detayları verdim. Bir masal hiç bu kadar eğlenceli gelemezdi, sonuçta üç tutsağı kendileri üzerinde düşünmekten alıkoyuyordu. Masal bittiğinde Frank Bailey ve Ginger başka, sonra başka bir masal istediler.

Böylece zamanı bu şekilde geçirdik, açılan duvarın ve takibinde gelen fırıncının ayak sesleri duyulana kadar hikâyeler anlatmaya devam ettik.

“*Hallâ! Hallâ!*” diye bağırdı fırıncı. “Akşam yemeği vakti!”

Kendine özgü edasıyla beyaz çarşafı arabanın üstünden çekti ve güveç, bir tabak meyveli turta ve fırından yeni çıkmış ekmek ortaya çıktı. Fırıncı uzun, dişli bıçağıyla ekmeği kesmeye başladı.

Muazzam kokuyordu.

“Mayalı ekmek,” dedi fırıncı. “Frankie’nin en sevdiği ve güveçte dana eti, yine Frankie’nin favorisi.”

Fırıncı utanmış gibi görünen Frank Bailey’ye baktı. “Evet, gerçekten çok lezzetli. Ama ben senin güveçte pişirdiğin hindiye de çok seviyorum.”

Fırıncı memnuniyetle gülümsedi. “Anlaştık o zaman! Yarına yemekte güveçte hindi var!”

Her tutsağa yemeğini verdikten sonra fırıncı sallanan sandalyesine oturdu ve yemeklerini yemelerini izledi. Yemekler bitmeye yakın Frank Bailey’den başlayarak her birini sorguya çekti.

“Güzel, değil mi?” diye sordu ve Frank Bailey nefis olduğunu söyledi.

Fırıncı daha sonra Jeremy’ye döndü. “Güzel, değil mi?”

Jeremy tahta kaşığını tabağındaki bezelyelerde gezdirdi. Kafasını kaldırmadan, “Evet, yemek güzeldi,” dedi.

Fırıncı memnun bir ifadeyle Ginger’a döndü. “Güzel, değil mi?”

Ginger gözlerindeki küçümsemeyle fırıncıya baktı.

“Ah,” dedi fırıncı, sesi düşmüştü. “Ama görüyorsun, canım kızım, eğer sen iyi bir misafir olmazsan ben de iyi bir ev sahibi olamam.” Duraksadı. “Anlıyor musun?”

Zindanda sessizlik hâkimdi.

“Anlıyor musun?” diye tekrar sordu fırıncı sabırla.

“Evet,” dedi Frank. “Anlıyor! Kesinlikle anlıyor!”

Fırıncı gözlerini Ginger’dan ayırmadı. “Öyle mi? Anlıyor mu?”

Ginger'ın yüzü taş gibi sertti. "Hapishane yemeği güzel," dedi.

Fırıncı birkaç dakika boyunca Ginger'a donuk bir gülümsemeyle baktı ama sonra ifadesi yumuşadı ve "Güzel. Bu da bir başlangıçtır," dedi.

Cebinden bir pipo çıkardı ve mahkûmlar tatlılarını bitirene kadar piposunu tüttürdü. Sonra ayağa kalktı ve daha önce size bahsettiğim, duvardaki tabloyu inceledi: Pencereden yağan kar görünürken bir ateşin önünde oturan mutlu aile.

"İsveç," dedi fırıncı resme bakarak. "Her yerinden İsveç akıyor. Ressam İsveçli, manzara İsveç manzarası, mutlu bir İsveç ailesi." Arkasını döndü, beyaz sakalının arkasında hüzünlü bir tebessüm saklıydı. "Ama herkes İsveç'te mutluluk bulamıyor."

Size söylemem gereken küçük bir şey var: Fırıncı tabloyu izlerken Jeremy tabağındaki bütün bezelyeleri aldı ve yastığının altına sakladı.

Fırıncı tekrar sandalyesine yerleşti ve piposunu tazeledi. "Sizlere bir hikâye anlatacağım," dedi. Duman dudaklarının arasından çıkarken o doğrudan Jeremy'ye baktı.

"Fantastik olaylarla ve etrikalarla dolu eski hikâyeleri sevdiğinizi biliyorum, size anlatacağım hikâye de bir peri masalı kadar ilgi çekici." Ağzından piposunu çekti ve beyaz bir duman üfledi.

"Başta sıradan gelebilir," dedi. "Babası denizde balık tutan bir oğlanın basit hikâyesi. Ama oğlanın okulla ilgisi sıkıntıları vardı. Zekiydi ama okuldaki arkadaşlarının hiçbirisi onun zekâsının farkında değildi. Yalnızca tombulluğu ve utangaçlığını görürlerdi, o ne kadar arkadaşlık kurmak isterse diğer çocuklar ondan o kadar çok kaçıyordu. Çocuk yedi yaşına geldiğinde, babası onu okuldan alır ve balık ağlarını tşerif ettirir, balıkları temizletirdi. Çocuk şimdi

hem tombuldu hem de kötü kokuyordu. Her gittiği yerde insanlar ondan uzaklaşırdı. Vücudu ve kıyafetleri öylesine kötü kokardı ki.”

Fırıncı piposundan çekmek için duraksadı. “Çocuk evden kaçtı,” diye devam etti. “Ama onu kim suçlayabilirdi ki? Zeki bir çocuktı, uzak bir kasabada kendine pastanede bir iş buldu, orada tombulluğunu kimse umursamıyordu.” Fırıncının gözleri parlamıştı. Kafasını salladı. “Evet,” dedi. “Çocuğun hayatı güzel geçiyordu ama masal birden gizemli bir dönüş yaşadı.”

Piposundan çekti ve düşüncelerini topladı.

“Pastaneyi büyük yürekli bir adam ve onun güzel karısı işletiyordu. Çocuğa meslekle ilgili her şeyi öğrettiler, çocuk dinler ve hiçbir şeyi unutmazdı. Fırıncı çocuğa *Prinsesstârta*’nın sırlarını öğretti, ne zaman bir kasabalı ölse çocuk anma için *Prinsesstârta* yapardı, fırıncı ona bu lezzetin gelişini yeşil dumanla duyurmayı öğretmişti. Çocuk hiçbir şeyi unutmuyordu. Kadının büyük bir mirastan bahsettiğini duydu ve hiçbir şeyi unutmadı. Kasabalıların kendisi hakkında konuştuklarını, onun ne kadar harika bir fırıncı olduğunu söylediklerini, fırıncı ve karısı için ne kadar para kazandığını söylediklerini duydu ve hiçbir şeyi unutmadı.”

“Birkaç yıl geçti, çocuk artık olgun bir adam olmuştu. Artık daha da çok çalıştırılıyordu, güneş doğmadan çok önce işe başlardı. Yine de pastaneyi çok seviyordu, arkadaş canlısıydı ve hamur kokardı, insanlar artık ondan uzaklaşmıyordu. Hatta...” –fırıncı burada kıkırdadı– “ev sahibi ortalıkta olmadığı zaman ev sahibesi daha da yakınlaşırdı.”

Fırıncı duraksadı, hikâyenin bu bölümünün tadını çıkarıyor gibi bir hali vardı.

“Bir kış günü, kadının kocası hastalandı ve iyileşemedi. *Prin-sesstârtalar* hazırlandı ve yeşil duman yükseldi. Fırıncının karısı beklenenden daha az yas tuttu ve çok geçmeden çocuğu meslekte partneri ve vârisi ilan etti. Ama bir yıl içinde, kadın kıskanç, berbat bir cadıya dönüştü ve çok geçmeden o da hastalandı. Ölmeden önce konuşmaya çalıştı ama boğazı düğümlenmişti. Yalnızca homurdanıp gözyaşları döken oğlanı işaret edebildi. ‘Eğer ölürse pastaneyi benim devralmamı söylemeye çalışıyor,’ diye açıkladı çocuk hemşireye. ‘Kötü insanların ellerine düşmesinden korkuyor.’ Yaşlı cadaloz uzun süre ölemedi. Çocuk, kadın ölene kadar her an yanında durdu. Çocuk *Prin-sesstârta* yaptı ve dumanı yeşil yapan kristalleri ateşe attı. Pastaneyi işletmeye başladı, kasabalıların hayranlığını kazanmıştı. Sonra, bir gün pastaneyi sattı ve bir hafta sonra kadının mirasını alıp bir daha geri dönmek üzere o ülkeden ayrıldı.

Fırıncı piposuna baktı. “Son,” dedi. “Garip ve güzel bir hikâye, değil mi?”

Beklentiyle hücrelere baktı.

“Evet,” dedi Frank Bailey.

“Hı hı,” dedi Jeremy kısık bir sesle.

Ginger da, “Sanırım,” diye mırıldandı.

Fırıncı gülümsedi ve kafasını salladı. Umduğunu bulmuş gibiydi; mahkûmlarını hikâyesinin içine çekebilmiş ve onları karanlık patikalarında dolaştırabilmişti. Ayağa kalkıp tabakları toplamaya başladı. Arabasını götürürken, “Fırıncı ve karısı neden öldü?” diye sordu Ginger.

Fırıncı duymamış gibi acele etmeden odadan çıktı.

Duvar kapandıktan ve zindan sessizleştikten sonra, Jeremy yastığının altındaki bezelyeleri eline aldı, lavaboda yıkadı ve eline koyarak Ginger'a gösterdi.

"O bezelyelerin sihirli olduğunu falan düşünmüyorsun umarım."

Jeremy kafasını hayır anlamında salladı. "Bu bizim takvimimiz. Sana her gün bir bezelye vereceğim, böylece kaç gün geçtiğini anlayacağız. En azından yirmi yediye kadar. Elimizde o kadar bezelye var."

Ginger'ın gözleri telaşla doldu. "Burada yirmi yedi gün kalacağımızı düşünüyor musun? Kurtulamaz mıyız sence?"

"Kurtulabiliriz," dedi Jeremy. "Ama..."

"Bezelyeler kalsın," dedi Ginger. "Burada yirmi yedi gün kalacaksak bilmesem daha iyi."

Ardından, ışıklar yavaşça loş bir hale geldi, mahkûmlar uykuya daldılar. Bir süre sonra –ne kadar süre geçtiğini söyleyemesem de– Ginger, Jeremy'yi uyandıran sesler çıkarmaya başladı.

"Hey!" diye bağırdı Jeremy. "Ginger! İyi misin?"

Ginger uykusundan uyandı. "Ah. Evet. Kâbus gördüm. Kusura bakma."

"Şimdi iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Tabii, *burada olmamız dışında*." Birkaç saniye geçti. "Anlattığı hikâye var ya. Fırıncı ve karısını zehirledi gibi gelmedi mi sana da?"

“Evet, geldi,” dedi Jeremy sessizce. “Ve parayı alıp buraya geldi.”

“Fırıncı ve karısı ölünce yeşil dumanı nasıl yaptığını düşünüyordum. Şey yaptıktan sonra gibi...” Ginger’ın sesi kısıldı. “Senin hikâyelerindeki kötü adamlardan bile daha kötü biri o.”

Jeremy hafifçe gülümsedi. “Değişir. Hikâyenin birinde üvey anne oğlanın birini doğrayıp yahnisini yaparak babasına yediriyor mesela.”

“Pekâlâ, bu daha kötüymüş,” dedi Ginger, esniyordu. “Ama pek de teselli etmedi.”

“Konu şu ki peri masallarında kahramanlar doğrandığında ya da kurtlar tarafından yenildiğinde, yine de hayata dönüyorlar ve sonsuza kadar mutlu yaşıyorlar. Ama biz peri masalında değiliz. Eğer ölürsek ölü olarak kalacağız.”

Ginger cevap vermedi, uykuya teslim oldu.

Günler yavaşça geçti. Ginger Jeremy’nin bezelyelerini kabul etmişti, şimdi elinde yedi tane vardı. Mahkûmlar fırıncının karanlık hikâyelerini dinleyip yemeklerini yiyorlardı (kabul etmek gerekirdi ki yemekler her defasında leziz görünüyordu). Kirli kıyafetlerini ve solmuş çiçeklerini yenileriyle değiştiriyorlardı. Onları kimin aradığını merak ediyor, kaçma yolları arıyorlardı. Pek umutları yoktu. Jeremy’yle hikâyeleri anlatmaya devam ettik, birbiri ardına mutlu

sonla biten hikâyeleri. Hikâyeleri sık sık güzelleştirir ya da yeni bölümler eklerdim. Değişiklikler yapınca Jeremy önce tereddüt eder, sonra kafasını yatırıp yaptığım değişikliklere ayak uydururdu. Gün boyunca Jeremy'yle konuşmazdık, diğerleri uykuya dalınca, “Orada mısın?” diye fısıldar, ben de *Evet Jeremy, buradayım*, derdim.

Gizli işler yapan başka birileri de vardı. Diğerlerinin kendisine dikkat etmediğini görünce Ginger gözlerini elleriyle kapatır ve dudakları hafifçe kıvıldardı. Ve diğerleri banyolarını yapıp kendisi tamamen yalnız kalınca yine gözlerini kapatıp hafifçe fısıldardı: “Lütfen Jeremy, Frank ve beni koru, lütfen fırıncının nasıl biri olduğunu insanların anlamasını ve burada olduğumuzun farkına varmasını sağla. En önemlisi de, eğer burada öleceksek, şeye gelmeden...”

Düşüncesini bitiremedi. Jeremy banyosundan çıkmıştı. Ginger, “Amin,” diye fısıldadı ve sessizleşti.

Neye gelmeden? Merak etmiştim. Neyi yapmazsa pişmanlık duyacaktı? Daha da kötüsü, bu zindanda faniliğinden çıkarsa o da tamamlanmamış şeyi arayarak sonsuzlukta dolaşacak mıydı? Kulağa imkânsız gelmiyordu. Hiçbir şey gerçek olamayacak kadar acımasız değildi.

Bir gece, gün bitmez gibi görünürken ve mahkûmların karınları açlıktan guruldarken, fırıncı arabasıyla içeri girdi ve dış dünyayla ilgili haberleri olduğunu söyledi. “Evet, evet,” dedi neşeyle. “Birçoğu da evinizle ilgili.”

Fırıncı arabanın üstündeki çarşafı çekip güveç ve fırından yeni çıkmış ekmeği ortaya çıkarırken mahkûmlar onu izledi.

“Şerif Pittswort’le olan muhabbetimle başlayayım. Kremalı pasta için pastaneye geldi. Muhabbet ederken kayıp çocuklarımızı sormaktan alamadım kendimi. ‘Ah, onlar mı,’ dedi. ‘Macera arıyorlarmış. Bir trene atlamışlar. Kız büyükbabasına yazdığı mektupta öyle söylemiş.’” Fırıncının gözleri neşeyle parladı. “Polis biraz araştırma yaptığını ve ne çıksa beğenirsin, Jeremy ile Ginger’ın bisikletlerini birlikte bulduğunu söyledi.” Fırıncının göbeği kahkahayla zıpladı. “*Ne çıksa beğenirsin!* Şerifimiz konuyu çözmüş!”

Fırıncı güveçlerin kapağını kaldırdı, yahniyi tahta kaşıkla karıştırdı ve tadına baktı. “Evet, bu yemeği beğeneceğinizi umuyorum.” Uzun dişli bıçağını çıkardı ve ekmeği kesmeye başladı.

“Peki diğer haberler ne?” diye sordu. “Ah, evet, Korkusuz Crinklaw. Belediye Başkanımız. Jeremy’nin tren macerasının haberini aldıktan sonra borcunu ödemediği için hakkında *gıyabında* yasal işlem başlatmaktan başka çaresi kalmadığını söyledi. *Gıyabında!* Kasaba halkımız ne biçim sözcükler buluyor.” Fırıncı bıçağı kaldırdı, ışığa tuttuğunda bıçak parlıyordu.

“Ah! En ilginç haberi söylemeyi unuttum! Kasabada hikâyemizde yanlış bir şeyler olduğunu düşünen biri var. Memur McRaven Bayan Boultinghouse’un başına bir şey geldiğini düşünüyor ve herkese öyle söylüyor. Ama kimse onu umursamıyor, sebebini

biliyor musunuz?” Fırıncının yüzü beklentiyle şişti. “*Çünkü kimse bir cüceyi dinlemez!*”

Fırıncı öyle çok güldü ki büyük karnı sallandı.

“Hayır,” dedi, nefesini toparlamaya çalıştı. “McRaven bizim sırrımızı asla açığa çıkaramayacak ama kendisinininkini çıkardı!” Fırıncı kendi kendine kafasını salladı. “Bir düşünün bakalım. Ne Jeremy ne de Frankie onun umrundaydı, diğer kayıp çocuklarla bir gün bile uğraşmadı. Ama şimdi Bayan Boultinghouse için etekleri tutuştu. Evet, tam anlamıyla etekleri tutuştu! O zavallı, üzgün, yalnız cüce on beş yaşında bir kıza tutulmuş!”

Fırıncının karnı yine kahkahadan zıpladı.

Doğru olabilir mi? Memur McRaven ona âşık olduğu için mi Ginger’ı takip ediyordu?

Evet. Bir kerede anladım. Kesinlikle doğrudu.

“Soytarı,” dedi fırıncı. “Bizim McRaven kasabanın soytarısı oldu.”

Güveçteki yahniyi kepçeyle tabaklara koymaya başladı. “Ah,” dedi. “Son bir şey daha! Dün gece televizyonda Jeremy’nin yarıştığı bölümü gösterdiler ama korkarım sonu değişmedi. Çok yazık, gerçekten, o son soruyu yanıtlasaydı ve o kadar parayı kazansaydı, ormandaki kasayı yaparak para kazanmaya da ihtiyaç duymazdı.” Genişçe gülümseyip devam etti: “Ve burada birlikte olamazdık.”

Yemeği her hücrenin küçük kapılarına koydu ve kapıları tam açacakken, “Bizi bulacaklar, biliyorsun değil mi?” diye sordu Ginger.

Fırıncı duraksadı.

“Ama siz bize hep iyi davrandınız, Bay Blix, bizi bulsalar bile kimseye bir şey söylemeyiz,” dedi Frank Bailey aceleyle.

Fırıncı gözlerini Ginger'a dikti. "Peki sizi nasıl bulacaklar, tatlı kız? Nerede olduğunuzu siz bile bilmiyorsunuz."

"Senin zindanındayız," dedi Ginger.

Fırıncı kahkaha attı. "Ah! Demek öyle düşünüyorsun. Bir zindanda, öyle mi?"

"Evet," dedi Ginger. "Öyle düşünüyoruz."

"Ama her yerde olabilirsiniz, tatlı çocuk. Terk edilmiş bir çiftlikte ya da ormanda bir beton odada ya da eski taş ocağının altında gizli bir mahzende olabilirsiniz."

Ginger hiçbir yanıt vermedi.

Fırıncının sesi yumuşadı. "Ama biliyor musunuz? Nerede olduğunuzun hiçbir önemi yok çünkü kimse sizi bulamayacak." Gülümsedi. "Şimdi, canım çocuklarım, eğer bu terbiyesizliğiniz için özür dilerseniz, yemeğinizi yiyebilirsiniz."

Eğer gözlerin öldürme yeteneği olsaydı Ginger'ın bakışı fırıncının olduğu yerde ölmesine sebep olabilirdi.

Zindana sessizlik hâkim oldu.

Ardından, kısık bir sesle, "Evinin altındayız," dedi Jeremy.

Fırıncı Jeremy'ye döndü. "Ah! Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Jeremy. "Öyle düşünüyorum. Bizi bayılttın, sonra kasabaya geri getirdin, bizi kamyonetin arkasında bırakıp Elbow'un kafesine gittin, yemek yedin, hatta babamla muhabbet ettin. Sonra bizi garajına getirdin, bizi olduğundan aşağı kaydırдың, üçüncü kapıdan geçirdin ve duvarı açıp bizi buraya getirdin."

Jeremy bütün bunları neredeyse yarım dakikada söyledi ve o süre boyunca fırıncının yüzü bembeyaz oldu. Şaşkın gözlerle baktı, konuşmaya başladığında kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Uyanık mıydın? Ama uyanıksan neden bağırmadın?" Gözlerini Jeremy'ye

dikti. “Ama uyanık değildin. Uyuşmuştun. Nasıl görebildin?” Sesi iyice yükseldi. “*Nasıl gördün?*”

Hiçbir şey söyleme, dedim.

Fırıncının gözleri de sesi de buz gibi olmuştu. “Nasıl gördün?”

“Nasıl gördüğümü bilmiyorum,” dedi Jeremy. “Ama gördüğüm şeyden eminim.”

Fırıncının gözleri hâlâ Jeremy’nin üzerindeydi, sonra dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. “Gözlerin açıktı,” dedi. “Uyuşmuştun ama gözlerin açıktı. Böyle gördün.”

Fırıncı mahkûmların dokunmadıkları yemeklerini aldı ve gitti.

Fırıncı gittiği gibi Ginger Jeremy’ye döndü. “Ee?”

“Ne ee?”

“Biz uyurken Sten’in yaptığı o şeyleri nasıl bilebildin?”

“Bilmiyorum. Onun haklı olabileceğini düşünüyorum. Gözlerim açıktı ve aklımın bir yerine kaydetmişim herhalde, o bu konu hakkında konuşmaya başlayınca kendi kendine ortaya çıktı.”

“Cidden mi?”

Jeremy omuz silkti. “Sanırım. Başka türlü nasıl görebilirim ki?”

Ginger gözlerini Jeremy’ye dikti. “Ben de bunu öğrenmeye çalışıyordum.”

“Neyi fark ettim biliyor musunuz?” dedi Frank Bailey odanın karşısından.

“Akşam yemeğimizi yiyemeyeceğimizi,” dedi. “Her şey iyi gidiyordu ama siz zindanlardan ve bir şeyler görmekten bahsedince Bay Blix’i öfkелendirdiniz.” Kafasını salladı. “Bay Blix öfkelenince ne oluyor biliyor musunuz?”

Frank Bailey konuşmasına devam etmedi çünkü ışıklar sönmeye başladı.

Bir süre sonra mahkûmlar zifri karanlıkta kaldılar.

“Ah, Tanrım,” dedi Frank Bailey, Jeremy ne demek istediğini sorduğunda Frank’ın açıklamasına gerek kalmadı.

Sesler başlamıştı.

“O da ne?” diye sordu Ginger.

Sesler yumuşak, tuhaf ve rahatsız ediciydi; küçük yaratıklar hareket ediyor gibiydi. Hiçbir şey görünmüyordu. Karanlık kör ediciydi.

“Fare sesi gibi,” dedi Frank Bailey.

“Ya da sıçan,” dedi Ginger.

“Herhangi bir şey görebiliyor musunuz?” diye sordu Jeremy.

“Hiçbir şey,” dedi Ginger.

Ben de göremiyorum, Jeremy. Herhangi bir koku alamıyorum.

Taş zemini metalik bir şey kazıdı. “Benim,” dedi Ginger. “Yatağımı seninkine yaklaştırıyorum. Sen de kendininkini çeker misin?”

Jeremy de çekti. Sonra karanlığın içine fısıldadı: “İyi misin?”

“Evet. Küçükken farelerin kedi ölüsü yediğini görmüştüm bir kere... o günden sonra onlara bakışım değişti.”

“Anladım,” dedi Jeremy.

Gece o kadar uzundu ki rahatlıkla üç, dört ya da beş gece uzunluğunda gibi gelmişti. Kemirgenlerin sesi hiç durmadı. Ginger, Jeremy ve Frank Bailey’nin ritmik nefeslerini duyuyordum, uyumuşlardı ama sıklıkla iç çekip mırıldandılar.

“Uyanık mısın?”

“Evet.”

“Sence ışıklar bir daha açılacak mı?”

“Tabii ki,” dedi Jeremy.

“Evet, haklısın,” dedi Ginger. “Sonuçta delirene kadar mahkûmları karanlıkta tutmanın ne anlamı var ki?”

Ne kadar saat geçtiğini kimse söyleyemezdi ama en sonunda, karanlık azalmaya başlayınca Ginger ve Jeremy demir parmaklıklı duvarın iki tarafındaki yataklarında uykuya daldılar. Ayrıca başka bir şey daha vardı. Ginger elini parmaklıklardan geçirip Jeremy’nin elinin üzerine koydu.

Uyandığında Ginger hemen elini geri çekti. Jeremy de hareketlenmeye başladı. “Pekâlâ,” dedi Ginger. “Cehenneme inanmayan kim varsa onlara bu otelde bir gece geçirmelerini öneriyorum.”

Jeremy ayağa kalkıp zemini incelemeye koyuldu.

“Hiç dışkı yok,” dedi. “Fare ya da sıçanlar olsaydı mutlaka olurdu.” Frank Bailey’nin hücreğine baktı. “Sence ses efekti miydi? Bizimle dalga geçip korkutmaya mı çalıştı?”

Frank Bailey kulağını çekti. “Bilmem. Belki Bay Blix bizim dikkatimizi falan çekmeye çalışmıştır.”

“Öyle yaptı,” dedi Ginger. “Üzerimdeki kötü hissi atmak için duşa gireceğim.” Ama birkaç saniye sonra şok içinde banyodan çıktı. “Su yok.”

“Bu yeni bir şey,” dedi Frank Bailey. Göz kırptı. “Ne demek acaba.”

“Bizimle akıl oyunları oynadığı anlamına geliyor,” dedi Jeremy.

“Evet,” diye yanıtladı Frank Bailey kısık bir sesle. “İşe yarıyorlar.”

“Hayır!” dedi Ginger, sesi çok katıydı. “Kazanmasına izin veremeyiz. Kazandığını düşünmesine de izin veremeyiz.”

Ginger haklı, Jeremy, dedim. Rehavete kapılmayın. Amacınız uyum sağlamak. Pes etmeyin. Umudunuzu yitirmeyin.

“Haklısın,” dedi Jeremy bana ama Ginger üzerine alındı. “Tabii ki haklıyım. Haklı olmadığımı kim söyledi?”

“Aklıma bir söz geldi,” dedi Jeremy. “*Rehavete kapılmayın. Amacınız uyum sağlamak. Pes etmeyin. Umudunuzu yitirmeyin.*”

“Elbette,” dedi Ginger. “Bunu bir akronime çevirebiliriz: *RAPU*”

Sonra Ginger ve Jeremy hapsedildiklerinden beri duymadıkları bir şey duydular: Frank Bailey güldü.

“Rapu,” dedi ve tekrar güldü. “Ragu⁴ makarna sosu gibi. Hoşuma gitti.”

Jeremy kafasını salladı. “Ayrıca McRaven dışında da bizi özleyecek insanların olduğunu unutmamalıyız. Çok geçmeden doğru yerlere bakmaya başlayacaklar.”

Ginger başıyla onayladı. Frank Bailey de kafasını salladı ve “O zamana kadar biraz yemek iyi olurdu,” dedi.

Ginger’ın lavabosunda on bir bezelye birikti.

Dört gün yemeksiz geçti. Mahkûmların karınları bomboştu. Hareket etmiyorlardı. Jeremy’nin sesi hikâyeleri anlatırken yorgun çıkıyordu, Ginger ile Frank Bailey de dinlemekte zorluk çekiyordu. Yalnızca yemeği ya da ne olacaksa artık onu bekliyorlardı. Bir daha yemek yüzü göremeyeceklerini düşündüklerinde duvarın açılma sesini duydular. Fırıncı, gülümseyerek içeri girdi.

“Hallâ,” dedi. “Yaşamak için harika bir gün, değil mi? Her şey rahat mı? Rahat uyuyor musunuz?”

Ginger ve Jeremy gözlerini fırıncıya dikti.

Frank Bailey arabaya bakıyordu.

Fırıncı beyaz çarşafı bir sihirbaz edasıyla kaldırdı ve metal kapaklı dört tabak ortaya çıktı. Bir kapağı kaldırdı ve kızarmış etin kokusu odayı sardı.

Mahkûmlar, bir avcının açılmış gözleriyle yemeğe baktılar.

“Kızarmış et,” dedi fırıncı. “Patates püresi, kızarmış pancar, fırından yeni çıkmış et ve küçük bir tatlı. Ama önce” –kapağı tek-

4 İtalyan mutfağına özgü, genellikle makarna sosu olarak kullanılan et bazlı bir sos. (ed.n.)

rar kapadı- “her birinizin sevdiklerinize birer mektup yazmanızı istiyorum.”

Fırıncının ne dediğini anlamaları biraz zaman aldı.

“Hayır,” dedi Ginger. “Cevap hayır. Bizi kaçırdın, sakladın tamam. Ama bizden yardım bekleme.”

Fırıncı Ginger’a gülümsedi ve Jeremy’ye döndü. “Peki sen?”

Jeremy kafasını hayır anlamında salladı. “Aynısı.”

Fırıncı diğer hücreye döndü, tabak kapağını kaldırdı ve Frank Bailey’ye eti gösterdi. “Peki Frankie ne diyor?”

Frank Bailey’nin gözünü tabaktan ayırması biraz zaman aldı. Kısık bir sesle, “Ben de onlarlayım,” dedi.

“Ah, anlıyorum,” dedi fırıncı tabağın kapağını yavaşça kapatarak. “Frankie artık onlarla.”

Fırıncı gözleriyle odayı taradı ve iç çekti. “Anlıyorum. Ama ben yine de ikramımı yaptım,” dedi ve el arabasını çevirdi.

Jeremy’nin yüzünde bir şeyler değişti. Aklına bir şeyler geldiği belliydi. “Bekle!” diye bağırdı.

Fırıncı durdu ve arkasına baktı.

“Ben mektubu yazacağım,” dedi Jeremy. Sonra Ginger ile Frank Bailey’ye baktı. “Üçümüz de yazacağız.”

Frank Bailey de Ginger da şaşkınlıkla Jeremy’ye döndü.

“Mektupları yazacağız... ama sen yarın bize soslu spagetti yapacaksın. Ragu sosunu çok seviyoruz.” Ginger ile Frank Bailey’ye baktı. “Ama gerçeğini istiyoruz, senin yapmanı.”

“Soslu spagetti mi? Tabii ki, tabii ki,” diye cevapladı fırıncı ve beyaz sakalının arkasında geniş bir gülümseme belirdi. “Zaten bu şahane yemeğin çöpe gitmesini hiç istemiyordum. Ama şimdi acele edelim ki yemek soğumasın!”

Hücrelerin yemek bölümüne bir kâğıt ile kalem yerleştirdi ve Frank Bailey mektubunu yazarken kapısında bekledi. “Annene, o bu mektubu aldığı anda senin denize açılacak özel bir yatta aşçı olarak çalışıyor olacağım yaz. Altı ay falan yatta kalacaksın. Seyahat etmek için can atıyorsun. Endişelenecek bir şey yok.”

Frank Bailey’nin mektubunu bitirmesini bekledi. Ginger da mektubunu yazdı. Jeremy kendi cümlelerini yazmaya başlamıştı. Fırıncı bunu görünce, “Sevgili çocuk, beğenmediğim bir tane bile kelime olursa en baştan yazman gerekecek,” dedi.

Jeremy kafasını salladı. “Biliyorum. Babama sadece onu ne kadar...” Sesi kesildi.

“Tabii ki,” dedi fırıncı cana yakın bir şekilde. “Onu ne kadar özlediğini söylemek istiyorsun.”

Sonra Ginger’a döndü. “Uzun süredir mektup yazmadığından pişman olmadığını, Jeremy’yle birlikte yemeklerini kendi yapan ve insanlardan uzak yaşayan çok hoş, yok hayır, *harika* insanların yanında kaldığınızı yazacaksınız büyükbabana.”

Ginger mektubunu küçük kapıdan uzatınca fırıncı mektubu inceledi, ardından onaylayarak kafasını salladı. Frank Bailey ve Ginger’a adresleri yazmaları için bir zarf verdi ve mektupları katlayıp zarfların içine koydu. Sonra gözlerini Jeremy’ye çevirdi.

“Neredeyse bitti,” dedi Jeremy ve son birkaç kelime daha ekledi. Mektubu uzattı, fırıncıyla birlikte ben de okudum.

Sevgili babacım,

Seni ülkede gittiğimiz her yerde düşünüyorum.

Tüm gittiğim yerlerde çok eğleniyorum ama

en çok seni özlüyorum.

Nemli çok şu an kaldığımız yer ama yine de idare ediyorum.

Neşeli geçiyor günler Ginger la.

Ben ne zaman yanlış yaptığımızı düşünsem o beni canlandırıyor, kendine gel diyor, doğru şeyi yapıyoruz diyor. Kolay Cadde'ye rastlamışız. Ben pek emin değilim, umarım o haklı çıkar. Belki de hiçbir şeyin iyi olmadığı mahalleden Kaçış Caddesi'ne çıkmışızdır.

Umuyorum bana çok kızmazsın. Teşekkürler, babacım. Seni seviyorum.

Öptüm, Jeremy.

Not: Postaneye daha yakın bir yer bulana kadar muhtemelen başka bir mektup yollayamam.

“Üzücü,” dedi fırıncı okumayı bitirince. “Dokunaklı hatta.” Aziz Nicholasvari gülüşünde anlamayamadığım bir kurnazlık sezdirdim. “Tanrı korusun, sana bir şey olursa bu mektup babanı biraz teselli eder.”

Mektupları arabasının üzerine attı.

“Şimdi ödülünüz,” dedi ve uzun, dişli bıçağını çıkarıp dana etini ince parçalara ayırmaya başladı.

“Dış dünyada her şey yolunda. Kitapçının kapısına birkaç uyarı asmışlar Jeremy ama hayat devam ediyor. Baban Bayan Bathgate'in

pansiyonunda bir oda ayarladı.” Fırıncı, Jeremy’ye göz kırptı. “Jenny Applegarth’ın evinin tam karşısında.”

Mahkûmlar bir şey söylemedi ama Jeremy’nin çatal ve bıçağı nasıl izlediğini fark etmekten alamadım kendimi. Sonra, fırıncı hücrelerin küçük kapılarına yemeklerini koyduktan sonra, “Yemek zehirli,” dedi Jeremy.

Fırıncı Jeremy’ye şaşkınlıkla baktı ve gülmeye başladı. “Yemekte hiçbir sorun yok, sevgili oğlum. Bana güvenebilirsin.”

“Bir ısırik al o zaman.”

Fırıncı çok kısa bir süre duraksadı. “Elbette!” dedi. “Neden olmasın? Elinde bıçak ve çatala Ginger’in hücresinin önüne geldi. “Hangisinden denememi istersin, canım kızım?”

Ginger pancar turşusunu seçti ve fırıncının kendine bir parça kesip tereddüt etmeden parçayı ağzına götürüşünü izledi.

Fırıncı sonra Frank Bailey’nin hücreğine gitti. “Peki sen, Frankie?”

Frank Bailey kafasını hayır anlamında salladı. “Hiçbirini, Bay Blix. Yemekleri zehirlemediğinizi biliyorum.”

Fırıncı ardından Jeremy’nin hücreğine geldi. “Peki sen, sevgili oğlum?”

Jeremy yemeğe iyice bakmak için eğildi. “Eti, sanırım.”

Fırıncı çatalını etin üstüne koydu ve kendine küçük bir parça kesmeye başladı. Tam da o anda, Jeremy parmaklıklardan elini uzattı ve bıçağı yakaladı!

Çok şaşırmıştım ama fırıncı hiç şaşırma benzemiyordu.

Fırıncı bıçağı geri çekti ve Jeremy’nin elleri sapında değil, keskin yerinde kapandı. Feryadı sessizliği delip geçti, bıçağı bırakıp elini açtığı anda derin bir kesikten kanlar fışkırıyordu.

“Jeremy!” diye bağırdı Ginger ve yatağının çarşafını kopardı ama fırıncı çoktan bir bez uzatmıştı. “İşte,” dedi garip bir ses tonuyla, “yarayı sıkıca bağla ki kan dursun.”

Doğruydı. Kan bir süre daha akmaya devam etti ama sonra durdu “Vay canına, Jeremy. Çok cesurca, gerçekten. Ama sahiden, sevgili oğlum, bıçağı alsaydın ne yapacaktın?” dedi fırıncı.

Jeremy yatağının ucuna oturup yere baktı. “Ne yapabilirsem,” dedi kısık bir sesle.

“Elbette,” dedi fırıncı. “Ne yapabilirsen. Ama cidden ne yapacaktın? Birkaç günü daha arkadaşlarıyla aç ve susuz geçirecektiniz ve yaşamaya devam etmek için o bıçağı paşa paşa geri vermek zorunda kalacaktın.”

Berrak mavi gözleri Jeremy’de sabitlendi. “Ama tabii ki sen bunu biliyordun.”

Jeremy hiçbir şey söylemedi.

“Ah, evet,” dedi fırıncı. “Benim dikkatimi dağıtmak için yaptın.”

Ginger sert ve alaycı bir şekilde güldü. “Dikkatini neyden dağıtacak?”

Fırıncının sert mavi gözleri Ginger’a döndü. Sonra, yavaşça arabaya uzandı ve Jeremy’nin babasına yazdığı mektubu aldı. “Bundan, sevgili kızım.”

Mektubu açtı ve elindeki kalemle her paragrafın ilk harfini çizdi. Sonra mektubu kaldırıp Ginger’a gösterdi.

S eni ülkede gittiğimiz her yerde düşünüyorum.

T üm gittiğim yerlerde çok eğleniyorum ama

e n çok seni özlüyorum.

N emli çok şu an kaldığımız yer ama yine de

i dare ediyorum.

N eşeli geçiyor günler Ginger'la.

B en ne zaman yanlış yaptığımızı düşünsem

o beni canlandırıyor, kendine gel diyor,

d oğru şeyi yapıyoruz diyor. Kolay Cadde'ye

r astlamışız. Ben pek emin değilim,

u marım o haklı çıkar. Belki de hiçbir şeyin iyi olmadığı

m ahalleden Kaçış Caddesi'ne çıkmışızdır.

U muyorum bana çok kızmazsın. Teşekkürler, babacım. Seni seviyorum.

Frank Bailey konuşana kadar her şey sessizdi. “Tabakları almaya-caksınız Bay Blix, değil mi?”

Fıncı sertçe Frank Bailey'ye baktı. “Korkarım ki almam gerek. Seninkini de, Frankie.” Gözleri zavallı, talihsiz oğlana kilitlendi. “Sen de komploların bir parçasının, Frankie, bütün o oyunların ve Ragu spaghetti soslarıyla ilgili şakalarınla.”

Ah, bu kelimeler ne acımasız bir etki yarattı! Mahkûmların hepsinin ağzı açık kaldı, ilk konuşabilen Ginger oldu.

“Sen bizi *dinliyor musun?*”

Fıncının gülüşünde hem alay hem gurur hissediliyordu. “Evet, dinliyorum.” Dudaklarında sahte bir gülüş belirdi. “Duyduklarımın

çoğu aşırı sıkıcı.” Jeremy’ye döndü. “Anlattığın hikâyeler, mesela. En iyilerini sakladığını fark ettim.”

Jeremy bir şey demedi ama Frank Bailey fırıncıya ne demek istediğini sordu.

Sten Blix, Frank Bailey’yi umursamadı. Gözleri hâlâ Jeremy’nin üstündeydi. “Size sadece mutlu sonla bitenleri anlatıyor.” Sesi soğuk geliyordu, Ginger üşüdüğü için kollarını göğsünde birleştirdi. “Ama başka masallar da var. Kahramanlar için bile karanlık sonla biten masallar.” Gözlerini mahkûmdan mahkûma gezdirdi. “*Rehavete kapılmayan, uyum sağlayan, pes etmeyen, umudunu yitirmeyen* kahramanlar için.”

Tabakları arabasına yerleştirdi ve bir iki adım ilerledikten sonra durdu. “Evet,” dedi, “Kasabada sizi özleyen insanların olduğu doğru. Cüce memur, Jeremy’nin babası, Frankie’nin annesi ve... şey, eminim ki başkaları da vardır. Ama bu mektupları aldıktan sonra biraz rahatlayacaklar.”

Onlar bu bilgileri hazmederken ortalık sessizleşti ve sonra, “Bunları hak etmek için ne yaptık?” diye sordu Ginger.

Fırıncı gülümsedi. “Bir de soruyor mu? Sırf benle dalga geçmek için evime giren kişi mi soruyor bunu?”

Frank Bailey, “Peki ben Bay Blix? Ben ne yaptım ki?” diye sordu.

Fırıncı ona bakmadı. “Ah, zavallı Frankie. Buradaki ilk gününden beri merak ettiği şeyi sonunda öğrenecek. Önüne iki seçenek koyduğum zamanı hatırlıyor mu? Birincisi pastanede kalıp benimle çalışmak, diğeri de San Francisco’da güzel bir okula gitmekti. Bu Frankie’nin denemesiydi. Sadakatının bir testi. Kendi isteğiyle benimle burada kalmasını bekliyordum ama...”

Eliyle beyaz sakalına dokundu. “Bir şey öğrendim. Kimi insanlar prens pastalarını arzuluyor. Kimileri de arkadaşlığı. İkisi de devam eden bir şey sağlamıyor insana. Arkadaşlık da tereyağı, un ve şekerden ibaret.”

“Hayır,” dedi Jeremy, sesi öfkeli geliyordu. “Bu doğru değil.”

Fırını arkasını döndü ve bir laboratuvarındaki numuneyi inceler gibi Jeremy’yi inceledi. “Jeremy’nin neden burada olduğu ise çok kolay cevaplanamayacak bir soru,” dedi ve bakışları duvardaki resme kaydı. “Annen pastaneye geldiği ilk günden beri... senin bir köstebek olduğunu söylemiştim, ki doğrudu da ama yalnızca beni gördüğün zamanlar battaniyenin altına girdiğini biliyor musun? Evet. Yalnızca o zaman. Sanki bende kimsenin görmediği bir şeyi görüyordun. Annen bu hareketine sadece gülerdi ama ben ne anlama geldiğini biliyordum.” Fırını öyle sakindi ki benim kadim ruhum bile titredi. “Bu büyük odada benim ziyaretime geleceğin anlamına geliyordu.”

Fırını derin bir nefes çekti ve ateşin önünde oturan ailenin resmine doğru yürüdü. Onu indirecekmiş gibi uzandı ama fikrini değiştirdi. Arabasına döndü, tabakları tek tek alıp yemekleri yere döktü. Sonra, mahkûmlara bir daha bakmadan uzaklaştı.

Birden iki şey gerçekleşti. Frank Bailey yere uzanıp yerdeki yemeklere ulaşmaya çalıştı ve Ginger ellerini gözlerine koyup ses çıkarmadan dudaklarını oynattı. Jeremy onu izliyordu. Ginger ellerini gözlerinden çekince, “Ne yapıyordun?” diye sordu Jeremy.

Ginger perişan gözlerle Jeremy’ye baktı. “Dua ediyordum,” diye fısıldadı.

Frank Bailey yemekleri toplarken duraksadı. “Ne derler bilirsiniz, kendilerine yardım edenlere Tanrı da yardım eder.”

Doğru olanı da söylemek gerek. Jeremy ve Ginger birbirlerine utançla baktılar, sonra onlar da yerde ulaşabildiklerini yemeye başladılar. Parmaklarını yaladılar. Birbirlerine bakamadılar, fırıncının elinde ne tür bir yaratığa dönüştüklerini göstermek istemiyorlardı.

Daha sonra zindana simsiyah karanlık çöktü.

Benim anadilimde *schrecklich* sefil demekti ve ah, nasıl *schrecklich* zamanlar yaşıyorduk! Kemirgenlerin gecesi, mahkûmların o gece geçirdiklerine kıyasla çocuk oyuncağı gibiydi. Bu defa farelerin sesinin yanında daha beter bir ses duyduk: zindanın kuytularını araştıran yılanların sürünme sesi.

Sonra bir şeyin duvardan atlama sesi geldi, sonra da bir fare öldürülmüş gibi bir cıyıklama.

“Ah, Tanrım,” dedi Frank Bailey titreyen sesiyle.

“Ses efektleri,” dedi Jeremy. “Ses efektleri olmalı.”

Evet, dedim, öyle olmalı. Hiçbir şeyin kokusunu almıyorum, yılanlar misk gibi kokar.

“Ama sesler çok gerçekçi geliyor,” dedi Frank Bailey.

“Seni duyuyor, Frank,” dedi Jeremy, sesinin titremesine izin vermiyordu.

“Ama gerçekçi geliyor, değil mi Jeremy? Çok gerçekçi geliyorlar,” diye fısıldadı Ginger.

Sürünme sesi farklı yönlerden geliyordu.

Karanlıkta Jeremy'nin derin nefes alışları duyuluyordu.

"Tamam," dedi. "Şimdi yere uzanacağım."

"Yılanlar varken mi?" diye sordu Ginger. "Deli misin sen?"

"Mecburum. Gerçek olup olmadıklarını anlamanın tek yolu bu."

Jeremy'nin yavaşça yere yattığı duyuldu.

"Pekâlâ," dedi. "Ayaklarım yerde... Kıçım yerde... Sırtımın üstüne yatıyorum... Tamamen yattım." Birkaç saniye geçti. "Ve hiçbir sıkıntı yok."

"Sahiden mi?" diye sordu Ginger.

"Evet. Burada hiçbir şey yok."

Sesler birden arttı ve Jeremy kan dondurucu şekilde feryat etti.

"*Ne var?*"

"Hiçbir şey," dedi soğukkanlılıkla. Sıkıldım sadece. Buzları kırayım dedim."

"Tuhaf bir çocuksun sen," dedi Ginger.

Jeremy'nin ayağa kalktığı duyuldu. Boğazını temizledi. "Bu kadar mı?" diye bağırdı. "Elinden gelenin hepsi bu mu? Hayalet yılanların ve farelerin ses efektleriyle mi korkutuyorsun bizi?"

Sesler birden kesildi.

Arkasından gelen sessizlik de çok rahatlatıcı değildi.

Mahkûmlar bir sonraki olacak şeyi bekliyorlardı.

Ve geldi: yeni bir ses, o kadar zayıftı ki ben bile ne olduğunu çıkaramadım.

"Duydunuz mu?" diye fısıldadı Jeremy.

"Evet duydum."

"Ben de."

"Berbat bir inleme sesi gibi sanki."

“Ne sesi bu böyle?”

Herkes cevabı biliyordu ama kimse söylemeye cesaret edemedi.

“Bu insan sesi,” dedi Ginger en sonunda.

Doğruydu. Ses bir insandan geliyordu, acı çeken bir insandan.

“Belki bu da kayıttır.”

“Evet ama ne kaydı? Biri ölüyor gibi sanki.”

Kimse bir şey demedi.

“Bir oyuncu olabilir,” dedi Jeremy sonra. “Ölmek üzere olan birini canlandırıyor.”

“Evet,” dedi Ginger da. “Yetenekli bir oyuncu. Gerçekten öldüğünü sanıyor insan.”

Bu büyük acı çekme sesi biraz değişti ama durmadı. Önce hıçkırarak ağlama, sonra umutsuz bir sızlanma, sonra tekrar hıçkırarak ağlama sesi geldi. Saatlerce böyle devam etti. Sonra, sesler odayı sefaletle doldurunca durdu.

İnsan ölmüş müydü? Yoksa uykuya mı daldı? Yoksa sadece kayıt mı durmuştu? Kim bilebilirdi! Fırıncıdan başka kim bilebilirdi!

“On beş,” dedi Ginger ışıklar gelmeye başlayınca ve lavabosunun üstüne başka bir bezelye daha yerleştirdi. Fırıncı on birinci günden beri ortaya çıkmamıştı. Mahkûmlar bugünü de önceki günler gibi geçirdiler: yataklarında yatıp Jeremy’nin anlattığı hikâyeleri dinlediler,

ne kadar aç olduklarından bahsettiler, çiçeklerinin vazolarındaki suyu içip hasta olmamayı umdular. Ginger gözlerini kapayıp sessiz dualarından birini edeceksen, “Güzel bir dua et,” dedi Jeremy.

Hafifçe gülümsedi ve elleri hâlâ gözlerinde cevapladı: “*Deniyorum*, seni aptal.”

Zaman acı verici bir yavaşlıkta geçiyordu. Hikâyelere bir sürü bölümler ekleyip sonlarını daha mutlu hale getirdim. “Bu güzeldi,” derdi Frank Bailey her hikâyeden sonra. Sonra, Jeremy diğer hikâyeye başlayacak gücü toplarken, “Keşke benim gibi iri olsanız,” dedi Frank Bailey.

Jeremy boş gözlerle Frank Bailey’ye baktı. “Neden?”

“Açlıktan ölmemeniz için vücutlarınızda daha çok yağ olurdu.”

Ginger hafifçe güldü. “Sen bir güneş ışığıydın, Frank,” dedi ve sonra uyuşturucu sessizlik tekrar ortalığı kapladı.

Jeremy! Jeremy! Başka bir masal! dedim ve Jeremy derin bir nefes alıp hikâyesine başladı.

Önceki iki gece sessizdi ama bu gece, ışıklar yavaşça söndükçe, mahkûmlar daha canlı bir terörle karşılaştılar, bu defa sızlanmalar küçük bir çocuğundu. Ağlamalar sürekli devam etti, her defasında daha umutsuz geliyordu. “Yardım edin, lütfen,” diye ağlıyordu çocuk. “Lütfen yardım edin. Lütfen, lütfen, lütfen.” En sonunda ses kesildi.

Mahkûmların hiçbirisi bir şey demedi.

Fıncı ne ertesi gün, ne de ondan sonraki gün geldi. Mahkûmların hareketleri iyice yavaşlamıştı. Uyuyabildiklerinde de kâbuslarla uyanıyorlardı. Frank Bailey Bay Blix’in onlara bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu. Ginger gözlerini kapayıp dualarını ediyordu. Sesi artık iyice güçsüzleşse de Jeremy hikâyelerini anlatmaya devam etti.

Bir keresinde, Frank Bailey hafifçe horlarken Ginger yatağında yatan Jeremy'ye döndü ve anlattığı hikâyenin bitmesini bekledi: "Ve küçük terzi her zaman kraldı ve her zaman kral olarak kalacaktı."

Ginger hafifçe gülümsedi. "Büyükbabamın çok, çok uzaklara gitmekle ilgili kötü şeyin her zaman kendini de götürdüğün olduğunu söylediğini hatırlıyor musun? Şey, iyi ki sen de peri masalı anlatımını getirmişsin kendinle birlikte. Bence bulunduğumuz durumda büyük bir değişiklik yaratıyor."

Jeremy'nin gözleri birazcık da olsa canlandı. "Aynı şeyi ben de senin için söyleyebilirim."

"Güzel olan ne biliyor musun?" diye fısıldadı. Ginger "Büyü bozulamaz."

Jeremy pek anlamış gibi görünmüyordu.

"İlk ısırığın büyüğü," dedi. "Yalnızca büyülenmiş kişinin ayrık dudaklarına bir gözyaşı değdiğinde bozulabilir." Gülümsemeye çalıştı. "Yani benim, büyülenmiş kişinin."

"Yani?"

"Yani burada büyüğü bozamayız. Tuzlu da tuzsuz da olsa senin gözyaşına değemem." Ginger güldü. "Yani başına kaldım, Jeremy. Buradan çıkarsak da senin başına kalabilirim."

"Benim için sorun değil," dedi Jeremy. "Başıma kalman, yani. Ama buradan çıkma kısmını ben olsam biraz ertelerdim."

Jeremy bir şeyler düşünüyor gibiydi, derin bir nefes aldı ve *Şakıyan Tarla Kuşu*'nu anlatmaya başladı.

O gece, sızlanma sesleri yerine, fırıncı Jeremy ve Ginger'ı ormana götürürken çalan klasik müzik vardı.

Ertesi gün, oda aydınlanırken Ginger ile Jeremy yine demir parmaklıklardan el ele tutuşuyorlardı. Ellerini yavaşça çektiler, birbirlerine sağladıkları teselliği bırakmak istemiyorlardı.

Mahkûmların duvarın açılma ve arabanın tekerleklerinin sesini duydukları gün bezelyeler on dokuz olmuştu.

“*Hallâ, hallâ!*” dedi fırıncı içeri girdiğinde. “Yaşamak için harika bir gün, değil mi?”

Mahkûmlar ne yataktan kalktı ne de konuştular.

Fırıncı arabanın üstündeki beyaz çarşafı çekti ve bayat pastalar ile sokak köpeklerine verilecek türden ekmekler ortaya çıktı. Mahkûmlar yemeklere aç köpekler gibi baktılar.

Fırıncı yemekleri tabaklara koyarken konuşmaya başladı: “Frankie’nin annesi ile Ginger’ın büyükbabası mektuplarını aldı, Frankie’nin özel bir yatta şeflik yapması ve Ginger’ın konuksever bir ailenin yanında olması içlerini rahatlattı.”

Tabakları dağıtmaya başladı. Mahkûmlar yavaşça yataklarından kalktılar. “Ve canım çocuklarım,” dedi fırıncı, “yakında hepiniz unutulmaya yüz tutan bir anı olarak kalacaksınız.”

Jeremy, Ginger ve Frank Bailey zorlukla ayağa kalkıp küçük yemek kapılarına yöneldiler.

“Evet, evet, kulağa hoş gelmiyor tabii ama insanlar böyledir. Bir süreliğine gidenleri özler, sonra onları unuturuz.”

Fırıncı bir düğmeye bastıktan sonra küçük kapılar açıldı ve mahkûmlar kendilerine engel olamayıp uzanıp tabaklarını aldılar. Onlar açgözlülükle yemeklerini yerken fırıncı onları izleyip kahkaha attı.

Ginger yutkundu, koluyla ağzını sildi ve “Senin derdin ne?” diye sordu fırıncıya.

Fırıncının gülüşünde alaycılık vardı. “Bu halinle bu soruyu bana sen mi soruyorsun?”

Fırıncı yavaş hareketlerle tütününü çıkardı, sallanan sandalyesine oturdu ve piposunu doldurdu.

“Size ilginç bir şey anlatayım,” dedi. “Ne zaman Jeremy’nin size anlattığı cinlerin ya da konuşan balıkların size üç dilek hakkı verdiği hikâyeleri okusam sadece iki dilek hakkı isteyeceğimi düşünürdüm. Onlar da nelerdi biliyor musunuz? Birincisi, beni olduğum gibi kabul eden ve sadakatine her zaman güveneceğim bir arkadaşaya sahip olmaktı. İkincisi de” –fırıncı piposundan bir duman çekti ve yavaşça dumanı dışarı saldı– “*istediğim her şeyi yapabilmektir.*”

Fırıncı sallanarak piposunu içti. Mahkûmlar tabaklarını yalamaya başlamışlardı. “Size bir hikâye anlatma zamanım geldi sanırım. Bu Jeremy’nin kendiniz iyi hissettiren hikâyeleri gibi değil. Onlardan daha iyi çünkü bu hikâye gerçek ve sizin mevcut durumunuzla da ilgili,” dedi fırıncı onları izlerken.

Piposundan duman çekti ve o dumanın dudaklarından çıkmasını izledi. “Bu, sevgili çocuklar, Nyköping Ziyafeti’nin hikâyesi.”

Mahkûmlar fırıncıya dik dik baktılar. Nyköping Ziyafeti diye bir şeyi daha önce duymamışlardı ama ben hayalet halimden geçen korku dolu bir titreme hissettim.

“Nyköping Ziyafeti,” diye başladı fırıncı. “İsveç Kralı Birger’in ev sahipliğini yaptığı sıradışı bir akşam yemeğidir. Yedi yıl önce, Hatuna Oyunları denen bir olayda, kralın iki kardeşi onu tahttan indirmek için kanlı bir darbe düzenlemiş fakat başarısız olmuşlardır. Bir zaman sonra, kral kardeşlerini halka açık olarak affetmiş ve 1317 Noel’inden kısa süre önce onlarla barışma niyetinde olduğunu açıklamıştır. Kral, kardeşlerini Nyköping’deki kalesinde verdiği fevkalade ziyafete davet etmiştir. Kardeşlerinin karnını doyurup onlara meyve suyu verdikten sonra Kral Burger onları zindanlarına atmıştır.” Fırıncı ayağa kalkıp Jeremy’nin hücreğine yaklaştı. “Ama atmadan önce onlara ne söylediğini biliyor musun?”

Hiç kimse konuşmadı ve fırıncı devam etti: “*Kommer ni ihåg Hatuna şpelen? Jag kommer klart ihåg dem.*” Fırıncı duraksadı. “Bunun ne anlama geldiğini tahmin etmek ister misin?”

Ben Jeremy’ye tercümesini fısıldadım ve o da tekrarladı. “Hatuna Oyunları’nı hatırlıyor musunuz? Ben şüphesiz ki hatırlıyorum.”

Fırıncı şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. “Sen ne dedin?”

Jeremy dediklerini tekrarladı.

“Demek İsveççe biliyorsun?” dedi fırıncı.

Jeremy’ye ne söylemesini önereceğim konusunda emin değildim ama bu önemli değildi, Jeremy’nin suratında garip bir kararlılık vardı. “Ben bilmiyorum. Ama benim yanımda bir hayalet var. İsveççe’yi bilen o.”

Fırıncı bir süre Jeremy'ye baktı ve sonra gülmeye başladı. "Birleşik Devletler'de bir çocuğun İsveççe konuşan bir hayaleti var ha," dedi ve gülmeye devam etti. "Buna inanmak biraz zor sanırım."

"Pek çok dil konuşuyor, sadece İsveççe değil," dedi Jeremy. "Peri masalları hakkında her şeyi bilen de o. Biz senin kamyonetinde yatarken senin Elbow'un Kafesi'ne gitmeni izleyen de o. Sen orada yemek yiyip babamla konuşurken etrafında dolanan da o." Jeremy gözlerini fırıncıya dikti. "Eğer bize zarar verirsen son nefesine kadar senin peşinde olacak kişi de o."

Fırıncının gözleri açıldı: yüzü bir süreliğine çekilmiş bir lastik gibi gerilmişti. Ortalık o kadar sessizdi ki bir farenin göz kırpmasını bile duyabilirdiniz. Ama sonra tekrar kendine geldi ve tekrar gülmeye başladı. "Gerçekten çok zekisin, sevgili çocuğum ama anlattıklarını sadece uyuşmuş gözlerle gördün ve anlattığın hayalet hikâyesi de doğru falan değil."

Tamamen doğru, dedim Jeremy'ye ve başka bir şey de söyledim.

"Sonra babama Ginger'la kaçabileceğim fikrini aşıladın."

Fırıncı omuzlarını silkti. "Yine doğru değil. Sanırım hayaletinin kulakları pek iyi değil ya da..." -kurnazca gülümsedi- "belki hayaletin yoktur, ha?"

Bir süre sonra Jeremy fırıncının sandalyesini işaret etti. "O sandalyeyi görüyor musun?"

Fırıncı sallanan sandalyesine baktı.

"Evet, sevgili oğlum. Gayet güzel görüyorum. Hayaletin onu yok edebilir mi?"

"Hayır," dedi Jeremy. "Ama o sandalyeye oturabilir."

"Öyle mi? Şu an sandalyede oturuyor mu?" Fırıncı kıs kıs güldü. "Üç tane hayalet oturtsana oraya."

“Maalesef sadece bir tane oturabilir,” dedi Jeremy. “Ama o şimdi sandalyeye oturup onu sallayacak.”

Jeremy’nin benden istediği şeyi anlamak birkaç saniyemi aldı... ama sonra hemen kendimi görevime adayıp sandalyeyi öne arkaya salladım, o kadar hızlı sallıyordum ki sandalye deli gibi hareket ediyordu.

Sonra ben durup sandalye de sallanmasını bitirince Ginger, Frank Bailey ve fırıncı gözlerini Jeremy’ye çevirdi.

“Hayaletim sandalyeni sevdi,” dedi Jeremy.

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti. Sonra, herkesi şaşırtarak fırıncı gülmeye başladı. “Demek öyle,” dedi. “Demek öyle.”

Mahkûmlar boş gözlerle fırıncıya bakıyordu.

“Gizem çözüldü,” dedi fırıncı. “Jeremy’miz ne çok kişiymiş öyle. Beni görünce battaniyelerin altına saklanan çocuk. Sesler duyan çocuk. Peri masalları konusunda uzman çocuk. Şimdi de kendi hayaleti olan bir çocuk.” Gözlerini Jeremy’den hiç ayırmadı. “Beni bu büyük odada ziyaret etmenin kaderinde olacağını biliyordum ama *nedenini bilmiyordum*. Ama şimdi biliyorum. Neden burada buluşmamız gerektiğini anladım.” Mavi gözleri parladı. “Senin için de benim için de bu büyük bir fırsat, Jeremy.” Fırıncının yüzü beklentiyle parladı. “Burada, arkadaşlarımızın önünde... *yeteneklerimizi* karşılaştıracak ve... bu karşılaşmanın nasıl sonuçlanacağını göreceğiz.”

Fırıncı derin bir nefes aldı. “Sen şu ana kadar gördüğüm çocukların en zekisisin, Jeremy Johnson Johnson. Ama” –fırıncı durgundu, temkinli duruyordu– “bir düzine hayaletin olsa da hiçbiri benim şeytanlarımla başa çıkamaz.”

Sonra, yavaş hareketlerle duvardaki resmin yanına gidip resmi çevirdi.

Resmin arka tarafında çok başka bir sanat eseri vardı, diğeri ne kadar sevecense bu da o kadar korkunçtu. Bu resimde ateşte yemek pişiren bitkin anne, bir iskeletin yıkık dökük kulübelerinden çocuğunu çekmesini ıstırap içinde izliyordu. Korku dolu çocuk dumanların içinde annesine uzanırken iskelet merhametsizce çocuğu çekiyordu.

“Tanrım,” dedi Ginger. “O da ne?”

Fırıncının gözleri gururla parladı. “*Ölüm Dansı* isimli resimlerden bir tanesi. Resimlerin her biri ölümün her zaman bizimle olduğunu ve bizi götürmek için beklediğini hatırlatmak için tasarlanmış.” Fırıncı resme doğru eğildi. “Renklerin kullanımı harika, resmin yaratıcısı uzun zaman bulunamadı.” Fırıncı Jeremy’ye döndü. “Belki hayaletin onun adını biliyordur.”

Jeremy’ye söyledim, o da tekrarladı, “Hans Holbein.”

Fırıncı şaşırmadığını belli etti. “Küçük olan mı yoksa büyük olan mı?”

Cevabı yine söyledim. “Küçük olan,” dedi Jeremy.

“Çok güzel,” dedi fırıncı en kibar sesiyle. “Hayaletin böyle nadir bilinen şeyler konusunda çok iyi” –dudaklarında bir gülümseme belirdi– “ama *Pamuk Prenses’in* Disney versiyonuna gelince...”

Cümlesini bitirmedi. Sakince zindandan çıktı ve arkasından duvarı kapadı.

Oda bir süre derin bir sessizlik içinde kaldı.

Sonra, “Bu yaptığın inanılmazdı, Jeremy. Bir iki saniyeliğine fırıncının aklını oynattığını düşündüm,” dedi Ginger.

“Bir iki saniyeden de fazla,” dedi Frank Bailey odanın karşısından.

Jeremy konuyu kapatmak için elini salladı. “Ama onu yeterince korkutamadım,” dedi. “Hâlâ buradayız, değil mi?”

“Evet,” dedi Ginger, “ama o sallanan sandalye şeyi harikaydı.” Gözleri Jeremy’nin üzerindeydi. “Sahi nasıl yaptın onu? Ayrıca bu kişisel hayalet hikâyesini nereden buldun?”

Jeremy ses çıkarmadan yatağının ucunda oturdu.

Derin derin nefes aldı. “Gülmeyeceğinize söz verin.”

“Söz.”

“Pekâlâ,” dedi Jeremy. “Bir yerden bulmadım çünkü bu doğru.”

Bakışlarından Jeremy’ye inanmadıkları belli oluyordu.

“Gerçekten,” dedi Jeremy. “Doğru.”

Frank Bailey etrafına bakıyordu. “Nasıl yani, şu an bizimle mi?”

Jeremy kafasını evet anlamında salladı. “Eğer fırıncıyla çıkmadıysa, ki bu pek ihtimaller dahilinde değil çünkü bana bizimle kalacağına dair söz verdi.”

Ginger da gözlerini odada gezdirmeye başladı. “Peki burada olduğunu nasıl anlıyorsun?”

Jeremy şakağına dokunup fısıldadı: “Burada mısın, Jacob?”

Evet.

“Burada,” dedi Jeremy.

Ginger duyduklarını anlamakta zorluk çekiyordu. “Yani o burada, sen onu duyabiliyorsun, ve ona *Yav-kub* diye mi sesleniyorsun?”

Jeremy kafasını salladı. "İsmi o. Yaklaşık iyi yüz yıl önce Almanya'da yaşadı. Soyadı da Grimm. Kardeşiyle birlikte halk hikâyelerini biriktiren kişi o."

Bir iki saniye sessiz kaldılar, sonra, "Sence biz de bir çeşit bir peri masalında olabilir miyiz? Onun burada olma sebebi bu olabilir mi?" diye sordu Ginger.

"Bilmiyorum. Hayaletimin de bildiğini sanmıyorum."

"Bir peri masalındayız gibi gerçekten de," dedi Frank Bailey. "Büyüler, zindanlar, iksirler, yasaklı odalar falan var." Yüzü düştü, sonra birden aklına bir şey gelir gibi oldu. "Tabii bu defa her şey gerçek."

Ortamı yine sessizlik sardı. "Peki bu hayalet, bizim yaptığımız ve söylediğimiz her şeyi görüp duyuyor mu?" diye sordu Ginger.

Jeremy onaylarcasına kafasını salladı.

"Bu biraz ürkütücü," dedi Ginger.

"Aslına bakarsan, insanların özel hayatına oldukça saygılıdır."

Ginger'ın aklına bir şey geldi. Bir parmağını dudaklarına götürdü ve eğilerek fısıldadı: "Bunları Sten duysun ve inansın diye mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Jeremy. "Sten'in bize inanıp inanmaması umrumda değil. Ama bildiğim bir şey var ki o da, başımıza kötü bir şey gelirse hayaletimin Sten'i rahat bırakamayacağı."

Ginger, Jeremy'ye baktı. "Evet," diye fısıldadı. "Ama neden en başında bizim kaçırılmamızı engellemek için bir şey yapmadı?"

İşte en can alıcı soru geldi ve bu soru bende bir bıçak darbesi gibi bir etki yarattı.

Doğru söylüyor, Jeremy. Uyanık olamadım. Sonra biraz cesaret kazanıp söylemem gereken şeyi söyledim. Ve sanırım yaptığım korkunç hata benim başka bir hata yapmama da yol açtı.

Jeremy benim sözümü bitirmemi bekliyordu ama Ginger konuşmaya başladı: “Peki hayaletin şu an ne yapmamız gerektiğini düşünüyor?”

Ona söyledim, ifadesinden anladığıma göre de, bu cevap Jeremy’yi endişelendirdi. Yine de, tedbirliydi, sesini kısıp bir fısıltı halinde konuştu: “Hayaletim, Sten’le birlikte dışarı çıkması gerektiğini düşünüyor. Tabii Sten geri gelirse.”

“Belki de dualarımızın cevabı hayaletindir,” dedi Ginger ve neşesiz de olsa gülmeye çalıştı. “Ona dönerken yanında destek birliklerini ya da biraz bisküvi falan da getirmesini söylemelisin.”

“Sorun da bu. O hiçbir şey getiremez. Kimseye bir şey de söyleyemez. Ama en azından dışarıda neler olup bittiğini öğrenir. Değil mi, Jacob?”

Evet. En azından bunu yapabilirim. Başka düşüncelerim de vardı ama onlardan bahsetmedim.

“Sorun yok,” dedi Jeremy kısık sesle. “İyi olacağız.”

İlk defa, Jeremy’nin sesinde pes etmişlik hissettim, iyi olmakla neyi kastettiğini tahmin etmek istemiyordum.

Pekâlâ, dedim. Çıkabildiğim ilk anda dışarı çıkacağım.

Yirmi beş bezelye olmuş, fırıncı hâlâ gelmemişti, sonra yirmi altı, ve yirmi yedi tane oldu bezelyeler.

“Hepsi bu kadar,” dedi Ginger hafif bir sesle.

Yüzü iyice bitkinleşmişti, renksiz bir mumdan oluşmuş gibi duruyordu. Hepsinin yüzü öyleydi. Şunu söylemem gerekir ki mahkûmlar bir hayalet gibi olmuşlardı.

“Yirmi yedi gün,” dedi Ginger.

“Benim için elli gün,” dedi Frank Bailey. “Ama bana elli yıl gibi geliyor.” Gözlerinin, ışığı sönmüş bir fenerden farkı yoktu. “Bay Blix’in bize bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum.”

“Artık inanmanın zamanı geldi,” dedi Jeremy ama Frank Bailey onu onaylamak yerine sadece gözlerini düşürdü.

Ginger lavabosunun üstündeki bezelyeleri aldı ve yatağına koydu. “Yirmi yedi üçe bölünür,” dedi. “Her birimize dokuz tane.”

Bezelyeleri Frank Bailey’nin zindanına fırlattı. Yedi tanesi hücreye girerken iki tanesi dışarıda kaldı. Ardından iki tane daha fırlattı. Frank Bailey bezelyeleri yerden toplayıp ağzına attı. Sonra Ginger dokuz tane de Jeremy’ye attı ama Jeremy bir tanesini geri verdi, böylece ikisinin de sekiz bezelyesi olacaktı. Yerdeki bezelyeleri avuçlarının içine aldılar.

“Şerefe,” dedi Ginger.

Jeremy omuz silkte: Ağızlarını açıp ve bezelyeleri yuttular ve ağzlarında kaybolana dek bezelyeleri şeker gibi emdiler.

“Büzüşmüş bezelye gibisi de yoktur,” dedi Jeremy.

Ginger hafifçe güldü. “Harika bir meze. Ana yemek nerede kaldı?”

O gece, duvarlardan yine korkunç acı çekme sesleri geldi ama mahkûmlar yatak çarşaflarından kopardıkları parçalarla kulaklarını tıkadılar.

Bir gece ise, ağlama ve sızlama durdu ve kısa bir süre sonra başka bir ses geldi. Jeremy'nin sesi.

"Lütfen," diye mırıldandı. "Lütfen." Yalvarışları iyice artıyordu. "Lütfen! Lütfen!"

Jeremy, dedim ve bağırmaya başladım. Jeremy! Uyan! Uyan!

Jeremy uyanmadı ama yakarışları Ginger'ı uyandırdı. "Jeremy!" diye bağırdı ve parmaklıkların arasından Jeremy'nin kolunu tuttu.

"Ne var?" dedi Jeremy kalın bir sesle.

"Sen," dedi Ginger. "Uykunda konuşuyordun. Sürekli lütfen, lütfen diye bağırdın." Duraksadı. "Ne için öyle diyordun?"

"Şey soruyordum..." Tereddüt etti, parçaları birleştirmeye çalışıyor gibi bir hali vardı. "Birkaç ses duyuyordum ama farklıydı... İnsanlar da görüyordum."

Ginger yavaşça gülümsedi. "Rüya diyoruz onun adına."

Hayır. Yani bir rüya *gibi*ydi... ama rüyadan daha gerçekti."

"Peki neden lütfen diyordun? Lütfen ne?"

"Küçük bir çocuk için parti veriliyordu, çok çok uzun zaman önce, ben de oradaydım ama bu defa hayalet olan bendim. Kimse beni ne duyuyor ne de görebiliyordu. Kapının yanında yarı içeride, yarı dışarıda duran, uzun gri saçlı ve eski bir ceket giyen bir adam

haricinde herkes Almanca konuşuyor ve şarkı söylüyordu. Adam yarım yamalak gülüyordu, mutlu olmadığından emindim. Onun Jacob olduğundan emindim.”

Dinledim. Bunu nasıl yapmıştı? Evet, ona hikâyeyi benim anlattığım doğrudu ama nerede durduğumu, ne giydiğimi, saçımın uzunluğunu nasıl bilebilirdi? Hafızamın odalarına nasıl girebilmişti?

“Sonra küçük çocuk –Jacob’ın yeğeni– Jacob’dan şarkı söylemesini istedi. Ama o istemiyordu, ben söylemesi gerektiğini düşündüm çünkü bu onu mutlu edebilirdi, o yüzden ben de ona sormaya çalıştım.” Jeremy duraksadı. “Muhtemelen bu yüzden sürekli lütfen diyordum. Ama o beni duymadı.”

Hiçbir şey söylemedim. Bu anı yine beni üzmekten başka bir şey yapmadı. Muhtemelen Jeremy de bunu anlamıştı, çünkü, “Şarkı söyleyememesi onun suçu değildi,” dedi.

“Söyleyemiyor muydu yoksa denemek mi istemiyordu?”

İkisi de, dedim. İlki için suçlanamamam da ikincisi tamamen benim suçumdur.

“Bilmiyorum,” dedi Jeremy, sanırım Ginger’a söylüyordu. “Kendinden başkası olmaya çalışabilirsin ama en sonunda kimsek yine o oluruz.”

Bir iki dakika sessiz kaldılar. Sonra Ginger, “Bu gece ses kaydı yok. Ne anlama geliyor merak ediyorum,” diye fısıldadı.

Jeremy cevap vermedi ama uyanık olduğundan emindim. Bir süre sonra, “Sadık John hikâyesini anlatmıştın ya bana, prensin prensesin resmini gördüğündeki yapraklar ve dillerle ilgili bölümü tekrar anlatır mısın?” dedi Ginger.

Jeremy’nin benim biraz itelememe ihtiyacı vardı. “Kralın oğlu prensesin portresini gördüğünde prens ona karşı öyle büyük bir aşk

duydu ki bütün ağaçlardaki yapraklar dile gelse yine de bu aşkın büyüklüğünü anlatamazdı.” Duraksadı. “Burası mı?”

Zindan zifiri karanlıktı, durumları daha kötü olamazdı ama *Çingge’ın sesinde yine de neşe vardı* “Evet.” dedi. “O bölüm ”

En sonunda, duvar açıldığında, mahkûmlar yataklarından kalkmadılar. Sadece gözlerini oynatabildiler.

“Hallâ! Hallâ!” dedi fırıncı ama yaşamak için harika bir gün değil mi, diye sormadı. Kendi de biraz bitkin duruyordu ama ne yüzünden bitkin düştüğü hakkında bir fikrim yoktu. Mahkûmları inceledi ve endişeliymiş gibi davrandı.

“Ah, Tanrım. Hiç iyi görünmüyorsunuz canım çocuklarım. Sıcak su geri geldi. Yoksa kontrol etmeye üşendiniz mi?”

Mahkûmlar bir şey demedi. Yattıkları yerden kıınıldamadılar bile.

Fırıncı her birinin küçük kapısının önüne kıyafet ve çiçek koydu ama mahkûmlar hâlâ yatıyordu.

“Söz verdiğim gibi spagetti yaptım,” dedi fırıncı. “Ama kendi spagetti sosumla. Sizin bahsettiğiniz ragu sosuyla falan değil.” Tebessüm etti. “*Rehavete kapılma, amacın uyum sağlamak olsun, pes etme, umudunu yitirme*. Sözüünüz buydu değil mi?”

Mahkûmların hiçbirisi konuşmadı. Gözleri fırıncının pasta koyduğu tabaktaydı.

“Maalesef bunlar dünden kalma,” dedi.

Yemekler kokuşmuştu, küçük et parçaları küflenmişti. Çiçekleri, kıyafetleri ve küflü yemekleri küçük kapılardan içeri gönderdi.

Mahkûmlar zorlukla kalkıp tabaklarını aldılar. Çatal, kaşık, hiçbir şey yoktu. Mahkûmlar yemeklerini elleriyle yerken ve kollarıyla ağızlarını silerken fırıncı onları izledi. En sonunda, tabaklarda yalayacak bir şey kalmayınca mahkûmlar kıyafetlerini ellerine

aldılar. Önce Ginger kendisininkini açtı. Kıyafetler baştan aşağı siyahtı. Önce kıyafetlere sonra fırıncıya baktılar.

“Meşhur gizli görevinizde giydikleriniz gibi,” dedi fırıncı.

“*Peki onunkiler?*” diye sordu Ginger. Frank Bailey’nin kıyafetlerini işaret ederek. “*Onunkiler neden siyah?*”

Fırıncı omuzlarını silkti. “Bilmem. Onunkiler de uyumlu olsun istedim.”

Fırıncı arabasıyla dönüp kapıya ilerledi.

Ben de onunla gittim.

“Gidiyorsun, değil mi?” diye sordu Jeremy.

Fırıncı döndü. “Kiminle konuşuyorsun?”

“Seninle,” dedi Jeremy.

“Neden sordun sevgili oğlum? Gittiğimi görüyorsun zaten.”

“Bilmem,” dedi Jeremy. Kafasını düşürdü. “Çok yorgunum.”

Evet gidiyorum, Jeremy, dedim. Talihlerimizi değiştirmeye çalışmalıyım.

Jeremy çok hafifçe kafasını salladı, onun haricinde hareketsiz duruyordu. Ama gözyaşlarını tutmaya çalıştığının farkındaydım.

Araba hareket ederken tekerlekler gıcırdadı.

Biraz da olsa sıcaklık hissedebilsin diye hızlıca Jeremy’nin yanından geçtim.

Lebewohl, Jeremy, dedim. Hoşça kal. Sakın pes etme. Sabır her şeydir.

Fırıncı görüş açısından çıkınca Jeremy bana bağırdı. “Geri geleceksin, değil mi?”

Fırıncı yine arabasını durdurdu. İfadesi neredeyse teselli ediyormuş gibiydi. “Evet, sevgili çocuğum. Geri geleceğim. Ama ne zaman geleceğimi bilmiyorum.”

Evet, dedim. Geri döneceğim. Söz veriyorum. Geleceğim.

Fırıncının arabası yine hareket etti, numaralı düğmelere basarken ve duvardan geçerken onu takip ettim. Merdivenlerden çıkıp mutfağını temizledikten sonra, çiçeklerini kesmek için bahçesine çıktı. Havayı hareket ettirmek için onun etrafında uçtum.

“Ah, bu sen misin, kadim hayalet, yoksa hafif bir meltem mi sadece?”

Yine yakınında uçtum, bu defa diğer taraftan.

“Demek sensin,” diye fısıldadı. “Ama artık çok geç, ihtiyar hayalet, ayrıca sen çok zayıfsın. Evet, çabala, elinden gelen her şekilde çabala. Ama ucuz numaralarını bende deneyerek vaktini harcama. Yapamayacağın şeyleri yapmak için uğraş! Hem kim bilebilir, sevgili hayalet? Belki diğer çocukları onlardan daha iyi koruyabilirsin.”

Olayların Bulucusu’nun etrafında uçtum, o bahçesiyle ilgilenirken ben sürekli etrafında uçtum.

Ana Cadde sessizdi. Işıklar göz kamaştırıcıydı, sıcaklığı hissedemesem de siyah asfalttan buharlar çıktığını görebiliyordum. Bir an önce Işıltı Kazan’a uçtum. Zindanda bir fikir geliştirmiştım. Şimdi onu test etme zamanı gelmişti.

Bayan Truax oradaydı ve kapı açıldı. Ütü masasının başındaki kadının yanına gittim.

Bayan Truax! diye bağurdım. *Bayan Truax! Lütfen, dinleyin beni!*

Çamaşır ve kurulama makineleri yüksek sesle çalışıyordu.

Sesimi iyice yükselttim. *Bayan Truax, yardımınıza ihtiyacım var! Oğlunuzun başına ne geldiğini biliyorum sanırım. Bayan Truax! Oğlunuz Possy! Yaşıyor olabilir!*

Dediğim şeye inanıyordum. Ama Bayan Truax hiçbir şey duymadı. Etrafında uçup durdum, kapüşonunu çıkarırsa belki beni duyabilir diye düşünüyordum. Hiçbir şey fark etmedi. Ütü masasına bir gömlek koydu ve ütüyu üzerinde gezdirmeye başladı.

Bayan Truax! Bayan Truax, lütfen!

Hiçbir cevap yoktu. Ütülemeye devam etti, eğer oğlu geri gelirse onu orada bulabilsin diye aynı çamaşırcıda yıllarca çalışan ve aynı küçük karavanda yıllarca yaşayan bu kadın benim getirdiğim umutlu haberleri duyamıyordu.

Ana Cadde'de hızla ilerleyip Elbow'un Kafesi'ne uçtum. Kasabalılar iştahla yemek yerken Jenny Applegarth masa masa dolaşıyordu. Buranın bu kadar meşgul olması beni deli ediyordu. Üç çocuk kayıptı, bu kafenin bir karış uzağındaki bir zindanda kilitli tutuluyordu ama kasabalılar burada, hiçbir şey yokmuş gibi güle oynaya yemeklerini yiyorlardı.

Jenny Applegarth'ın yanına yaklaştım ve kulağına fısıldadım: *Dinleyin, lütfen.*

Ama o birinin tavuk ve patates siparişini alıyordu. Siparişlerini alınca bu defa sesimi yükselttim: *Dinleyin, lütfen.*

Beni duymadı. Mutfağa girerken onu takip ettim, Bay Johnson kafasını bulaşıklardan kaldırdı ve boşça gülümsedi. Bu boş

gölüşleri biliyorum. Ortak bir kederin paylaşımını temsil ederler. Boşluk bekleyişten gelir, bir şeylerin açığa çıkmasının, yazılmasının ya da anlaşılmasının bekleyişi.

Jenny Applegarth siparişi söyledi. “Lemmy Wittle biberli biftek konusunda seni tebrik ettiğini söyledi,” dedi Elbow Adkins’e.

Jenny Applegarth’la iletişim kurmak benim bu kasabadaki son umudumdu, o yüzden arka bahçeye çıkıp Bay Johnson’ın yanına oturana kadar bekledim.

“Çok yoğun,” dedi.

Bay Johnson kaplıcalardan çıkan dumanlara bakıyordu.

“Pittswort çocukların kaçtığını söylediği için herkes öyle sanıyor. Cassie Willis ile Bill Kibbs de onların kaçtığını düşünüyor,” dedi Jenny Applegarth.

Bay Johnson, Jenny Applegarth’a döndü. “Sen onlara ne dedin?”

“Senin her zaman söylediğin şeyi. Jeremy’nin öyle bir çocuk olmadığını, onun kaçmayacağını.”

Jenny Applegarth limonatasını yudumladı.

Ortalık iyice sessizleşti. Benim konuşma zamanım geldi. *Dinleyin, lütfen.*

Jenny Applegarth kafasını salladı ve benim olduğum tarafa baktı.

Dinleyin, lütfen! diye bağırdım. *Dinleyin, lütfen! Dinleyin, lütfen!*

“Sesi duydun mu?” diye sordu Bay Johnson’a.

“Hangi sesi?”

“Ağaçların arasında esen rüzgârın sesini,” dedi Jenny Applegarth yumuşak bir sesle. “Uzaktaki birinin sözleri gibiydi. Güzel sözler. Cennetten geliyor gibi.”

“Öyle konuşma!” dedi Bay Johnson şiddetle. Sonra sesi biraz yumuşadı: “Öyle konuşma! Jeremy ölmedi.” Gözleri tekrar kaplıcalara döndü. “Jeremy kaçmaz,” dedi kendi kendine, “ve o ölmedi.”

Onun nerede olduğunu biliyorum! diye bağırdım. *Jeremy’nin nerede olduğunu biliyorum!*

Ama Jenny Applegarth yalnızca yaprakların fısıldamasını sağladığına inandığı ağaçlara baktı.

Arkamızdaki camlı kapı açıldı ve Conk Crinklaw çıktı. “Hey,” dedi ve Bay Johnson ve Bayan Applegarth da kafalarını salladı.

“Elbow burada olduğunuzu söyledi.” Conk şapkasını çıkardı. “Hiçbir haber yok, değil mi?”

Jenny Applegarth kafasını hayır anlamında salladı.

Conk Crinklaw oturup gözlerini şapkasında gezdirdi. Bir şeyler söylemek istiyordu ama söylemesi biraz zaman aldı. “Ginger’ın böyle bir şey yapması çok garip. Sonra da onu umursamayan *büyükbabasına* mektup yollayıp da...” Daha fazla konuşamadı.

Jenny Applegarth Conk’a döndü. “Sana yollamaması mı?”

“Şey, evet. Ya da Maddy ile Marjory’ye, onu umursayan insanlara yani.”

Conk kafasını çevirdi ve yüzü hiçbir şey ele vermesin diye yüzünü iyice sıktı ama Jenny Applegarth’ı kandıramazdı. Jenny Applegarth bir kolunu Conk’un omzuna attı ve uzaklara baktılar, üçü de bekliyor, bekliyor, bekliyordu.

Dinleyin, lütfen! diye bağırdım yine defalarca, bıkkınlık ve öfke sesimi iyice sertleştirmişti.

Hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey duymadılar. Jenny Applegarth bu defa ağaçlara bile bakmadı.

Bu kederli insanların yanından ayrıldım. Kasabadan çıkıp başkalarını aradım, kişiden kişiye, kulaktan kulağa, fısıldayarak, bağırarak kelimelerimi anlayabilecek bir fani aramaya çalıştım. Kasabadan iyice çıkıp kırmızı şahit tepeleri bile geçtim. Günler birbiri ardına geçti. Başka ölü ruhlarla karşılaştım.

Üç çocuk bir zindanda kilitli, dedim onlara, ve ben hiçbir yarımda bulunamıyorum.

Hayaletler ilgisizdiler.

Bizler karışmamalıyız, dedi ölülerden biri bana.

Belki de en iyisi budur, dedi bir diğeri. Ölüm erken de gelse geç de gelse bir şekilde geliyor zaten.

Bu kaderci bakışı kabullenemezdim. Sabır her şeydir: benim inancım her zaman bu yönde olmuştur. Gidebildikçe gittim, yoluma çıkan bütün fanilerin kulaklarına bağurdım: *Dinleyin, lütfen! Dinleyin, lütfen!* Ama kimse haykırırlarımı duymadı.

Kimse beni duyamıyordu. Evden çok uzaktaydım.

Kendi kendime böyle düşündüm. *Evden çok uzakta.* İçinde manidar bir sürpriz barındıran bir cümle.

Ev, şimdi düşünüyordum da, Jeremy Johnson Johnson'ın yanındı.

Hayaletim. Beni Ginger'a böyle anlatmıştı.

Birden Jeremy'nin güvenliği için korkmaya başladım ve aramamı bırakıp hemen kasabaya geri döndüm. Yolumu bulmakta hiç

zorlanmadım. Yıllar önce bir gezginin anlattığı gibiydi: *Bulmak zordur ama bir kere buldun mu, asla kaybetmezsin.*

Ana Cadde'ye vardığımda gün yeni kararmaya başlamıştı, Gözüpek Bar & Izgara'nın önündeki birkaç araba haricinde cadde bomboştı. Elbow'un Kafesi'yle pastane kapalıydı ama caddenin altında Yeşil Fırın Pastanesi kamyoneti Crinklaw'un marketinin önünde park edilmişti. Fırıncıyı marketin içinde bulmuştum.

"Hallâ," dedi fırıncı tezgâhtarın birine. "Yaşamak için harika bir gün, değil mi?"

Soruyu genel abartısı olmadan, biraz durgunlukla söylemişti.

Tezgâhtar da bunu fark etmiş olacaktı ki, "İyi misin, Sten?" diye sordu.

"Evet, evet." Fırıncı duraksadı. "Yazın bitmesine üzülüyorum. Yazla ilgili büyük beklentilerim vardı ama şimdi..." Elini hafifçe oynattı.

"Sonbaharı unutma. Kışa girmeden önce bir iki saat sonbahar yaşıyoruz biliyorsun," diyerek fırıncıyı neşelendirmeye çalıştı tezgâhtar.

Fırıncı kibarca gülümsedi ve aldıklarını tarttırmaya başladı. "Ee Sten? Prens pastalarından bir daha ne zaman yiyeceğiz? Ben bir şey kaçırmadıysam uzun zaman oldu."

Fırıncının yüzünde garip bir ifade oluştu. Etrafına bakındı, başka müşteri yoktu. “Şey,” dedi, “sana küçük bir sır vereyim. Prens pastalarını artık yapmamayı düşünüyorum.” İç çekti. “İnsanı yoran bir tarafları var. Artık yapmayayım diyorum.” Gülümseyip devam etti: “Tabii son bir kez yapacağım.”

“Ne? Lütfen şaka yaptığını söyle!” diye şakalaştı tezgâhtar fırıncıyla. “Pekâlâ, o zaman. Eğer son kez yapacaksan bana duble porsiyon ayır lütfen. Bir porsiyonunu buzluğa koyup zor günler için saklayayım. Peki ne zaman yapacaksın?”

Fırıncı omuzlarını silkti. “Yakında, sanırım. Bir kere aklıma girdi zaten, ilk adım atıldı yani.”

O sırada tezgâhtar fırıncının aldıklarını okutuyordu: Bir karton yulaf ezmesi, yarım kilo pastırma, bir paket ceviz, bir paket kuru üzüm ve küçük bir paket fare zehri.

Sten Blix’m pastanesine girmiş, ambarlarında, zindanında gezmiştim. Ama hiçbirinde bir tane bile fare görmedim.

Fırıncı marketten aldıklarıyla evine giderken, aldıklarını mutfağa yerleştirirken, su kaynatırken, kendine naneli çay yaparken ben hep onu takip ettim. Kötü bir şeyler olacağını düşünüyordum. En sonunda, fincanını alıp loş ışıklı, penceresiz bir odaya girdi. Duvar-

larda birkaç tane daha *Ölüm Dansı* tablolarından vardı. Duvarların birleşimine koyulmuş metal bir rafa bir televizyon yerleştirilmişti.

Fırını televizyonu açtı ve, ah, ne göreyim: En karanlık korkularım bile beni gördüğüm şeylere hazırlayamazdı. Herhangi bir program yerine, aydınlık ekranda üç farklı panel belirdi, üçü de zindanın farklı bir açısını gösteriyordu: Frank Bailey'nin, Jeremy ve Ginger'ın hücrelerini.

Demek öyle! Fırını mahkûmları sadece dinlemekle kalmayıp yatak odasında rahat rahat yatarak onları izliyordu.

Görüntüler dehşet vericiydi. Ginger ve Jeremy aralarındaki parmaklıklara dönük halde yataklarında uzanıyorlardı. Elleri yakındı ama el ele tutuşmuyorlardı. Üzerlerinde bol, siyah pantolon ve gömlek vardı. İkisi de kıpırdamıyordu. Frank Bailey kendi yatağında büzüşmüş, orak gibi büzülmüş yatıyordu, o da kıpırdamıyordu.

Yoksa en kötü korkularım gerçek mi olmuştu?

Fırını da bunu hissetmiş gibi görünüyordu, ekranı daha yakından incelemek için televizyonun yanına yaklaştı.

Bir dakika geçmesine rağmen mahkûmlar hâlâ kıpırdamamıştı.

Fırını çayını bıraktı ve odada asılı olan korkunç tablonun yanına gitti. Ölüm fark ettirmeden yaklaşırken bir kadın sevgiyle kocasına bakıyordu. Fırını eliyle tabloyu kaldırdı ve bir düğme paneli ortaya çıktı.

Televizyon ekranından bir insan feryadı sesleri gelmeye başladı ve mahkûmların kafaları birden kalktı. Etraflarına baktılar, feryat sesi kesilince kafaları tekrar yataklarına düştü.

"O neydi?" dedi Ginger. Sesi zayıf ve kısık olsa da, ne dediği televizyonda gayet iyi anlaşılıyordu.

“Geçmişten bir yadigâr daha, canım kızım,” diye fısıldadı fırıncı ve su borusunun vanasını açtı.

Televizyon ekranında mahkûmların yine kafalarını kaldırdıkları görüldü. Jeremy zorla ayağa kalktı ve yavaşça küçük banyosuna doğru yürüdü. Banyodan çıktığında ise, “Su,” dedi.

Fırıncı Frank Bailey ve Ginger’in kendilerini yataklarından kaldırıp banyolarına gitmelerini izledi ve sonra televizyonu kapadı.

Çekmecelere eğilip en aşağıdaki çekmeceyi çekti. Çeşitli şekil ve renklerdeki tişört ve gömlekler düzenle katlanıp bu çekmeceye koyulmuştu. Kıyafetleri ayıklamaya başladı, her birini inceleyip kenara koyuyordu. Hareketleri çok kibar. Sonra, bir şok: üzerinde altın harflerle *Olduğu Gibi* yazan Ginger’in pembe tişörtü. Onun hemen altında Jeremy’nin soluk mavi tişörtü ve Frank’ın beyaz tişörtü vardı. Fırıncı, soluk yeşil renkli küçük bir tişört bulana kadar bütün bu tişörtleri ve korkutucu sayıda çok olan diğer –sanırım her biri kayıp bir hayatı temsil eden– tişörtleri de bir kenara koydu. İsteddiği tişört bu yeşil olandı, diğerlerini çekmecelere yerleştirdi ve yeşil tişörtü mutfığa götürüp tezgâha koydu.

İç çekti, etrafına bakındı ve işe koyuldu. Büyük bir tencerede yulaf ezmesini kaynatırken, üçe böldüğü domuz pastırmalarını kızarttı. Elmaları ve cevizleri yavaşça soydu. Yulaf lapasını karıştırdı ve tahta kaşığına yerine koydu. Sonra bir havan ve tokmak çıkardı, fare zehrini havana döktü ve topak halindeki zehri dövmeye başladı.

Topakları iyice dövdükten sonra, küçük bir kavanoz açtı ve içindekileri zehirle birlikte bir kâseye doldurdu, sonra siyah bir şişenin içinden üç damla döktü.

Garip bir ses tonuyla kendi kendine konuştu. “Bir tutam ondan, bir parça bundan.”

Bütün malzemeleri karıştırdı ve yulaf lapasının içine boşalttı.

Sonra lapayı üç kâseye dökü, üzerine birer elma ile ceviz koyup esmer şeker dökü. Fırıncı kâseleri domuz pastırmaları ve taze pastaların yanına koydu. Yavaş hareket ediyordu. Yeşil tişörtü tabakların yanına koydu ve tabakların olduğu tepsiyi el arabasına götürdü.

Fırıncı üçüncü ambara ilerliyordu, bir seri düğmeye basıp duvarı açtığında hemen arkasından koştum ve zindandan gelen berbat kokunun karşısında kalakaldım. Hemen Jeremy'ye uçup etrafında gezindim. *Jeremy!* diye bağırdım. *Dinle, lütfen!*

Jeremy'nin gözleri hafifçe açıldı. "Geri gelmişsin," diye fısıldadı ve kabuk tutmuş ve şişmiş dudaklarında çok hafif bir tebessüm belirdi.

Evet. Evet, geri geldim.

Gözleri tekrar kapandı. "Bizim burada olduğumuzu bilen var mı?"

Fırıncının ayak sesleri yaklaşıyordu.

Hayır. Daha değil. Ne diyebilirdim ki? *Ama pes etmedim,* dedim.

"Burada olduğun için mutluyum. Seni özlemiştim. Çok açız." Tebessümü biraz daha büyüyünce çatlayan dudaklarından kan geldi. "Rüya olmayan rüya şeylerini görüyorum," diye fısıldadı.

Öyle mi? diye sordum. *Hani benim şarkı söylemediğim rüyan mı?*

"Hı hı. Ama orada olmak hoşuma gidiyor. Seninle konuşmaya çalışan hayalet olmayı sevdim."

Jeremy yine hayalet rolünde miydi? Düşünmesi bile korkunçtu ama şimdi konuşamazdım, fırıncı çoktan büyük odaya girmişti.

"*Hallâ!*" dedi. "Yaşamak için güzel bir gün, değil mi?" diye sorduğunda bir cevap beklemedi. Küçük yeşil tişörtü mavi koltuğunun

üzerine koydu, kapakları kaldırıp yemeği gösterdi ve pastırmanın aroması odayı doldurdu. “Lapa, pastırma ve pasta. Tabii, yemekler zehirli olabilir.”

Zehirli! dedim. *Zehirli! Sakın yemeyin!*

Jeremy iştahla yemeğe baktı. Ginger ve Frank Bailey de. Yaşayanların görünebileceği kadar cansız görünüyorlardı. Gözleri şişmiş ve derileri kemiklerinin üzerine yapışmıştı.

Lapa zehirli! dedim tekrar.

“Hayaletim yemeğin zehirli olduğunu söylüyor,” dedi Jeremy kupkuru bir sesle.

Sten Blix’in gülüşü bomboştu. “Hayaletin demek. Hayaletin haklı. Belki o sana daha çok hoşuna gidecek bir yemek getirebilir.”

Zehirli yemeği küçük kapıların önüne koydu.

Pastırma ve pastalarda sorun yok, dedim. *Ama sakın lapayı yemeyin!*

Ama her mahkûm için yalnızca bir dilim pastırma vardı ve fırıncı şimdi pastaları da almıştı.

Açlıkları çok büyüktü.

Durdurulamazlardı.

Lapayı iştahla yediler, tahta kaşıkları boş tabaklarda takırdanaya kadar bir saniye durmadılar. Fırıncı pastaları dağıttı, onu da nefessiz yediler. Fırıncı sonra sallanan sandalyesine geçti. Elindeki küçük yeşil tişörte baktı ve sonra gözlerini mahkûmların üzerinde gezdirdi.

Jeremy, zayıf bir yaratığın bakabileceği kadar bir sertlikle fırıncıya bakmaya çalıştı. “Hayaletim,” dedi sert bir fısıltıyla, “asla unutmaz ve asla pes etmez.”

Ginger ellerini gözlerine götürdü ve dudaklarını hareket ettirmeye başladı.

“Bizi rahat bırakabilirsiniz, Bay Blix,” dedi Frank Bailey.

Fırıncı hepsine kederle baktı. Sanki bu bir avdı da, avcı iştahını kaybetmiş gibiydi.

“Son bir hikâye,” dedi ve piposunu yaktı.

“Bizimki gibi bir kasabada yaşayan, duyabilen ama konuşamayan küçük çocuğun hikâyesi.”

“Possy,” diye fısıldadı Frank Bailey. Yatağında oturuyordu. Ne söylediğini yalnızca kendisi duyabilirdi. “Possy ortadan kayboldu.”

“Evet,” dedi fırıncı. “İsmi Possy olsun. Ne zaman biri onunla konuşsa, o ölü taklidi yapıyor gibiymiş.” Fırıncı içine duman çekip sonra beyaz dumanı dışarı saldı. “Possy garip, küçük bir yaratıktı. Yalnızca yeşil renk şeyler giyerdi. Kasabalıların çoğu çocuğun yeşil tişörtü ve yeşil kadife pantolonuyla sokaklarda gezmesi, hava ısınunca kıyafetlerini oraya buraya atmasıyla eğlenirdi. Kasabanın fırıncısıysa, dört yaşındaki çocukların bir başına sokaklarda dolanmaları ve kıyafetlerini etrafta bırakmalarıyla ilgili bir yasa çıkarılmasını söylemek için şerife gitmişti. Şerifse fırıncının teklifine sadece gülmekle yetindi. ‘Possy’yi mi diyorsun?’ diye sordu. ‘Neden ki? Herkes Possy’yi tanıyor. Kimse Possy’ye zarar vermez.’ Gezenin çocuğu herkes maskot bellemişti, hatta polis bile. Possy’yi yanına alır ve kasabada gezdirirdi. Bir gün, şerif kasabanın fırıncısının

yanına arabasını çekmiş ve ‘Possy’yle birlikte *devriye geziyoruz!* demişti ve zavallı çocuğa dönüp, ‘Değil mi, Possy?’ diye sormuştu.”

“Peki kasabanın fırıncısı ne yapabiliirdi? Çocuğu ikna etmeye çalıştı, onu konuşturmaya çalıştı, tişörtünü ve pantolonunu giydirmeye çalıştı ama Possy ona hiç kulak asmadı. Hatta fırıncının çabalarıyla kendini daha gülünç hale getirdi. ‘Pantolonunu giy, Possy,’ derdi fırıncı ve çocuk neşeyle ya da belki de dalga geçmek için gülerdi.”

Ginger’ın gözleri neredeyse kapalıydı.

Jeremy’ninkiler bulutluydu.

Frank Bailey boş boş önüne bakıyordu.

Fırıncı bu ilgisizliğe öyle duyarsız duruyordu ki hikâyesini kime anlatıyor merak ediyordum.

“Kasabanın fırıncısı, bu dünyada çocuğu konuşurken duyan tek kişiydi. Evet. Çocuk konuşabiliyordu. Fırıncı ve çocuk buna çok şaşırmışlardı. Fırıncı bir gün, kızgınlıkla, ‘Senin içinde doğru olmayan bir şeyler var,’ dedi çocuğa. Çocuk güldü, güldü, güldü ve fırıncıya bakıp yüksek sesle, ‘Senin içinde doğru olmayan bir şeyler var,’ dedi. Ah, çocuk çok güzel konuşamıyordu. Sözcükler kalın, bulanık çıkıyordu ama fırıncı çocuğun ne dediğini anlamıştı. Çocuk dediği şeyi tekrarladı: ‘Senin içinde doğru olmayan bir şeyler var.’ Çocuk gülüyor ve sürekli aynı şeyi tekrarlıyordu. Kasabanın fırıncısı sonunda dayanamadı ve sokaklardan ayrılсын diye çocuğa üzeri kremayla kaplı kurabiye verdi.

Ginger’ın göz kapakları düştü. Jeremy ve Frank Bailey’nin gözleri tamamen kapalıydı.

“Çocuğu bir daha gören olmadı. Ama sürpriz bu değildi. Sürpriz fırıncının bu konuda herhangi bir vicdan azabı çekmemesiydi.

Hayır, aksine, özgürleşmiş hissetti. Gerçek evi olan gizli yere ulaşan kapı önünde açılmıştı.”

Zindandaki sessizlik daha da derinleşti.

“Fırıncı kamyonetiyle kasabadan çıktı. Geri geldiğinde, şerife Possy’yi otobanda gördüğünü söyledi. Çocuğun zarar görmeden evine gidip gitmediğini merak etmişti.” Fırıncı tekrar elindeki yeşil tişörtlü baktı. “Dönmemişti tabii ki.”

Fırıncı tişörtü yüzüne yaklaştırdı, kokusunu içine çekti ve tişörtü geri bıraktı. “Fırıncı tişörtü birçok defa yıkemiş olsa da, çocuğun kokusu tişörtten hiç çıkmadı.”

Ginger zorla gözlerini açtı. “Fırıncı cesedi ne yaptı?” diye fısıldadı. “Onu buraya mı gömdün?”

Fırıncı hafifçe güldü. “Ah, sevgili kızım, eğer bir cesetten kurtulmam gerekse, yan kapıda kocaman fırınım varken neden gömmekle uğraşayım?”

Fırıncının sözleri havada asılı kaldı.

Jeremy’nin fısıltıları zar zor duyuluyordu. “Bize bunları neden anlatıyorsun?”

Fırıncı cevap vermedi.

“Birilerine söyleyeceğimizden korkmuyor musun?”

Sten Blix şimdi ciddi anlamda kahrkaha attı. “Hayır, korkmuyorum.”

Possy hayatta, dedim. Ona öyle söyle. Possy’nin hayatta olduğunu söyle.

Jeremy belirli belirsiz, “Possy hayatta,” demeye çalıştı.

Fırıncı, hiçbir şey belli etmeden Jeremy’ye baktı. “Demek hâlâ peri masalları kafasındasın, hâlâ bir yerlerde bir mutlu son arıyorsun.”

Ormanda yaşıyor. Söyle ona. Possy ormanda yaşıyor.

Jeremy dudaklarını ayırdı ama konuşmadı.

“Ne?” diye sordu fırıncı, eğilmişti. “Söylemek istediğin son sözlerin var mı?”

“Ormanda yaşıyor,” diye fısıldadı Jeremy.

Fırıncının gözleri hiçbir şeyi ele vermiyordu. “Hayaletin mi söyledi bunu sana? Eğer öyleyse, sana hikâyeden başka bir şey anlatmamış.”

Sonra Jeremy’nin bir şeyler söylemesini bekledi ama Jeremy’nin söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

Fırıncı yeşil tişörtü sandalyesine koydu ve ayrılmak için döndü. Mahkûmlara daha önce hiç söylemediği bir şey söyledi: “*Farvâl.*”

İsveççe hoşça kal.

Fırıncı gidiyordu ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Tıpkı yeğenimle kaldığım gibi, Jeremy ve diğerleriyle kalmak için can atıyordum ama kalırsam bütün umudumu kaybettiğim anlamına gelecekti.

Gitmem gerek, dedim.

Jeremy hafifçe kafasını salladı. Ölüme olan yakınlığını hissedebiliyordum. Kafasını yavaşça kaldırdı.

“Elveda,” diye fısıldadı.

Daha fazla şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibi görünüyordu.

Fırıncı ilerledi, ben de onunla gittim. Arkama baktığımda Ginger’ın kolunu parmaklıklardan sokup elini Jeremy’nin elinin üstüne koyduğunu gördüm.

Fırıncı duvardaki düğmelere basarken numaraları hemen ezberledim.

Bir üç bir yedi.

1317.

İsveç kralının Nyköping Ziyafeti'ni verdiği ve misafirlerinin ölümüne terk edildikleri zindana attığı yıl.

Geç olmuştu. Fırıncı yavaş yavaş evini düzenleyip mutfağını temizledi. Fare zehrini boş bir kabartma tozu kutusuna koyup buzdolabına attı. Sonra, etrafına son bir kez baktı ve büyük bir iç çekerek fısıldadı: “*Sa börjar det igen.*”

Böylece başka bir an daha geldi.

Kapının kilidini açtı ve geceye adımını attı.

Karanlıkta uçup onu izledim. Arkasındaki kapıyı kilitledi, köşeyi döndü ve dolunayın ışığı altında pastaneye ilerledi.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

Masallarda kötülük hem kontrol altına alınır, hem de cezalandırılır ve iyiliğin araçları sayesinde erdemler geri kazanılır.

Ama bu masalda, Jeremy ve diğer masumlar ölürken, masalın aracısı olan ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Size denediğim ama etkili olmayan şeylerden bahsedeyim. İlk olarak boş yere kulaklarına bağırdığım kişilerden bahsedeyim:

- Bahçesinde et ızgara yapan Belediye Başkam Crinklaw.
- Maddy'nin mutfağında kart oyunu oynayan Maddy ve Marjory.

• Kasabanın fuar alanında arkadaşlarıyla araba yarışı izleyen Conk Crinklaw.

• Jenny Applegarth'ın oturma odasına oturup boş gözlerle televizyon izleyen Jeremy'nin babası ve Jenny Applegarth.

• Arka bahçesinde oturmuş, elindeki dergisini okuyan Elbow Adkins.

• Radyosunun yanında çay içerek oturan Frank Bailey'nin annesi. Pastanenin bacasından gri dumanlar yükselmeye başladı.

Yıllar önce, canım yeğenim son nefesini verirken hissettiğim gibi etkisiz hissediyordum.

Kulaklarım dökülen yapraklarının sesiyle dolarken ılık gece melteminin beni kuzeye taşımasına izin verdim. Plansız ve amaçsızca ilerledim sadece. Mısır tarlalarının, çitlerin, otlakların, cansız kurak toprakların yanından geçtim, en sonunda kendimi Kırgıbayırların kemik beyazı sarplıklarında ve çorak vadilerinde buldum. Ay uzun gölgeler oluşturuyordu. Uzun tepelerin etrafında dolaşıp en uzun olanının üstüne çıktım.

Orada, her şeyin merhametle sonuçlanmasını beklerken dünyanın dağıldığını hissettim. Zaman hareketsizliğin eşiğine kadar yavaşladı. Varlığımın kabullenildiğini hissettim. Ölülerin kucağında idim, *Zwischenraum*'ün lanet görüntülerinin etkisinin içinde değil. Derin nefes aldım. Gençliğimin, olgunluk dönemimin odalarını ziyaret ettim. Dokunduğum kitapları, bir kartalın tüyünü, kalp şeklindeki taşın düzgün yüzeyini hissediyor gibiydim –ah, yumuşak ve rahatlatıcı o ses– küçük bir çocuğun kelimelerini duydum.

Da sind Sie, lieber Onkel.

İşte buradasın, canım amcam.

Singen Sie, Onkel.

Şarkı söyle, amca.

Kadim gözlerim kapanmış mıydı? Uyuyamayan ben yoksa uyumuş muydum? Önemi yoktu, onun sesini duymuştum.

Singen Sie, Onkel, bitte.

Şarkı söyle, amca, lütfen.

Sonra başka bir ses, Jeremy'nin sesi: *Lütfen. Lütfen, Jacob, lütfen.*

Size bunu açıklayamam. Sizin dünyanızın da benim dünyamın da harika yönleri var ve çok nadir de olsa, bir kişi diğer dünyaya kayabilir. Bu tarz kaymalar ne açıklanabilir ne de göz ardı edilebilir.

Hemen kasabaya döndüm.

Kanyonun, arazileri hiç bu kadar hızlı geçmemiştim. Dolunay şekilsiz gölgeler oluştursa da ben yolumu biliyordum.

Nereye gittiğimi biliyordum.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Daha gece yarısı olmamıştı ama pastanenin bacasından çıkan duman hâlâ griydi.

Jenny Applegarth gecenin havası içeri girsin diye pencereyi açmıştı ve beyaz bir yastığın üstünde uykuya dalıyordu.

Yanına yaklaştım ama bir anda cesaretim kırıldı. Ben şarkı söyleyemezdim ama şimdi, bu gece hafızamda bir melodi canlandı ve söylemeye başladım.

Bekçi ava çıkmıştı, diye başladım.

Jenny Applegarth uykusunda döndü ama gözlerini açmadı.

Pelerininin altında bir yay taşıyordu.

Mein Gott! Gözkapakları kalkmıştı! Kafasını kaldırdı ve kararlılığa baktı.

Bay Johnson'la birlikte söyledikleri şarkıydı bu: *Mutlu küçük geyiği vurmak için uğraşıyordu...*

"Harold?" diye seslendi.

Ah, yemyeşil yaprakların arasında.

Ayağa kalktı, tetikteydi, korkmuş görünüyordu ama hâlâ dinliyordu. "Harold?"

Vurduğu ilk geyiği ıskaladı;

Kırptığı ikinci geyiği öptü;

Üçüncü geyik kimsenin gitmediği yerlere gitti

Ah, yemyeşil yaprakların arasında.

Şarkı söylemeye devam ederek odasından çıktım, Jenny Applegarth sesimi dinledi. Oturma odasında birilerini bulmayı bekliyordu ama kimse yoktu. Ön kapıdan dışarı bakınca kendimi dışarı attım, şarkıya devam ediyordum. Şarkım benim için çok şey anlatsa da, Jenny Applegarth'ın kafasını karıştırmış gibiydi. Yine de beni takip etti, sesin kaynağını arıyordu.

Dördüncü geyik yaylaları geçti

Bekçi onu tuttu geri getirdi

Şimdi neredeyse, hep orada kalacaktı

Ah, yemyeşil yaprakların arasında.

“Harold?” diye seslendi karanlığa. “Şaka falan mı yapıyorsun?”

Sessiz, ay ışığıyla aydınlatılmış caddeler boyunca fırıncının evine doğru ilerledim. Şarkıyı hiç bırakmadım, Jenny Applegarth peşimdeydi, kafası karışmış ve tedirgindi ama geri dönmeye niyeti yoktu.

Beşinci geyik dereleri aştı

Bekçi gitti sopasıyla onu geri aldı

Şimdi nerede olduğuna gidip bakabilirsiniz

Ay, yemyeşil yaprakların arasında.

Eve gelmiştik. Durdum ve son nakaratı söyledim.

Altıncı geyik düzlüklerden kaçtı

Ama bekçi tazılarıyla gitti onu geri aldı

Bekçi oralarda mutlulukla avlandı

Ah, yemyeşil yaprakların arasında.

Yapraklarla kaplı bu evin ne demek istediğimi ortaya çıkarabileceğini düşündüm ama, Jenny Applegarth anlamadan karanlığa baktı ve yine, “Harold?” diye bağırdı.

Buradalar! diye bağırdım ona. *Burada!*

Ama bu kelimeler kulaklarından içeri süzülmedi. Yanlış yöne bakıyordu.

Sonra –*Nein! Nein! Nein!*– Jenny Applegarth evine dönmeye başladı.

Bu defa biraz değiştirerek şarkıya tekrar başladım.

*şimdi nerede olduklarına gidip bakabilirsin
Ah, yemyeşil yaprakların arasında.*

Jenny Applegarth duraksadı. “Ne?”

*şimdi nerede olduklarına gidip bakabilirsin
Ah, yemyeşil yaprakların arasında.*

“şimdi nerede olduklarına mı?” diye sordu. “Olduklarına değil, olduğuna.”

Fırıncının sarmaşıklarla dolu evine baktı ve kendi kendine konuştu: “şimdi nerede olduklarına gidip bakabilirsin, ah, yemyeşil yaprakların arasında.” Hâlâ anlamamıştı ama birden, “Onlardan bahsediyorsun. Jeremy ve Ginger mı?” diye sorunca içimde küçük bir umut belirdi.

Sonra, aynı melodide sözleri iyice değiştirdim.

*Fırıncının zindanına gidip bakmalısın
Ah, yemyeşil yaprakların arasında.*

“Ne?” diye fısıldadı. “Ne fırıncısı, ne zindanı?”
Aynı yeri tekrar söyledim ve bir dize daha ekledim:

*Zehir mavi renkte ve yemeklerini zehirliyor
Ah, yemyeşil yaprakların arasında.*

Jenny Applegarth şaşkınlıkla etrafına baktı. Ne yapması ya da düşünmesi gerektiğini bilmeyen şimdi oydu.

Sonra aklına bir fikir geldi.

Fırıncının evine baktı, yüzünde bir kararlılık oluştu.

Koşmaya başladı.

Bay Johnson uyandığında çılgınca pencerenin camına vuran Jenny Applegarth'ı gördü. Hemen ayağa kalkıp ön kapıya gitti.

Bayan Applegarth birkaç derin nefes aldı ve kendine geldi. “Bu dediğime inanmayacaksın,” dedi, “ama Jeremy ve Ginger’ın nerede olduğunu biliyor olabilirim.”

“Ne?” diye sordu Bay Johnson. “Neredeler?”

“Fırıncının evinde.”

Bir süre Jenny Applegarth ve Bay Johnson konuşmadan sadece birbirlerine baktılar. Sonra, “Şerifi bulalım,” dedi Bay Johnson.

Jenny Applegarth’a eski bir sabahlık getirdi ve şerifin evine doğru gitmeye başlamıştı ki Jenny Applegarth kolunu yakaladı.

“Bugün cuma,” dedi. “Muhtemelen barda kart oynuyordur.”

Terk edilmiş caddede hızla ilerlerken durdular. Caddenin karşısında Yeşil Fırın’ın ışıkları açıktı ve arka mutfakta fırıncının gölgesinin hareketini gördüler.

“Bak,” dedi Jenny işaret ederek. Pastanenin üstünde yeşil dumanlar yükselmeye başlamıştı.

Gözüpek Bar & Izgara’nın önünde dört beş tane kamyonet park etmişti. İçeride, erkekler içkilerini içip kart oynuyorlardı. Conk’un birkaç arkadaşı da oradaydı, televizyonda gösterilen bir maçı izleyip

bağrışıyorlardı. Jenny Applegarth ve Bay Johnson'ın içeri girdiğini görünce herkes gibi onlar da sessizleşti.

Bay Johnson'ın altında pantolon üstünde pijama vardı –halk arasında görünenin biraz dışındaydı– ve üzerindeki sabahlık ve pijamayla, ayakkabısız olan Jenny Applegarth daha bile kötü durumdaydı.

Kafasını oyundan kaldıran Şerif Pittswort ikisini de inceledi ve “Nasılınız, millet? Ne oldu, *özel odanızın* yolunu mu unuttunuz?” diye sordu.

Sözleri komik olmaktan ziyade terbiyesizdi ama masadaki-ler ve Conk'un arkadaşları kahkahaya boğuldu. Conk, Maddy ve Marjory'yle oturuyordu, Bay Johnson ve Jenny Applegarth'a selam verirken oturuşunu düzeltti.

Jenny Applegarth amre döndü ve “Kayıp çocukların nerede olduklarını biliyorum sanırım,” dedi.

“Uzaklardalar, Jenny. *İnsanlardan uzak yaşıyorlar*. Öyle yazdılar ya.”

“Hayır. Uzakta değiller. Buradalar. Buradalar ve çıkamıyorlar.”

Şerif Pittswort dikkat kesildi. “Nereden çıkamıyorlar?”

Jenny Applegarth odada göz gezdirdi. Söyleyeceklerini bütün herkesin duymasını istemiyordu, o yüzden şerifin kulağına eğildi ve ona söylediklerini fısıldadı.

Şerif arkasına yaslandı, bir süre Jenny Applegarth'a baktı ve sonra kahkahaya boğuldu. “Fırıncının evindeler mi?” diye bağırdı ve diğer adamlara baktı. “Sten'in onları pişireceğini falan mı düşünüyorsun?”

Ah, nasıl çekilmez bir adamdı bu! Ya söylediği saçma sapan şeylere gülen arkadaşlarına ne demeli!

“Öyle bir şey demedim,” diye tepki verdi Jenny Applegarth. “Orada olduklarını düşündüğümü söyledim sadece.”

Şerif Pittswort gözlerini kıstı. “Peki neden böyle düşünüyorsun?”

“Duydum çünkü.”

“Kimden duydun?”

Jenny Applegarth gözlerini düşürdü. “Bir ses söyledi,” diye fısıldadı.

“Ne?”

“Bir ses söyledi. Şarkı söyleyen bir ses. Beni uyandırdı ve sana söylediklerimi anlattı.”

Kart oyuncularının hepsi kahkahaya boğuldu. “Peki bu şarkı söyleyen ses kime aitti?” diye sordu Şerif Pittswort.

Jenny telaşlanmıştı, Bay Johnson bile endişeyle kendisine bakıyordu. “Bilmiyorum,” dedi. “Sadece duyduğumu biliyorum. Ses çocukların fırıncının evinde olduğunu söyledi.”

Kahkahalar bütün odaya yayıldı. Durumdan zevk almayan tek kişiler köşedekilerdi: Conk, Maddy ve Marjory. Başka biri daha vardı: Barın en uzak köşesinde, Memur McRaven tek başına oturuyordu.

Jenny Applegarth kendinden biraz daha emin durmaya çalıştı. “Ses çocukların fırıncının evinde zehirlendiğini söyledi.”

Bay Johnson bunu bilmiyordu, şok içinde Jenny Applegarth’a döndü ve konuşmaya başladı ama Şerif Pittswort araya girdi. “Şimdi, sorum şu ki,” dedi sırtarak, “fırıncı bu çocukları tam olarak nerede saklayıp zehirliyor?”

“Zindanda,” dedi Jenny.

“Zindanda, diyorsun... Demek fırıncı kendine bir *zindan* yapmış, öyle mi?” Şerif Pittswort kafasını sallıyor ve sırtıyordu. “Sormadan edemiyorum. Harold’la bir şeyler mi içtiniz siz, ne yaptınız?”

Jenny Applegarth’ın yüzü birden sertleşti ve kızardı. Kapıya yöneldi, tam çıkacaktı ki geri döndü. “Bu çocukları bulmamıza yardım etmen gerek, Victor Pittswort, sana ipuçları getiren insanlarla dalga geçmen değil.”

Şerif sırtıttı ve yavaşça arkasına yaslandı. “Öncelikle Jenny, bahsettiğin çocuklar evden kaçtılar, kendilerini hazır hissedince de geri gelecekler. İkincisi de, hayatının büyük çoğunluğunu yatağında geçiren bir adamdan ve bu yaz sıcaklığında uyumaya çalışan kasabanın garsonunu uyandıran gizemli bir sestten gelen *ipuçlarını* ciddiye almam biraz zor.”

Söyledikleri komik falan değildi ama odadakiler kahkahayla gülmeye başladı. İnsanlar bu hale gelebiliyor işte.

Caddeye çıkınca Jenny Applegarth Bay Johnson’a döndü. “Şimdi ne yapacağız?”

Bay Johnson pastaneye baktı. Işıkları hâlâ açıktı ve bacadan yeşil duman çıkıyordu. Arkamızda ayak sesleri duydum. “Fırıncı dükkânında,” dedi Bay Johnson. “Evine yalnız gideceğiz o halde.”

Arkamızda kısık bir ses duyuldu: “Biz de geliyoruz.”

Conk Crinklaw’du bu. Arkasında Maddy ve Marjory vardı. Jenny Applegarth üçüne de baktı. “Biliyorsunuz,” dedi, “eğer yanılıyorsam...”

Gölgelerin arasından gelen ses Jenny Applegarth’ın sözünü kesti. “Vaktimiz azalıyor.”

Herkes arkasını döndü ve Memur McRaven’ı gördü.

“Üniformasız,” dedi. “Yalnızca endişeli bir vatandaş olarak yanınızdayım.” Yüzündeki ifade çok ciddiye. “Haydi, ne bekliyoruz?”

Fırıncının evinin arkasındaki patikadan, Conk ve diğerleri Jenny Applegarth ve Bay Johnson’ın önce çöp bidonlarına, sonra da çitin üstünden atlamasına yardım etti. Herkes aceleliydi. Gürültü kimsenin umrunda değildi. Çamur kimsenin umrunda değildi. Çamurun içinden kilitli olan ön kapıya doğru yürüdüler.

Conk ve kızlar açık cam var mı diye evin etrafını gezdi ama camların hepsi kapalıydı. Grup tekrar Jeremy ile Ginger’ın o talih-siz gecede içeriye izlediği pencerenin önünde toplandı. Maddy ile Marjory elleriyle gözlerine siper alıp karanlık evi incelediler. Bay Johnson ve Jenny ne yapacaklarını bilmeyerek birbirlerine baktılar. Memur McRaven kimseye bakmadı. Gömleğini çıkardı, yumruk yaptığı elinin etrafına sardı ve Conk’a döndü.

“Kaldır beni,” dedi.

McRaven büyük bir kaya parçası gibiydi ama Conk onu bir şekilde kaldıracaktı. McRaven bir saniye tereddüt etmeden sarılı eliyle cama yumruk attı.

Büyük bir cam kırılması sesi geldi.

Caddenin karşısındaki bir bahçede ışıklar yandı.

McRaven cama birkaç kere daha vurdu ve kendini içeri çekti. Birkaç saniye sonra içeriden ön kapıyı açtı ve herkes içeri gidip evin her köşesini aradı. Jenny ve Bay Johnson ambarlara giden merdivenlere ilk gidenler oldular ama sonra nereye bakacaklarını bilmedikleri için şarkı söylemeye başladım.

Beşinci geyik dereleri aştı.

Jenny durdu ve Bay Johnson'a baktı. "İşte. Sessiz! Yine o ses! şarkı söyleyen ses! Sen duydun mu?"

Bay Johnson tabii ki duymamıştı ve kafasını hayır anlamında salladı.

Yaptığı şeye gidip bakmalısın, dedim, üçüncü ambara doğru giderek, Jenny adeta transtaymış gibi sesimi takip etti.

Duvarda saklı sayılar,

Ah, yemyeşil yaprakların arasında.

"Ne?" diye sordu, gözleri odanın etrafında dönüyordu. Sonra, diğerleri merdivenden inerken, "Sessiz! Tanrı aşkına! Herkes sessiz olsun!" diye bağırdı.

Dizeyi tekrar söyledim ve o da tekrarladı: "Duvarda numaralar mı saklı?"

Conk ve McRaven duvarları tarıyorlardı. Numaraları bulan Conk oldu. Bir tanesine basınca numaralar ışıkla aydınlandı. Conk Jenny'ye döndü. "Şimdi ne yapacağız?"

Önce kodu söyledim, ortalık sessiz olsa da kimse duymadı, o yüzden şarkı eşliğinde söyledim.

Jacky oğlum?

Ustam.

Size güzel şarkı söylüyor muyum?

Çok güzel.

On üç.

On yedi.

Hey, aşığı.

Ah, yemyeşil yaprakların arasında.

Ne?” diye sordu Jenny Applegarth. “Tekrar söyler misin?”

Tekrar söyledim, o da tekrar etti. “On üç, on yedi.” Conk’a döndü. “On üç, on yedi, hemen dene.”

Conk’un dokunuşlarıyla duvar açıldı ve hemen içeri girdiler.

Zindanın ışıkları açıldı, o yüzden yolumuzu bulabiliyorduk, önden gidip gördüğüm manzara karşısında kadim kalbim az daha dayanamıyordu.

Frank Bailey kıpırdamadan yatıyordu.

Jeremy ile Ginger kollarını parmaklıklardan uzatmış, el ele tutuşarak yatıyordu. Onlar da hareketsizdi. Çılgınca hareket edip zayıf da olsa bir nefes belirtisi bekledim ama hiç yoktu.

Jeremy! diye haykırdım. *Jeremy! Dinle, lütfen!*

Conk sayıları hatırlıyordu –1317– odaların yanındaki numaralara basarak hücrelerin kapılarını açtı.

Conk kollarını Ginger’ın başının altına koydu, Bay Johnson oğlunun bedenini kaldırıp göğsüne çekti. Boş, korkunç saniyeler geçti. Sonra birden Bay Johnson’m yüzünde bir rahatlama ifadesi oluştu.

“Yaşıyor,” dedi kısık bir sesle, gözlerini kapadı, içinde bulunduğu duruma şükrediyor gibiydi. “Yaşıyor.”

“Ginger da,” dedi Conk, Ginger’ın yüzünü kendisinininkine yakınlaştırarak. “Nefes alıp verişini duyabiliyorum.”

Hücrenin dışında, Memur McRaven hareketsiz ve kırılğan bir halde dikiliyordu ama Ginger’ın yaşadığını duyunca büyük suratının şekli değişti ve bu garip cüce polis sessizce ağlamaya başladı.

Jenny Applegarth Frank Bailey’nin hücreğine girdi ve onun bedenini kaldırdı. Bir süre sonra, o da kafasını salladı. “Yaşıyor.”

Maddy ile Marjory’ye dönüp, “Hemen şerifi çağırın,” dedi.

Şerif Pittswort’ün aklında fırıncının evine gelmeden önce ne varsa, Ginger, Jeremy ve Frank Bailey’nin evden çıkarılmasını gördükten sonra değişmiş olmalıydı. Hemen kontrolü ele aldı. Üç devriye arabası çağırıp her arabanın arkasına bir yetişkin ile bir hasta koydu ve hepsini en yakın hastaneye yolladı. Memur McRaven kafası Conk’un kucığında yatan Ginger’ın olduğu arabayı kullandı.

Şerif hastaların gitmek üzere olduğu hastaneyi aradı, aklıtan ve muhtemelen zehirlenmeden dolayı ölmek üzere olan üç hastanın geldiğini bildirdi. Sonra Maddy ile Marjory’ye dönüp kendisine zindanı göstermelerini istedi.

Merdivenlerden aşağı inip üçüncü kapıya geldiklerinde Maddy Jenny Applegarth'ın yolu nasıl yönlendirdiğini, numaraları bulup duvarı nasıl açtığını anlattı.

Şerif duraksadı. “Numaraları nereden bildi?”

“Sanırım ses söyledi,” dedi Maddy.

“Doğru,” dedi şerif. “Ses.”

Zindana geldiklerinde şerif bir süre gördüklerini idrak edemedi. Hücrelere, yataklara ve penceresiz duvarlara baktı. Sonra sallanan sandalyeye yaklaşıp küçük yeşil tişörtü eline aldı.

Tişörtü bir süre tuttu, bu zindanda olmasının ne anlama geldiğini anlamıştı. Sonra yüzü sertleşti. “Pekâlâ,” dedi. “Yeteri kadar şey gördüm.”

Dışarıda Maddy ile Marjory'ye teşekkür etti ve onları evlerine yolladı. Bir süre yalnız başına dikildi, ellerinde yeşil tişörtü tutarak arabasına yaslandı. O tişörtü en son gördüğünde onu küçük bir çocuk giyiyordu ve bu arabanın içinde neşeyle geziniyordu. Tuhaf ama iyi bir çocuk. Sonra, bir gün fırıncı o çocuğu ele geçirmişti. Şerif Pittswort muhtelemen böyle düşünüyordu, kafasını kaldırdı. Pastanenin bacasından hâlâ dumanlar çıkıyordu. Şerif derin bir nefes aldı. Sonra, hâlâ elinde tişörtü tutarak devriye arabasına bindi.

Nereye gideceğini biliyordum. Benim de gideceğim yer orasıydı.

Ben geldiğimde şerif daha pastaneye gelememişti.

Kapı aralıktı. Dükkânın önü karanlıktı ama mutfaktan ışıklar geliyordu. Fırıncıyı mutfakta buldum, beyaz önlüğünü giymiş, prens pastalarının üstüne şeker hamurundan ufak güller koyuyordu. İşine dalmıştı ama her zamanki sakinliğinin yanı sıra değişik bir şeyler vardı. Ara sıra, birisini bekliyormuş gibi mutfak kapısından ön kapıya bakıyordu.

Sahi devasa fırının açık kapısının arkasındaki ateşe ne demeli? Fırının kapısı açık yemek pişirilmezdi ki.

Tezgâhın üzerindeki küçük bir not dikkatimi çekti.

Never Better'in Vatandaşlarına:

Beni olduğum gibi kabul ettiğiniz ve istediğimi yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. İsteklerimin sıradışı olması ne sizin, ne de benim suçumdur.

Sevgilerimle,

Kasabanın Fırıncısı, Sten Blix.

Mektupta özür dilemekten çok kendine acıma vardı. Bütün bunlar onun değilse kimin suçuydu? Kendi isteklerini kontrol edemiyorsa bu istekleri üzerindeki kontrolünü de mi kontrol edemiyordu?

Ama işte oradaydı, yüzündeki küçük tebessümle pastalarının üstüne güller koyuyordu. Sıcak yakıcı olmalıydı. Sıklıkla önlüğüyle pembe, parlayan alnını siliyordu.

Acele etmeden çalışıyordu. Şerif neredeydi? Neden hâlâ gelmemişti?

Fırıncı fırına gidip içine biraz daha kristal ve odun attı. Ateş öyle canlıydı ki atılan odunlar anında turuncu küllere dönüştü.

Ateşten geri çekildi ama fırının ağzını kapatmadı. Tam o anda dükkânın ön kapısındaki ziller çalmaya başladı.

Fırıncı olduğu yerde kaldı, fırına bakıyordu.

Şerif mutfağa girerken ağzından bir kelime dahi çıkmadı. Arkasında, yalnızca bir saat önce onunla kart oynayan ve Jenny Applegarth'a gülen iki adam vardı. Şimdi gergin ve ağırbaşlılardı. Üçü de metal birer rozet takıyordu. Üçü de silah taşıyordu. Şerifin elinde küçük yeşil tişört vardı, elindeki tek silah oymuş gibi fırıncıya tutuyordu tişörtü. Evet, masallarda adalet merhametsiz ve korkunç olurdu ama bu ana ben bile hazırlıklı değildim. Şerif hâlâ elinde küçük yeşil tişörtü tutuyordu, acımanın da merhametin de ötesindeydi.

Ama fırıncı etkilenmiyor gibiydi. Bakışları yeşil tişörtten fırıncının sert gözlerine kaydı. "Küçük Possy," dedi, "gözünün önünde kaybolan küçük Possy."

Korkunç bir şeyler olmak üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Hem haklıydım, hem haksızdım.

Fırıncı önlüğünü çıkarıp yere attı.

Yumuşak bir sesle, "*Sa börjar det igen,*" dedi.

Böylece başka bir an daha geldi.

Sonra, her şey bir çırpıda gelişti. Şerif ona bir adım bile yaklaşmadan, Sten Blix, kasabanın fırıncısı, Olayların Bulucusu, yüzündeki sessizlikle birlikte alevlerin içine daldı.

Şerif Pittswort ve diğer iki adam kızgın ateşe baktılar ve fırıncının yanan silüetini izlediler.

Hemen çatıya gittim. Dumanın bacanın eşliğinde benim içimden geçmesine izin verdim. Sıcağı hissetmem de yanan etin kokusunu alabiliyordum.

Ve şimdi beklediğim şey gerçekleştirerek Sten Blix'in hayaleti yükseldi ve beni şaşırmadan karşıladı.

Evet, dedi, çocuğun bu tarz bir arkadaşı olduğunu düşünmüştüm. İsveç'te bunu birçok kez duymuştum. Yetişebildin mi bari? Herhangi biri hayatta mıydı?

Hepsi hayattaydı. Konuşurken hıncıma engel olamıyordum. Hepsini kurtardık.

Gülümsedi ve kafasını hayır anlamında salladı. *Hayır, dedi. Hepsini değil. Yalnızca bu üçünü. Kurtarabildiklerinizi kurtardınız. Ben de alabildiklerimi aldım. Sakın galip geldiğini düşünme. Ölü gözlerini kasabada gezdirdi. Kazandığını sanıyorsun ama ben kaybetmedim. Ben kazanmaya ilgisizleştim. Onlardan çok fazla vardı.*

Anlamamıştım. Kimden çok fazla vardı?

Bir zindanın üzerine inşa edilmiş pastaneden çıkan dumana baktı. *Onlardan, dedi, sesinde kibir vardı. Duaları olan kızdan. Hayaletleri olan çocuktan. Ve benim iyiliğime olan inancını hiç yitirmeyen zavallı Frankie'den.*

Gitmesinden korkuyordum. Sormak için geldiğim şeyi sordum: *Başına ne geldi de böyle şeyler yapabilmeye vicdanın el verdi?*

Cevap vermedi. Bacaya doğru eğildi, dumanı içine çekti ve yavaşça ortadan kayboldu.

Onu takip etmeye çalıştım, arkasından bağırdım: *Ne istiyordun? Böyle istekler nasıl şekil buldu? Ama fırıncı onunki gibi ruhların gittiği yere gitmişti bile.*

Jeremy Johnson Johnson soluk yeşil hastane odasında uyuyordu. Babası ve Jenny Applegarth yatağın yanındaki sandalyelerde oturuyorlardı. Jeremy bileğindeki sarılı yere giden şeffaf bir boruyla besleniyordu. Mahkûm bir hasta olmuştu, şu an solgun ve bitkin görünse de doktorlar eski gücüne kavuşacağını söylüyordu.

Birkaç dakika önce bir doktor ziyarette bulundu ve bir dosya açıp notlar okudu ve yeni notlar ekledi. Garip kelimeler ve cümleler dikkatimi çekti: “kronik zehirlenme”, “varfarin”, “K vitamini”, “gelişmiş salgılama”, “tüm bağırsak irrigasyonu”. Muhtemelen fırıncının Jeremy’ye yaptığı ve doktorların düzeltmeye çalıştığı şeylerdi.

Etrafında gezinip Jeremy’nin nefes alıp vermesini dinliyordum. Bana bir şey oldu. Üzerimdeki yükleri atmış gibi hissettim. Malum eylül gününden beri ilk defa rahat bırakılmış hissettim. Neyden bırakıldığımdan emindim, öğrenmek için de can atmıyordum. Hissettiğim tek şey Jeremy’nin nefes alıyor olmasının verdiği mutluluktu.

En sonunda yanma yaklaştım. *Dinle, lütfen*, diye fısıldadım. *Dinle, lütfen.*

Jeremy yavaş yavaş gözlerini açtı. Belli belirsiz gülümsedi. “Ah, selam,” dedi.

Bay Johnson ve Jenny Applegarth birden ona döndü.

“Merhaba dostum,” dedi babası. Elini uzatarak Jeremy’nin elini tuttu.

Jenny Applegarth Jeremy’nin diğer elini sıvazladı ve bir adım geri attı. “Siz ikinizi biraz yalnız bıraksam iyi olacak,” dedi.

Ben de onların mahremiyetine saygı gösterdim ve Jenny Applegarth’ı takip ettim. Koridorun en sonundaki odaya girdiğimde oğlunun yatağının başucunda oturan Bayan Bailey’yi buldum. Çocuk uyuyordu. Onun da bileğine giden bir boru vardı. Bayan Bailey ve Jenny Applegarth birbirlerine selam verdiler.”

“İyi misiniz?” diye sordu Jenny Applegarth.

“O iyi,” dedi Bayan Bailey. “Öyle olduğunu söylüyorlar. Bana göre hiç de iyi durmuyor.”

“Peki sen?”

“Şey, biliyorsun işte...” Oğluna baktı. “En azından şimdi onu görüyorum ve elini tutabiliyorum.” Gözleri Jenny Applegarth’ın gözleriyle buluştu. “O iyi bir çocuk,” dedi. “Ondan iyisi olamaz ama insanlar bilmiyor.”

“Ben biliyorum,” dedi Jenny Applegarth.

“Conk Crinklaw bana ne yaptığını anlattı. İçeri nasıl girdiğini, evladımı nasıl alıp buraya getirdiğini anlattı.”

Jenny Applegarth önüne baktı. “Çok zor bir şey değildi.”

İkisi de sessiz kaldılar, sonra, “Conk bir ses duyduğunu söyledi, şarkı söyleyen bir sesmiş,” dedi Bayan Bailey. “Ben bir melek olduğunu düşünüyorum.”

“Doğru. Gerçekten bir ses duydum.” Jenny Applegarth gülümsedi. “Ama bir melek daha güzel şarkı söyleyebilirdi herhalde.”

Kadınların ikisi de buna güldü, biraz gücenmiştim.

“Hâlâ duyuyor musun? O şarkı söyleyen sesi yani?” diye sordu Bayan Bailey.

“Duymuyorum, hayır.”

Doğruydı. Ne kadar kötü olsa da şarkı söyleyebilirdim ama buna gerek yoktu.

“Bu yaptığınızın karşılığını size asla ödeyemem,” dedi Bayan Bailey, Jenny giderken. “Ödemeniz için bir neden göremiyorum,” diye yanıtladı Jenny Applegarth.

Şarkı söylememi beğenmese de kibar bir kadındı.

Frank Bailey’nin odasından çıkıp Ginger’ın odasına gitti. Kapı açıldığında Conk’un bir sandalyeye oturmuş, Ginger’ın başında beklediğini gördüm. İçeri gelenin Jenny olduğunu görünce yüzündeki korku silindi ve yerini rahatlama aldı.

“Ah, hey,” dedi. “McRaven ya da büyükbabası geldi sandım. Yatakta oturmuş elini tutuyordum. Ama büyükbabası... bilemiyorum. Hun imparatoru Attila gibi bir adam o. McRaven da bir garip, sürekli içeri girip Ginger’a bir tanrıçaymış gibi bakıp duruyor, bunu Ginger burada yarı ölü bir şekilde yatarken yapması biraz ürkütücü.”

Jenny Applegarth hafifçe gülümsedi ve Ginger’a baktı. Ginger kolundaki boruya rağmen –belki de onun sayesinde– huzurlu bir şekilde uyuyordu. “Hastamız nasıl bakalım?” diye sordu Jenny Applegarth.

“İyi sanırım. Biraz önce uyandı. İlk sorduğu şey Jeremy’nin nasıl olduğu oldu. Sonra Frank’i sordu. Ona iyi olduklarını söyledikten bir süre sonra tekrar uykuya daldı.”

“Çok şey atlatmış gibiler,” dedi Jenny Applegarth.

“Evet,”

Ginger hafifçe hareket etti ama uyanmadı. Conk gözlerini Ginger’dan ayırmazken Jenny Applegarth Conk’u inceledi. Conk’a bambaşka bir şekilde bakıyor gibiydi. Ama onu suçlayamazdım. Bu bölümde Conk büyük bir cesaretilik örneği göstermişti.

Tekerlek gıcirtısı sesini duyunca içimi garip bir his kaplasa da arkama dönünce gelenlerin Bay Johnson ve Jeremy olduğunu gördüm. Jeremy bir kolunu babasının omzuna atmış, güçlkle bile olsa ayakta durmaya çalışıyordu.

“Merhaba?” dedi Bay Johnson. “Kimse var mı?”

Conk onlara baktı ve Ginger’ın kulağına eğildi. “Ginger. Uyanabilecek misin? Jeremy geldi.”

Ginger’ın gözkapakları zorla açıldı, sonra bir süre kapandı ve tekrar açıldı. Jeremy’yi görünce dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. “Hey,” diyebilirdi.

Babasından yardım alarak Jeremy yatağa biraz daha yaklaştı. “Nasılsın?” diye sordu.

“Daha iyi. Sen?” Gözlerini kapadı. “Johnson Johnson kasa-basında hayat nasıl?”

“Daha iyi,” dedi Jeremy de.

Ginger Jeremy’ye baktı, elini uzattı, Jeremy elini tutmak için öne doğru adım atarken yüzü buruştu, ağlayacak gibi duruyordu ama gözyaşlarıyla savaştı ve onları tuttu.

Jeremy dışında herkes odadan çıktı. Ginger tekrar gözlerini kapadı. Zayıf bir fısıldamayla konuştu: “Büyükbabam,” dedi ki kimse bir hayaletin...” Hafifçe güldü. “Ama ben inanıyorum. Sen de inanıyorsun.” Gözlerini açtı ve Jeremy’ye baktı. “Önemli olan da bu zaten, değil mi?”

Jeremy gözlerini silip kendini toparladı. “Beni öpmek ister misin?” diye sordu Ginger hafif bir ses tonuyla.

Kısa bir bekleyişin ardından, Ginger gözlerini kapadı, Jeremy öne doğru eğildi ve gözünün tam ucundaki gözyaşı Ginger’ın yanağına düştü.

Ginger’ın gözleri birden açıldı. “Neredeyse,” dedi. Ama konuşmaya devam etmedi. Öpücüğünü alabilmek için tekrar gözlerini kapadı.

Ve, hikâyemiz biterken eklenecek bazı şeyler kalmıştı. Possy Truax’le ilgili şüphelerim –muhtemelen sizin de şüpheleriniz– doğrudu. Possy gerçekten hayattaydı. Son yirmi yıldır Sten Blix’in etkisi ve otoritesi altında yaşıyordu. Fırıncının kulübesine çok uzak olmayan bir kulübede yaşıyordu ve onca yıldır onun emrettiği şekilde yaşamıştı. Şerif ve Bayan Truax’in de içinde olduğu arama grubu onu fırıncının tarlasını çapalarken buldu ve bu iri adama bakan annesi, oğlu yüzünü görebilsin diye kapüşonunu indirdi. Possy elinden

çapasını bıraktı, annesine doğru yürüdü ve ne arabaya ne de eve giderken asla annesinin elini bırakmadı. Possy'yi inceleyen doktor, Possy'ye Sten Blix'e karşı ne hissettiğini sordu. Ondan korkuyor muydu, nefret mi ediyordu, yoksa onu seviyor ya da kendini ona bağlı mı hissediyordu? Possy sadece sonuncusuna kafasını sallamıştı.

"Biraz zaman alacak," dedi doktor Bayan Truax'e.

"Benim zamanım var," dedi Bayan Truax.

Jeremy'nin iyileşme döneminde Bay Milo aradı ve Jeremy'ye sağlığını sordu. Kitapçı hakkındaki ekonomik sıkıntıları sorunca Jeremy borç verenin kitapçıyı alacağını söyledi. Jeremy pozitif durmaya çalışıyordu. Hâlâ bir şeylerin ortaya çıkacağını umut ettiğini söyledi.

"Belki çıkar," dedi Milo Castle. "Belki çıkar."

Sonra birkaç gece sonra, *Sıradışı Bilgiler*'in son bölümünde, Milo Castle seyircilere Jeremy'yi hatırlattı ve programdan sonra Jeremy'nin –tıpkı Grimm Kardeşler'in masallarından birindeki gibi– kaçırıldığını ve zehirlendiğini anlattı. Milo Castle İki Kitaplı Kitapçı'dan ve borcun ödenemediğinden bahsetti. Sonra boğazını temizledi ve *Sıradışı Bilgiler*'in yirmi iki bin dolar değerinde bir çek yolladığını bildirmekten gurur duyduğunu söyledi. "Ayrıca başka yardım etmek isteyen insanlar da varsa Jeremy'ye bu numaradan ulaşabilirsiniz," dedi.

Bu duyurudan sonra kitapçının trafiği hiç durmadı. Her yerden destek mektupları gelmeye başladı. Bu küçük kasabaya fırıncının sarmaşıkla kaplı evini ve pastanesini görmeye gelen ziyaretçiler de oldu. Ama ziyaretçilerin çoğu Jeremy'yi ve kitapçıyı görmek için geldi. Gelenler ayrıca Elbow'un Kafesi'ne, Crinklaw'un marketine uğradılar, Kırmızı Şahit Tepeler Otel'i'nde konakladılar, böylece

herkes kazançlı çıktı ve kasabalıların Jeremy Johnson Johnson hakkındaki görüşleri de değişmeye başladı.

* * *

Jeremy ve Ginger birbirlerine tutundular, sık sık parkta ya da kitapçıda hiç konuşmadan oturdular. Cumartesieleri Ginger, Jeremy'nin Jenny Applegarth'ın bahçesine bakmasına yardımcı oluyordu. Arada sırada Ginger ve Jeremy Frank Bailey'yi de çağırıp göl kıyısında piknik yapıyorlardı. Maddy sık sık Conk'la görüşmeye başladı, bazen Jeremy ve Ginger da onlarla buluşuyor ve yakın bir kasabaya gidip film izliyorlardı.

Belediye başkanı da Jeremy'nin borcu konusunda oldukça cömert davrandı. Borcunu kabul etti ama bütün faizleri geri çevirdi, sonbahar konserinden önceki akşam, Lemmy Wittle ve diğer müzisyenlerle otururken bir duyuru yaptı.

“Şimdi, sahneyi müzisyenlere bırakmadan önce,” dedi, “size Possy hakkında birkaç bilgi vermek istiyorum. Possy yıllardır yaşadığı travmanın etkisinden kolaylıkla çıkamayacak, o yüzden sabırlı olmalıyız. Çok fazla şey yapamadığı söylendi bana. Hatta tek yapabildiği güzelce dinleyip emirlere itaat etmekmiş.” Belediye başkanı bir süre durup kalabalığı izledi. “Siz evli kadınların ne düşündüğünü biliyorum tabii ki: Güzelce dinleyip emirlere itaat mi ediyormuş? Ben yanlış adamla evlenmişim!”

Conk, Maddy, Marjory, Jeremy, Ginger ve Frank Bailey kalabalığın arkasındaydı. Conk kafasını sallayarak diğerlerine döndü ve “İşte bu yüzden belediye başkanı o,” dedi.

“Başka iyi haberlerim de var,” diye devam etti belediye başkarn. “Bayan Truax Possy’yi karavandan çıkarmak istemiyor ama eğer bizim çetin cevizler ona karavanın yanında bir oda inşa ederlerse Possy’yi arada sırada yalnız bırakabilirmiş. Ayrıca, dün gece yaptığımız Konsey toplantısında Possy’ye parktaki yaprakları temizleme görevi verdik, sabah duyduğuma göre işinde başarı gösteriyormuş.”

Kalabalıktaki kafalar sallandı, alkışlar yüksek sesli ve uzundu.

“Pekâlâ o zaman,” dedi belediye başkanı, “son bir şey daha söyleyeceğim.”

Jeremy’nin ödeme senedini kaldırıp kalabalığa gösterdi. Sonra, “Pekâlâ, Lemmy,” dedi ve Lemmy Wittle’in çaldığı bateri eşliğinde beledieye başkanı ödeme senedini ateşe attı.

“Nasıl hissediyorsun, Jeremy Johnson Johnson?” diye bağırdı belediye başkanı. “Mutlu musun?”

Neşeli kalabalık Jeremy’ye döndüğünde Jeremy’nin yanakları çoktan kızarmaya başlamıştı. “Evet,” dedi. “Evet, mutluyum.”

Sonra bu kasabalı insanlar, Jeremy’yi şaşırtarak, beni şaşırtarak, hatta kendilerini bile şaşırtarak Jeremy’yi öyle içten ve gürültülü alkışladılar ki Jeremy alkışların bitmesi için gözlerini kapamak zorunda kaldı.

En sonunda, alkışlar azalmaya başlayınca belediye başkanı tekrar bağırdı: “Peki sen Ginger? Sen mutlu musun? Ya sen Frank Bailey?”

İkisi de kafalarını sallayıp tebessüm ettiler. Hatta Ginger bir aktrist edasıyla reverans bile yaptı.

“Peki sen, Conk?” diye bağırdı belediye başkanı. “Sen mutlu musun?”

“Olacağım,” diye bağırdı Conk, “tabii sen kafamızı şişirmekten vazgeçersen!”

Kafasını sallayan belediye başkanı kalabalığı susturmak için ellerini kaldırdı. “Kafanızı şişirmekten vazgeçerim tabii ama önce söylemem gereken bir şey var.” Kalabalık şimdi sessizdi. “Gerçek şu ki ne kadar genç olsan da, yaşlı olsan da, kemiklerin ne kadar kırılgan olsa da, herkes bir mutlu son ister. İşte böyledir, millet. Mutlu son.” Gülümsemesi geniş çenesine yayıldı. “Ülkenin bu tarafındaki bizler bunu çoktan hak ediyoruz.”

Bu benim için de doğrudu. Üzerimde çok büyük bir rahatlık vardı. Günlerce bunu içimde tuttum, gözlerimi kapatsam hafif bir rüzgâr beni alıp götürebilirdi. Wilhelm’i, Dortchen’i ve küçük Jacob’u bulabilirdim.

Seninki güzel bir hikâye, Jeremy, dedim ona bir gün. Bunu yazmalısın.

“Nasıl başlayacağımı bile bilemem,” dedi Jeremy.

Ben biliyorum, dedim sessizce, bunun üzerine günlerimi harcamıştım, ve o gece, kütüphane masasında oturduğumda Jeremy’ye anlatmaya başladım, sanki kendi masalımı anlatıyormuşum gibi kelimeler ağzımdan kolaylıkla çıkıyordu.

Sırada, dedim, bir çocuk, bir kız ve bir hayaletin ilginç öyküsü var.

Birkaç gün sonra, bütün hikâyeyi son sayfalar dışında kâğıda dökmüştük.

Okullar yakında açılacaktı. Jeremy ve Ginger ayrı dersleri almışlardı. Birbirlerine Fransızca öğretiyorlar, zaman zaman benim yardımımı da alıyorlardı. Birbirlerine sahiplerdi. Ama Jeremy eski arkadaşını tamamen unutmamıştı.

Bir akşam, ikimiz yalnızken postayla gelen bir kitabı açtı. *Grimm Masalları*'nın eski bir basımıydı, kahverengi deri kapağında Rapunzel'in güzel bir çizimi vardı. Jeremy kapağı açtığında çok daha hoş bir sürprizle karşılaştım. Masallar biri İngilizce biri orijinal Almanca dilinde, Wilhelm'le yazdığımız şekilde basılmıştı. Gördüğüm gibi duygu seline kapıldım.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Evet. Gitti. Çok fazla.

Konuşmasına gerek yoktu. O da mutluydu. Açık pencereden gelen hafif rüzgârı hissettim.

Senden bir iyilik isteyebilir miyim?

"Tabii."

Oturup bu kitabı birlikte okuyabilir miyiz?

"Tabii," dedi tekrar.

Böylece yaz tatilinin son günlerini bu kitabı yavaş yavaş, fani-lerin hızında okuyarak geçirdik. Sonra, son masalın son sayfasını da çevirince sessizleştik. Kederli bir güvercinin sesleri rüzgârda taşınyordu.

Jeremy, dedim ama ses tonumdan bir şeyleri ele vermiş olmayı ki *Jeremy* sadece, "Biliyorum," dedi.

Tekrar sessizleştik.

"Geri gelecek misin?"

Bilmiyorum.

Yüzünün burkulduğunu görebiliyordum, Jeremy elini hemen gözlerine götürdü.

Sorun yok, Jeremy. Burada benden başka kimse yok. Rahat hissedebilirsin.

“Evet,” dedi kısık sesle, birden yıllar önce bulduğum çocuk olmuştu yine. “Sen gittiğinde görecektir kimse de kalmayacak.”

Ginger var. Baban var. Hem üniversitede de bir sürü arkadaşın olacak.

Gömleğinin koluyla gözlerini sildi. “Ders çalışmayı unutmayacağım.”

Evet. Çalışmalar önemlidir. Ama eğlenmek de öyle.

Uzun bir iç çekiş ardından kendini toparlayabildi. Derin bir nefes alıp boğazını temizledi. “Pekâlâ,” dedi. “Bunu düşünüyordum zaten. Ne anneme ne de büyükbabama giderlerken söyleyebilmiştim ama sana söyleyebileceğim.”

Ama, ah, ben buna dayanamazdım. *Biliyorum. Kelimeleri söylemene gerek yok. Biliyorum.*

Sulu gözleriyle benim olduğum tarafa baktı. “Peki.”

Sen de biliyorsun.

Kafasını salladı, gözleri yine ıslanmıştı.

Gitmeliyim, Jeremy. Artık gitmem gerek.

“Peki.”

Büyükbaban haklıydı, Jeremy. Sen çok iyi bir çocuksun. Seni güneşten de aydan da daha çok seviyorum.

Gülümsemeye çalıştı. Zavallı haline rağmen gülümseye çalıştı.

“Ben de seni seviyorum,” dedi ve bu kelimeler beni eski masallardan çıkma bir uçan halı gibi uzaklara taşıdı.

Teşekkür

Yazar, kitabın yazımı sırasındaki destekleri için Ulusal Sanat Vakfı'na; peri masalları alanındaki kapsamlı ve aydınlatıcı araştırmaları için Maria Tatar ve Jack Zipes'a; İsveççe, Almanca ve Fransızca tercümelerdeki uzman yardımları için Mimi Sidwell, Christine Stotz ve Françoise Bui'ye; en azından bir kadın karakterin Hint bacak güreşi alanında yenilmezliğini gösteren Jacki Rhoton'a; bazılarını kitapta kullandığımız garip fikirleri için Sam ve Hank McNeal'a; eleştirel yardımları için Dana Reinhardt, Allison Wortche ve Jeremy Medina'ya; kitaba olan inançları ve yayımlamadaki yardımları için George Nicholson, Joan Slattery ve Nancy Hinkel'e ve her zaman olduğu gibi, ilk sayfadan son sayfaya kadar her şey için Laura McNeal'a teşekkürlerini sunmaktadır.

Yazar Hakkında

Tom Mcneal, Ulusal Kitap Ödülü finalistisi olan eşi Laura McNeal'le birlikte genç yetişkinler için birkaç kitap yazmıştır: *Crooked, Zipped, Grushed* ve *The Decoding of Lana Morris*. Ayrıca yetişkinler için de eleştirmenlerden olumlu tepkiler alan iki kitap yazmıştır: *USA Today* tarafından yılın en iyi beş kitabından biri seçilen *To Be Sung Underwater* ve Kaliforniya Kitap Ödülü'nün sahibi *Go-odnight, Nebraska*. Tom McNeal eşi ve iki çocuğu'yla San Diego yakınlarında yaşamaktadır. Tom ve Laura'yla birlikte yazdığı kitaplar hakkında daha çok şey öğrenmek için mcnealbooks.com adresini ziyaret edebilirsiniz.

TOM McNEAL, National Book Award finalist eşi Laura McNeal'la birlikte çeşitli gençlik romanları yazmış, bunun dışında eleştirmenlerden tam not alan iki yetişkin romanı da kaleme almıştır: *USA Today*'in yılın en iyi beş kitabından biri olarak tanımlandığı *To Be Sung Underwater* ve Kaliforniya Kitap Ödülü kazanmış *Goodnight, Nebraska*.

Tom, eşi ve iki oğluyla San Diego'da yaşamaktadır. Ona ve yazdığı romanlar hakkında daha fazla bilgiye mcnealbooks.com adresinden ulaşabilirsiniz.